HELL BENT SERİSİ

Benim

Komik Şeytani Sevgilim

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

New York Times çok satan Ölümün Kanatları'nın yazarı, bu sefer son derece eğlenceli ve ateşli bir serinin ilk romanıyla karşınızda. Konusu ise iblis kardeşler, lanetler ve "aşk" denen çok kötü bir şey…

Cehennem Prensi Asmodeus'un tek istediği şey müzik yapmaktır. Ancak bir iblis için müzik kariyeri elbette pek mümkün değildir. Üstelik Ash lanetlidir. Cehennemden kaçan Ash ve üç kardeşi, kısa sürede yeraltı dünyasının en çok arananları hâline gelirler. Fakat Ash'in hayatı, lanetini görebilen güzel bir kemancı ile tanışınca tamamen değişir. Risk ne olursa olsun, Ash onu elde etmek zorundadır.

Evangeline Gregory sıradan biridir. Bir caz barda çalışır, hafta sonları sahneye çıkar…. ve görünüşe göre halüsinasyon görmektedir. Hayallerinin erkeğiyle tanıştıktan birkaç dakika sonra onu bir canavara dönüşürken gören Eva, gözlerine inanamaz. Çok geçmeden araştırmaya koyulur ve kendini epik boyutlarda bir doğaüstü karmaşanın ortasında bulur. Ancak Ash sır saklayan tek kişi değildir. Gerçeğin peşine düşmek, Eva'nın hayatını sonsuza dek değiştirecek ya da belki tamamen mahvedecektir.

Eva ve Ash için aşk yolu, tam anlamıyla cehennemden geçecektir.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-605-7522-38-2

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

HELL BENT SERİSİ

Benim Komik Şeytani Sevgilim

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

Parola

Ninova

PAROLA YAYINLARI: 703
Roman: 257
Eser Adı: Benim Komik Şeytani Sevgilim
Yazar: Aurora Ascher
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Çevirmen: Derya Öztürk
Editör: Fulya Yıldız
Kapak Tasarımı: Kensington Publishing Corp.
Kapak Uygulama: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-7522-38-2
1. Basım: 2025
© Aurora Ascher 2021
© Parola Yayınları 2025
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Kensington Publishing Corp.'tan alınmıştır.
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yaymevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Duzeneleme
Ny.ozlem

Ninova

HELL BENT SERİSİ

Benim Komik Şeytani Sevgilim

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

Parola

Ninova

Benim Komik Şeytani Sevgilim

Aurora Ascher

Övgüler

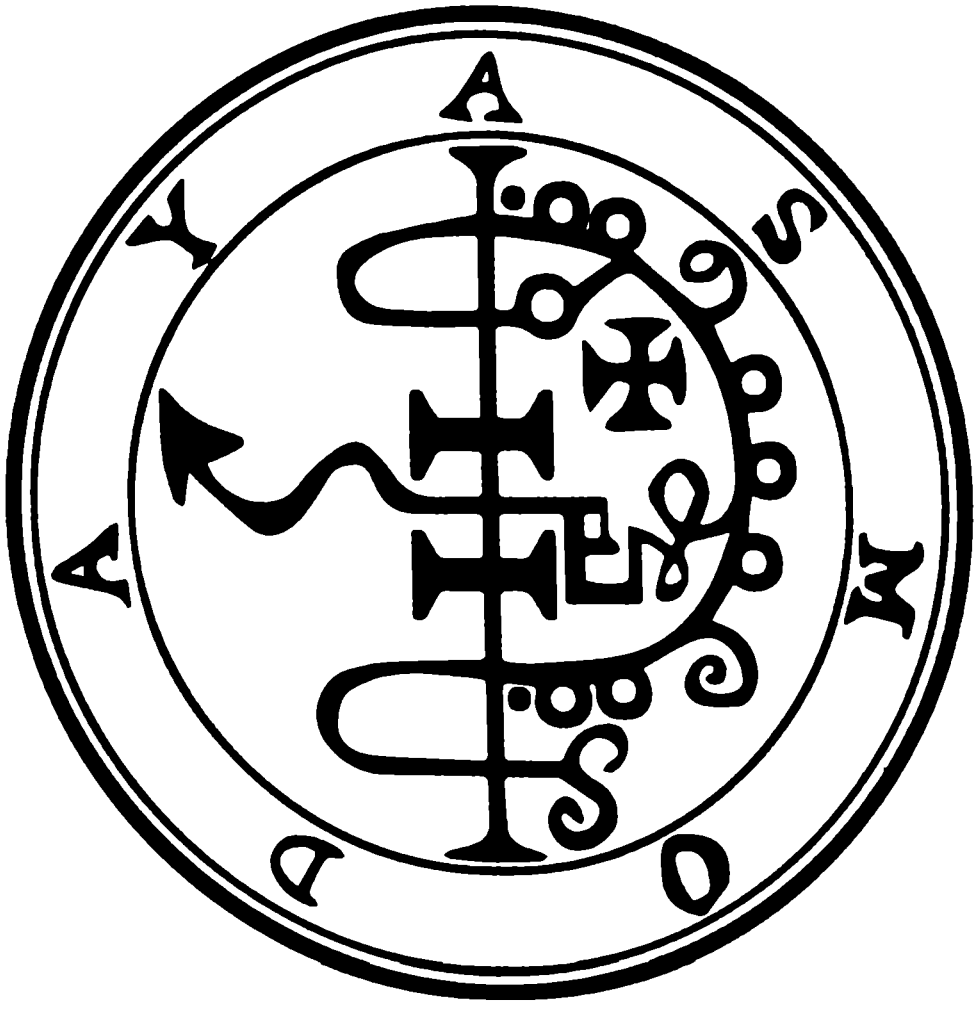
"Tutku dolu doğaüstü bir macera. Tatlı karakterlerle mizah eğlenceli ve eşsiz bir aşk hikâyesinde birleşiyor. Serinin diğer kitabını heyecanla bekliyorum!"

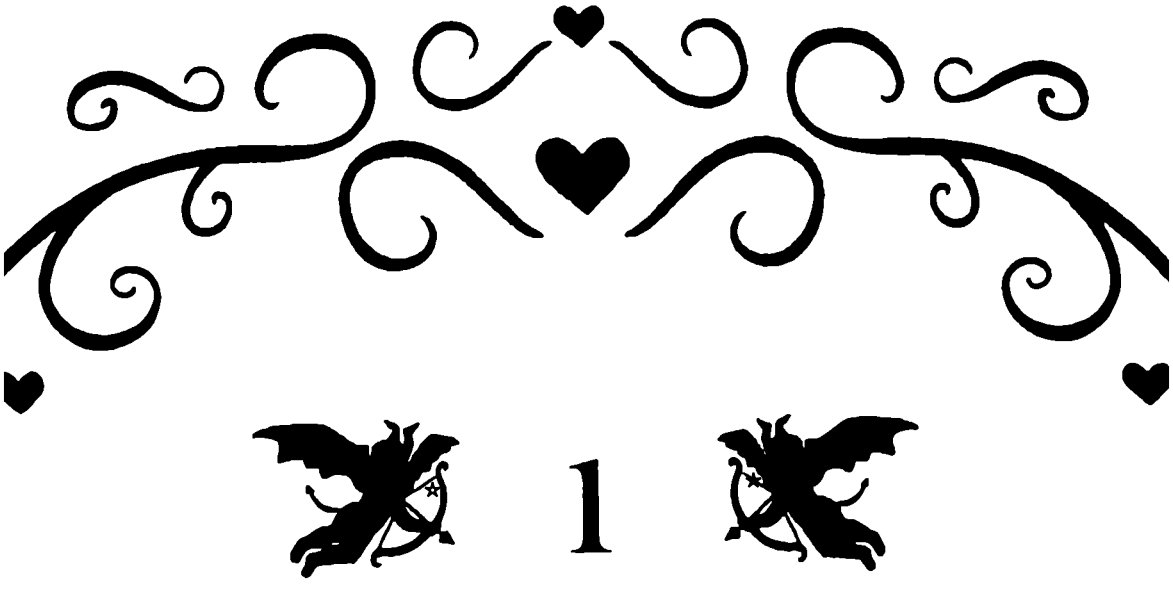
-Hannah Nicole Maehrer, New York Times çok satanlar yazarı, Assistant to the Villain

"İnanılmaz ateşli piyano tuşları! İlk bölümde beni esir aldı ve sonuna kadar elimden bırakmadım. Ash çok tatlı ve sevimli; ama düşmanlarının kellesini size getirecek kadar da erkek! Bence kusursuz. Eva güçlüydü ve kendine ait olanı korudu. Bu ikisi bir araya gelince ortaya lezzetli iblisçe bir aşk çıkmış."

-Kimberly Lemming, USA Today çok satanlar yazarı, That Time I Got Drunk and Saved a Demon

Duzeneleme
Ny.ozlem

A
S
M
O
A
Y

1

KÖTÜ BİR ŞAKANIN BAŞLANGICI

Asmodeus, Belial, Mephistopheles ve Raum dumanla dolu gece kulübüne girdi. İnsanlar sigara içtiği için dumanlı değildi -görünüşe göre bu alışkanlık yıllar önce yasaklanmıştı- çünkü bir sürü makine sanki oksijenmiş gibi içeriye duman pompalayıp duruyordu. Yıllar önce yasaklanmış sigaranın dumanına benzemesi için yapılmış gibiydi.

Aptallar. İnsanlar, gerçekten akla hayale gelmeyecek kadar aptal olabiliyorlardı.

Asmodeus kalabalıkta kardeşlerinin peşinden bara giderken, göğsüne baskı yapan ve kulak zarlarını patlatan müziğe rağmen etrafını kolaçan ediyordu.

Dünyadaki eğlence böyle bir şeydi. Her şey ya çok fazla olurdu veya yeterince olmazdı. Biraz çok sıcak ya da çok soğuk, çok tuzlu veya çok tatlı, çok gürültülü ya da çok sessiz. Yine de anı daha eğlenceli kılacak eksik bir şey mutlaka olurdu. Bunun sonu asla gelmezdi, işin güzelliği de buydu zaten.

Belial, bir insanı dümdüz edecek bir güçle onun omzuna vurdu. "Çok fazla düşünme, Ash. Bir şeyi kırabilirsin."

Ash bir kaşım kaldırdı. "Bu işin öyle olduğunu sanmıyorum."

"Asla bilemezsin," dedi Meph. "İnsanlar çok kırılgan. Çok fazla düşünerek bile kendilerini hasta edebiliyorlar, inan bana."

Dördünün içinde en küçük olan Meph, vücudunun her bir santimetrekaresini dövmelerle kaplamıştı. Kafasını kısa, simsiyah saçlar çevreliyor, siyah mürekkepten desenler yüzüne kadar iniyordu. Sanki bunlar yetmezmiş gibi bir de yüzüne delikler açtırmıştı; alt dudağında iki, burnunda bir, kaşında bir ve kulaklarında da birden fazla halka vardı. İnsan biçimi şu hâliyle bir sürü iblisten çok daha fazla iblise benziyordu.

"O bir insan değil, aptal," derken Raum'un gözleri büyük beden *sweatshirt*'ünün kapüşonun altından parlıyordu.

Meph koluna bir yumruk attı. "Kapa çeneni, dangalak."

"Sensin dangalak, pislik."

"Asıl pislik olan sensin, dan..."

"Kapayın çenenizi," diye tersledi Bel ikisini. "Daha yeni geldik. Her şeyi mahvetmeden önce bir yarım saat olsun bekleyemez misiniz? Kadınlara bir bakın. Yapacak başka bir şey bulun."

Meph'le Raum etraflarına bakındı ve hemen dikkatleri dağıldı. Ne de olsa kulübe bu yüzden gelmişlerdi. Yani onların sebebi buydu. Ash'in içip dağıttığı günler çoktan geride kalmıştı. Şimdi, suratında bir asıklıkla arka köşeye sinmiş, ortamın kenar süsüydü.

Meph'le Raum bedensel hazlar için kalabalığın arasında kayboldu. Bu, onlar için zor değildi. Pervanelerin aleve çekilmesi gibi iblis tabiatları yüzünden insanlar da onlara çekiliyordu. Onları tuzağa düşürmek kolaydı, artık kurallar olmadığı için de çekiciliklerini maksimum seviyede kullanabilirlerdi.

Kardeşleri özgürdü. Ash... pek sayılmazdı. Ash o kadar çekici değildi. Ash, çekici olmanın tam tersiydi. Kalabalığa karışma konusunda üzerine yoktu. Ne yazık ki bu konuda biraz fazla iyiydi hatta.

Belial iki kadeh bir şey ısmarladı ve birini bar tezgâhının üzerinden ona doğru itti. "Artık özgürüz. Gerçekten de başardık."

Bel, mutlu bir şekilde iç çekip kadehini kaldırdı. Sarışın, mavi

gözlü dev, zamanın en efsanevi iblislerinden biriydi, yaratılışın başında cennetten düşen ilk meleklerden. Ancak Bel bunların hiçbirini hatırlamıyordu. İnsan şeklindeyken bile boyu iki metre on üç santimdi ve omuzları normal bir insanın omuzlarının iki katı genişliğindeydi. Bu hâliyle yeterince çok ilgi çekiyordu, elbette Ash'in aksine.

"Nasıl bir duygu?"

Ash içkisinden suymuş gibi bir yudum aldı. Tadı gerçekten de su gibiydi. Onu bu kadar eşsiz bir şekilde berbat yapan şeylerin bir parçasıydı bu: hiçbir şeyin tadını ya da hissini algılayamamak, renk körlüğü ve en güzeli de kısmen görünmez olmak. "Aynı."

"Aynı mı? Gerçekten mi?"

Omzunu silkti. "Yani idare eder işte."

"Tanrım, ne kadar sıkıcısın. Neden kimsenin sana dayanamadığına şaşmamalı." Bel sırıttı.

"Alkolün tadı su gibi."

Bel'in yüzü düştü. "Lanet kalkmadı mı?"

"I-ıhh."

"Tüh. Kaçtıktan sonra biraz hafifler falan diye umuyordum."

"O işler öyle değil."

"Sadece tat mı alamıyorsun?"

"Hayır. Artık insanlar da bana bakmıyor."

"Belki burası karanlık olduğu içindir."

Sanki duymuş gibi, bir kadın Belial'a yaklaşıp ikisinin arasına girdi. "Selam." Kadın başını geriye atarak kirpiklerini kırpıştırdı. "Birini mi bekliyorsun?"

Kadın Fransızca konuşmuştu -Montreal çift dilli bir şehir olduğu için şaşırtıcı değildi- ama onu gayet kolay anladılar. İblisler nerede olurlarsa olsunlar tüm dilleri konuşabiliyordu. Bu özellik, onların insanların içine karışmasını ve onları daha iyi manipüle etmelerini sağlıyordu.

Bel'in gözleri anında karardı ama bir an Ash'e baktı. "Kardeşimle konuşuyorum."

Kadın döndü ve yeniden Bel'e bakmadan önce Ash'e şöyle bir baktı. "Dans etmek ister misin?"

Belial hâlâ Ash'e bakıyordu. Boyu çok uzun olduğu için kadının tepesinden baktı. "Kadın seni görüyor..."

"Beni her zaman görüyorlar." En çok konuştukları dil olduğu için Ash, İngilizceye geçti. "Kafalarında ilginç biri izlenimi yaratmıyorum. Onların gözünde taştan bir farkım yok. Bunu biliyorsun."

Ash çirkin değildi, olmadığım biliyordu. Laneti yüzünden böyleydi.

"Ama..."

"Neyse ne, Bel."

"Lanet olsun, biraz olsun rahatlamışsındır diye düşünmüştüm."

Ash omuz silkti. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. "Git de kadınla dans et."

"Sen..."

"Hayır." Hayır, ona yemek masasından daha fazla ilgi göstermeyen zavallı insan kadınlara yapışmak için kendini zorlamıyordu. "Buraya bunun için gelmedim."

"Sen şehvet iblisisin. Sen..."

"*Eskiden* öyleydim." Lanetlendiği gün bu özelliğini kaybetmişti. "Hadi, git."

Belial iç çekerek kadına baktı, kadın yine kirpiklerini kırpıştırdı. Birlikte kalabalığın içine aktılar, Bel kadının kulağına eğilip bir şey fısıldadı, kadın gerçekten de hiç doğal olmayan, sahte bir gülüşle kıkırdadı.

Belki de burada kadınların Ash'e ilgi göstermiyor olması iyi bir şeydi çünkü hepsi böyleyse, seks yaparken çıkardıkları sesleri dinlemektense kulaklarını koparmayı tercih ederdi.

Bara yaslandı ve uzun gecenin nasıl geçeceğini düşünmeye koyuldu. Kardeşlerinin eğlenmesine bir şey diyemediği gibi, bir bokluk çıkarsa yardım etmesi gerekir diye kulüpten de ayrılamazdı. Kaçmayı başarmış olmaları her şeyin yolunda gideceği anlamına gelmiyordu.

Yetkisiz dünya gezileri kesinlikle yasaktı. Tüm yalanları ve manipülasyonlarıyla iblisler, insanların diyarını ancak özel emirlerle ziyaret edebilirdi. Görevlerini tamamen bırakıp izin almadan cehennemden ayrılmak? Kurallara aykırıydı, ayrıca hiç komik değildi.

Yer altının en güçlü yaratıklarından biri olan Belial sayesinde dördü kaçmayı başarmıştı. Şimdi ise Asmodeus insan gece kulübünde nöbet tutuyor, canı sıkkın, su gibi tadı olan içkisini yudumluyor, müziği dinlerken tek düzgün çalışan duyusu olan kulağının da diğerleri gibi körelmiş olmasını diliyordu.

Mutsuz ruh hâline karşı verdiği savaşı kaybetmek üzereyken gözüne bir şey çarptı. Bir kadın elinde bir kemanla sahnede yürüyordu. Son DJ'in yerini aldıktan sonra plakçaların yanına bir klavyeyi yerleştirmeye başladı.

Kıvır kıvır saçları omuzlarına dökülüyordu, üst yarısı başının tepesinde topuz yapılmıştı. Kulaklarında kocaman halka küpeler vardı, kulübün ışıklarında elmas gibi parlıyorlardı. Kardeşi Raum gibi esmerdi.

Dudakları dolgundu, kocaman gözleri yüzüne göre fazla büyük olsa da tatlı bakışları vardı. Ten rengiyle uyumlu koyu bir ton değildi; aksine, kalın kirpikleriyle dikkat çeken sıra dışı açık gri bir renkti. Ya da dünyayı siyah beyaz gördüğü için Ash'e öyle görünmüştü. Ancak kadının güzel olduğunu anlaması için renkleri görmesine gerek yoktu.

Kadın ona sanki bir bulaşık bezi kadar seksiymiş gibi baktı.

Gözlerini devirerek kendini başka yere bakmaya ve sahnedeki kadını unutmaya zorladı.

Ta ki kadın müziğe başlayana kadar.

Müziği hâlâ kulüp ritimleriydi, hâlâ vurucu baslarla elektronik davullar vardı ama canlı olarak kemanıyla oluşturduğu döngüler sayesinde tamamen eşsiz bir senfonik havası vardı. Gözleri yeniden sahneye döndü ve oraya kilitlendi.

Ash iki asırdır böyle çalan birini görmemişti. Kadının parmakları ve yayı kemanın telleri üzerinde sanki nefes alıyormuş

gibi doğal bir şekilde akıp gidiyordu. Büyük teknik becerileri olan binlerce yetenekli müzisyen görmüştü ama bu kadında başka bir şey vardı. *His* vardı. Ruh. Klasik müziğin etkisi, günümüzün hırçın basları ve yapay davullarıyla birleşerek karşı konulmaz bir uyum yaratıyordu.

Ash büyülenmişti. Çok etkilenmişti.

Kadının çaldığı bir buçuk saat sayesinde sıkıcı gecesi keyifli hâle dönüşmüştü. Kadının müziği çılgınca dansa uyumlu değildi ama önemli de değildi, Ash kendince keyif alıyordu. Barda bir heykel gibi dikilip kardeşlerinin başının belaya girmediğinden emin oluyor, bir yandan da müziğin tadını çıkarıyordu. Sanki uzun bir kıştan sonra gelen ilk güneş ışığı gibi ya da uzun bir susuzluktan sonra koca bir bardak soğuk su içer gibi veya sıcak günde esen tatlı bir meltem gibi ya da...

Lanet olsun, Ash benzetmeler yapıyordu. Müzik gerçekten de güzel olmalıydı.

En sonunda kadın müziğini bitirdi. Giriş müziği çalarken Ash yeniden nöbet görevine döneceğini kabul etmek zorunda kaldı. O sırada Bel yanına iki çekici kumralla, Raum başka iki kadınla ve Meph de aynı şekilde iki kadınla göründü.

"Ash!" diye seslendi Meph, ağzı kulaklarına varıyordu. "Sana bir hediye getirdik!"

Ash homurdandı. "Size söylemiştim..."

"Biz dört, onlar altı kişi," dedi Bel. Kolundaki kadınlar Ash'e istekli ve hevesli gözlerle baktı. "Onlara bir kardeşimiz daha olduğunu söyledim ve paylaşmaya hazırlar. Seni fark etmeyecekler bile..."

"Zaten amacım da o."

"Orada olman umurlarında olmayacak."

"Benim *olacak*."

"Neşelen, kardeşim," dedi Raum. "En sonunda özgürüz. Eğlenmene bak biraz."

Onu eski ayakkabıları kadar çekici bulan kadınlarla seks yapmanın "eğlenceli" olmadığını kardeşlerine nasıl anlatabilirdi? "Hayır."

Meph alt dudağını sarkıttı. "Mızıkçının tekisin. Sen eğlenmezken biz nasıl eğlenebiliriz ki?"

Ah evet, her şey hep onunla ilgiliydi, klasik Meph.

"Defolun, hepiniz. İşinize bakın."

"Peki ya..."

"Selam!"

Sesi duymak için kafalarım o tarafa çevirdiler. Sahnedeki kemancı kadındı ve doğruca Ash'e bakıyordu.

Bunun bir anlamı yoktu. Ash görünmez değildi, sadece ilgi çekici değildi.

Sanki kafileye bir kadın daha katmayı umuyorlarmış gibi, Ash'in kardeşleri yanlarındaki kadınlardan ayrılıp onun önüne geçti. Yatmak istedikleri bir kadını Ash'le tanıştırmak bu işin olmasına mâni olmanın en kesin yoluydu. Evet, bu berbattı ama Ash buna alışmıştı.

"Selam," dedi Raum.

"Adın ne?" diye sordu Meph, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

On dakika önce kadının sahnede müzik yaptığını bilmiyorlardı bile, ahmak herifler.

"Şey, ben aslında..." Kadm onların gerisindeki bir şeyi görmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Birini mi arıyorsun?"

"Ben..."

"Belki sana yardımcı olabiliriz."

"Şey, aslında..."

"Ne istediğini söyle."

"Onunla konuşmak istiyorum!" Kadm ısrarcı iblisleri bir kenara itip doğruca Ash'in yüzüne baktı.

Ash donup kaldı. Hepsi.

"Onunla mı?" dedi Bel.

"Hı hı." Kadın, iblislerin şaşkın bakışları arasında ona bakıyordu. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, hayır, bir sorun değil!" dedi Meph keyifle.

"Git hadi. Seni ısırmaz." Raum onu ileri doğru itti.

"Şey, tamam, peki konuşuyor mu?"

"Hı hı," dedi Ash çatallı bir sesle. Hala dili tutulmuş gibiydi. Kadın onunla konuşuyor, ona bakıyordu.

Bel durumu anladı ve Ash'i kadınla yalnız bırakmak için diğerlerini alıp uzaklaştırdı.

"Merhaba," dedi Eva, daha doğrusu Kyle'ın acı verici yüksek sesli müziği yüzünden bağırmıştı. Tanrım, onun müziğinden nefret ediyordu. Kyle ne diye ondan sonra çıkıp atmosferi mahvediyordu acaba?

"Merhaba."

Fransızcası akıcı olmadığı için İngilizce konuşuyor olmalarına sevindi ama yine de bu durumu daha az tuhaf yapmıyordu. "Seni gördüm. Sahneden."

Yabancının gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Öyle mi?"

"Hı hı. Performansımı izlerken."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Buna inanmak neden bu kadar zordu ki?

Adam bir şey demeyince Eva, "Kimse dinlemiyordu," diye devam etti. "Bilirsin, büyük bir gece kulübü, bir sürü sarhoş insan, çok şaşırtıcı değil yani. Ancak seni izlerken gördüm ve teşekkür etmek istedim. Arada sırada gerçek dinleyici olması güzel bir şey, bilirsin."

Bu adama yaklaşmak için tüm cesaretini ve fazlasını toplamıştı ama onun inanmaz tavrı işini daha da zorlaştırıyordu.

Adam, "Müziğini çok sevdim," dediğinde Eva'nın içi rahatladı.

"Öyle mi?"

"İki asırdır böyle çalan birini dinlemedim."

"Ne?" diye güldü Eva.

"Yani..." Çivit mavisi gözleri etrafta gezindi. "Gerçekten uzun zamandır demek istedim."

"Peki. Teşekkür ederim."

"Elektronik müzik pek sevmem. Onun mekanik sesi kulağımı tırmalıyor ama seninki... Eski ile yeninin mükemmel bir karışımıydı."

"Ben... şey, teşekkürler." Adam biraz tuhaftı ama iltifat etmişti. "Eski ile yeninin bir karışımı. Asıl yapmak istediğim şey de bu."

"Başarıyorsun da."

"Teşekkür ederim." Eva gülümsedi.

Adam da ona gülümsedi. Lanet olsun, adam öyle çekiciydi ki Eva'nın retinaları alev almıştı.

Tek ve en dikkatli dinleyicisine duyduğu minnettarlığın, ona yaklaşmasının tek sebebi olduğunu söylemek istedi ama aslında öyle değildi. Tek ve en dikkatli dinleyicisine şimdiye dek gördüğü en yakışıklı adam olduğu için yaklaşmıştı. Daha önce hiç böyle birini görmemişti. Sanki gerçek üstüydü. Adama sanki dünya üzerinde böyle bir varlık var olamazmış gibi bakıyordu.

Ten rengi hafif bronzdu, saçları... *Aman Tanrım*, saçları. Simsiyah ve dümdüzdü, ipek bir perde gibi beline kadar uzanıyor, birkaç kısa tutam ise hafifçe yüzüne düşüyordu. Yüzü ise... tanrısaldı. Mükemmel, keskin elmacık kemikleri, bakışları zevke davet eden bir ağza çekiyordu. Derin mavi gözleri o kadar parlaktı ki, onları kulübün öbür ucundan görmüştü.

Eva bütün gün ona bakabilirdi. Yüzüyle ilgili besteler yapabilirdi. Bu inanılmazdı, bu şey...

Ona böyle yiyecek gibi baktığı için utandı.

"Adım Eva."

"Asmodeus."

Yutkundu. "Asmodeus mu? Gerçek adın bu mu?"

Ash başıyla onayladı.

"Bu bir... iblis adı değil mi?"

"Evet."

"Ailen sana bir iblisin adını mı vermiş? Kötü bir çocuk falan mıydın?" Hafifçe güldü ama adamın yüzündeki boş bakış yüzünden gülüşü soldu.

"Bana Ash diyebilirsin. Ashmedai'nin kısaltması, yani diğer adımın."

Kaç tane ismi vardı ki? "Şey, tamam, Ash."

Ash gülümsediğinde, Eva neredeyse kör oluyordu. "Senin adın da Eva."

"Evet. Evangeline'nin kısaltması."

"Evangeline. Bunu sevdim."

"Teşekkürler. Eva benim sahne adım ayrıca. Daha çok dikkat çekmesi için tamamen büyük harflerle yazıyorum."

"Çalarken kullanman için bir pankart yapmalısın bence."

"Haklısın. Bu harika bir fikir."

"Bilinçaltı mesajları işe yarar. Sürekli olarak birine bir şeyin imgesini gösterirsen, zamanla bu imge ona tanıdık gelir ve farkında olarak ya da olmayarak onu gördüğü anda tanır. İnsanları etki altına almanın basit yolu."

İnsanlar mı? "Hımm, evet. Haklısın."

Ash, bilinçaltı mesajlarının gücünden bahsettiğine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sadece ikisi vardı. "Boş ver. Ben pek... sosyal olanlar kardeşlerimdir."

"Şu bana asılmaya çalışanları mı diyorsun?"

Ash yüzünü ekşitti. "Bu akşam biraz çılgın olmalarının sebebi küçük bir kutlama."

"Neyin kutlaması?"

"Kötü bir durumdan kurtulmanın. Yeniden başlamanın. Umarım yani," derken kulübü şüpheli gözlerle taradı.

Adam kesinlikle tuhaftı ama Eva'yı büyülemişti. Tarif edilemez

seksiliği ise ayrı bir konuydu. "O zaman tebrikler. Sen neden onlarla eğlenmiyorsun?"

"Ben pek parti adamı değilim ama Dün... yani dışarıdayken bir arada olmamız lazım. Güvenliğimiz için."

"Çok yakınsınız demek." Su götürmez fiziksel farklılıklarına bakılırsa kan bağıyla kardeş olmadıkları açıktı. Ancak bunu sormak doğru olmazdı. Hatta Eva, zavallı adamı soru yağmuruna tutmuştu. Adam kesinlikle girişken değildi, Eva da onun kişisel hayatım eşeleyip duruyordu. *Harikasın, Eva. Tuhaflık Takımına bir puan daha.*

"Çok müzik dinler misin?" diye sordu ve Tuhaflık Takımı bir puan daha kazandı.

Ash kafasını iki yana salladı. "Çalışıyorum ama çok fazla müzik dinlemeye fırsatım olmuyor."

"Gerçekten mi? Ama müzik konusunda çok bilgili gibi konuşuyorsun. Beş saniyede tarzımı özetleyiverdin."

"Müziği çok severim ancak daha önce dinlememe izin verilmiyordu."

"İzin verilmiyor muydu? Neden?"

"Geldiğim yerde müzik yok. Sadece Dün... yani bazı yerlere gittiğimde dinleyebiliyordum. Şimdi de buradayım ve müziğin tadını çıkarmayı planlıyorum." Omuz silkti.

Lanet olsun, bu üzücüydü. Neden kutlama yaptıkları belli oluyordu.

"Başka bir kulüpte de çalışıyorum," dedi Eva. "Bir caz kulübü. İstersen arada orada da takılırız. Haftada bir şehrin en iyi müzisyenleriyle bir müzik gecesi yapıyorlar. Sana göstermeyi çok isterim."

Ash, ona sanki boynuzları varmış gibi şaşkınlıkla baktı. "İster misin?"

Daha önce kimse ona çıkma teklif etmemiş miydi? Bu bakış da neydi? Hem kulüpteki kadınlar nasıl oluyor da ona asılmıyorlardı? Kardeşlerinin etrafı şu an küçük bir kadın ordusu tarafından sarılmıştı. Gerçi kardeşleri de muhteşemlerdi; her biri gerçek üstü, tanrısal bir görünüşe sahipti. Ancak Ash başka bir seviyedeydi.

"Elbette. Sen de istersen. Israr yok."

"Çok isterim." Ash hâlâ ona bakıyordu.

"Harika." Şimdi sıra adamın ondan telefon numarasını istemesindeydi, böylece Eva her şeyi yapan kişi olma utancından da kurtulmuş olurdu. Ancak adam hiçbir şey demedi ve Eva gerçekten onu kulübe götürmek istiyorsa tüm işi kendisinin organize etmesi gerektiğini anladı. Derin bir nefes alıp, "Numaran ne?" diye sordu.

"Ne?"

"Numaran? Sana mesaj atarım, böylece kulübe ne zaman gideceğimizi kararlaştırırız."

"Numaram yok ki."

"Yok mu?" Şimdi bakma sırası Eva'daydı.

"Cehenn... yani oradan yeni kaçtım, burada yeniyim. Telefon almaya fırsatım olmadı."

"Hımm." Kaçmış mıydı? "Peki..."

"Sen bana telefon numaranı versen?"

Sormuştu, şükürler olsun. *İtibar geri kazanıldı.* Eva ona numarasını ezberletti, birkaç kez tekrarlattı ve bu iş tamamdı. Numarayı bir yere falan yazmadı. Adam ne onu arayacağına ne de harika bir hafızası olduğuna dair ona ufacık bir imada bulundu. Eva itibarım geri kazandığı için ona bir şey sormadı.

Bir saat kadar muhabbet ettiler. Ash ona içecek getirdi, Eva da ona. Bir saat, iki saat oldu. Arada sırada kardeşleri geliyor, sırtına vurup uygunsuz laflar ediyor, Ash de acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıp onları uzaklaştırıyordu. Birbirlerinin kulağına eğilip konuşacak kadar yakınlaştılar, lanet olası Kyle'ın müziği yerine birbirlerinin söylediklerileyle ilgileniyorlardı.

Sonra Eva, aralarındaki yakınlıktan, onun o baş döndürücü baharatlı kokusundan ve eğildiğinde ipeksi saçlarının yanağına hafifçe dokunuşundan fena hâlde etkilendi. Teni yanıyordu ve gerçekten tahrik olmuştu, bu çok utanç vericiydi. Biraz rahatlamak için sağa sola sallanmaya başladı ama bu, daha da utanç vericiydi.

Zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan Ash ise ona müziği ve

şarkı yazma süreci hakkında sorular sorup duruyordu. Eva ise onu öyle çekici buluyordu ki neredeyse bara kendini sürtüyordu.

İçtikçe içti, sarhoş oldu ve kontrolünü kaybetti. Bir ara onun bir saç telini parmaklarının arasında dolaştırmaya başladı ve Ash'in ona şaşkın gözlerle baktığını görünce hemen elini çekti. Masum eli aşağı inerken adamın pazusuna dokundu, öyle kaslıydı ki Eva az kalsın çığlık atacaktı. Ash'i yine ona bakarken görünce elini geri çekti.

Ash sanki hiçbir kadm ona ilgi göstermemiş gibi bakıyordu. Daha tuhafı ise hiçbir kadın ona bakmıyordu. Eva, orada oturmuş dünyanın en seksi adamıyla sohbet ediyordu ve kimse bunu fark etmiyor gibiydi.

Bundan şikâyeti yoktu. Hatta memnundu. Ancak ellerini ondan uzak tutamıyordu. Adam öyle baştan çıkarıcıydı ki.

"Eva." Müzik yüzünden ona seslendiğini duyamadı ama dudaklarını okudu.

Eva onun mükemmel yüzünden gözlerini alamıyordu. "Tanrım, çok seksisin."

Ash'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Siktir, yüksek sesle söyledim, değil mi? Daha fazla içmiyorum. Hemen sarhoş oluyorum. Bu çok utanç verici."

"Beni seksi mi buluyorsun?"

"Tabii ki. Kendi yüzüne hiç baktın mı?" *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

"Kadınlar beni genelde çekici bulmaz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Eva. Alkol olsun ya da olmasın bu tam bir saçmalıktı. "Sen gördüğüm en seksi adamsın. Seni deli gibi istiyorum, üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum... Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum. Özür dilerim. Çenemi kapatıyorum."

Ash yine ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Seni öpsem bu tuhaf olmaz, değil mi?"

"Ne?"

"Çünkü alkolün etkisi altındasın. Bir insan erkeğinin sarhoş bir insan dişisinden bu şekilde faydalanması yanlış olmaz mı?"

Eva ona dik dik baktı. "Dünyanın en saçma şeyini söylüyorsun, Ash. İnsan erkeği mi? Nesin sen, uzaylı falan mı?"

"İblisim," dedi Ash lafı dolandırmadan, Eva kahkahalara gömüldü.

"Anlıyorum! Asmodeus. İblis adı! Tanrım, bu çok komik. İblissen neyin doğru neyin yanlış olduğu neden umurunda olsun ki?"

"Evet ama sen insansın, ben de..."

"Tatlım, biraz sarhoş olabilirim ama sen beni öpmezsen beni seni öperek kendimi küçük düşüreceğim." Kahretsin, Eva bu akşam aşmıştı. Ya da kanındaki alkol ona en aptalca şeyleri söyletiyordu.

Ancak bundan pişman olmadı çünkü dünyadaki en seksi adam eğilip dudaklarından öptü.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi öptü onu. Sanki daha önce hiç öpüşmemiş gibi. Ancak bu, ne acemice ne de bir bakire öpüşüydü. Eva'nın boynunu tutmuş, dudaklarını aralayıp dilini içine sokmuştu, sanki yabancı toprakları işgal edip hakkını sonsuza dek alıyormuş gibi.

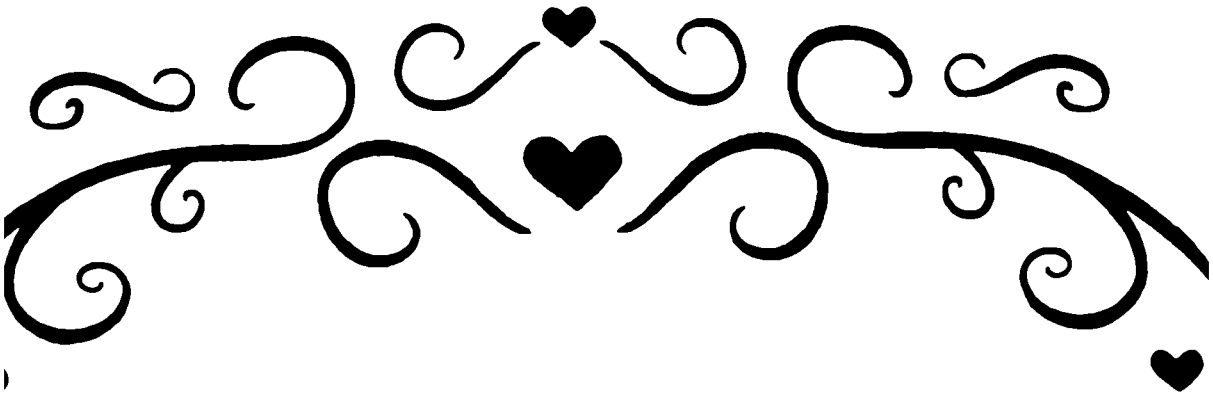
Eva inledi, bir gece kulübündeydi ve azmıştı, adamın omuzlarına tutundu. Ash onu kendine bastırıp uzun uzun öptü, ta ki Eva'nın kanı kaynamaya ve kulakları uğuldamaya başlayana dek.

Ash birden kendini çekti. "Lanet olsun, çok mu ağır geldi?" Gözleri yarı kapalıydı ve arzuyla yanıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun?" Alkol artık etkisini kaybetmiş gibiydi. "Bu harikaydı. Hiç böyle öpüşmemiştim."

Ash, Eva'nın içini eriten bir şekilde hafifçe gülümsedi, ardından onu yeniden öpmek için eğildi...

İşte o zaman silahlar patladı.

2

FELAKETLE FLÖRT ETMEK

Kulakları tırmalayan silah sesi odayı doldurup geri kalan her şeyi yuttu. Eva hayatında hiçbir zaman ateşlenen silahların yakınında olmamıştı ama bunun silah sesi olduğuna emindi. Bu sesi tanıyacak kadar çok film izlemişti.

Kendisi de dâhil insanların bağırdığını duydu. İçgüdüsel olarak kendini yere attı. Ash üzerine kapanmış, onu koruyordu ama etrafı kolaçan etmek için başım kaldırdı. Yüzünde çok sert bir ifade vardı, neredeyse silah sesi kadar korkutucuydu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım..."

Silah tekrar ateşlendi. Kyle'ın lanet olası müziği en sonunda sustu. Acil durum ışıkları yandı. Odayı çığlıklar doldurdu.

Ateş sesleri kesilince Ash onu kolundan tutup kaldırdı. "Gidelim."

Paniklemiş insan denizinin arasından geçmeye çalıştılar ama bu çok mümkün olmadı.

"Ash!" Kardeşlerinden biri -altın renkli gözleri ve koyu renk teni olan- ortaya çıktı. Korkmuşa benzemiyordu. Aslında öfkeliydi.

Ninova

"Meph ve Bell nerede?" Düşününce Ash de korkmuşa benzemiyordu. Hatta normal olamayacak kadar sakindi.

"Geliyorlar. Bizim için gelmişler ama buradan hemen çıkmazsak insanlar zarar görecek. Zaten başımız belada, şimdi daha çok boka batacağız. Kızı bırak da gidelim."

Ash başını iki yana salladı. "İlk onu dışarı çıkaracağım."

Kardeşi karşı çıkmak için ağzını açtı ama yine ateş edildi. İnanılmaz bir çeviklikle kendini korumak için barın diğer tarafına atladı. Ash, Eva'nın yanında kaldı.

"Ne diyordu?" diye bağırdı Eva. "Kim gelmiş?"

"Boş ver. Hemen..."

Bir kez daha silahlar ateşlendi ve bir mermi sırtına isabet etti. Ash yere yıkıldı, her yer kandı. Eva dehşetle haykırdı, yere yığıldı ve çığlık atıp ağlamak dışında hiçbir şey yapamadı.

Ash doğruldu, küfretti. "Gidelim."

"A-ama..."

Sanki Eva tüy kadar hafifmiş gibi onu kucakladı ve koşmaya başladı. Birkaç saniye sonrası mucize gibiydi, Eva hayal gördüğünü sanıyordu. Ash'in kollarında barın üzerine zıpladı, oradan da kalabalığın üzerindeki duvarın yan tarafına. Üç metre kadar ilerideki düz zemine indiler, Ash oradan da resmen trambolinden fırlamış gibi zıpladı. Zıplama ve sıçramalar dışarı çıkıp kendilerini kalabalığın arasında bulana ve ciğerlerine temiz gece havasını doldurana kadar devam etti.

"Az önce ne oldu?" diye bağırdı Eva. "Tanrım! Sen vurulmuştun! Az önce ne oldu?"

"Ben iyiyim, bir şey yok."

"Zıpladın... duvara... seni gördüm... vurulmuştun!"

"Eva, içeri dönmem gerek."

"Ne? Hayır! Bunu yapamazsın!"

"Kardeşlerime yardım etmeliyim."

Eva bu saçmalığı duymamıştı bile. "Sırtına bakacağım! Vu-

rulmuştun!" Tanrı aşkına, adamın yüzü ve boynu kan içindeydi.

Ancak çılgın adam başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, Eva. Gitmem gerek. Seninle tanıştığıma memnun oldum. Gerçekten... teşekkürler." Hafifçe gülümsedi ve ortadan kayboldu.

Ash göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Eva ise çığlıklar ve siren sesleri arasında kaldırımda öylece duruyor, bu garip gecenin tamamının bir rüya olup olmadığım düşünüyordu.

Beyni yeniden çalışıp da neler olup bittiğini anlayana kadar en az beş dakika boyunca öylece durdu.

Sonra kafasına balyoz yemiş gibi oldu.

Ash'in onu -nasıl olduğunu sonradan düşüneceği tuhaf ve açıklanamaz bir şekilde- güvenli bir yere götürmesine izin vermişti, sonra da onun kulübe dönüp kardeşlerini bulmak için tek başına gitmesine göz yummuştu. Ya başına bir şey gelirse? Onun vurulduğundan emindi. Kurşunların ona isabet ettiğini, kanın fışkırdığını ve onun yere düştüğünü görmüştü. Ya gerçekten yaralandıysa?

Onu bulmak için kulübe geri dönmeliydi.

Kararlı bir şekilde kalabalığın içine daldı, şaşkın gözlerle bakan insanları itip kaktı ve kulübün girişine doğru yürüdü. Polis arabalarının ışıkları binanın dışını aydınlatıyordu ama polisler yeni gelmişti, bu yüzden kapıyı tutan kimse yoktu. Tam zamanında gelmişti, girişteki birkaç meraklı dışında kulüp boştu, Eva içeri girince rahatça dolaşmaya başladı.

Ateş edenler hâlâ içeride olabilir diye hızla eğilip ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Barın arkasına emekleyerek diğer tarafa geçti, Ash'le kardeşlerini görmeyi umarak dikkatlice etrafına bakındı...

Donup kaldı. Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Dürüst olmak gerekirse, bunlar birinin imkânsız bir şeyle karşılaştığında yaşadığı klasik tepkilerdi. Aslında var olmaması gereken bir şeydi ama işte, gözlerinin önündeydi.

İlk aklına gelen onların kostüm olduğuydu. Burası ne de olsa Montreal'di ve şehir acayip insanlarla doluydu. Bu şehri sevmesinin nedenlerinden biri buydu.

Ancak az önce ateş edilmiş bir kulüpte bu acayip kostümlü insanlar ne yapıyordu? Herkes gibi onların da kaçması gerekmez miydi? Silah sesleri sahte ve gösterinin bir parçası değilse elbette. Yine de insanları uyarmaları gerekmez miydi? Madem bu bir gösteriydi, o zaman polislerin burada ne işi...

Başını sallayarak cevapsız soruları kafasından uzaklaştırdı. Önündeki sahneye odaklanırken aşina olduğu gerçekliğe uyumlu bir şey aramaya başladı.

Önünde beş insan duruyordu. Onlara insan denebilirse. Biri hariç hepsinin üzeri çıplaktı ve kanatları vardı. *Kanatlar.*

En göze çarpanı devdi, boyu iki metreden fazlaydı, kırmızı tenliydi, kıvrımlı boynuzları ve yarasa gibi kanatları vardı. Tuhaf şekilde tanıdık, siyah ipeksi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yanındaki adamın kuzgun gibi siyah kanatları vardı ve kırmızı tenliden bile daha büyük olan sarışının kanatları saf, parlak beyaz rengindeydi. Bir melek gibiydi.

Dördüncünün kanatları yoktu, her yeri dövmelerle kaplı olsa da aralarında normal görünen sadece oydu.

Eva, adamların bütün gece barın yanında sohbet ettiği adamın kardeşlerine benzediğini -kanatlar hariç- elinde olmadan fark etti ama beyni aradaki bağlantıyı kurmaya henüz hazır değildi.

Sonra beşinci... şey. Yaratık. Tanrım, neye bakıyordu böyle.

Boyu kısaydı, belki bir buçuk metre civarında. Arduvaz gri renginde bir teni, kambur bir sırtı ve düz, kel kafasından dışarı doğru açılan kocaman, elf benzeri kulakları vardı. Başının üstünde yarasa kanatları yay gibi yükseliyordu. Yüzü ise basık, domuzumsu bir burunla ve alt çenesinden yukarı doğru uzanan iki sivri dişle süslenmişti.

Gollum'la *pug* cinsi bir köpek çiftleştirilmişti sanki. Domuzla çiftleştirilmiş bir yarasa. Yüzünü defalarca kez duvara vura vura düzleştirmiş Yoda ile bir maymun çiftleştirilmiş gibiydi. Her açıdan çok çirkindi.

Eva gördüklerini anlamaya çalışırken kırmızı tenli arkasına

döndü ve Eva onun yüzünü gördü. Tüm bedeni gibi yüzü de kırmızıydı ve gözleri gece gibi simsiyahtı. Ne iris ne göz akı vardı, sadece siyahtı.

Yine de... o zarif yüz hatlarını, uzun ve düzgün burnunu ya da imkânsız gibi görünen deri kanatlarının arasında çıplak sırtına dökülen saçlarını tanımamak mümkün değildi.

Ash.

Ya da Asmodeus mu demeliydi?

Ash, ortalarda gezinen insan olup olmadığım görmek için hızlıca kulübü taradı. Görünüşe göre herkes tam zamanında kaçmıştı çünkü peşlerinden gönderilen zebani şekil değiştirmişti. O ve kardeşleri de -sadece zebaniyi korkutmak için- elbette ama sadece Ash tam iblis ihtişamıyla ortadaydı. Bu da Meph ve Bel söz konusu olduğunda kesinlikle iyi bir şeydi.

Meph asla şekil değiştirmezdi çünkü eski hâline dönmeme ihtimali çok yüksekti. Onun iblis formunun o psikopatça dehşetini tanıyan biri için bu gerçekten ürkütücü bir düşünceydi. Hem zaten hiç kimse Bel'i tam takım iblis hâlinde görmek istemezdi. Tabii tüm binayı yakıp yıkmak ya da kıyameti başlatmak istemezlerse.

Etrafta dolaşan insanlar varsa Ash onları kolayca görebilirdi. Diğer dünyalara ait varlıkların, kendilerini gizlemek için doğal bir albenileri -bir tür yanılsamaları- vardı ve bu, insanların önceden şekillenmiş gerçeklik kalıplarına uymayan şeyleri kolayca unutma ya da mantıklı bir açıklamayla geçiştirme becerileriyle birleştiğinde çoğu zaman görülmemeleri konusunda endişe duymaya gerek kalmazdı. Ancak yine de dikkatli olmak gerekirdi.

Zebani onlara çıkıştı. "Eve dönme zamanı çocuklar. Başınız büyük dertte. Döndüğünüzde sizi güzel bir ceza bekliyor. Gerçekten de pek nahoş bir şey. Size işkence etmekten yorulmaları için yılların geçmesi gerekecek."

"Vay canına, geri dönmeye ikna etmek için harika bir motivasyon oldu," dedi Meph.

"Özellikle sen," diye sırıttı zebani. "En sevdiği oyuncağını kimin geri istediğini ikimiz de biliyoruz. Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi."

Raum yüzünü zebanin yüzüne yapıştırdı ve zebani ezilip büzülene, kulaklarını çirkin kafatasına yapıştırana kadar ona baktı.

"Onun tek başına geldiğini sanmıyorum. Aptalca olurdu." Ash'in sesi sakindi ama Meph'in kırmızı gözlerindeki manyakça bakışını fark etmişti. O sürekli salakça sırıtışına rağmen, Meph aslında epey dengesizdi. Bunda cehennemde yaşadığı onca şeyin payı azımsanamayacak kadar büyüktü.

"Bu sadece bir elçi," dedi Bel sakin bir şekilde. "Bizi nasıl kolayca bulacaklarını göstermek istiyorlar."

"Lanet olsun," dedi Asmodeus.

"Kaçtığımızda ne olacağım bekliyordunuz? Bizi unutacaklarını mı?"

Meph karanlık tarafını bastırmayı başarıyordu. Şimdilik. "Özellikle de siz iki ahmağı." Bel ve Ash'e baktı. "En önemli adamlarından kolaylıkla vazgeçeceklerini mi sandınız?"

Ash gözlerini devirdi. Cehennemin pek de "önemli adamı" sayılmazdı. Lanetten sonra itibarı epey zarar görmüştü.

Bel esnedi. "Şunu öldürüp evimize gitsek ya."

O aptal zebani onlara kolayca yenileceğini biliyordu ama yine de gelmişti. İblis olmanın boktan tarafı da buydu, ölümle sonuçlansa bile görevler konusunda hiç söz hakları yoktu.

"Evimiz yok ki."

"O zaman otele gidelim."

Ash iki adım attı, zebaniyi boynundan tutup boğazını bir pençe darbesiyle kesip attı. Birkaç saniye kan aktı –zebanilerin pek kanı yoktur– sonra yerde kıvrılıp kaldı. Ancak bedeni parçalanıp yok olmadı çünkü henüz ölmemişti. Bunu yapmak için birkaç şeyin daha yapılması gerekiyordu.

Ash, Bel'e baktı. "Bitir işini."

Bel suratını ekşitti. "Önce kafasını kesmeli."

"Yanımda kılıç varmış gibi mi görünüyorum?"

"Benim de yok."

"Her zamanki gibi kopar gitsin."

"Sen kopar. Ben sonraki kısmı yapacağım ve o kısım berbat."

Ash kafasını iki yana sallayarak zebaninin üzerine eğildi, pençelerini çıkardı, dişlerini gıcırdatarak işe koyuldu. O kalın boynu koparmak kolay iş değildi ve işi bittiğinde üstü başı zebani kanı içinde kalmış, ellerine kramp girmişti.

Kafayı yere bırakıp doğruldu ve Belial'e öfkeyle baktı. "Mutlu musun?"

Bel gözlerini devirip sağ kolunu kaldırdı. Dirseğinden aşağısı alev aldı. Avucunu açtı ve iki parça hâlindeki zebaniye cehennem ateşi savurdu. Bu kısım Belial'ın işiydi çünkü içlerinden sadece o cehennem ateşini çağırma yeteneğine sahipti.

Bir cesedin yanması uzun sürerdi. Filmlerdeki gibi tutuşup hemen yok olmuyordu. Bel, zebaninin üzerine tam güçle saf ve yoğun cehennem ateşi yağdırırken, en sonunda geriye sadece bir kül yığını kalana kadar orada beş dakika boyunca durmuş olmalılardı.

Ta da. *Baylar bayanlar, bir iblis işte böyle öldürülür.*

Bel kolunu indirdi, alevler söndü.

"Vay canına." Meph kül yığınına tekme attı. "Bu küçük yaratığın bize ateş etmek için bir silah bulmuş olmasına inanamıyorum."

"Burası Amerika." Raum omuz silkti. "Herkes bir silah bulabilir."

"Burası Amerika değil, ahmak herif. Kanada. İnsanların burada silah sahibi olması kolay değil."

"Neyse işte. Hepsi aynı."

Meph sırıttı. "Kanadalılar seni duymasın, adamım. Nazik olabilirler ama çok da gururlular..."

"Çenenizi kapatın da lanet olası bir kulüp kurşunlanma olayı

için şüpheli olarak sorgulanmadan evvel buradan çıkıp gidelim," diye çıkıştı Bel.

Kimse bunu istemezdi, bu yüzden Ash, Raum ve Bel insan şekline büründü. Kanatları ortadan kaybolunca gömleklerini giydiler ve kalabalıktan uzakta bir çıkış bulmak için hepsi kulübün arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Yarı yolda Ash bir an durdu ve dönüp arkasına baktı. Laneti yüzünden duyuları kötü hâldeydi ama yemin edebilirdi ki içeride...

Kafasından uydurduğunu düşünerek başını iki yana salladı.

Arka odadaki bir kutu yığının arkasında başka bir acil çıkış kapısı buldular. Gerçek bir acil durumda bir işe yaramazdı, kulübe de büyük ihtimalle yüklü bir ceza getirecekti ama onların amacı için gayet uygundu.

Kutuları sağa sola attıktan sonra Ash kapıyı açtı, peşinde kardeşleriyle gecenin içine çıktılar ve arkalarında bir kül bırakıp oradan uzaklaştılar.

3

SORUŞTURMA OPERASYONU

Eva, bir polis memuru onu bulup dışarı çıkarana kadar barın arkasında saklandı. Ne söylediğini pek hatırlamadığı bir ifade verdikten sonra -gördüğü şeyler hakkında hiçbir şey demediğinin farkındaydı çünkü gerçekten ne gördüğünden emin değildi- evine gitmesine izin verildi.

Polisler ona bu kargaşadan mucizevî bir şekilde birkaç kesik ve ezikle kurtulduğu için şanslı olduğunu, olayda kimsenin şans eseri yaralanmadığım ya da ölmediğini söyledi. Sanki ateş eden özellikle birini ya da Ash'in kardeşinin dediği gibi birilerini hedef almıştı.

Günler geçti, Eva durmadan o geceyi düşünüp duruyordu. Birkaç gece Bootleg'de barmenlik yaptı; bir müşteri ona içkisini peş peşe üç kez karıştırdığı için bağırana kadar ne yaptığının bile farkında değildi. Eve erken gönderildi ve gelir gelmez kanepeye yığıldı. Kedisini okşarken hayaller âlemindeydi. Duvara bakarken, kanatları ve boynuzları olan çok yakışıklı adamların dans ettiğini görüyordu.

Eva hiçbir zaman normal biri olmadığını biliyordu. İçinde bir yerde kaynayan ve zamanı geldiğinde kafesinden kurtulmayı bekleyen karanlık bir şey vardı. Hayatında yaşadığı hiçbir şey bu hissin se-

bebini ona açıklayamıyordu. O da bu hissi görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı.

Oysa şimdi elinde olmadan düşünüyordu... bu neydi? Gördüğü şey, en sonunda içinde anlam veremediği o duyguyla bağ kurmasını mı sağlamıştı? Ya da içindeki o karanlık şey, onun aklı başındayken sanrılar görmesine neden olan bir akıl hastalığı mıydı? Bu en olası ihtimal gibiydi.

Aklında bu rahatsız edici düşüncelerle kucağından Thelonious'u indirdi, onu kanepeye koydu ve dairesindeki en sevdiği eşyası olan piyanonun başına oturdu.

Mutfaktaki ocak yetmişlerden kalma olmalıydı, ahşam zemin yer yer kabarmıştı ama evi kiralamak için bakmaya geldiği anda piyanoyu görmüştü. Belli ki uzun zaman önce kararlı bir kiracı tarafından buraya getirilmiş, hiç kimse de onu evden çıkarmak için zahmet etmemişti. Bu da Eva'nın eve daha çok ısınmasını sağlamıştı.

Evi eski bir binadaydı; eskiden fabrika olan bina yaşam alanına dönüştürülmüştü ve giriş katta birkaç ofis de vardı. Yüksek tavandan metal borular geçiyordu. Balkon kötü, duvarları grafiti ile boyanmış bir ara sokağa açılan spiral merdivenli bir yangın çıkışına bakıyordu.

Tüm pencere duvarlarını sarmaşıklarla kaplamış, duvarları kendi tablolarıyla doldurmuştu. Müzik aletleri her bir köşedeydi ya da bir yerlerden sarkıyordu. Thelonious da sanki şatonun efendisiymiş gibi bu *vintage* mobilyaların arasında dolaşıyordu. Duvarlar içeriden tuğlaydı ve koca pencereler rüzgâr esince zangırdardı. Kışın evi ısıtmak bütçesini zorluyordu ama umurunda değildi. Piyano için buna değerdi.

Ne yazık ki bugün piyano bile onu sakinleştiremiyordu. Ellerini tuşlarda gezdirdi, birkaç parça çalmak için kendini zorladı ama hiçbir şey çıkmadı. Piyanodan vazgeçip gitarı eline aldı. Sonra kemanı. Hatta ukuleleyi bile denedi. Tık yoktu.

Mutfaktaki zulada biraz esrar buldu ve onu sardı. Belki yüksek sesli müzik onu yatıştırırdı. Eski tarz *reggae* dinlemeye başladı. Evet, esrar içip *reggae* dinlemek klişeydi ama rahatlaması gerekiyordu.

Yarım saat sonra kucağında eskiz defteriyle kanepede oturuyor,

sayfaları yarasa ve kuzgun kanatlarıyla, çirkin zebanilerle, şeffaf melek kanatlarıyla dolduruyordu. Sanki gördüklerini yeterince çizerse her şey anlam kazanacakmış gibi, son iki gündür ateşli bir takıntıyla çizip duruyordu.

Yarım saat sonra Thelonious kucağına atladı, eskiz defterinin üzerine oturdu ve sonra ona baktı.

"Hey," diye çıkıştı kediye. "Onun üzerine oturamazsın. Onu kullanıyordum," deyip kendini kırlentlerin üzerine bıraktı.

Kedi gözlerini kıpıştırdı. Eva onun kendisini kınadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Şu an kafamın içindeki karışıklığı yaşasan, sen de delirirdin."

Thelonious kuyruğunu salladı.

Eva iç geçirdi. "Gıcıksın ama haklısın. Biriyle konuşmam gerek. Bu kadar süründüğüm yeter." Eskiz defterini ve kediyi aynı anda aldı, ayağa kalkarken onları kanepeye bıraktı.

Onun artık eskiz defterine ilgisi kalmadığı anda Thelonious'un da kalmadı elbette. Aşağı atlayıp uzaklaştı. Eva sehpanın üzerindeki telefonunu aldı ve iki gün önce kulüpten eve geldiğinde yapması gereken şeyi yaptı: annesini aradı.

Ebeveynleri sıradan insanlar değildi. Şimdiye dek yaşamış hem en harika hem de en utanç verici aileydi. Onlara hippi demek durumu hafife almak demek olurdu. Onlarda normal bir şeyi aramak ise beyhude bir çabaydı. Yine de Jacqui ve Dan onun tanıdığı en güvenilir, en sağlam insanlardı ve onları bu dünyada hiçbir şeye değişmezdi.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra annesi, "Eva, bebeğim nasılsın?" diye açtı telefonu. Sesi dalgın gibiydi. "Bekle bir dakika, üzerime sabahlığımı alayım." Telefonu kulağından çekip seslendi: "Eva telefonda, tatlım! Birazdan geliyorum!"

"Ne yapıyorsunuz?"

"Şey, geçen bahar Paris'te sanat gösterisinde tanıştığımız fotoğrafçıyı hatırlıyor musun? *Gerçek Bedenler* diye nü resimler çekiyordu hani?"

"Evet..." dedi Eva, sorduğuna pişman olmaya başlamıştı.

"Babanla ben de onun çalışmasına katkıda bulunabiliriz diye düşündük..."

"Tamam, yeter! Yeterince duydum. Canınız ne istiyorsa yapın, yeter ki o resimleri ben görmeyeyim."

"Tabii ki, tatlım ama sadece beden yani. Herkesin var. Toplumun bize kendi bedenimize bile tiksintiyle bakmayı öğretmiş olması ne kadar yanlış, sanki yalnızca aç bırakılmış bir manken gibi görünüp sağlıksız bir egzersiz düzenini sürdürüyorsak kabul edilebiliriz..."

"Anne, biliyorum."

"Özür dilerim. Ne için aramıştın?"

"Ayda bir DJ'lik yaptığım kulüp var ya..."

"Evet, nasıl gidiyor?"

Ne kadar tuhaf bir çift olsa da ikisi de çok başarılı sanatçılardı. Dünyayı dolaşmadıkları, çalışmalarını büyük galerilerde sergilemediklerinde, British Columbia'sı sahiline yakın Vancouver Adası'nda okyanus manzaralı muhteşem bir evde yaşıyorlardı.

Montreal çok uzaktı ama Eva küçüklüğünden beri müzisyen olmak istiyordu ve ona göre bunun için en iyi yer Kanada'ydı. Liseden sonra ebeveynleri onu hayalinin peşinden gitmesi için cesaretlendirmiş, o da birkaç yıl sonra buraya taşınmıştı. Yedi yıldır buradaydı, ailesini özlese de buradan ayrılamıyordu. Neyse ki ailesi işleri yüzünden çok seyahat ediyordu ve yılda en az bir kez görüşüyorlardı.

"Harika ama şey..." Lanet olsun, kulüpte ateş edilme olayını onlara hemen anlatması gerekirdi. Zaten kendi kendilerine öğrenecek değillerdi; annesiyle babasına haber okutturmak, Thelonious'a parazit ilacı içirmeye çalışmak gibiydi. "Geçen hafta kulüpte ateş açıldı."

Bir an sessizlik oldu. "Ne?"

"Evet."

"Ateş mi açıldı? Montreal'de mi? Neler oluyor! İyi misin? İnanamıyorum..."

"O kadar da kötü değildi, anne. Kimse yaralanmadı."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Dediğim gibi kimse yaralanmadı. Bir aptal kulüpte ateş etti."

"Tanrı'ya şükür. Skye ile konuşabilirsin. Ya da daha iyisi, Maureen'in kızı harika bir terapist ve telefon seansları yapıyor. Seni görüştürebilirim istersen..."

"Terapiste ihtiyacım yok. İyiyim." *Sanırım.* "Seni bu yüzden aramadım, anne. Sana bunu söylemek istedim ama başka bir konuda tavsiyene ihtiyacım var."

"Elbette, tatlım, nedir?" diye iç çekti Jacqui. "Kızımın ateş açılan bir kulüpten kurtulduğuna inanamıyorum. Dünya ne hâle geldi?"

"Şey, sen..." Eva duraksadı. Neyse ki esrar içmişti, yoksa bunu asla yüksek sesle söyleyemezdi. "Doğaüstü şeylere inanır mısın? Hayaletler, iblisler gibi şeylere?"

"Elbette," dedi Jacqui hiç tereddüt etmeden. "Sadece algıladığımız şeylerin gerçek olduğunu düşünmek bence aptallık. Her zaman söylerim, bilmediğimiz şeyi bilemeyiz."

"Tamam." Eva ne diyeceğini düşünüyordu.

"Neden? Ne oldu?"

"Ben... biriyle tanıştım."

"Gerçekten mi?" Annesinin sesi heyecanlı geliyordu. "Nerede tanıştın? Nasıl biri?"

"Bir kez karşılaştık ve tuhaf şeyler oldu, şimdi ise ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Vampir mi yoksa? Bugünlerde çok seksiler. Kimse onların kötü olduğunu düşünmüyor artık, o yüzden kafana takma. Sadece yanlış anlaşılıyorlar, o kadar."

"Bazen sana inanamıyorum. Vampir mi?" Eva'nın yüzü düştü, sonra sessizleşti. Annesine kırmızı tene ve boynuzlara sahip olmanın mümkün olup olmadığını soracaktı. Bu durumda vampirler neden gerçek olmasındı ki? Tanrım, *gerçekler* miydi?

"Asla bilemezsin. Kendi zamanımda çok gördüm ve şaşırmazdım. Bir keresinde gerçek bir cadıyla tanıştığımı biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" dedi Eva alaycı bir şekilde ve yeniden sustu. Cadılar gerçek miydi? "Peki ya iblisler?"

"Herkes iblislerin gerçek olduğunu bilir."

"Öyle mi?"

"Elbette. Neden? Biriyle mi tanıştın? Tehlikede misin?"

"Ben... sanmıyorum. Belki de birini gördüğümü sandım. Ya da birkaç tanesini. Hâlâ gördüğüm şeyi anlamıyorum ama iki gündür kafayı yiyeceğim ve birine söylemem gerekiyordu."

"Bana her şeyi her zaman söyleyebilirsin. Ne gördün?"

Eva derin bir nefes aldı ve bir nefeste her şeyi anlattı. "Lütfen sanrı gördüğümü söyle," dedi en sonunda. "Gördüğümü sandığımı şeyi aslında görmediğimi bilmem gerek."

"Hımm." Jacqui bir an sesliğe gömüldü, düşünüyordu. Bu önemli bir şeydi. Eva ailesini seviyordu. Onlara ne kadar acayip olsa da her şeyi anlatabilir, onlar da onu ciddiye alırdı. Ona güvenirlerdi ve onu başlarından savmayacak kadar da açık fikirlilerdi. Bazıları *fazla* açık fikirli olduklarını söyleyebilirdi ama Eva şimdiye dek bunun için hiç bu kadar çok minnettar olmamıştı.

"Haklısın," dedi Jacqui en sonunda. "Halüsinasyon görüp görmediğini ya da bunun gerçekten olup olmadığını anlaman çok önemli."

"Bir psikologa mı gitsem?" Beş dakika önce ihtiyacı olmadığını söylemişti ama doğru olmayabilirdi.

"Sanmıyorum. Bir terapist bunu kafandan uydurduğunu söyler. Bunun gerçek olma ihtimalini bile düşünmezler. Hayır, bunu kendi başına bulmalısın."

"Tamam da nasıl?"

"Gizemli adamı yeniden görecek misin?"

Eva'nın ağzı açık kaldı. "Onu devasa kırmızı bir canavar olarak gördüm ve çirkin bir yaratığı öldürdüğünü gördüğümü söyledim! Ne olursa olsun ondan uzak durmam gerekmez mi?"

"Ama aranızda inanılmaz bir çekim olduğunu, onun şimdiye dek tanıştığın en çekici erkek olduğunu da söyledin. *Ayrıca* seni kulüpten çıkarmış ve bedeniyle seni korumuş."

"Evet ama bu onun şey olmadığım göstermez ki..." Kelimeyi söyleyememişti. "Adının *Asmodeus* olduğunu söyledi, Tanrı aşkına!"

"Bu ilginçmiş. Yine de araştırman gerektiğini düşünüyorum. Ya ne gördüğünü öğreneceksin ya da bunu asla aşamayacaksın."

Jacqui haklıydı. Eva günlerdir ne düşünebiliyor ne de bir şeye odaklanabiliyordu ve bu durum onu delirtiyordu. Böyle giderse Bootleg'den atılır, şarkı yazma yeteneğini kaybedebilirdi ve büyük ihtimalle sadece zebaniler, yarasa kanatları ve saçları beline kadar inen seksi adamlar çizebilen bir sanatçı olup çıkardı. "Ne yapmalıyım peki?"

"Seni ararsa onunla buluş ama başkalarının olduğu kalabalık bir yer olsun. Dışarıdayken ona bir sürü soru sor. Nerede doğduğunu, ailesini falan sor. Hikâyesindeki boşlukları yakala. O zaman kanatlarını gerçekten görüp görmediğini anlamana gerek kalmaz."

"Muhtemelen onları kafamdan uydurdum," dedi Eva iç çekerek. "Gerçek olmasının imkânı yok."

"O akşam bir şey almış mıydın, tatlım?"

"Anne!"

"Sadece soruyorum."

"Bir şey almadım. Parti kızı günlerim çoktan bitti ve o gece çalışıyordum. Hap alınca o kafayla müzik falan yapamam."

"Ya diğer ilaçlar? Belki ilaçlar etkileşime girmiştir. Ya da yediğin bir şey? GDO'lu ürünler mi yedin?"

"Cidden mi, anne?"

"Belki vücudun işlenmiş yiyeceklere tepki göstermiştir."

Annesi haklı olabilirdi. "Sıradışı bir şey yiyip içmedim."

"Tamam. O zaman araştırma planına sadık kalacağız. Tüm detayları istiyorum, Eva. Onunla görüştükten sonra hemen beni arayıp her şeyi anlatacaksın."

"Tamam, tamam. Ararsa. Muhtemelen numaramı unutmuştur... yazmadı bile."

"Tatlım, kapatmam lazım. Baban aşağı gelip çekimi bitirmem için ısrar ediyor. Havanın soğuk olduğunu ve hayaları büzüşürse fotoğrafların güzel çıkmayacağım söylüyor..."

"Anne!"

"Tamam, üzgünüm. Fazla detay verdim. Beni ara, tamam mı?"

Telefonu kapattığında Eva kendini daha iyi hissediyordu. Halüsinasyon görüp görmediğini anlamak için annesinin pek de makul olmayan planını uygulayacaktı. Başka biri olsa hemen psikologa gider ve ağır ilaçlar almaya başladı. Ayrıca plana göre Ash'i yeniden görecekti ki kalbi şimdiden hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

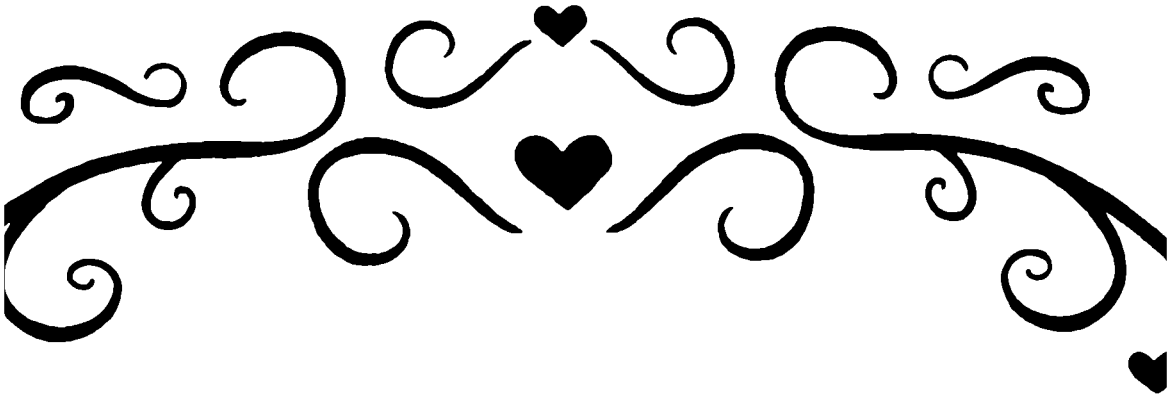
Tabii *ararsa*. İki gün olmuştu ve hiç ses yoktu.

Aramaması daha iyi zaten, diye düşündü. Onunla tanışana kadar normal bir hayatı vardı. Tamam, ebeveynleri sanatçıydı, kendisi kedisiyle konuşan bir müzisyendi, o kadar da normal değildi ama hiç doğaüstü bir şey de yaşamamıştı.

Kendisine bunun halüsinasyon olduğunu yüzüncü kez hatırlattı.

Yine de bu düşünce onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Canavarların gerçek olması gibi bir alternatif söz konusu olsa bile hayatın göründüğü kadar sıradan olduğuna ve kırmızı tenli iblislerin sadece hayal dünyasında olduğuna inanmak istemediğini fark etti.

Belki de eğer öyleyse, kendisinin de göründüğü kadar sıradan olduğunu kabul etmesi gerektiğindendi... içindeki ses ona ne derse desin.

4

CEHENNEMDE İYİ ADAMLAR YOKTUR

"Lanete rağmen kız seni gördü, öyle mi? Emin misin?"

"Eminim."

"Nasıl? Ne dedi?" Belial ciddiydi ama o anda onu ciddiye almak imkânsızdı. Üzerinde önlük, elinde spatula ile pankek pişirirken ocağın karşısında duruyordu. Saf Quebec akçaağaç şurubu ve bir parça tereyağı, önceden pişmiş yığının yanında bekliyordu.

Asmodeus omuz silkti. "Beni çok çekici bulduğunu söyledi."

Bel inanmış görünmüyordu ki Ash onu bu yüzden suçlayamazdı. Kendisi de aynı şekilde hissediyordu. "Ne dedi kız?"

"Şimdiye dek gördüğü en seksi adam benmişim. Beni çok arzuluyormuş, üzerime atlamamak için kendini zor tutuyormuş."

Bel bir kahkaha patlattı. Pislik herif kafasını geriye atıp katıla katıla gülmeye başladı.

Ash bir kaşını kaldırıp yüzünü astı, kollarını kavuşturarak duvara yaslandı ve Bel'in susmasını bekledi. Şu tavrı aslında tam bir saçmalıktı. Sakin olmaya çalışıyordu ama aslında yeniden Eva'yı görmek için ölüyordu.

Tanışmalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve o anın her sani-

yesini, onların yeterince yerleşip artık onu aramasının güvenli olacağı zamanı bekleyerek geçirmişti. Dün gece her şey bitmişti. Zamanı gelmişti. *En sonunda.*

"Lanet olsun!" Bel hâlâ gülüyordu. "Seni gerçekten görmüş olmalı o zaman. Peki ama nasıl?"

İşte bu milyon dolarlık soruydu. Onu çekici bulmadıkları için -Tanrı'ya şükür- kardeşleri onu görebiliyordu. Potansiyel seks partnerleri ise onu bir duvar parçası gibi görüyordu.

Eva hariç. Eva onu istemişti.

Ah, onunla neler yapmak istiyordu... Geçen haftayı bunu düşünerek geçirmişti. Lanetlendiğinden beri seks yapmamış değildi -neyse ki iblisti- ama seks partnerleri çok da tutkulu değillerdi. Hatta seks hayatı öyle sıkıcı ve kötüydü ki, Cehennemde insanlara bu konuda işkence etmek için bir köşe olduğunu duysa hiç şaşırmazdı.

Diğer yandan, belki de böyle bir yer vardı. Sonuçta lanetli ruhların tutulduğu Dokuz Halka'da olup biten her şeyi bildiği de yoktu.

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Bel. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birinin söylemesi gerek."

"Biliyorum."

"En mantıklı açıklaması bu." Bel bir pankekin diğer tarafını çevirip kendini kahvaltı hazırlıklarına verdi. Devasa bir adamı ocağın üzerine eğilmiş görmek çok tuhaf olsa da onun sevdiği yer orasıydı. "Zebaniler gönderip bizi kandırıyor, gardımızı indirmemiz için bize oyunlar oynuyorlar. Ancak bu tatlı popolu kız beynine girmiş ve seninle oynuyor."

"İnan bana, bunların hepsini düşündüm."

Geçtiğimiz hafta içinde nihayet yaşanacak bir yer bulup koruma büyülerini yerleştirene kadar iki zebaniyle daha karşılaştılar. Bu büyüler sayesinde o alanın içindeyken izlenmeleri mümkün değildi. Beyaza boyanmış duvarlara kanla çizilmiş Sheolic mühürleri epey ürkütücü görünüyordu ama işe yaradığı sürece buna değerdi.

Bakımsız, dört odalı daireleri hippi mahallesinden birkaç blok

ötedeki bir yerdeydi, bu yüzden ev sahibini evrak işlerini görmezden gelmesi için rüşvet almaya ikna etmek zor olmamıştı.

Bir sürü paraları vardı -yeraltı dünyasındaki Kan Pazarı'nda servetlerini Dünya para birimlerine çevirmek oldukça kolaydı – ama daha öngörülebilir bir seçenek yerine bu mezbelelikte kalmaya karar verdiler. Bulabildikleri en havalı ev on arabalık garajı ve havuzu olan bir evdi. Hiç kimse Kraliyet Ailesi'nden dört iblisin bu kadar sefil koşullarda yaşadığına inanmazdı.

"Bunun bir tuzak olduğunu kabul et," derken Bel bir pankeki daha çevirdi. "Onu arama konusunda emin misin?"

Asmodeus kaşını kaldırdı. Onu gerçekten arzulayan bir kadınla yatmak için yanıp kavrulduğunu nasıl anlatabilirdi ki? Kendini küçük düşürmeden çaresizliğini anlatmasına imkân yoktu. "Ne düşünüyorsun?"

Bel bir pankeki tavadan alıp tabağa koydu ve Ash'e bir bakış attı. Gördüğü şeyden pek hoşlanmamış gibiydi. "Pekâlâ, anlıyorum. Ben de muhtemelen aynısını yapardım." Spatulayı havada salladı. "Git hadi. Gece yarısı evde ol, yoksa seni cezalandırırım."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum, seni aptal. Beni önlükle yakaladığın için bana anne esprisi yaparsın diye bekliyordum ama sen yapmayınca ben yapayım dedim."

"Çok kötüydü. Seni bu önlükle görmek kadar kötüydü hatta."

"Spatulayla kıçına vurmadan evvel yıkıl gözümün önünden."

Ash koridordan, "Bana da pankek ayırın," diye seslendi.

Aslında pankekler umurunda değildi. Yine de öyleymiş gibi davrandı çünkü Belial'ın mutfak tutkusuna destek vermek istiyordu. Bu, tuhaf ve iğrenç bir histi.

"Ne zaman kendi lanet olası yemeklerini pişirmeyi öğreneceksin?" diye bağırdı Bel. "Bunu bilmek istiyorum."

"Yemek pişirmeyi seviyorsun."

"Senin için değil, pislik."

Ash kapıyı arkasından kapatırken yüzünü astı. Bu koca bir saçmalıktı ve ikisi de bunu biliyordu. İblisler sadece zevk amaçlı yemek yerdi, Ash'in bildiği kadarıyla da yemek pişirmenin eğlenceli bir tarafı yoktu. Yemek yemenin ilk adımı pişirmekse bu olmadan da mutlu mesut yaşardı. Üstelik lanetinden sonra yemekten hiçbir tat almıyordu. Onların küçük, sevimli lanet olası bir aile gibi bir arada yemelerini istediğinde Belial'ın gönlünü yapmak için yemek yiyordu.

Ash, komodin olarak kullandığı ters çevrilmiş süt kasasının üzerinden yepyeni parlak telefonunu kaptı ve yerdeki taş gibi sert yatağına sırtüstü uzandı.

Odası bok gibiydi, aslında tüm ev öyleydi. Pencere küçük ve çirkindi; zeminin yirmi yıl önce değiştirilmesi gerekiyordu ve duvarların hepsi eğri büğrüydü. Süt kasasıyla yatağının yanında bir komodin ile odanın diğer tarafına koyduğu küçük bir masa için yer vardı. En azından duvarlar yeni boyanmıştı ama onlar da yaptıkları sihirler yüzünden mahvolmuştu.

Yaşadığı kötü yeri umursamadan, kızın kulüpte verdiği numarayı hatırlamak için hafızasını zorladı ve numarayı tuşladı. Başparmağını "ara" tuşuna götürürken bir an kararsız kaldı.

Sevişmek istiyordu. Şehvet dolu Eva'yı ve onun öpüşüne nasıl karşılık verdiğini unutamamış olsa da bütün hafta zebani öldürmüş, dikkat çekmemeye çalışmıştı. Bu yüzden gereksiz saçmalıklara zamanı yoktu. Bunun için aptal kardeşleri vardı.

Meph dengesizin tekiydi, Raum karamsar ve lanet bir herifti, Bel ise çoğu zaman kendini tutmayı başarsa da, en ufak şeyde patlamaya hazır bir hâlde ciddi öfke sorunlarına sahipti.

Ash kardeşleri arasında, Bel'le konuşup onu uçurumun kenarından alan ve kendi duygularını kontrol edebilen tek kişiydi. Bu yüzden istemese de sık sık sorumluluk alıyordu ve bir süre sonra aptalca işlere karışmayan, her zaman kardeşlerinin başı belaya girdiğinde onları kurtarmaya hazır, güvenilir adam rolüne bürünmüştü.

Lanet olsun, dedi içinden. O adam olmayacaktı. Cehennemde iyi adamlar yoktu. İyi adam ölü adamdı ve Ash iyi bir adam değildi. Lanetlendiği için sıkıcı ve sıkılan bir adam olmuştu, işi de boktan-

dı. Aynı işi her gün, her yıl, her bin yıl yapmaktan artık ölümüne sıkılmıştı.

Başparmağı, eski sıradan hayatına karşı bir isyan gibi arama düğmesine sertçe bastı, ardından Eva'nın açmaması riskini *göze alarak* telefonu kulağına götürdü.

Eva'nın ondan kaçma ihtimali yoktu. Ta ki Ash ondan istediğini alana kadar.

Eva balı kavanozdan fincanına alıp dikkatle karıştırırken Thelonious bacaklarının etrafında dolanıyor, pantolonunu kedi tüyleriyle kaplamayı ihmal etmiyordu.

"Kendini kontrol etmelisin, Skye. Onu bekletmelisin."

En iyi arkadaşı odanın diğer ucundaki kanepeye yayılmıştı ve kederle iç çekiyordu. "Ama adam çok seksi, Eva."

"Pislikler her zaman öyledir."

"Kesin arar diye düşünmüştüm ve lanet olsun, ilk seferde beni üç kez orgazm etti. Nasıl reddedebilirdim ki? Seksi sevmem benim hatam değil."

Skye'ın kupasına daha fazla bal koydu ve onun çayını da karıştırdı. "Seni suçlamıyorum. Kadınların da ihtiyaçları var. Sadece erkeklerin öngörülebilir olduğunu söylüyorum. Yanında olmasım istiyorsan bunun için çabalaması gerek. Yatmak için yapıyorsa vazgeçecektir, sen de zamanını boşa harcamadığın için mutlu olursun."

Skye yine iç geçirdi. "Kendimi tutma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Zavallı Skye, Eva'nın tanıdığı en fevri insandı ve cinsel arzusu, birçok erkeği kıskandıracak düzeydeydi. Üstelik bir de zeytin renginde teni, dalgalı siyah saçlarıyla çok da güzel bir kadındı.

Tek sorunu, erkek seçimi konusunda berbattı ve aynı zamanda gerçek aşkı arıyordu. Pek de iyi bir kombinasyon değildi.

"Bence nasıl dokunacağını değil, nasıl bakacağını öğrenmelisin," dedi Eva. "Ne zaman hoşuna giden bir adam görsen deliriyorsun. Daha ilk buluşmada kafalarını şişirmeden önce onunla biraz zaman geçirmelisin."

"Ne var, biliyor musun? Haklısın." Skye kanepede doğruldu. "Erkekleri hayatımdan çıkarıyorum."

Eva kaşını kaldırıp çayı karıştırmaya devam etti. "Hımm, ne kadar süreliğine? Gelecek haftaya kadar mı?"

"Kapa çeneni! Hayır. Altı aylığına."

Eva'nın alnı kırıştı. "Bu senin için yeni bir rekor olur."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?" Skye'ın gözlerinde kararlı olduğunu gösteren bir parıltı belirdi. Aklına bir şeyi koydu mu kesin yapardı. Eva'nın onda sevdiği şeylerden biri buydu.

"Altı ay, erkek yok," dedi Skye. "İnanmak için gerekirse kanımla imzalarım."

"Sana inanıyorum ama..."

Mutfak tezgâhında, su ısıtıcısının yanında duran Eva'nın telefonu çalmaya başladı. Telefon zil sesi Beethoven'ın *5. Senfonisi*'ydi çünkü o meşhur "dın dın dın *dınnn*" her arama geldiğinde hissettiklerini gayet iyi yansıtıyordu. Cidden artık kim kimi arıyordu ki? Bu çok şahsi bir şeydi.

Ekrana baktı, tanımadığı bir numaraydı. Bu daha kötüydü.

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum."

"Açsana, aptal," dedi Skye.

Eva surat yaptı ama telefonu açtı. "Alo."

"Eva?"

"Kimsiniz?"

"Ash. Geçen hafta kulüpte tanışmıştık."

Donup kaldı, tuttuğunun bile farkında olmadığı kaşığı elinden düşürdü. Kaşık tezgâha düşerken çınladı ve kalbi güm güm atmaya

başladı. Ne yapmalıydı? Kapatsa mıydı? Telefon numarasını mı değiştirmeliydi? Ülkeden mi kaçmalıydı?

Annesinin planını hatırladı: onunla buluş, soru sor ve şüpheli şeyler ara. Bir hafta geçmişti ve Eva hâlâ halüsinasyon görüp görmediğinden emin olmadığı gibi bu konuyu düşünmeden de duramamıştı. Günler geçerken o gece giderek daha da gerçeküstü hâle bürünmüştü, hatta DJ performansı bir rüya gibi geliyordu. Ta ki bu ana, Ash'in bile gerçek olup olmadığından şüphe etmeye başladığı ana kadar.

"Orada mısın?"

"Şey, evet, hı hı." Telefonu tutan eli aniden ter içinde kaldı. Skye ona kanepeden bakıyordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedim. Daha önce arayacaktım ama işlerim vardı."

"Şey, iyiyim."

"Seni kulübün dışında öylece bıraktığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Sen..." Ne? Ona kırmızı, boynuzlu ve kafa kesen bir canavar olup olmadığını mı soracaktı? "Bir şey oldu mu?"

"Daha önce uğraşmadığım bir şey değildi."

Pekâlâ, bu şifreliydi. Ancak bu şeyleri daha önce de yaptıysa, ona bunun ne olduğunu söylemeyecekti, değil mi? "Peki. Tamam."

"Daha erken arayamadım çünkü ilgilenmem gereken şeyler vardı. Dediğim gibi burada yeniyim. Sak... yaşamak için güvenli bir yer bakıyorduk ama bir tane bulduk."

"Sevindim."

"Evet. Dinle, beni o caz kulübüne götürmeyi hâlâ istiyor musun? Artık yerleştiğime göre belki biraz müzik dinlemek için dışarı çıkarım diye düşünüyordum."

Yarasa Kanat onunla Bootleg'de buluşmak istiyordu. Zebanilerin Boğazını Kesen biraz müzik dinlemek istiyordu. "Şey..."

"İstemiyorsan sorun değil. Barın adını söylersen kendim de gidebilirim."

"Tek başına mı gideceksin?"

"Evet. Bu tuhaf mı olur?"

"Şey..." Eva onun ne kadar garip biri olduğunu unutmuştu.

Yeniden annesinin tavsiyesini hatırladı. Bootleg her zaman doluydu ve oradaki herkes onu ya bardan ya da sahnedeki performansından dolayı tanırdı. Etrafı güvendiği insanlarla çevriliyken kendini daha güvende hissederdi. Aklını kaçırıp kaçırmadığını anlamak için Ash'i sorguya çekebileceği daha iyi bir yer var mıydı?

"Pekâlâ," dedi Eva. "Barın adı Bootleg. Gösteri perşembe gecesi. Saat onda orada buluşalım."

Bir dakika sonra telefonu kapattı ve Skye'm bakışlarını gördü. "Kimdi o?"

Eva yüzünü buruşturdu. Ash'in bir hayalin gerçeğe dönüşmüş hâli mi, yoksa kanatlı, boynuzlu bir canavar mı olduğuna karar vermeden Skye'a ondan bahsetmeye hazır değildi.

"Geçen hafta... biriyle tanıştım."

Skye'm gözleri hemen parladı. "Kim? Nerede..."

"Yeni sayılır," dedi Eva çabucak. "Buluşma iyi giderse o zaman sana anlatırım. Ne diyorsun?"

Skye alt dudağını sarkıttı. "Tamam."

"Bu Perşembe Bootleg'de çalışıyor musun?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

"Hayır ama keşke çalışsaydım. Onunla tanışmak istiyorum."

Konuyu değiştirmenin zamanı geldi. Eva, fincanları alıp Thelonious'a takılmadan kanepeye geçerek Skye'm yanına oturdu. Bir fincanı arkadaşına verdi, kendi çayını yan sehpaya koydu ve sehpadan dizüstü bilgisayarıyla kulaklıklarını aldı.

"Daha fazla erkekler hakkında konuşmak yok. Yazdığım son şarkım hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Kulaklığı Skye'm kulaklarına taktı ve müziği açtı. Skye gözlerini kapatıp kafasını sallamaya başlayınca bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

"Bu çok iyi!" diye bağırdı Skye, kulaklıkları iyice kulağına oturttu ve kocaman gülümsedi.

Eva güldü. "Bağırmana gerek yok ama teşekkürler."

"Ne?"

"Bağırmana gerek yok dedim!"

"Müzikten seni duyamıyorum. Bu çok iyi, Eva!"

Eva kıkırdadı ve çayından bir yudum içti.

5

ASMODEUS MOZART

Asmodeus perşembe akşamı saat onda Bootleg adlı barın önünde bir taksiden indi. Uçmakla kıyaslanınca angarya bir seyahat yöntemiydi ama insan gibi davranması gerekiyordu. Dışarıdan pek havalı bir yere benzemiyordu. Siyah bir kapı, üzerinde rengi solmuş bir tabela ve üst kat olduğunu gösteren neon bir ok; hepsi buydu.

Biraz erken gelmişti, bu yüzden duvara yaslanıp gölgelerin arasına karıştı. Zaman geçsin diye bir sigara yaktı.

İblisler sağlık sorunları olmasa da alkol ve uyuşturucu gibi insani bağımlılıklara meyillilerdi. Ash, bir parti adamı olamayacak kadar çok "sıkıcıydı" (yani kardeşleri öyle diyordu) ama sigara içmekten keyif alıyordu.

Bir dakika sonra Eva sokağın köşesinden döndü ve Ash aç gözlerle onu yiyip bitirdi. Siyah beyaz olsa da son derece canlıydı. Onu çekici bulmasının sebebi bu değildi, çekici buluyordu çünkü kız oldukça seksiydi. Eva ona diğer kadınlar gibi bakmış olsaydı bile -seksi bir tuvalet kâğıdına bakıyormuş gibi- Ash yine de onu isterdi.

Vahşi saçları, kısa, kıvrımlı bedeni ve deli gibi ısırmak istediği yuvarlak poposuyla... Ash ona sahip olmalıydı. Kesinlikle.

Ancak önce müzik.

Eva yaklaşınca sigarasını kaldırıma atıp ayağıyla ezdi. "Eva."

Eva birden durup tek kelime etmeden ona baktı. Ash, bir anlığına kadının yüzünden bir korku dalgası geçip gittiğine yemin edebilirdi ama çok çabucak geçip gitmişti, Ash bunun gerçek olup olmadığını düşündü. "Hey, Ash... vayyy."

"Ne?"

"Şey olduğunu unuttum... neyse, boş ver."

Ash bir adım yaklaştı, kadının ateşli bakışları bir mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu. Evet, kadın kesinlikle onu görüyordu. "Hey."

"Selam."

Aralarında bir elektriklenme oldu. Belki de kulübü es geçip hemen sevişmelilerdi.

"İçeri girmek ister misin?"

"Hı hı, evet." İstiyordu da. Seks sonra da olabilirdi. İlk olarak müziğin tadım çıkaracaktı.

Kapıyı açıp gıcırdayan merdivenleri çıktılar. İçerisi doluydu, oturacak yer yoktu. Alan oldukça küçüktü, muhtemelen kapasitesini aşmıştı ama bu tür yerler kuralları falan dinlemezdi.

Kabalık barın tepesindeki telde ampuller sarkıyordu. Odanın yan duvarları boyunca birkaç masa atılmış olsa da çoğu boştu çünkü herkes dans pistinde toplanmayı tercih etmişti.

Odanın diğer ucundaki sahne renkli ışıklarla aydınlatılmıştı. Köşeye yaslanmış bir kontrbas vardı, yanında da kulübün geri kalanı kadar harap bir dik piyano. Işıklar, davul setinin zillerinde parıldıyordu ve sahnenin gerisinde eski bir gitar amfisi vardı. Grup ara verdiğinden, ortamda yalnızca yüz kişinin konuşma uğultusu ve *house* müziğin vuruşları duyuluyordu.

Eva uğultu yüzünden sesini duyurmak için, "İçki ister misin?" diye bağırdı. Kalabalık yüzünden Ash'le neredeyse dip dibeydi. Ash onun merdivenleri çıkarken izlemişti ve az kalsın arzudan ölüyordu. Kadının poposu muhteşemdi.

Başıyla evet dedi, bunun üzerine Eva onun elini tutup kalabalığın içinde ilerlediler. Barda barmenle konuşup onu Ash'le tanıştırdı,

kadının gözleri ona bakarken bir an parladı ama bu Ash'in umurunda değildi. Bu gece Eva'dan başka bir şey görmüyordu.

Eva ona bir bira verdi. "Ben ödeyeyim," dedi Ash.

Ancak Eva başını iki yana salladı. "Burada çalışıyorum. İçkiler bana bedava. Sahnenin yanında bir masa var. Gidelim."

Eva yeniden onun elini tuttu ve arada sırada tanıdığı insanlarla durup sohbet ederek kalabalığın içinde ilerledi. Grup yeniden sahneye çıktığında küçük masanın etrafındaki iki sandalyeye tünediler. Gruptan biri Eva'ya el salladı, Eva da ona.

Müzisyenler odayı akort sesleriyle doldururken, "İnsanlar seni tanıyor," dedi Ash kadının kulağına.

"Çoğunlukla buradayım. Çalışmıyorsam sahnedeyimdir."

"Bu akşam çalacak mısın? Kemanını getirmemişsin."

"Belki ama kemanı klasik şeyler ve DJ projem için kullanıyorum. Caz yaparken çaldığım..." diyerek sırtındaki çantaya uzandı. "Ta-da."

Bir flüttü. Çizik, yıpranmış bir flüttü, kabında değildi ve görünüşe göre çok kullanılmıştı.

"Flüt de mi çalıyorsun?" Ash gerçekten etkilenmişti.

"Hı hı." Omuz silkti. "Keman her zaman asıl enstrümanımdı. Flüt başka bir şey. Yine de bazen bu durum işi daha eğlenceli kılıyor, anlıyor musun?"

"Seni çalarken izlemek isterim."

"Belki daha sonra sahneye çıkarım." Eva ona gülümsedi.

Dudakları şehvetli ve inanılmaz derecede davetkârdı. Ash kopup gitmişti ancak en sonunda dudakların kıpırdadığını fark etti. Kadın bir şeyler anlatıyordu fakat Ash tek bir kelimesini bile duymamıştı.

Bakışlarını gözlerine götürdü. "Ne?"

"Çok fazla müzikle iç içe olmasan da müziği bu kadar çok sevmenin harika olduğunu söyledim."

"Yıllar içinde kendimi geliştirdim." Omuz silkti. "Doğru düz-

gün çalışan tek duyum işitme duyusu olduğu için aslında bu mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?"

Lanet olsun. Bu konuya girmek istememişti. Paslandığı için Bel ona insanların yanında dikkatli olması gerektiğini, özellikle de lanetten bahsetmemesini tembihlemişti. O da çenesini tutamamış, ağzından kaçırmıştı.

Eva bir cevap bekliyordu ve Ash ona cevap vermek zorundaydı. "Bir sorunum var." Bu zayıf yalana yüzünü buruşturdu. "Renkleri göremiyorum ya da hiçbir şeyden tat almıyorum. Pek fazla hissedemiyorum."

Eva'nın ağzı açık kaldı. "Tanrım."

"Çok önemli değil."

"Renkleri göremiyor musun? Hiç ını?"

Başım salladı. "Sadece siyah ve beyaz."

"Bir şey de hissedemiyorsun öyle mi?"

"Bunu umursamıyorum. Aşırı acıyı görmezden gelmek iyi oluyor."

Eva dehşete düşmüş gibiydi ve Ash çoğu insanın aşırı acıya dayanamadığını bildiği için bunu normal karşıladı. "Koku alabiliyor musun?"

"O da yok."

Eva'nın gözleri şefkatle doldu. "Bilmiyordum. Üzüldüm."

"Sorun değil. İnan bana, artık alıştını." Eva hâlâ üzgün görünüyordu ve Ash onu teselli etmesi gerektiğini düşündü. "Rahatsam dokunuşları hissediyorum, özellikle de bedenimin daha hassas bölgelerinde." Kahretsin. İyice salaklaşmıştı. "Bu yüzden müziği seviyorum sanırım çünkü duyabiliyorum."

"Ama sen..."

Neyse ki o anda grup çalmaya başladı ve Eva'nın sesini yuttu. Arkalarına yaslanıp müziğin tadını çıkarmaktan başka şansları yoktu. Ash de öyle yaptı.

Eva'nın dediği gibi müzisyenler harikaydı. Grup birkaç parça

çaldı, ya bilinen şarkılardan doğaçlamalar yapıyor ya da akortlar üzerinden kendi kendilerine takılıyorlardı. Sonra bazıları sahneden inerken yenileri çıkıyor, ortam hep canlı kalıyordu. Birlikte bir saatten fazla izlediler, aralarda müzikten ve önemsiz şeylerden konuştular. Sade, keyifli bir akşamdı sadece.

Eva iyice meraklanmıştı ve Bel'in hakkında konuşmaması için uyardığı konuda daha çok konuşmak istiyormuş gibiydi. Ash tüm insanların ilk buluşmada bu kadar çok soru sormasının normal olup olmadığını düşündü. Eva'nın soruları onu sorguya çeker gibiydi ama Ash bu konuda başka bir şey söylemedi. Üç bin yıl önce lanetlendiğinden bu yana sosyal bir ortamda insanlarla olan deneyimi ona sınırlar çekmeyi öğretmişti, özellikle kadınlar konusunda.

"Nerelisin?" diye sordu Eva.

"Oralı buralı işte. Çok seyahat ediyorum."

Ash'in kaçamak cevabı onu hoşnut etmemiş gibi gözleri kısıldı, konuyu baş döndürücü bir hızla değiştirdi. "Ailen nasıldı?"

Ash yüzünü buruşturdu. "Onları hiç tanımadım." Daha doğrusu hiç ebeveynleri olmamıştı. İblisler, dişi bir iblisin iradesiyle cehennem ateşinden yaratılırlardı. Sadece dişiler yeni iblisler yapabilirdi ama bu onların yaratıcılarıyla aralarında bir anne-çocuk bağı kurulacağı anlamına gelmiyordu. Hatta böyle bir şey hiç yoktu.

"Onları hiç tanımadın mı?" Eva üzgün görünüyordu, bu tuhaftı. Neden ebeveynlerini önemsiyordu ki? "Neden?"

"Şey..." Kahretsin, Bel onu bu tür sorgu tekniklerine karşı hazırlamamıştı. "Beni abim büyüttü." Bu en azından doğruydu.

Küçük bir çocuk kadar büyüdüğünde korkunç Belial'ın kucağına verilmişti. Bel o zamanlar pisliğin tekiydi. Asmodeus'un da aşağı kalır yanı yoktu ama bir şekilde aralarında bir bağ kurmuşlardı.

Eva ona başka sorular sormak için ağzını açtı ama o anda sahneden biri ona el salladı.

"Bir sonraki aradan sonra sanırım ben çıkacağım," derken Eva da el salladı. "Sanırım bir şey çalmıyorsun, yoksa seni de sahneye davet ederdim. Çok uzun sürmez. İstersen yanında da otura..."

"Seni çalarken izlemek isterim."

"Tamam." Eva gülümsedi. "Bir enstrüman çalmayı öğrenmelisin. Seveceğine eminim."

"Piyano çalıyorum," dedi Ash gönülsüzce.

Eva'nın ağzı açık kaldı. Kızın açık ağzı Ash'in aklına kötü düşünceler getirdi. "Neden söylemedin ki?"

Müzik insan sanatıydı. Bir iblis ancak taklit edebilirdi -öğrenmek istedikleri şeyi çabucak öğrenme yetenekleri vardı- ama aynı şey değildi. İnsanların ölümlülüğü ile içlerindeki iyilik ya da kötülük potansiyeli, yaratıcı ifadelerinde kendini gösterirdi.

İblisler ise... dümdüzdü. Bir iblis bir müzik dehası olabilirdi ama çalarken bir insanın ruhuna sahip olamazdı.

Çünkü onların ruhu yoktu. Sorun buydu.

Ancak bir iblis insan sanatından keyif alabilirdi, Ash de öyleydi. Omuz silkti. "Benim için flütünü çal. Buradayım."

Eva başka şeyler daha söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra arkasını dönüp kalabalığın arasma karıştı. Ash onun sahneye çıkmasını, diğer müzisyenlerle selamlaşmasını izledi ve sonra müzik başladı.

Elbette tüm ilgiyi üzerine çekti. Karizması bakışları kendine çekiyordu ve Eva bir solo çaldığında tüm kulübe bir sessizlik çöktü. İnanılmazdı, o döküntü flütte parmakları zarifçe gezinirken, ezgiler göğe yükselip tekrar yere inen karmaşık gamlar gibi yankılanıyordu.

Birkaç parça çalıp yanına geldi ama Ash onun performansına yorum yapacak sözleri bir türlü bulamadı. Eva onu susturdu ve ne zaman piyano çalmayı öğrendiğiyle ilgili sorular sormaya başladı.

Ash ona olayların "insanlara zarar vermeyecek" şekilde, üstü kapalı bir versiyonunu anlattı. "Birkaç yıl Küba'da yaşadım ve birkaç piyanist dostum oldu. İlgimi çekince de biri bana öğretti."

Gerçek şuydu ki, yaklaşık elli yıl önce cehennemden tek başına kaçmış, Küba'da saklanmıştı. Orada, Havana'daki bir barın önünde bir kavgadan kurtardığı adam onun hocası olmuştu.

Kulağa asilce geliyordu ama öyle değildi. Hiç düşünmeden Miguel'i döven dört adamı öldürmüştü. İlk önce sadece Miguel'i kur-

tarmıştı çünkü onu döven adamlar ona da musallat olmuştu, Ash de onlara günlerini göstermek istemişti. Dostlukları ve piyano dersleri daha sonra tamamen şansına gelişmişti.

Ancak cehennemden kaçmak ve insanları öldürmek kurallara aykırıydı. Ash birkaç yıl sonra yakalanmıştı. İlk ve tek insan dostu ise çapraz ateşte ölmüştü.

Bu konuyla ilgili duyguları hâlâ karışıktı. İblislerin insanlar gibi duyguları yoktu -onların kötü ve ruhsuz olması gerekirdi- ancak Miguel'in ölümünü düşününce göğsünde bir ağırlık hissediyordu ve bunun üzüntü gibi bir şey olduğu sonucuna varmıştı. Böyle bir duyguyu hissedebiliyor olması, karakteriyle ilgili pek de iyi şeyler söylemiyordu.

"Bu harika!" dedi Eva. "Her zaman Küba müziğine ilgim olmuştu. Arkadaşın nerede? Hâlâ onunla görüşüyor musun?"

"Hayır."

"Neden? Sana piyano çalmayı öğrettiğine göre yakın olmalısınız."

"Evet, öyle de denebilir." Yüzünü ekşitti. İblisler insanlarla *yakın* olmazdı.

"O zaman neden görüşmüyorsun?"

Lanet olsun, amma da ısrarcıydı. Kadın, hikâyesindeki tüm çatlakları bulmaya azmetmişti.

"Öldü," dedi en sonunda.

Eva elini ağzına götürdü. "Tanrım, özür dilerim. Sana hakkında konuşması zor olan korkunç sorular sorup duruyorum."

"Önemli değil. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor." Gerçekten de öyleydi ve bu tuhaftı.

Neyse ki daha fazla detay sormadı, onun yerine başka bir konuyu didiklemeye başladı. Yaklaşık bir saatlik içki ve müzikten sonra set aralarındaki sohbet sorgulama havasını yitirip ilk tanıştıklarındaki o doğal arkadaşlığa dönüştü.

Ash onu komik ve ilginç buluyordu. Ayrıca kadının yürüyen seks olması onun arkadaşlığını daha da sevimli hâle getiriyordu. Eva

ona şarkı yazmayı, azgın arkadaşını, hippi ailesini anlattı, Ash de onu büyük bir keyifle dinledi.

O kurnaz kız, içkiler ve sohbetle onu yavaş yavaş gevşetti, sonunda gardını indirip sahneye çıkmasına ikna etti. Saat gecenin biri olmuş, insanlar yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. Geri kalanlar ise baş başa vermiş sevgililer, barda uyuklayan yalnız tipler, sarhoş gibi sendeleyerek ortalıkta dolanan ve hiç yeri değilken kahkahalara boğulan aşırı neşeli bir gruptu.

Birlikte sahneye çıktılar, Ash bunu yaptığına şimdiden pişman olmuştu. Yıllardır piyanoya dokunmamıştı, nasıl çaldığını unutup unutmadığını düşündü. Göğsünde hissettiği ağrı Miguel'i ve onun müziğini hatırlatıyordu.

Eski piyanonun başına oturdu. Oyulmuş tahtasında çatlaklar oluşmuştu, üstü şişe izleriyle doluydu ve alt notalardaki birkaç tuş yoktu.

Eva flütü dudaklarına götürüp ona cesaret verici şekilde gülümsedi. Bardaki sessizlik birden kulakları sağır eder gibi oldu. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını tuşlara koydu. Hafifçe titriyorlardı, bu utanç vericiydi. Bu yüzden önce ellerini yumruk yapıp eklemlerini çatırdattı. Böylesi daha iyiydi.

Parmaklarım esnetirken ne çalacağını düşündü. Aklına bir şey gelmedi. Eva hâlâ ona bakıyordu. Lanet olsun, kendini garip bir duruma düşürmüştü.

Düşünmeyi bıraktı ve parmakları tuşlarda kaymaya başladı. Sanki dışarıdan izliyormuş gibi bir şaşkınlıkla, kendini saçma akort geçişlerine rağmen çılgınca doğaçladığı bir *montuno*'ya kaptırmış buldu. Nasıl olduysa olmuştu. Latin tarzı ilerleyiş tam bir uyumsuzluk örneğiydi ama işe yaramıştı.

Birden kendini çok kaptırdığından ve Eva'nın ona yetişemediğinden korktu ama durum korktuğu gibi değildi. Eva onun notalarını dinledi, sonra tekrar eden bir ezgi buldu ve çabucak uyum sağladı. Bas sesleri doldurmak için sol elini bir oktav aşağıya kaydırdı; o da aynı anda temayı süsleyip melodik bir zarafetle hızla değişen gamlarda yükselip alçalmaya başladı.

Düetleri belli bir enerjiyi yakalayınca daha da rahatladı. Sanki uçuyordu. Dünya gözlerinin önünde eriyip gitti. Gülüyordu, yıllardır bunu yapmamıştı. Gerçekten de gülüyordu. Bu, inanılmaz heyecan verici ve bağımlılık yapan bir şeydi, daha önce denediği insan yapımı uyuşturuculardan bile iyiydi.

Mükemmel bir uyumla bitirdiler. Bir ay çalışmış olsalardı ancak bu kadar iyi çalabilirlerdi. Eva'ya baktı, Eva da flütü yavaşça indirirken ona. Uzaktan insanların onları alkışladığım duydu ama o anda tek bir şeye odaklanmıştı.

Piyano taburesinden kalktı ve sahneden sarhoş gibi sendeleyerek indi, aslında çoğunlukla müziğin içinde uyandırdığı o heyecan verici duygunun etkisindeydi. Eva ise aynı duyguyu paylaşıyormuş gibi gülümseyip sendeleyerek onun peşinden geliyordu.

Sahneden indikleri anda dudakları birbirine kenetlendi.

Ash onu duvara yapıştırdı ve tutkuyla öpmeye başladı. Eva kollarını boynuna dolayıp bir eliyle onu kendine çekerken diğer eliyle flütü sıkıca kavradı. Dudakları aralandı, dilleri birbirine dolandı. İnanılmaz bir şeydi. Ash vücudunun alt kısmında neler olup bittiğini saklamadı. Kalçasını onun kalçasına iterek aklındakini net bir şekilde gösterdi.

"Eva, yürü kızım!" diye bağırdı biri arkalarında.

Ash başını kaldırdı. "Hâlâ bardayız."

Birdenbire, ışık ve karanlığın kontrastlarının abartılı, farklı olduğunu fark etti. Burnunda bir karıncalanma vardı, algısını daha canlı hâle getiriyordu. Bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Uzaklarda bir alarm çanı kafasında çalmaya başladı ama o anda Eva'dan başka hiçbir şeyi umursayacak hâlde değildi. Tüm dikkati ona kilitlenmişti, başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Eva'nın göğsü deli gibi inip kalkıyor, gümüş grisi gözlerini kırpıştırıyordu. "Tanrım."

"Seni istiyorum."

"Lanet olsun," dedi Eva nefes nefese, gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Hadi buradan gidelim."

Eva onun elini tutup çıkışa götürürken sandalyeden ceketini ve çantasını da kaptı. Bardan çıkarken birkaç kadın Ash'e baktı. Birinin ağzı açık kaldı, biri ıslık çaldı ve başka bir adamla flört eden diğeri başını kaldırıp uzun uzun ona baktı.

Ash fark etmedi bile, aklında Eva'yı en kısa zamanda soymak vardı.

Dışarıda yeniden öpüştüler, bir anlığına onun bedenini hissetti. "Evin nerede?"

"İki blok ötede. Yürüyebiliriz. Hadi!" Eva yeniden elini tuttu ve koşarcasına yürümeye başladılar. Ash o harika, yuvarlak poponun her adımda sallanmasını izlemekten dolayı mutluydu. O popoyu ısırmak için *yanıp tutuşuyordu.*

6

HER ŞEYİN BİR İLKİ VARDIR

Eva, televizyon dizilerinde en çok ekrandaki çiftin uzun süren cinsel gerilime dayanamayarak patladıkları, kıyafetlerin yırtıldığı, mobilyaların devrildiği tutkulu sahneleri severdi.

Evinin kapısını açtığı anda olan şey tam da buydu.

Kapı bir tekmeyle kapandı, odaya doğru sendeleyerek girdiler, dudakları birbirine kilitlenmiş hâldeyken bir şeye vurdu. Duvar mıydı? Hayır, tuhaf bir şekli vardı ve belinin alt kısmına saplanıyordu. O an ne olduğunu umursamadı. Sadece Ash'in üzerindeki deri ceketi çıkarmakla meşguldü. Ellerini şimdiye dek gördüğü en mükemmel erkeğin üzerinde dolaştırmaya başladı.

Ash onu kaldırıp sırtına batan şeyin üzerine oturttu. Ah evet, piyanoydu. Ash'in boyu, bacaklarını kalçalarının etrafına dolayarak bedenlerini tam istediği gibi hizalayabileceği kadar uzundu.

Kıyafetlerinin üzerinden birbirlerine sertçe sürtünmeye başladılar, dilleri ise âdeta altın madalya için kapışan güreşçiler gibiydi. Eva onun tişörtünü sert karnı boyunca yukarı çekti, sonunda o da öpüşmeyi yarıda kesip tişörtünü başından çıkarıverdi.

"Güzel piyano," dedi Ash. "Üst kata çıkarmak zor olmadı mı?"

Ash boynunu öperken Eva inledi, başını geriye yasladı. Elleri

onun çıplak teninde dolaşıyor, sanki bir an bile kaybetmeden her yerine dokunmak istiyordu. *Tüm. Kaslarına.* "Şanslıyım. Geldiğimde buradaydı. Daireyle birlikte kiralanıyor... Tanrım, Ash."

Ash kalçasını ona sürtmeye devam ediyordu. Sürtünme öyle ateşliydi ki, Eva az kalsın kendini kaybedecekti. Adamın sertleşmiş penisini pantolonundan hissedebiliyordu ve hiçbir şeyi bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

"Ev arkadaşın var mı?"

"Kedim var. Neden sordun?"

"Seni bu piyanonun üzerinde becermek istiyorum."

"Evet. Tanrım, evet."

Ash kocaman elini göğsüne koyup onu serin ahşabın üzerine sırtüstü yatırdı. Eva'mn üzerinde tişörtü yoktu. Sırtüstü yatarken bacaklarının arasında duran üstü çıplak adama ilk defa doğru düzgün bakabildi ve ağzı kupkuru oldu.

Ash muhteşemdi. Daha önce gördüğü hiçbirine ya da hiçbir şeye benzemiyordu. İpeksi siyah saçları tanrı gibi güçlü, adaleli vücudunun üzerine dökülüyordu ve o büyüleyici çivit mavisi gözleri, ona sanki onu yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Eva ona gerçek olup olmadığını sormak istiyordu ama Ash geri çekilip üzerindeki taytı çıkarmaya başlayınca birden dikkati dağıldı. Taytını ve çoraplarını çıkarıp arkasına bile bakmadan geriye fırlattı.

Tayt çıkınca Ash yavaşça dudaklarını onun bacaklarının iç kısmında gezdirdi, iç çamaşırını çıkarmak için bir an durdu ve onu da çıkarıp attı. Onu bunu yaparken izlemek bile... Eva az kalsın geleceğini sandı.

O an doruğa ulaşmadıysa bile neredeyse oradaydı. Ash'in ağzı bacaklarının arasına eğilmiş, dili büyük bir ustalıkla onu zirveye taşıyordu. Attığı çığlık muhtemelen komşuları ayağa kaldırmıştı.

Ancak Ash bir seferle yetinmedi. Eva'nın bedeni gevşemeye başlayınca parmaklarıyla onu araladı, hiçbir merhamet göstermeden yeniden o ürperen teninde dilini kaydırdı. Eva yeniden gelene kadar bırakmadı ve bu çığlık muhtemelen tüm binayı ayağa kaldırmıştı.

Bu sefer Eva ona yalvarsa da Ash durmadı ve mucizevî bir şekilde onu bir kez daha zirveye çıkardı. Adam tam bir dâhiydi.

Nefes nefese doğrulup ona uzandı ve onu öpüp dudaklarının tadını aldı. Kafası zevkten öyle dönüyordu ki az kalsın bayılacaktı. Tek seferde üç orgazm mı? Daha önce hiç olmamıştı, vibratörle yaptığı maratonla bile.

Ash, kopçalarını nasıl açacağını bilmiyormuş gibi onun sutyenini aşağı doğru indirip memelerini serbest bıraktı. Eva kıkırdayarak sutyeninin arkasına uzandı ve kopçasını açınca sutyen yere düşüverdi. Ash anında meme uçlarına gömüldü. Eva da hemen onun pantolonunu çıkarmak için uzandı.

Pantolonu sıyırdı ve parmakları vücudunun geri kalanı gibi gerçek olamayacak kadar muhteşem bir penisi kavradı. Penisin pürüzsüz, ipeksi dokunuşu az kalsın onu kendinden geçirecekti. Uzun ve kalındı; başı da sıvıyla kayganlaşmıştı ve başparmağıyla ona dokunurken kaygan sıvıyı tüm vücuduna sürme yönündeki vahşi dürtüye direnmeye çalıştı. Eva ona dokunurken Ash'in usul usul inlemesi... İnanılmazdı. Cennet gibi bir şeydi.

Ash onu kaldırırken Eva bacaklarını onun kalçasına dayadı ve Ash onu taşımaya başladı. Nereye peki? Önemli değildi. Sonraki dakika içine girdiği sürece onu nereye götürdüğünün bir önemi yoktu.

Eva'nın çıplak poposu soğuk bir yere değdi. Mutfak tezgâhı. Piyanodan daha alçaktı ve Ash'in içine girmesi için daha iyi bir pozisyondu. İşte oradaydı, girişine doğru bastırıyordu. Penisinin başı onu içeriden esnetirken sadece azıcık içeri girmişti ki Eva'nın başı döndü, gözleri karardı ve...

"Kondom," dedi Eva nefes nefese, bunu söylemekten nefret etse de yapmak zorundaydı.

"Lanet olsun, Bel uyarmıştı beni... bende var." Arka cebindeki cüzdana uzandı ve içinden bir tane o efsane kondomlardan çıkardı. Eva o şeffaf lateks şeylerden birini gördüğü için hiç bu kadar sevinmemişti.

Normalde Eva, partneri kondom takarken bakışlarını kaçırırdı

ama bu seferki partneri öyle seksiydi ki, onu lastiği takarken izlemek ön sevişme kadar zevkliydi.

Ancak bir saniye sonra içine girdiği andaki kadar harika değildi. Biraz sertti, sanki bunu yapması *gerekiyordu*, yapmazsa ölecek gibiydi ama Eva için bu bir sorun değildi. Nazikçe bir geçiş yoktu. Eva orgazmdan aklını kaybettiğini düşünene kadar aralıksız bir şekilde içine girip çıktı.

Eva çığlık atıp başını geriye atınca kafasını dolap kapaklarına vurdu ve bir küfür savurdu. Ash'in ikinci hamlesiyle küfür çığlığa dönüştü. "Lanet olsun, Ash!"

Ash onu yeniden kaldırırken parmakları poposunda dolaşıp biraz canını yaktı ve onu yeniden kucağında taşıdı. Bir duvara çarptılar. Ash onu duvara yapıştırdı ve sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi onu becermeye başladı. Eva çığlık attı, başını geriye atmca bu sefer kafasını duvara çarpıp küfretti. Anın çılgınlığında kendini kaybetmişti ve ona sımsıkı yapıştı.

"Yatak. Yatak odan neresi?"

Ancak Eva konuşamadı bile. Ash doğru noktayı bulmuş, gidip geliyordu ve Eva *yeniden* gelmek üzereydi. Eva'nın iç kasları penisini kavrarken Ash inliyordu. Ash'in bacakları artık onları taşıyamıyormuş gibi yerde devam ettiler.

Ash onu yerde beceriyordu, koridor dar olduğu için Eva'nın bedeni tuhaf bir şekilde iki büklüm olmuştu. Önemli değildi. Bir bacağını kaldırıp karşı duvara dayayabilir ve Ash içinde daha rahat gidip gelebilirdi.

Ash daha fazla inlemeye başladı ve elini Eva'nın başının üzerindeki duvara koydu. İşler iyice ciddileşti. Ash duvarla zemin arasında kasılmıştı, Eva bacağını karşı duvara dayayınca bedenleri maksimumda hareket etmeye başladı.

Artık o noktaya ulaşmak üzereydiler. Sert, ateşli, ter damlayan bir vuruş ve yüzleriyle boyunlarına yapışan saçlar... Muhteşemdi. Hayal gibiydi. Eva havalanıp uçtuğunu sandı. Sıkıca kapalı göz kapaklarının ardında patlayan beyaz haz ışıklarının ötesinde, kendisinin başka bir varlığı olduğunu unuttu.

Ash gelirken bedeni gerildi. Eva, onun penisinin içinde önce şişip sonra indiğini hissetti ve Eva'nın gözleri geriye devrilirken Ash'in ağzından uzun, seksi bir inleme çıktı.

Bir dakika sonra Ash içi boş bir çuvalmış gibi üzerine yığıldı. Nefesi ciğerlerinden boşaldı ve Eva onun altında yerde yatarken başı dönüyor, damarlarında hâlâ haz ırmakları akıyordu.

İşte o zaman yarasa kanatları hatırladı.

Yaratığın kafasını kesen uzun, siyah pençeleri.

Gözleri kocaman açıldı ve tavana baktı. "Onunla kulüpte buluş ve soru sor": plan buydu. "En kısa zamanda onu evine getirip onunla deli gibi seviş" değildi.

Ah, kahretsin. Yine de bu onun yaptığı en harika seksti. Daha önce başka birine karşı böyle çaresiz, patlayıcı bir kimya hissetmemişti ve patlamadan sonra da bu geceyle ilgili pişmanlık duymak için artık çok geçti.

Ash'in muhteşem saçları göğsüne yayılmış, yüzünü boynuna gömmüştü. Yavaşça başını kaldırdı. Bakışları buluştu. Gece mavisi gözleri parlıyordu ve Eva orada daha önce görmediği bir sıcaklığı gördü.

Pöf. Tabii ki olacaktı.

Adama hayatında yaşamadığı bir orgazm vermişti. Bu abartılı bir beyan değildi, bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü kendisi de aynı şekilde hissediyordu. O gözlere bakıp o bağı görmek tuhaf, karanlık anıları silip götürmüştü.

En azından bir süreliğine.

"Bu muhteşemdi." Titrek elini kaldırıp Ash'in boynundan dökülen saçlarını okşadı. "İnanılmazdı. En iyisiydi."

Ash gülümsedi. Gerçek, saf bir gülüştü. İnsanın kalbini ısıtıyordu. "Evangeline."

"Asmodeus." Bu gülünç ismi söyleyince kıkırdadı.

"Yatağını bulamadım."

"Daha önce koridorda yerde hiç sevişmedim."

Ash hınzırca gülümsedi. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Beni yatağa götür, seni çılgın. Arkanda, soldaki ilk oda."

Ash onu sanki tüydenmiş gibi kucağına aldı -her kıvrımlı kadının rüyası- ve sonra onu yatağına götürüp güneş doğana kadar onunla sevişti.

Ertesi sabah bir ara Eva aniden yatakta doğruldu, çıplak bedenini çarşafla sıkıca sararak oturdu. Yanında, gece boyunca onunla her pozisyonda birlikte olan adam hâlâ deliksiz uyuyordu.

Yan yatmıştı, kolları hâlâ onu sarmış gibi önünde uzanıyordu. Saçları yatağın üzerine dağılmış, birkaç uzun tutam kollarının arasından göğsüne doğru kıvrılıyordu. Çarşaflar çıplak kalçalarının etrafında toplanmıştı ve cildi, sabah güneşini engelleyen perdelerin gölgesinde daha koyu görünüyordu.

Ash'e şaşkınlık ve dehşetle karışık bir bakış attı. Dehşet içindeydi çünkü bunu yaparken aklım neredeydi diye düşünüyordu. Dün gece çok sarhoş olup kontrolünü mü kaybetmişti? Hayır, durum buymuş gibi davranmasına gerek yoktu. Eve yürürken sadece başı hafifçe dönüyordu.

İşin aslı, aralarındaki dayanılmaz kimya ve adamın tarif edilemez seksiliği ayaklarını yerden kesmişti. Ayrıca yaratığın kafasını kestikten sonra küle dönmesine dair anıları bir anlığına unutmak onu son derece mutlu etmişti. Üstelik kafayı kesen Ash'in bizzat kendisiydi.

Eva o geceyi düşünmeyi bırakabilecek miydi? Kulüpte ateş edildiği için yaşadığı şokun neden olduğu sanrı yüzünden bu kusursuz görünen adamı kendinden uzaklaştıracak mıydı?

Ancak gördüğü şey bir sanrı değil, gerçekti. Peki ya insanların halüsinasyonlarla ilgili söylediklerine ne demeliydi?

Peki ya kendini tanımadığını hissetmesine neden olan o hisse, kafasının içinde sürekli fısıldayan o sese ne demeliydi?

Neden kendini tanımadığını düşünüyordu ki? Tamam, henüz kişiliği oturmuş biri değildi ama kendisini her zaman tuhaf bir boşlukta hissederdi, bunun bir anlamı yoktu. Dünyadaki tüm ruhani arayışların hiçbiri ona aradığı cevapları veremezdi.

Bundan bir anlam çıkacak mıydı? Bu his halüsinasyonların yan ürünü müydü, yoksa onlara neden olan şey miydi?

Dün geceden ipuçları bulmaya çalıştı ama artık bunun için çok geçti.

Yanına uzanarak elinden geldiğince dokunmadan Ash'in ellerini inceledi ve pençe izleri aradı. Kafasındaki küçük bir ses ona, "Sen aklını kaçırmışsın!" diye çığlık atsa da onu duymazdan geldi. Anıları fazlasıyla gerçekti.

Şanssızlığına ya da şansına adamın elleri mükemmeldi. Onlarla ilgili tek anormal şey inanılmaz seksi olmalarıydı. Elinin üzerindeki damarlar belirgindi, parmakları ise uzun ve zarifti. Bir sanatçı ellerine sahipti. Bir sürü orgazm verebilecek bir adamın elleriydi.

Tanrı aşkına, bir adamın ellerine bu kadar âşık olabileceği aklına gelmezdi ama elbette âşık olmuştu. Kulaklarına da âşık olmuştu elbette.

Yataktan çıkıp sırtına bakmak için diğer tarafa gitti. Ona engel olan saçlarını nazikçe yana çekti. Ash hafifçe inledi ve kıpırdandı, Eva'nın kalbi anında eriyiverdi. Kendine gelene kadar Eva ona aşk dolu gözlerle bir süre baktı.

Sırtında kanatların çıktığını gösteren herhangi bir iz yoktu. Normal, insani, kaslı, her bir santimini yalayıp ısırmak istediği seksi bir sırttı.

Bu arzusuna karşı koyarak parmak uçlarında koridorda yürüdü. Sonra ilk seviştikleri yere, Ash'in pantolonunu parçalayıp çıkardığı yere gitti ve cüzdanını aldı. İçinde ne kimlik ne de ona benzer bir şey vardı. Sadece bir tomar para. Kesinlikle şüpheli bir durumdu ama kırmızı deri ya da boynuzlara dair bir şey yoktu.

Diğer cebinde telefonunu buldu. Şifresi yoktu ve cüzdanının içindekilerden bile daha az ilgi çekiciydi. Ne uygulama ne e-posta

ne de resim vardı. Sadece üç kişinin numarası kayıtlıydı: Bel, Meph ve Raum. Bunlar kardeşleri miydi? Onların isimlerini hiç söylememişti. Me*ph* ne biçim bir isimdi. *Mefff*. Tuhaf.

Cep telefonu çalınca birden sıçradı. Suçluluk duygusuyla ne yapacağını bilemedi. Ekranda "Bel" yazıyordu. Telefonu cebine koyup orada değilmiş gibi mi yapmalıydı?

Yatak odasından seksi, uykulu bir ses geldi. "Eva?"

"Telefonun çalıyor. Getireyim mi?" İşte oldu. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı.

"Evet."

Eva telefonu alıp yatak odasına götürdü. Ash elini muhteşem saçlarında dolaştırdı, ardından Eva'nın uzattığı telefonu almak için yataktan kalktı ve çıplaklığından hiç utanmadan odadan çıktı.

"Ne istiyorsun, Bel?"

"Neredesin?"

Asmodeus büyük piyanonun yanında yerde yatan pantolonunu aldı ve dün gece Eva'yı bunun üstünde yalayıp yuttuğunu hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Tabureye oturdu, serbest eliyle bir tuşa bastı; notanın sesi sessiz evin içinde yankılandı. "Sence?"

"Yattın mı?"

"Hı- hı."

"Tebrikler."

Ash gözlerini devirdi. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Eh, uzun zaman olmuştu. Sana bir kupa falan mı alsam?"

"Bunu yaparsan, o kupayı alır kıçına sokarım." Sonra karanlık bir hava yaratmak için minör-major yedili akortla vurguyu yaptı.

Bel kıkırdadı. "Dinle, hemen buraya gelmelisin. Meph dışarı çıktığında dün gece başka bir zebaniyle kapışmış."

Bu hafta dördüncü olmuştu. "Eee?"

"Başkaları da olabilir."

"Bunun için gelmiyorum. Bir zebaniyi öldüre...." Boğazını temizledi. "Kendin hallet."

"Hallettim zaten, en sevdiğim pantolonum kan içinde kaldı."

"Hallettiysen sorun ne o zaman? Süslü pantolonun dışında yani."

"Başkaları da olabilir."

"Gelirlerse beni ara."

"Lanet olsun, Asmodeus, ciddiyim. Onların bizi bu kadar kolay bulmaları canımı sıkıyor. Mümkün olduğunca büyülerin korumasında kalmalıyız."

Zebaniler iz sürücü değillerdi. Ne beyinleri vardı ne de onlara yardım edecek eşsiz yetenekleri. Sadece güçlü ve aptallardı. Onlardan o kadar çok vardı ki her şey için kullanılıyorlardı. "Burada olmaları tesadüftür."

"Ya da emirleri uyguluyorlardır."

Ash, başparmağı ve işaret parmağıyla kromatik gam boyunca yukarı doğru çıktı. "Kimin emirlerini?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

Elini yumruk yaptı. "Bu kadar erkenden onu göndermezler."

"Evet, gönderirler. Ben lanet olası bir Cehennem Kralıyım."

Haklıydı.

"Dinle," dedi Bel. "İşin içine Avcı girdiyse seni oraya kadar takip etmiş olabilir. Hemen oradan çıkmalısın."

"Hayır."

"Tam bir inatçı baş belasısın."

"Sen de nevrotik, aşırı temkinli bir şerefsizsin."

"*Kıçımın* modeusu[1]."

1. Yazar, karakterin ismi olan Asmodeus'u Ass-modeous olarak yazarak kelime oyunu yapmaktadır. -ed.n.

Ash öfkeden deliye döndü. "Bunu bir daha sakın söyleme, kıçımın *Bel*ası[2]."

Bel terslendi. "İyi, tamam. İnsanın yanında kal o zaman, bir şey olursa seni ararım. Bir şey olursa hemen sıçtığımın evine geliyorsun, anlaşıldı mı?"

Bel'in ona emir vermeye çalışması sinir bozucuydu ama Ash işlevsiz küçük ailelerinin hatırına onun suyuna gitti. "Ölüm kalım olursa ara, Belial. Ölüm kalım meselesi değilse sakın arama."

2. Orijinalinde geçen Bel-ligerent kelimesi, "Bel" isminin alaycı bir türevidir, aynı zamanda İngilizce'de "kavgacı" anlamına gelen "belligerent" kelimesine gönderme yapılmaktadır. -ed.n.

7

ŞÖVALYE RUHU HENÜZ ÖLMEDİ

Asmodeus telefonu kapattı ve Eva'nın çarşafa sarılı hâlde, alnında endişeli bir kırışıklıkla ona baktığını gördü. "Kardeşin miydi? Eve mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Sadece kafamı ütülemeyi seviyor."

"Adı Belial mi?"

"Hı hı."

"O da başka bir iblis adı değil mi?"

"Öyle." Daha fazla ayrıntı vermedi.

Muhtemelen sahte isimler seçmelilerdi ama kurallarına göre oynayan iblisler dünyada her zaman kendi adlarını kullanırdı ve cehennemden kaçışlarına dair her şey ise tamamen o kuralları ihlal etmekle ilgiliydi. Durum buysa bu biraz aptalcaydı.

"Ne acayip bir ailen var. Diğer kardeşlerinin adları ne?"

Ash yine yalan söyleyecekti ama içinden gelmiyordu. "Meph ve Raum."

"Meph neyin kısaltması?"

"Mephistopheles."

"Tanrım."

"Bu yüzden ona Meph diyoruz."

"İblis adlarına sahip olmanızı sorun etmiyor musunuz? Neden adlarınızı değiştirmiyorsunuz?"

"Adlarımız ib... şeyden gelmiyor." Daha ileri gitmeden durdu ve omuz silkti. "Adımız bu. Bunu takmıyoruz."

Asırlardır aynı şeyi söylüyor olması çok can sıkıcıydı. Bugünlerde televizyondaki her paranormal programda Asmodeus adında bir iblis vardı. Hatta *Wikipedia*'da kendilerine ait sayfaları bile vardı.

Eva onun verdiği cevaplardan tatmin olmuşa benzemiyordu. Ash onun daha fazla şey bilip bilmediğini merak etti. Çok zekiydi, ona neler söyleyip söylememesi gerektiğine dair Bel'den nutuk dinlemeden önce kim bilir ağzından neler kaçırmıştı.

Ash ona baktı ve bunları düşünmeyi bıraktı. Kız üzerindeki çarşaf hariç çıplaktı ve koyu teniyle üzerindeki beyaz çarşaf çekici bir tezatlık oluşturuyordu. Vahşi, kıvırcık saçları tepesinde komik bir şekilde toplanmıştı ve dolgun dudakları öpülmek için yalvarıyordu. Ash henüz ona doymamıştı.

"Buraya gel," diye homurdandı.

Eva kararsız kaldı. Hâlâ şüphe içindeydi. Dün gece onunla deli gibi sevişmiş ve bunları önemsememiş olduğu düşünülürse bu tuhaftı. İnsanlara dair bildiği bir şey varsa güvenmedikleri insanlarla seks yapmıyorlardı.

Ash bekledi. Eva'nın onu arzuladığım biliyordu -muhteşem bir mucizeydi- ve Ash istediğini elde etmek için bunu ona karşı kullanmak istemiyordu. Tabii ona bakarken bakışları tüm bedeninde dolaşıyordu.

Bel aradığında pantolonunu giymişti ama fermuarını çekmemişti, üzeri çıplaktı. Saçları karman çormandı ancak Eva'nın bunu umursadığını sanmıyordu. Modern kadınlar uzun saçlı erkekler hakkında daha açık fikirli gibiydi, zaten olmasalar da bu Ash'in umurunda olmazdı. Laneti yüzünden yatacak birini bulma konusunda onu en az endişelendiren şey saçıydı. Ancak düzenli olarak biriyle yatsa bile saçını hiç kimse için kestirmezdi.

Eva'nın emrine boyun eğmesini bekliyordu ve onu dinlememiş olması hoşuna gitmemişti. Dün gece her istediğini yapmıştı. Ash ondan arkasını dönmesini, eğilmesini, bacakları ayırmasını istemiş, kız da her söylenene boyun eğmişti. Şimdi ise sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu ve Ash bundan hoşlanmamıştı.

"Evangeline," diye uyardı ve kız birden irkildi. Ne olmuştu? Telefonda çok fazla şey mi söylemişti?

Eva'ya doğru yürürken kız onu baştan ayağa süzüyordu. Yanına gelince Eva'nın kişisel alanını ihlal edecek kadar yaklaştı ama dokunacak kadar değildi. Ash ona yukarıdan, Eva ona aşağıdan baktı ve gözleri buluştu.

"Kahve ister misin?" diye sordu Eva aniden. "Ben biraz kahve bağımlısıyım ve sabah *latte*'mi içmezsem kafam çalışmıyor."

Demek kaçamak oynamak istiyordu. Ash ona izin verdi. "Evet, kahve isterim." Tadı su gibi olacaktı.

"Harika." Eva zoraki gülümsedi ve geri çekildi. "Aşağıda bir kafe var. Gidip kahve ve kahvaltılık bir şeyler alayım."

Ash onun aklında bir şey olup olmadığını anlamak için dikkatle ona baktı. "Gelmemi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Hemen aşağıda zaten. Burada kal ve piyano çal."

Ash cüzdanını çıkarıp ona attı. "Ne istersen al."

"Tamam ama buna gere..."

"Eva."

"Ne?"

"Şövalyelik ölmüş olabilir ama kaba bir adam da değilim. Sana kahvaltı ısmarlamak istiyorum."

Eva istemsizce kıkırdadı. "Tamam. Haklısın."

Eva üzerini giyinmek için yatak odasına gitti. Ash daha fazla seks istiyordu, kahvaltı değil. Ancak Eva insandı ve yemesi gerekiyordu. Seks daha sonra olacaktı. Ash bunu yapmadan gitmeyecekti.

Eva bir kazakla tayt giydi ve onun bakışlarından dikkatle kaçı-

narak çizmelerini ayağına geçirdi. "Hemen gelirim. Rahatına bak."

Ash piyanoya doğru giderken kızın neden aceleci davrandığını merak etti. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Eva en sonunda onun yüzüne baktı. "Ne? Hayır."

Ash ona inanmadı. "Eva, beni oyalama. Söyle, hemen giderim."

İlk kez kızın bakışları yumuşadı. "Kalmanı istiyorum, yemin ederim. Bunu çok sık yapmıyorum ve kendimi biraz garip hissediyorum."

Neden olduğunu bilmese de kızın içini rahatlatması gerektiğini düşündü. "Ben de çok sık yapmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bunu yaptığı zamanlarda öyle hızla çıkıp gitmişti ki kadın daha ne olduğunu anlayamadan o çoktan giyinip oradan ayrılmıştı. Kalırsa, iblis kadınlar suratını parçalayabilirdi, insan kadınlarsa saksı toprağı kadar çekici buldukları biriyle yatacak kadar çaresiz olduklarını fark edince ağlamaya başlıyordu. Ash'in bu kötü deneyimlerden geriye kalan azıcık gururu, tüm bunları yaşamamak için oradan hemen uzaklaşmasını sağlıyordu.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu Eva.

"Evet. İsterim."

"Ben... inanmakta zorlanıyorum. Yani kendine bir bak. Kesinlikle sıradan biri değilsin." Bakışları ona yöneldi ama bu sefer şüphe yerine bakışlarında utangaçlık vardı. Ash bunu tercih ederdi.

Bu iltifat çok hoşuna gitti. Bunca zaman sonra bunu hak etmişti. Aslında çirkin ya da sıkıcı olmadığını biliyordu ama yine de bunun onaylanması hoşuna gitmişti. Gülümsedi.

"Açık konuşmak gerekirse, ben pek insan canlısı değilim. İçe kapanık biriyim." Bunlar doğruydu. Lanetlendiğinden beri, o kurnaz ve şehvetli iblis hâli gitmiş, yerini onu rahatsız eden ama dışarıda rezil olmaktan koruyan bir karamsarlığa bırakmıştı.

Eva en sonunda gülümsedi. "Dün akşam benimle buluştuğun için çok mutluyum. İnanılmaz bir müzisyensin, bunu saklamamalı-

sın. Seni haftaya yine Bootleg'e götüreceğim ve arkadaşlarımla müzik yapacaksın. Hepsi sana bayılacak."

Ash yüzünü buruşturdu. "Bilemiyorum."

"Seni ikna etmek için bir haftam var. Şimdi bir yere gitme çünkü yiyecek bir şeyler almak için aşağı ineceğim. Senin de gerçekten burada kalmanı istiyorum. Döndüğümde burada olacağına söz ver."

"Tamam."

Eva kapıdan çıkıp gitti. Ash piyanonun başına oturdu ve mutfaktaki hareketi gördüğü sırada çalmak üzereydi. Omzunun üzerinden bakınca gri bir kedinin ona baktığını gördü. Eva'nın bir kedisi olduğunu söylediğini unutmuştu.

Genelde kediler iblislerden nefret ederdi. Bu küçük pisliklerin sağlam içgüdüleri vardı ve kötü bir şeyle karşı karşıya olduklarını anlıyorlardı. Kedi sırtını kabarttı, tüyleri diken diken oldu. Dişlerini göstererek ona tısladı.

Asmodeus da uzun dişlerini gösterdi, onları güzelce sivrileştirip ellerini pençelere dönüştürdü. Pençelerini gerip karşılık olarak kediye tısladı. Kedi yaklaşık otuz santim havaya sıçradı, sonra yengeç gibi yana doğru birkaç adım attı ve sadece bir kedinin çıkarabileceği o kulak tırmalayıcı inlemeyle Eva'nın yatak odasına süzülerek kaçtı.

Ash zaferinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Sonra piyanoya döndü ve yıllardan sonra ilk kez kendi isteğiyle çaldı. Dün gece sayılmazdı çünkü Eva onu gaza getirmemiş olsaydı asla çalmazdı, bundan da pişman değildi.

Oysa şimdi *kendisi* çalmak istiyordu. Onu dinleyecek kimse yoktu. Piyanonun başında olduğu için çalıyordu. Ayrıca iblislikle uzaktan yakından ilgisi olmayan ve kendini iyi hissetmesine neden olan o coşkulu his yüzünden çalıyordu.

Eva gerçekten de kahvaltılık bir şeyler almak için kafeye gidiyor ve gerçekten de Ash'in gitmesini istemiyordu ancak aklında gizli bir amaç daha vardı.

Anneni ara. İkinci kısım.

Asansöre biner binmez annesini aradı ve onun telefonu açmasını bekledi.

Annesi esneyerek açtı. "Eva, tatlım, saat çok erken."

"Saat on bir buçuk."

"Benim saat dilimime göre sekiz buçuk. Bunun ne kadar erken olduğunu biliyor musun?"

"O kadar da erken değil."

"Erken işte." Arkadan derin bir erkek sesi geldi. "Baban uyuduğunu ve onu rahat bırakmanı söylüyor." Jacqui telefonu ağzından çekti. "Kızın arıyor, Dan. Nazik ol." Homurtulu bir ses geldi. Annesi telefonu yeniden ağzına götürdü. "Baban merhaba diyor, seni seviyormuş ama uyuyor."

"Seninle konuşmam lazım. Çok zamanım yok."

"Bekle, odadan çıkayım." Dan'e bir şeyler mırıldandı, sonra üzerine sabahlığını aldığım gösteren hışırtı, peşinden de kapanan bir kapının sesi geldi. "Tamam, hazırım. Uyanık kalmak için kahve yapayım bari. Ee, ne var ne yok?"

"Benim gizemli adamı hatırlıyor musun?"

"Aradı mı?" Annesinin uykulu sesi birden heyecanlı bir hâl aldı.

"Hı hı."

"Ee? Anlat her şeyi!"

Eva ona Bootleg'de olanları anlattı.

"Bir müzisyen mi? Ah tatlım, bu harika!"

"Evet, havalara uçtum. Yani gerçekten uçtum."

Bir sessizlik oldu. "Onunla yattın, değil mi?"

"Şey..."

Jacqui bir kahkaha attı. "Güya doğaüstü bir sahneyi kafanda uydurup uydurmadığım öğrenecektin!"

"Biliyorum, anne ama ben... o... lanet olsun, ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsun."

"Bilmek isterim. Bana bir resim atsana. Instagram hesabı ne? Hemen bakayım."

"Instagram hesabı yok."

"Herkesin vardır."

"*Onun* yok! Onu söylemeye çalışıyorum sana. O..."

"Yatakta iyi miydi?"

"Bunu konuşmak sence de garip değil mi?"

Jacqui homurdandı. "Her neyse. Anlat bana."

"Evet, harikaydı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Vay canına."

"Evet ama sana söylemeye çalıştığım şey, henüz soruşturmamı geçmedi."

"Ne, yoksa penisi mi küçük? Bu çok önemli değil. Babandan önce ortalamadan daha küçük penisi olan bir sevgilim vardı ama sana şunu söyleyeyim, işi nasıl yapacağını çok iyi biliyordu..."

"Anneeee! Hayır, küçük falan değil. Tam tersi hatta."

"Öyleyse sorun ne?"

"Ona hayatıyla ilgili bir sürü soru sordum ve hepsine kaçamak cevaplar verdi. Cüzdanını karıştırdım, kimlik falan yoktu. Telefonunu da baktım, sadece üç kardeşinin numarası vardı. İşin tuhaf kısmı, hepsinin de adı iblis adı. Belial, Raum ve Meph. Meph de Mephis gibi bir şeyin kısaltması."

"Bu garip ama adam ya gerçekten *doğaüstü* bir varlıksa... neden seni şüphelendirecek bu isimleri söylesin ki?"

"Bilmiyorum ama bunu tuhaf bulup bulmamam umurunda değilmiş gibiydi."

Asansörün zili çaldığında, arkadan kahve makinesinin gürültüsü gelmeye başladı. Eva asansörden çıkıp sokağa yöneldi.

"Güvende misin?"

Eva sabah güneşine adım attı. Bahar havası hafifçe tenini ısırdı ama aylar süren kış soğuğundan sonra güneşi görmek onu mutlu etti. "Tehlikede olsaydım bunu hissederdim, değil mi?"

"Bu her zaman olacak diye bir şey yok. Bazı insanlar karanlık yanlarını çok iyi saklar."

"Hımm."

Yaşadığı binadan beş adım uzaktaki kafeye doğru yürüdü. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, inanılmaz bir müzisyen ve bir halüsinasyon gördüm diye tüm bunları bir kenara atmak aptalca geliyor."

"Belki babanla konuşmalıyım. Bu doğaüstü şeyleri en iyi bilen o."

Annesiyle modern sanat eserleri yapmadıkları zamanlarda Dan doğaüstü şeyler ve cadılıkla ilgileniyordu. Ne diyebilirdi ki? Tuhaf bir ailesi vardı. Eva bunu uzun zaman önce kabul etmişti.

Eva kafenin girişindeki cama yaslandı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. "Hımm, belki de kötü bir fikir değildir. Ona isimlerini sorabilirsin."

"Birisi bir şey duyduysa baban kesin biliyordur."

"Babam çok acayip biri." Eva içten bir kahkaha attı. "İkiniz de öylesiniz. Nasıl böyle tuhaf ebeveynlerim oldu acaba?"

"İyi karma sanırım. Hadi, şimdi gizemli sevgilinin yanına dön ama senden son bir isteğim olacak."

"Söyle."

"Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsan ve işler ciddiye binmeye başlarsa ona ne gördüğünü söylemelisin."

"Ne? Asla. Gerçekten kafamdan uydurduysam o zaman benim kaçık olduğumu düşünür."

"Yirmi yedi yıldır evli biri olarak sana bir tavsiye vereyim. Bir ilişki istiyorsan bu mutlaka güvene dayalı olmalı. Temel zayıfsa bina çöker. Sana değer veriyorsa arada sırada bir şeyleri kafandan uydurabileceğini kabul etmeli. Gerçekten de bir şey gördüysen belki de ne olduğunu sana o söyler. Belki de bunun mantıklı bir açıklaması vardır. Belki de rol yapıyordur."

"Anne."

"Sadece söylüyorum, bu heriften hoşlanıyorsan onunla konuşmalısın. Böylesine güvensiz bir temel üzerine kurulu bir ilişki istemezsin. Cüzdanını ve telefonunu karıştırmışsın, Tanrı aşkına!"

"Zorundaydım!"

"Biliyorum ama bunun pek de 'sağlıklı sınırlar' diye haykırmadığını görebilirsin."

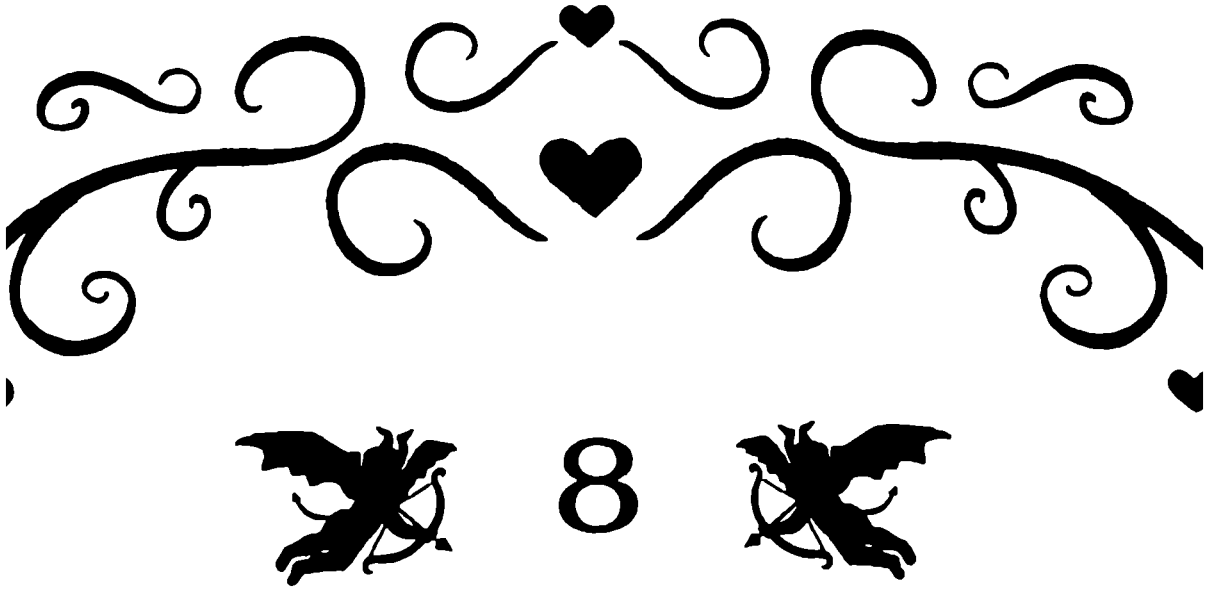
"Evet, görüyorum. Pekâlâ, bunu düşüneceğim."

Eva annesiyle vedalaştı ve kafeye girdi. Ash'in cüzdanını açıp para tomarını karıştırdı. Başka bir şeyin olmamasını tuhaf bulabilirdi ancak Ash'in ona cüzdanı verip istediği kadar harcamasını söylemesi, Eva'nın bir şey bilip bilmediğini önemsemediğini gösteriyordu.

Saklamaya çalışmıyorsa o zaman biri nasıl şüpheli olabilirdi ki? Şüpheli olmanın doğası bu değil miydi? Tanrım, kafası patlamak üzereydi.

"Yardım edebilir miyim?" Tezgâhın arkasındaki adam gülümsedi.

Eva kafasını kaşıdı ve vitrindeki hamur işlerine odaklanmaya çalıştı.

8

AŞK MACERALARI VE TATLI KAÇAMAKLAR

Eva dairesinin önünde durdu. İçeriden gelen müzik sesiyle tüyleri ürperdi. Dinledikçe, Ash'in zarif süslemeler arasında belirginleştirdiği akortları ve melodiyi fark etti.

"*My Funny Valentine*" klasik bir caz baladıydı. Ash'in çalış tarzı ona Chet Baker'ı anımsattı. İnsanın kalbini eritiyordu. Melakonlikti. Aynı anda insan hem gülmek hem ağlamak hem de sevişmek istiyordu.

Daha çok dinlemek istedi. Bir elinde kahveler ve hamur işleriyle yavaşça kapıyı açtı, onu rahatsız etmek istemiyordu. Piyano kapıyı görmüyordu, bu yüzden fark edilmeden içeri süzüldü.

Ash karamsar bir Beethoven'ı andıracak şekilde piyanoya eğilmişti, üstü çıplaktı, siyah parlak saçları sırtına dökülüyordu. Eva, bu görüntü karşısında derin bir iç çekti.

Bu adam gerçek miydi? Gerçek olamayacak kadar iyiydi, öteki türlü onu çoktan başka bir akıllı kadın kapmış olurdu.

Rüya gibi notalar çalmaya devam ettikçe o kederli melodi kalbinin etrafına usulca dolanıyor, içini sararken gözlerine yaşlar dolmaya başlıyordu.

Ayakkabılarını çıkarırken sessiz olmaya çalıştı ama görünüşe

göre Ash kulaklarının çok iyi duyduğunu söylerken şaka yapmamıştı. Birden durdu ve dönüp arkasına baktı. Müzik olmayınca odanın havası ağırlaştı.

Eva'yı görünce rahatladı ancak Eva onun gözlerindeki saniyelik tehlike ışığını görmüştü ve açıkçası bu onu korkuttu. İçgüdüleri, onun sessizce yanına yaklaşılmasından hoşlanacak biri olmadığını söylüyordu. Daha da ötesi, böyle bir şeye asla izin verecek biri değildi.

"Geldim," dedi Eva sessizliği bozmak için. "Seni korkuttuysam kusura bakma ama durmanı istemedim. Bu şarkıyı çok severim. Çok güzeldi."

Ash omuz silkip ayağa kalktı, yanına gelerek elinden kahveyle hamur işlerini aldı. "Öylesine takılıyordum."

"Gerçekten de efsane bir takılmaydı." Eva ona "takılmasının" insanlarda ağlama isteği yaratırken sonrasında aksi yönde karar almalarına neden olduğunu bilip bilmediğini sormak istedi. Bunun yerine, "Yeniden çalmak ister misin? Ben de sana kemanımla eşlik etmek isterim," dedi.

Ash kahvelerden birini ağzına götürmek üzereyken gözleri parladı ve kahveyi içmeden bıraktı. "Tamam."

Eva sırıttı. Adam gerçekten de müziği seviyordu.

Gerçek olamayacak kadar iyi, diye fısıldıyordu kafasındaki küçük ses.

Kapa çeneni, dedi ona. Eva bunu hayatta kaçırmazdı.

Yarım saat sonra, doğaçlama çaldıkları *"My Funny Valentine"* şarkısı doğal bir şekilde sona erdi. Ash elini kucağına koydu, Eva kemanını indirdi ve sessizce birbirlerine baktılar.

Müzik yüzünden kalbi hem sızlıyordu hem de hayatında ilk kez bir erkekle böylesine inanılmaz bir müzikal ve fiziksel uyum yakalamış olmanın inkâr edilemez gerçeğiyle çılgınca atıyordu. Şartlar sorgulanabilirdi ama Eva daha önce birine karşı hiç böyle bir şey hissetmemişti. Direnemeyecek kadar güçsüzdü.

Ash onun düşüncelerini okumuş gibi ayağa kalktı ve onu piyanonun yan tarafına yasladı. Bakışları birleşti.

"Eva." Sesi inleme gibiydi.

"Ash." Eva'nın sesi ise bir iç çekiş gibi çıkmıştı.

Adamın o gece mavisi gözlerinde hınzır bir ışık parladı. "Dün gece seni piyanonun üzerinde becermedim."

Eva'nın tüm kadınlık üreme sistemi bir karnaval geçidi gibi ışık saçmaya başladı. Sanki bir gezintiye çıkmak için alnında "Beni harekete geçir!" diye bağıran bir düğme vardı ve basabilecek tek kişi oydu.

Eva kemanını kanepeye atarak iki adım attı, sonra döndü ve komodindeki zulasından bir kondom almak için uçarcasına yatak odasına gitti. Bir tane aldı, koşarak geri döndü ve kondomu adama fırlattı. Onu yakalayınca Ash'in yüzündeki şaşkınlık silindi, gülmek üzereydi ki Eva ona fırsat bile tanımadan adamın üstüne atladı.

Ash onu yakaladı, kafasını eğip ağzını ağzına gömdü. Sanki on defa seks yapmamış gibilerdi çünkü yakınlaşmak için âdeta çırpınıyorlardı. Eva kıyafetlerini yırtarcasına çıkardı ve Ash'in pantolonunu çıkarıp atmasını izlerken nefesini tuttu. Sonra çıplak bedenleri birleşti, dilleri birbirlerinin ağzının içinde güreşmeye başladı. Ash'in büyük elleri onun kalçasını dolaştı, ardından onu havaya kaldıracak kadar sertçe onları kavradı.

"Kıçın inanılmaz güzel," diye inledi Eva'nın ağzına.

Ash, kavradığı kalçalarını havada tutarken sertliğini ona bastırdığında, Eva yalnızca inleyebildi. Bacaklarını onun kalçalarının etrafına dolamak üzereyken Ash onu durdurdu.

Eva'yı ayağa dikti, kalçalarını kavrayıp döndürdü.

Ash onu kaldırıp karın üstü piyanoya yatırırken gözleri kocaman açıldı. Bacakları iki taraftan sallanıyordu. Kalçası havada, onun merhametine kalmış şekilde çaresizce duruyordu.

Ash onun kıçına şaplak attı. Eva bir çığlık attı ve karşılık olarak bacaklarının arasından sıvı akmaya başladı, inanılmaz ıslanmıştı.

Vay canına. Şimdiye dek bunu bilmiyor olsa da, görünüşe göre Eva kıçına şaplak atılmasından hoşlanmıştı. Ash bacaklarını ikiye

ayırıp baş parmaklarını bacaklarının iç kısmında dolaştırdı, ta ki Eva'nın çaresizce dokunmasını istediği yere kadar.

Piyanonun üzerine yayılmış hâlde, avuçları soğuk ahşaba bastırılmışken omzunun üzerinden baktı. Onun eğilerek sanki onu oral yoldan tatmin edecekmiş gibi yaklaştığını izledi. Eva beklentiyle inledi ama yine şaşırdı.

Ash onun kıçını ısırdı.

Gerçekten de kıçını *ısırdı* ve Eva'nın acayip hoşuna gitti. Onun beyaz dişlerini kıçına geçirmesini izlerken az kalsın gelecekti. Bu kadar yaramaz bir kız olduğunu kim bilebilirdi ki?

Eva, Ash'in ona oral yapmasını istemiyordu. Onu becermesini istiyordu. Sert ve hızlı bir şekilde.

"Lütfen!" Hayır, bu yalvarmanın da ötesindeydi.

Ash doğruldu, kondomu takarken acı verici bir bekleyiş anı oldu. Kıçına vuran soğuk hava onu açıkta bırakmış olsa da bu onu daha fazla azdırdı. Sonra kalın penisi girişindeydi ve Eva içine girmesinden dolayı öyle mutluydu ki az kalsın ağlayacaktı.

Sonra Ash tamamen içine girdi. Onu iyice gerdi, tam olması gerektiği kadardı, Eva'nın ihtiyacı olan kadar ama yine de yeterli değildi; çünkü Ash hareket etmiyordu, lanet olsun...

Ash mesajı hemen anladı ve kalçalarıyla ileri doğru güçlü bir hamle yaparak tamamen içine girdi. Geri çekildi, ardından daha derinlere indi. Onu sertçe beceriyor, aralıksız gidip gelirken Eva piyanonun üzerinde kıvranıyor, bir orman perisi gibi çığlık atıyor ve her saniyesinden zevk alıyordu.

Üzerine uzandı, ellerini kızın ellerinin üzerine koyup onları aşağıda tuttu. Bacaklarıyla bacaklarını iyice ayırdı.

Eva bir santim bile kıpırdayamıyordu. Tamamen onun hükmündeydi, hiçbir şey yapamıyordu. Tek yapabildiği şey içine girip çıkmasını ve onu zevkten bulutlara çıkarmasını hissetmekti.

Orgazm olurken çığlık attı, sonrasında Ash de geldi. İçine boşalmasını hissederken az kalsın bir daha boşalacakmış gibi hissetti.

Hiç konuşmadan piyanonun üzerinde kaldılar. Eva az önce ya-

şadıklarını anlatacak kelimeleri bulamıyor, hatta düşünemiyordu. Beyni bomboştu, bedeni deli gibi endorfin pompalıyordu.

Sadece, "Vay canına," çıktı ağzından ve onun tatlı kıkırdayışından Ash'in de onunla aynı fikirde olduğunu anladı.

Ash doğruldu, geri çekildi, kondomu atmak için mutfağa yürüdü. Eva çırılçıplak hâlde, hiçbir şeyi umursamadan onu izledi. Ash ona tezgâhın üzerinden bakıp gülümsedi. Ellerini kaldırıp kamera gibi yaptı ve onun hayali resmini çekti. "Mükemmel."

Pencerenin altına, yere oturdular. Çıplak hâlde hamur işlerini yiyip kahvelerini içerken Oscar Peterson'ı dinlediler.

Eva her zaman kendine karşı biraz özgüvensizdi. Boyu kısaydı, vücudu dolgundu ve öyle bir kalçaya sahipti ki ancak özel üretilmiş büyük beden kadın pantolonlarına sığabiliyordu. Ancak Ash onu zarif ve kadınsı hissettiriyordu. Ona sanki lezzetli bir çikolatalı pastaya bakıyormuş gibi bakıyordu.

Sessiz bir andı. İkisi de konuşmuyor, sadece Oscar'ın karamsar piyano melodilerini dinliyorlardı. Sessizlik huzur vericiydi. Eva o anda bir başkasına hiç hissetmediği kadar ona kendini yakın hissetti.

Umarım bu tek taraflı değildir.

Halüsinasyon ya da değil, Eva'nın ona abayı yakması çok sürmedi. Eva artık gördüğü şeyin halüsinasyon olduğundan emindi. Gizemli geçmişi dışında onunla ilgili sıra dışı bir şey yoktu ve ateş edilmesinin yarattığı stres yüzünden gördüğü şeyi kafasından uydurmuş olması son derece makuldü. Annesinin dediği gibi her terapist de aynı şeyi söylerdi.

Annesine gelince, Jacqui, en sıradan şeylerde bile mutlaka bir sihir bulmaya çalışırdı. Bu yüzden büyük bir sanatçıydı ama Eva annesinin her sözünü ciddiye almaması gerektiğini biliyordu.

Telefon çaldığında kruvasanın son lokmasını yemişti. Beethoven'dan *Beşinci Senfoni* çalmıyordu, yani onun telefonu değildi.

Ash homurdanarak kalktı. Odanın karşısına yürüdü, sonra pantolonu yerden alıp cebinden telefonu çıkarırken Eva onun seksi kıçını izledi. "Ne var?"

Tanrım, saçları... Bir insanın böyle saçları olabilir miydi? Dimdik durduğunda saçları onun ısırılmak üzere bekleyen kıçına sürtündü. Açık teniyle tezatlık oluşturan parlak simsiyah saçları tam bir sanat eseriydi.

"Siktir git. Senin işini yapmayacağım."

Eva'nın yüzü asıldı. Kardeşiyle konuşuyordu belli ki.

"Yapmayacağım..." Öfkeli bir homurtu çıkardı. "Ölüm kalım olmadığı sürece beni arama demiştim. Bu ölüm kalım meselesi değil ve bu yüzden benim sorunum da de... Bel. Kapa çen... Bel!" Suratını asarak telefonu kulağından çektiğinde Eva, kardeşinin telefonda, "Kahretsin," diye bağırdığını duydu.

Ash telefonu kapattı, özür diler gibi ona baktı ve sonra başka bir numarayı aradı. "Benim. Bel öfke krizi geçiriyor. Her şeyi yakıp yıkmadan onu eve götürmen gerek."

Eva gözlerini kırpıştırdı.

"Nerede olduğun umurunda değil. Lanet olsun, Raum, sakın..."

Ash telefona bakıp homurdandı. "Pislik, telefonu suratıma kapattı." Başka bir numarayı aradı. "Meph. Bel sinir krizi geçiriyor ve Raum pislik yapıyor. Onu eve götürmen gerek. Şu an spor salonunda olman umurumda değil." Ash başını geriye atıp gözlerini kapattı. "Tamam, gelirim. Lanet olsun. Yakında görüşürüz, lanet herif."

Telefonu kapattı, Eva'nın orada olduğunu hatırlamış gibi ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Kardeşlerim pisl... şey, gerçekten sinir bozucu olabiliyor."

Eva güldü. "Ağzının bozuk olması umurumda değil ama büyükannem senin böyle konuştuğunu duymasın."

"Bu benim suçum değil. Çevrem kötüydü." Hafifçe gülümsedi. "Gitmek zorundayım."

"İlginç konuşmanızdan anladım zaten."

Ash başını iki yana salladı. "Kardeşlerim bensiz bir bok yapamı-

yor. Her hareketleri sanki dünyaya ilk gelişleriymiş gibi..." Boğazını temizledi. "Yani evden uzağa."

Dünya mı demişti? Eva yeniden onun uzaylı olma ihtimali teorisini düşündü ve sonra aklından sildi. I-ıh. Bu çılgınlıktı. "Sorun değil. Aile işlerini bilirim. Bizimkiler de bazen olmadık işler yapıyor. Seni sinir ediyorlar ama onları seviyorsun değil mi?"

"Sevmek mi?"

"Evet."

Ash sanki iğrenç bir şeyin tadına bakmış gibi yüzünü buruşturdu. Seks konusunda dünyadaki en iyi erkek olabilirdi ama hâlâ korkutucu derecede tuhaftı.

Ah, tamam. Bir kız her şeye sahip olamazdı.

Beş dakika sonra giyinmişlerdi ve kapıda tuhaf bir vedalaşma olacağı şimdiden belli olan şey yaklaşıyordu. Ash ceketini giydikten sonra botlarını bağlamak için eğilince saçları perde gibi önüne döküldü. Eva bir şey söylemeye çalışarak ona baktı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Ash doğrulup saçlarını geriye attı. "Dün gece için teşekkürler, Eva."

İçten içe panikledi. *Bir daha aramayacak. Şu kapıdan çıkıp gidecek ve onu bir daha asla görmeyeceğim.* Ona kalması için yalvarmak istiyordu ama o güçlü bir kadındı.

Çenesini sıkıp kararlı bir şekilde durdu ve kaçınılmaz reddedilmeyi bekledi. "Sorun değil."

Ash onun gözlerine baktı. İşte başlıyoruz. Şimdi ne kadar meşgul olduğuna ve bir ilişki için hiç zamanı olmadığına dair *boktan bir bahane sunacak.*

"Seni yeniden görmek istiyorum."

Eva inanamaz gözlerle ona baktı.

"Şey..." Ash yüzünü astı. "Bunu söylemek anormal mi? Bunu nasıl yapmak gerektiğini bilmiyorum ve Bel, sana ilgi duyduğumu düşünmemen için hiçbir söz vermeden gitmem gerektiğini söyledi."

Eva elinden olmadan bir kahkaha attı. "Kardeşin bok kafalının teki."

"Kesinlikle."

"Soruna gelince, hayır, anormal değil. Hatta bunu söylemene sevindim çünkü söylemeseydin beni arayana kadar ne kadar pislik bir herif olduğunu düşünmeye başlardım." Lanet olsun, çok çaresiz görünmüştü.

"Seni aramamı mı istiyorsun?"

"Şey, evet." Eva sakin görünmeye çalıştı. "Bir saat kadar önce içimdeydin. Bir kız genelde böyle bir şeyden sonra bir arama bekler."

Ash'in bakışları karardı. "Yine içinde olmak istiyorum."

Eva'nın kadınlığı yeniden ıslandı. "Ben de isterim."

"Siktir et. Seni arayacağım."

"Evet, ara beni."

Ash başını iki yana salladı ve gözlerindeki seks istiyorum bakışı kayboldu. Eva buna üzüldü. "Seni uyarmak zorundayım. Ben..." Bakışlarını kaçırdı. "Hayatım şu an pek istikrarlı değil. Seni aramazsam aramak istemediğim için değildir. Yine de elimden gelirse seni arayacağım."

"Ben büyük bir kızım. Herhangi bir söz vermene gerek yok." Güçlü konuşsa da içi biraz korkuyla doldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eva."

"Ben de."

Ash'in ağzının kenarı kıvrıldı, kapıyı açıp çıktı.

Eva yalnız kalınca, arkasını dönüp boş dairesine baktı. Kendini terk edilmiş ve yalnız hissediyordu. Bu da onu sinirlendirdi çünkü bu tür duygular için henüz çok erkendi. Hatta herhangi bir duygu için bile.

Daire yine de sessizleşmişti ve birden gün boyunca Theloni-ous'u bir kez bile görmediğini fark etti. Yatağının altında saklanıyor olmalıydı ama bu tuhaftı, normalde yeni insanları severdi. Onlara

bu kadar ilgi göstermesinin, aslında onu kıskandırmak için olduğunu düşünüyordu.

Telefonu çaldığında -dın dın dm *dınnn*- açmak için mutfak tezgâhına koştu. En azından biraz aklı dağılırdı. Skye'ın adım görünce sırıttı.

"Dün gece Bootleg'den seksi bir adamla ayrılmışsın, doğru mu?" diye bağırdı arkadaşı, daha Eva tek kelime bile edemeden.

Skye'a verdiği tavsiyeyi düşündü -*onun yanında olmasını istiyorsan onun çabalamasını sağlamalısın*- ve bir kahkaha patlattı.

Bu ikiyüzlülüktü. Kendi yüce tavsiyesine bile uymamıştı. Şimdi de en yakın arkadaşı gibi adamın onu yeniden arayıp aramayacağını merak ediyordu.

Karma sürtüğün tekiydi.

9

DİKEN ÜZERİNDE YÜRÜMEK

Yaklaşık beş bin kilometre uzakta, yaşlı sedir ağaçlarının arasında, okyanusa bakan güzel bir evde Jacqueline Gregory ayaklarını kanepede uzatmış, kocasının uykulu gözlerini ovuşturarak üstü çıplak hâlde mutfağa gidişini izliyordu.

Kendi kendine gülümsedi. Şanslı bir kadındı. Yirmi yedi yıllık evlilerdi ve eşini hâlâ seksi buluyordu. Nasıl bulmasındı ki? Dan, fiziksel kondisyonu son derece iyi durumda olan yakışıklı bir adamdı. Tatlıya düşkün olmasına karşın her zaman çok sağlıklı olmuş, bu yüzden de sağlıklı yaşlanmıştı. Jacqueline bazen onun yaşlanıp yaşlanmadığını bile düşünüyordu.

Kendisine kahve doldururken, "Eva ne istiyormuş?" diye sordu Dan.

Jacqui kahvesinden bir yudum aldı ve tavana kadar yükselen pencereden dışarı baktı. Bu manzaradan asla sıkılmıyordu. Sedirlerin dallarıyla eğrelti otları ön tarafı sararken arkada gri okyanus dalgalanıyordu. Sahil yosun tutmuş taşlarla kaplıydı. Bugün hava yağmurluydu ama burası Batı Sahili'ydi. Burada her zaman yağmur yağardı.

"Bir adamla tanışmış," dedi Jacqui.

Dan kilerin oradan kafasını uzattı. "Ne yapmış?"

Jacqui kıkırdadı. Bu yüzden Eva babasına değil, annesine danışırdı. "Kadınca bir tavsiyeye ihtiyacı vardı."

"Umarım adamı paketlemesini söylemişsindir."

"Söylemedim. Ona güçlü olmasını, sağlıklı sınırlar koymasını ve geçmişiyle ilgili onu soru yağmuruna tutmasını söyledim."

Dan yeniden kilerde kayboldu ve Jacqui onun kahvesine şeker koymak için oraları karıştırdığını duydu. Yüzünü buruşturdu. Kocasının mükemmel demlenmiş bir kahveyi şekerle mahvetmesini hiçbir zaman anlayamayacaktı. O kendi kahvesini sade ve sert seviyordu.

"Kim bu adam?" diye homurdandı Dan, bilerek kaşığı kahve fincanına vurarak karıştırırken. "Telefon numarası neymiş? Onu arayıp ben de birkaç soru sorayım."

"Böyle bir şey olmayacak. Eva yetişkin bir kadın." Yirmi yedi yaşındaydı ama elbette Dan için o hâlâ bir bebekti.

Jacqui, Eva'yı doğurduğunda yirmi yaşındaydı ve bu, hayatının en zor dönemi olmuş olsa da her gün ailesi için şükrediyor, işlerin bu hâle gelmesinden dolayı kendini şanslı görüyordu. Seven bir kocasıyla harika bir kızı vardı ve Jacqui yine de bir sanatçı olmayı başarmıştı.

"Onun mantığına güveniyorum, kiminle zaman geçireceği konusunda iyi kararlar alacağını biliyorum. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor ve adamın kendisi için iyi olup olmadığına karar verecek kadar akıllı biri."

Dan iç çekerek elinde bir kahve kupasıyla mutfaktan geldi. "Sadece onun için endişeleniyorum, ayrıca bizden çok uzakta. Onu özlüyorum."

"Biliyorum, tatlım. Ben de özlüyorum."

Dan kanepede eşinin yanına otururken gülümsedi. "Kızımız tutkulu biri. Hayallerinin peşinden gitmek zorundaydı."

Kanepenin kolçağına yaslanan Jacqui, bacaklarını kaldırıp ayaklarını kocasının kucağına koydu. Dan, boşta kalan eliyle karısı-

nın ayak bileğini kavradı ve yıllardır beraber olan çiftler gibi huzurla oturdular.

"Adam bir müzisyenmiş," dedi kocasına gülümseyerek.

Dan homurdandı, hiç etkilenmemişti.

"Eva onun harika bir piyanist olduğunu söyledi."

Dan yeniden homurdandı. "Mozart'ın yeniden dünyaya gelmiş hâli de olsa Eva'ya asla layık olamaz."

Jacqui kahkaha attı. "Adam gökten inmiş bir melek olsa bile onun Eva'ya layık olmayacağını söylersin."

"Evet, öyle," dedi Dan tüm ciddiyetiyle.

Jacqui yeniden güldü. "Sen tam bir mağara adamısın."

Dan sırıttı ve kahvesini sehpaya koydu. "O zaman sen de benim mağara kadınımsın." Jacqui bu bakışı biliyordu, hemen kahvesini sehpaya koydu. Dan üzerine çıkıp onu altına alırken gülümsüyordu. Jacqui gözlerini devirdi ama onun gülümsemesine karşı koyamadı.

"Ben yemek bulmak için dışarıya ava gideceğim, sen de bir ateş yak," diye homurdandı Dan bir mağara adamı gibi.

Jacqui'nin gözleri ilham gelmiş gibi birden parladı. "Modern ilişkilerle ilkel çağlardaki ilişkiler arasındaki paralellikleri işleyen bir seri yapalım. Ah, bu harika olur! Mağara çiftinin yanı sıra modern çift sahneleri yapar, onların beklenen toplumsal rollerinin arasındaki benzerlikleri ve farklılıkları ortaya koyarız." Kocasının omuzlarından sımsıkı tutup onu sarsar gibi yaptı, sanki sarsabilecekmiş gibi. "Ben bir dâhiyim!"

Dan sırıttı. "Bu harika bir fikir, tatlım." Karısının üzerinden kalkıp yastıklara yaslandı. "Birkaç eskiz çiz, sonra da üzerinde konuşalım. O lanet akbaba üzerinde çalışmam lazım. Kafası yine düştü. Her şeyi bitirmeme çok az kaldı."

"Ah, olamaz." Jacqui güldü. O aptal hurda metalden heykel son zamanlarda Dan'in laneti hâline gelmişti.

Jacqui, Eva'yla olan konuşmasını yeniden düşündü ve sorulması gereken şeyi en doğru şekilde nasıl sorabileceği üzerine kafa yordu. Kocasını sevse de Dan bazen aşırı korumacı olabiliyordu ve

onun Eva'yı boğmasını istemiyordu. Dan'e kızının son zamanlarda yaşadığı ilginç şeyleri anlatmaya karar verdi.

"Son zamanlarda büyü işleriyle uğraştın mı?" diye sorarken gözlerinde parlayan merak ışıltısını kahve kupasının gerisine saklamaya çalıştı.

"Pek değil. Orta Çağ'da cadılık üzerine bir çalışma yapıyordum ama o kadar moral bozucuydu ki ne diye kendimi yoruyorum diye düşünmeye başladım."

"Bundan bir şeyler çıkaracağız sanıyordum. Modern feminizmle ilgili bir şeyler."

"Yapacağız ama dediğim gibi moral bozucu bir çalışma."

"Peki hiç..." Yeniden kahvesinden bir yudum aldı. "İblisler üzerine bir çalışma yaptın mı?"

"Tabii ki, neden sordun?"

"Son günlerde dört iblis adını duydum ve ilginç olduklarını düşündüm. Onları yazımda kullanmayı düşündüğüm için ne olduklarını merak ettim."

Asıl alanı görsel sanatlar olsa da Jacqui fantezi yazarlığıyla da biraz ilgileniyordu. İsimler konusunda kocasına yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu ama Dan'i işin içine sokmadan Eva'ya karar vermesi için biraz zaman kazandırmak istiyordu.

"Hangi isimler?" dedi Dan kahvesini yudumlarken. Diğer kolunu kanepenin sırtına koydu ve Jacqui bir an ona hayranlıkla baktı.

Dan'in kimsesi yokken Jacqui'nin geniş bir ailesi vardı ve ebeveynleri eski kafalıydı. Eve ilk kez sarışın, gri gözlü kocasını getirdiğinde annesiyle babasının suratındaki ifadeyi hâlâ hatırlıyordu. O zaman hamile olduğunu bilselerdi neler olabileceğini düşündüğünde bugün bile ürperiyordu. Ancak Eva doğduktan sonra Dan'i zamanla sevmişlerdi. Onlara mükemmel bir torun veren bir adamı kim sevmezdi ki?

Eva'nın ona söylediği isimleri hatırlamaya çalıştı. "Asmo-bir şey."

"Asmodeus mu?" dedi Dan gülerek.

"Evet. Nesi komik?"

"Bu ismi daha önce duymamış olmana şaşırdım. Asmodeus bir efsanedir. Kraliyet Ailesi'ndeki iblislerdendir, ayrıca Cehennem Prensi'dir. Yani kraliyette ikinci sırada ve yer altının en güçlü iblislerinden biri. Bir dönem kral olmuştu sanırım, emin değilim. Şehvetiyle ünlüdür ama son zamanlarda kayıplara karıştı."

"Gerçekten mi?" İlginç. Bu durum halüsinasyon teorisini güçlendiriyordu. Efsanevi, güçlü bir iblisin Eva'yla takılması tuhaftı.

"Peki ya diğerlerinin adı?" diye sordu.

"Belial galiba."

Dan neredeyse kahvesini püskürtecekti.

"Ne?"

"Belial sadece bir iblis değil, tatlım. O şeytanın *ta kendisi.* Satan adının diğer versiyonu gibi."

"Küçük çaplı bir efsane değil yani."

"Değil. O, Cehennem Kralı ve yaratılışın başında cennetten atılan ilk meleklerden biri. Dediklerine göre tek rakibi Lucifer'miş."

"Peki ya Mephis... Meph..."

"Mephistopheles mi?"

"Evet."

"O da ünlü bir figür ama daha gizemli. Çoğu büyü kitabında ondan bahsedilmiyor ve Kraliyet Ailesi'nde herhangi bir rütbesi yok. Aslen Faust efsanesiyle bilinir; bir adamın şeytanla anlaşma yapmasını konu alan en eski hikâyelerden biri. "

"İlginç. Raum'u biliyor musun?"

"O da güçlü. Cehennem Kontu sanırım ve karga şekline girebiliyor." Dan ona baktı. "İblislerle ilgili çalışma yapmak nereden aklına geldi?"

Jacqui omuz silkti. "İsimlerini çok havalı buldum sadece."

"Öyle sanırım. Ancak bunlar en ünlü dört iblistir. İblislerle ilgili yazmayı düşünmüyorsan başka bir konu seçmeni öneririm, yoksa

neden böyle bir bağlantı kurduğunu açıklaman gerekir." Karısına yan yan baktı. "Neden özellikle bu dördü?"

"Bir yerde okumuş olmalıyım. Emin değilim."

Jacqui ona yalan söylediği için kendine kızdı ama Eva'nın ciddi bir halüsinasyon rahatsızlığı yaşadığından artık daha fazla emindi. Dan ona bunların sıradan, az bilinen iblisler olduğunu ya da onları hiç duymamış olduğunu söyleseydi daha çok şüphelenirdi. Ancak dört efsane iblisin hep birlikte bir gece kulübüne gitmesi pek olası değildi.

Muhtemelen sadece tuhaf isimler seçmiş çok garip ebeveynlere sahiplerdi. Bu da pek hayal gücü gerektirmiyordu çünkü Asmodeus, Eva'ya kardeşi tarafından büyütüldüğünü söylemişti. Dan'i durduk yere endişelendirmeye gerek olmadığına karar verdi.

Kızının stres kaynaklı bir halüsinasyon durumu söz konusuysa ona yardım bulması gerektiğine de karar verdi. Eva ile biraz daha konuşabilir, en azından onu bir terapistle konuşmaya ikna edebilirdi.

Dan kupasında kalan kahveyi içip birden ayağa kalktı. "Başka sorun var mı, bebeğim?"

"Yok, yani şimdilik. Acelen ne?" Yağmurlu günlerde rutinleri, çalışmaya başlamadan önce en az bir saat sarılıp kahve içmekti. Kendi işlerini yapmanın en güzel yanlarından biri ailen için zaman ayırabilmekti.

Dan mutfaktaydı bile, içinde tonla şeker olan lanetli kahvesini tazeliyordu. "Stüdyoya gidip o kahrolası akbaba heykelini bitirmek istiyorum, temelli."

Burayı satın aldıklarında evin yanındaki ambarı atölyeye dönüştürmüşlerdi. Ana odada birlikte yaptıkları projeler bulunuyordu ve ikisinin de kendine ait kapalı ofisleri vardı. Yazılı olmayan bir kuralları vardı: birbirlerinin özel alanlarına asla müdahale etmemek. Jacqui, özellikle yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda bu kurala oldukça minnettardı.

"Kahvaltı hazırlayacağım, sana da biraz getiririm."

"Sen bir meleksin."

"Seni seviyorum!" diye seslendi Jacqui kapı kapanırken.

Jacqui kahvesini yudumlarken gülümsedi. Kocası aceleyle gitmişti. Üzerine bir gömlek bile giymemişti ve Jacqui onun dışarı yalın ayak çıktığından emindi. Neyse ki üşürse diye stüdyoda birkaç kazak vardı.

Dan haftalardır o aptal akbaba heykeliyle uğraşıyordu ve onu bitirmek için birden içinde bir alev yanmıştı. Jacqui sevecenlikle gülümseyip başını iki yana salladı. Kocası bazen gizemli olabiliyordu ama bu onu daha çok sevmesine neden oluyordu.

Ash boktan dairenin kapısını çat diye açtı ve kendini yüzleşmeye hazırladı. Telefonu kapattığında Belial sinir krizinin dibine vurmuştu. Hayatı konusunda endişeli olan biri, her an patlamaya hazır olan Bel'in etrafında olmak istemezdi.

Bu yüzden Ash, Eva'nın evinden gösteriyi izlemek için aceleyle çıkmıştı.

Zaten başka seçeneği de yoktu. Raum'la Meph'e Bel'in binayı yakıp yıkmasına engel olmalarını söylerken şaka yapmamıştı çünkü Bel yapabilirdi.

Ancak eve girince Bel'in önlükle mutfakta yemek pişirdiğini gördü. Meph arkasındaki masada oturuyor, hâlâ egzersiz kıyafetlerini giyiyordu. Çok masum bir sahneydi ancak havadaki gerilim elle dokunulacak kadar somuttu, sanki elektrik kıvılcımları parlayıp sönüyordu.

Belial başını kaldırıp baktı. "Asmodeus. Lütfen bize katıl." Sesi normaldi. Sakindi.

Ash şaşırdı. Beklediği şey bu değildi. "Ne..."

Meph onun bakışlarını yakaladı, başını hızlıca hemen iki yana salladı.

Ash, tekrar Bel'e bakıp onu dikkatlice incelemeye başladı ve o zaman gördü. Bel sakindi. *Çok* sakindi.

Lanet olsun. Bu hâli, öfkeli olmasından daha kötüydü. Bu ürkütücü fırtına öncesi sessizliği en ufak bir kıvılcımla patlamaya hazırdı ve bu olduğunda çok korkunç olurdu. İnsanlar hayatta kalamazdı.

Ash yeniden Meph'e baktı ve mesajı aldığını anlatan bir bakış attı. Etrafına bakındı. "Raum ner..."

Meph yine başını deli gibi salladı.

Bel kaşığını bırakıp döndü. "Bilmiyorum, Asmodeus." Sesi aktif bir volkan gibi dondurucuydu. "Kardeşimiz Raum *nerede?*"

Meph yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyorum." Belki de konuyu değiştirmeliydi. "Ee, ne pişiriyorsun?" Ash mutfak tezgâhının üzerine oturup her şey normalmiş gibi davrandı.

"*Risotto.*"

"Güzel görünüyor."

Bel kaşığın sapını sımsıkı tuttu. Öfkeli bir boğa gibi burun delikleri şişip kapanıyordu. "İyi olacak. Yaptığım her şey lezzetli çünkü ben harika bir şefim. Aynı fikirde değilsen bu kaşıkla karnını deşmeden önce mutfağımdan *siktir* olup gidebilirsin."

Ash ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuda tartışma yok."

Belial'ın aklında ne olduğunu bilmiyor, bu yüzden bu işi nasıl halledeceğine karar verememiyordu. En iyi hamlenin geri çekilip daha sonra yeniden denemek olduğuna karar verdi.

"Duş alacağım." Onunla sanki bir sokak hayvanıyla konuşuyormuş gibi konuşuyordu, yavaş ve tek tek. "Banyoya gidiyorum. Başka bir yere değil."

Bel'in çene kasları kasıldı, alnında bir damar belirginleşti ama hiçbir şey demedi. Ash de yavaş adımlarla banyoya yöneldi. Meph'le bakıştılar ve yürümeye devam etti.

Banyoya girince duş musluğunu açtı. Meph'in hemen arkasından gelip kapıyı kapatmasını bekledi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Ash. Belial duymasın diye suyun gürül gürül akan sesinin korumasında konuşuyorlardı.

"Öfkeden kuduruyor, dostum." Mehp başını salladı. "Sen aradıktan sonra kafasından aşağı bir kova su boca ettim ve bundan hiç hoşlanmadı. Ondan sonra bir daha alev çıkarmadı ama her an patlamaya hazır bir bomba."

"Neden? Ne oldu?"

Meph ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Ash için insanların "kardeş" tanımına uyan biri varsa o da Meph'ti. Saçları kısa olsa da onun gibi simsiyahtı ve tenleri de hemen hemen aynı renkteydi. Meph'in tüm bedeni dövmelerle kaplı olması dışında teni de simsiyahtı. Asmodeus'tan daha kaslıydı ama boyu kısaydı. İblislerdi -doğal olarak seksi ve fitlerdi- ama Meph de Raum da spor salonundan çıkmıyordu.

"Avcı," dedi Meph. "Peşimizde."

"Buna inanmıyorum. Onu şimdiden göndermeleri mümkün değil."

"İnansan iyi olur çünkü burada. Bel, cehennemdeki hayran tayfasından birinden haber aldı."

Belial hiçbir zaman cehennemi yönetmek istediğine dair bir işaret vermemişti ama yine de ayak bastığı yeri kutsal sayıp ona tapan bir grup kaçık, hâlâ onu destekliyor ve Lucifer'ı devirmesini istiyordu. Bu da Belial'ın en son isteyeceği şeydi.

Bel'in tamamen sapkın, şiddet dolu bir pislik olduğu günler çok geride kalmıştı. Artık kim olduğu konusunda Ash kadar kafası karışıktı. Aslında hepsinin öyleydi. Bu yüzden kaçmaya karar vermişlerdi.

"Lanet olsun." Ash'in yüzü asıldı. "Ne demişler?"

"Bilmiyorum." Meph sırtını kapıya verdi, kollarını kavuşturunca gömleğinin dikiş yerleri gerildi. "Bel haberi alınca katil moduna geçtiğinden, onunla konuşmaya çalışacak zamanım olmadı. Lanet olası duman alarmlarını iptal etmekle, evin her yerine kova kova su dökmekle ve lanet bir hizmetçi gibi evin her yerini temizlemekle meşguldüm. Siktir."

"Kahretsin," dedi Ash.

Meph birden sırıttı. "Üstünde seks kokusu var."

Ash, burnunun en ufacık kokuları bile aldığı zamanları hatırladı. Ah, tam çalışan duyulara sahip bir iblis olmak ne de güzeldi. "Evet, aralıksız seks yaptım, bu yüzden."

Kendini tutamadı, o da sırıttı.

Kas yığını koluna vurdu. Sertçe. "Zamanı gelmişti, kardeşim."

Ash gözlerini devirdi. "Aynen."

"Hak ediyorsun. Dişinin sonra ne düşüneceği kimin umurunda."

Bel söylemediyse Meph'in Eva'nın onu görebildiğini bilmesine imkân yoktu. Ona bunu söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Garip bir şekilde, Eva hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu. Muhtemelen uzun zamandır keyif aldığı bir cinsel deneyim yaşamadığı içindi ve kardeşlerine bunu anlattığında maruz kalacağı kaçınılmaz sorgulamadan kaçınmak istiyordu.

Meph hâla sırıtıyordu. "Neden onların gözlerini bağlamadığını hâlâ anlamış değilim. Ya da arkalarına geçip onları becermediğini. Yüz yok, sadece kıç var. Problem çözüldü."

Ash, Eva hakkında konuşmama kararının ne kadar yerinde olduğunu gördü. "Belki standartlarım senden daha yüksektir. Şimdi defol git çünkü tüm sıcak su bitmeden duş almak istiyorum."

"Avcı konusunda ne yapacağız?"

"Bilmiyorum ama işe Raum'u bulmakla başlayalım."

"Onu yeniden ararım. Dün gece bir yerlerde kalmıştı, muhtemelen şansı yaver gitmiştir ve şu an eve gelmek için acele etmiyordur. Birileri gibi yani, ha şampiyon?" Meph yeniden koluna vurdu. "Utanç yürüyüşü yapmak nasıl bir şey?"

"Banyoda sinir bozucu bir kardeşim olmadan duş almak istemem gibi bir şey."

"Mızıkçı."

"Git de Raum'u bul."

"Bel yine kendini kaybederse ne yapacağız?"

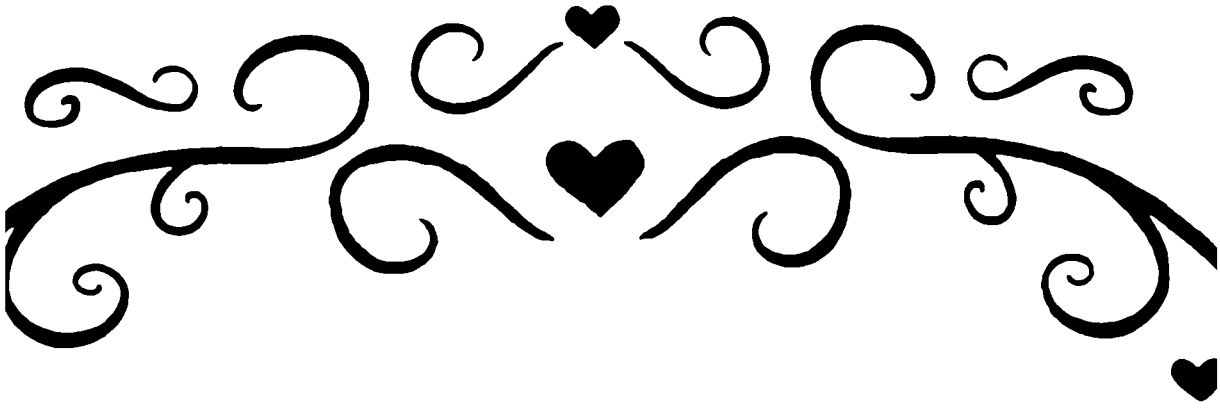
"Daha önce ne yaptıysak onu. Üzerine su dökeceğiz. Diken üstünde yürüyeceğiz."

"Bazen bu şeyden bıkıp usanıyorum artık."

"Hiç değilse cehennemde değiliz. Çok daha kötüsü olabilirdi."

Birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Belial'ın güçleri bastırılmadığında öfke krizlerinin ne kadar fena olabildiğini ikisi de çok iyi hatırlıyordu.

"Doğru söze ne denir," dedi Meph.

10

KELLE AVCISI

Şansları dönmüş olabilirdi çünkü Ash duştan çıkınca Raum dönmüştü ve Belial'ın öfkesi dinmiş gibiydi. Ash salonda herkesin oturmuş, *risotto* yediğini gördü. Yemek, Belial'ı her zaman sakinleştirirdi, lanet bir mucizeydi.

Belial'ın birkaç gün önce ünlü sinirini yatıştırmak için yemek yaptığını hatırladı. Doğal sonucuna ulaşana kadar hiçbir şey ve hiç kimse onun patlamasına ya da dinmesine engel olamazdı. Bu yüzden cehennemde efsaneydi. Hatta cehennemde onun fan kulüpleri, hayranları ve onun adının olduğu bir bar vardı.

Ancak şimdi yemeği vardı. Yemek sayesinde oturdukları bina yakılıp yıkılmamıştı. Bu iyi bir gündü.

Ash dördüncü sandalyeye oturdu ve kardeşlerinin yemek yemesini izledi. Aşağılık Raum yemeği kaşıklıyor ve nerede olduğuna dair hiçbir açıklama yapmıyordu. Sandalyesine yayılmıştı; bol kapüşonlusunun başlığı kafasında, yüzündeki asık suratla sanki ona meydan okunmasını bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Biraz ister misin?" diye sordu Bel Ash'e. Her zamanki hâline dönmüştü, kimse tek kelime etmeyecekti. Bu her zaman böyleydi.

Ninova

Öfke patlamasından bahsederlerse bir sonraki felakete hazır olmaları gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

"İstemem."

Bel'in gözlerinden alevler çıktı.

"Alırım biraz," dedi Ash hemen.

"Güzel." Belial devasa cüssesiyle kalkıp mutfağa gitti. Bir tabakla geri döndü ve hepsi sessizce yedi. Bel onun yemeğin tadıyla ilgili bir yorum yapmasını beklemiyordu -onun tat almadığını hepsi biliyordu- ama yine de onun yemesini istiyordu.

Belial acayip biriydi. Ash uzun zaman önce bunu sorgulamayı bırakmıştı.

"Avcı peşimizde," dedi Bel yemek bitince. Kaşığını boş tabağına bırakıp geriye yaslandı. Sandalye cüssesinin altında çocuk sandalyesi gibi görünüyor ve onun ağırlı altında uğursuzca gıcırdıyordu.

"Duydum," dedi Ash temkinli bir şekilde. Bel sakin görünse de daha önce yanıldığı olmuştu ve riskler yüksekti. "Burada büyüler bizi koruyor."

"Evet ancak dışarıda büyü yok."

"Yani dışarı çıkamayız," diye sözünü tamamladı Ash iç geçirerek, Bel başıyla onayladı.

"Bu berbat bir şey," diye sızlandı Meph. "Burada aklımı kaçırırım."

Kimse bir şey demedi çünkü kimse bunun olmasını istemezdi.

"Kesinlikle burada kalamayız," dedi Ash. "Bir plan yapmamız lazım."

"Bence Montreal'den gitmeliyiz," dedi Bel. "Yarım düzine zebani bizi zaten buldu. Avcı'nın burada olduğumuzu bilmesi an meselesi."

Ash bu fikirden hiç hoşlanmadı. Nedenini bilmiyordu ancak burada kalmak için elinden geleni yapacağını biliyordu. Bunda, henüz tadına varmayı bitirmediği o baştan çıkarıcı Eva'nın payı olduğu kesindi.

"Bütün zebanileri öldürdük," dedi Ash. "Haber vermeye fırsatları olmadı."

"Sadece gördüklerimizi öldürdük. Görmediğimiz başkaları da olmalı."

"Bizim haberimiz olmadan bizi gözetliyor olabilirler mi diyorsun. O kadar zeki değiller."

Bel yüzünü astı. "Bu bir risk, Asmodeus. Burayı sevdiğini biliyorum ancak bunu kabul etmelisin."

"Pekâlâ ama saklanmak için büyüyle korunduğumuz başka bir ev bulunca gideceğiz."

Gergin bir an oldu.

"Kabul," dedi Bel en sonunda. "Şimdilik buradayız. Fakat dışarı çıkınca fazladan korumaya ihtiyacımız olacak. Bu boktan apartmanda kapanıp kalmak için cehennemden kaçmadım."

"Nephilim kanına ihtiyacımız var," dedi Meph. Hepsinin zaten o an aklında olan şey de buydu.

Raum kaşığını sinirli bir şekilde boş tabağında gezdirdi. "Size bol şans."

"Son duyduğuma göre bir asır önce görülmüş," dedi Ash.

"Nereye bakacağını bilirsen bulursun," dedi Bel.

"Bu kanı bulacak biri varsa o da sensin kardeşim," diye sırıttı Meph. Bel bir kaşını kaldırdı.

"Bulsam bile ucuza olmayacaktır."

"Karşılayabiliriz, değil mi?" derken Meph ellerini kafasının arkasına koyup sandalyede bir ileri bir geri sallandı. "Bok gibi para harcasak da beş parasız değiliz."

"Bir süre önce karşılayabilirdik ama ya paramız biter de kanı alamazsak? O zaman en başa döneriz."

"Adım adım gitmemiz lazım," dedi Ash. "Önce bu evden sağ salim çıkmanın yolunu bulmalıyız. Bunu halledince daha kalıcı bir çözüm buluruz." Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Belki evcil hayvan olarak evde tutmak için canlı bir Nephilim buluruz."

Hepsi kıkırdadı.

"Düşünebiliyor musunuz?" diye iç çekti Meph. "Kaynağımız hemen elimizin altında? İstediğimiz yere gider, istediğimizi yaparız. Özgür oluruz."

Bel birden kalktı. "Tanıdığım biriyle görüşeceğim. Ölmek istemiyorsanız beni rahatsız etmeyin." Mutfaktan geçerken kapı pervazının altından hafifçe eğildi ve koridor boyunca yürümeye devam etti. "Yemeği ben pişirdim, bulaşıkları da siz yıkayın!" diye bağırdı yatak odasının kapısını güm diye kapatırken.

"En son ben yıkadım," diye sızlandı Meph.

"Hayır, yıkamadın," diye karşı çıktı Raum. "Ben yıkadım."

Ash gözlerini devirdi. "İkiniz de yıkamadınız çünkü *ben* yıkadım." Lanet bulaşıkları her zaman o yıkıyordu, üstelik yemekten tat bile almıyordu. "Bel'in öfke patlaması yaşamasını istemiyorsanız bu sefer ben yıkmayacağım, ikiniz yıkayacaksınız."

Meph ve Raum aynı anda homurdandı.

"Ben gidip biraz yatacağım." Ash masanın etrafından dolandı, çıkarken ön kapının askısından ceketini aldı.

Belial gibi yatak odasının kapısını çarptı ve kendini yatağa attı. Ceketinin cebinden telefonuyla Eva'nın ödünç verdiği *Bluetooth* hoparlörü çıkarıp bağladı, sonra onun telefonuna indirdiği uygulamadan Herbie Hancock açıp sesi yükseltti.

Ona müzik dinlemek için kulaklığı ya da başka bir şeyi olmadığını söylediğinde kızın yüzündeki dehşet ifadesini hatırlayınca gülümsedi. Eva yarım saat boyunca ona uygulamayı nasıl kullanacağını öğretmişti ancak şimdi Herbie'nin *"Chameleon"*da o klasik tınısıyla attığı solosunu dinlerken bunun tüm uğraşa değdiğini kabul etti.

Yatağa iyice uzandı, ellerinin başının arkasına koyup gözlerini kapattı. Geç oluyordu, güneş batmıştı, dün geceden uykusuz olduğu için gözleri iyice kapandı ama kendini bırakmadı.

Onun yerine Eva'yı düşündü.

Tabii ki seksi düşündü. Ancak onunla birlikte çaldığı zamanı da

düşündü. Kulüpte, sonra kızın evinde. Kimsenin onu duymadığını sandığı sırada Eva onu yakalamıştı.

Kemanını almış, ona eşlik etmişti. Ash o an sanki uçuyormuş gibi hissetmişti. İnanılmaz keyifliydi. Bunu inkâr edemezdi.

Gözlerini açıp telefonunu aldı ve onun numarasını buldu. Ara düğmesinin üzerindeyken parmağı havada kaldı.

Kardeşi ona nasıl seks yapacağını garantileyeceğiyle ilgili bir sürü saçma sapan tavsiye vermişti. Biraz iltifat et ama çok fazla değil. İlgileniyormuş gibi görün ama fazla da değil. Onun dikkatini çekmesi için uğraşmasına izin ver. Tam bir pislik hareketiydi ama ne yazık ki ortalama modern kadınlar üzerinde oldukça etkiliydi. Dünyanın hâli gerçekten içler acısıydı.

Oysa durumlar Eva'yla farklıydı. Tüm o tavsiyeleri bir kenara atmıştı. Onun içine girmek için can atmıştı ama garip bir şekilde aklında olan tek şey bu değildi. Kızın arkadaşlığından keyif almıştı.

Şimdi ise onu aramak istiyordu. Neden? Onu göremezdi. Lanet evden çıkamazdı. Yine de onunla konuşmak istiyordu. Sesini duymak. Onu güldürmek.

Kendine kızdı. Aptal gibi konuşuyordu.

Ancak bu onu durdurmadı. Herbie'yi duraklattı, kulaklığı çıkardı ve ara tutuşuna kararlı bir şekilde bastı. Bu konuda çok fazla derinlemesine düşünmek istemiyordu.

O bir iblisti. Hiçbir konuda derinlemesine düşünmezdi.

Telefon birkaç kez çaldı, tam kapatmak üzereyken Eva açtı. "Ash?"

"Selam."

Eva duraksadı. Ash kararsız kaldı. Belki de aramaması gerekirdi.

"Selam. Ben..." Eva boğazını temizledi. "Bu kadar kısa sürede arayacağını beklemiyordum."

"Biliyorum." Kendini bir aptal gibi hissediyordu. "Neyse boş ver. İyi bir zaman değil galiba. Ben sonra..."

"Yo, hayır, hayır. Harika bir zaman. Aradığına sevindim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Birazdan arkadaşım Skye gelecek, o zamana kadar vakit geçirmiş olurum."

"Harika." Ne demesi gerekirdi şimdi?

"Bugün neler yaptın?"

"Sadece... kardeşlerimle ilgilendim. Raum bir yerlerde sızmış kalmış, bu yüzden Bel öfke krizi geçirmiş, ben de herkesi sakinleştirmek zorunda kaldım. Her zamanki bok."

Eva güldü. "Kardeşlerinle tanışmak isterim."

"Hayır, istemezsin."

"O gece kulüpte onları şöyle bir gördüm ama aklım başka yerdeydi."

"Hepsi sinir bozucu."

Eva yeniden güldü. "Onlar senin ailen. Onları seviyorsun. Bence harika insanlardır."

Ash yüzünü ekşitti. Bu kızın tüm bu sevgi takıntısı da neydi böyle? İblisler *sevemezdi.* Kızın sürekli ona kardeşlerini sevdiğini söylemesi ürkütücü ve açıkçası hakaretvariydi.

"Sanırım," diye homurdandı.

"Komik birisin, Ash. Annem, geçmişinle ilgili sorular sorup kim olduğunu anlamamı söylemişti."

"Annene benden mi bahsettin?"

Eva duraksadı. "Bu tuhaf mı? Belki de bahsetmemeliydim."

"Tuhaf olup olmadığını bilmiyorum. Benim annem yok."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Annen olmadığı için."

"Neden?"

Eva yine duraksadı. "Çünkü bu üzücü. Annemi çok seviyorum. Çok yakınız ve her zaman bana destek olur. Büyürken yanında seni destekleyen birinin olmaması üzücü bir şey."

"Ah. Hımm." Huzursuca kıpırdandı. "Ben iyiyim. Geldiğim yerde aslında... bizim aslında..." Lanet olsun, ne demeye çalışıyordu? *Cehennemin ateşten çukurlarında karanlık ve kasvetli hayatım için bir annenin sevgisine ihtiyacım yoktu.* Evet, tabii, bu süper karşılanırdı.

"Belial vardı yanımda," dedi öylesine.

"Yakın olmalısınız."

"O da sinir bozucudur."

Eva bir kahkaha attı. "Kardeşlerinle gerçekten tanışmak istiyorum."

"Annene hakkımda ne anlattın?" diye konuyu değiştirdi Ash.

"Dün gece süper seksi bir adamla buluştuğumu söyledim. Aynı zamanda muhteşem piyano çaldığını."

Ash'in yüzü kızardı ki bu garipti. Pencereyi mi açsaydı. "Öyle mi?"

Eva kıkırdadı. "Çok mu ileri gittim?"

"Bilmiyorum."

"Komik birisin," dedi yine.

Asmodeus karanlık yaratığı olarak sonsuz hayatı boyunca pek çok şekilde tanımlanmıştı ama "komik" onlardan biri değildi.

"Annem terapiye ihtiyacım olduğunu düşünüyor," diye ağzından kaçırdı Eva. "Ah, Tanrım, bu fazlasıyla gereksiz bir bilgiydi. Bunu söylediğimi unut gitsin."

"Neden?"

"Cidden..."

"Söyle."

Eva iç çekti. "Kulüpteki olaydan sonra. Kolayca baş ettiğimi sanıyordum ama yanılmışım galiba."

Ash'in yüzü asıldı. İnsanların travmatik uyaranlara karşı psikolojik tepkiler verdiğini duymuştu ama Eva'nın kulüpteki olayı travmatik bulacağını hiç düşünmemişti. Kimse ölmemişti. Kimse yaralanmamıştı.

Tabii zebani hariç, onu da Eva bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ash.

"Sanırım... tuhaf şeyler gördüğümü sandım."

"Ah."

"Bunu sana söylememem gerekirdi," dedi Eva çabucak. "Bu annemin önerisi. Güçlü bir ilişkinin temeli dürüst olmaya bağlıymış diye bana uzun uzun ders verdi. İlişkimiz falan olduğundan değil tabii! Vay canına, pot üstüne pot kırıyorum. Ancak sen de orada olduğun için bana neler olup bittiğini anlatabilirsin diye düşünüyor ama lütfen, bu söylediklerimi unut gitsin..."

"Sorun değil. Sana yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Ben halüsinasyon filan görmedim."

Eva hafifçe güldü. "Görmediğini anladım. Hiçbir şeyin sarsamayacağı o adamlardansın."

"Çok şey gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet." Bu konuda abartmıyordu. "Ee, ne gördüğünü sandın?"

"Deli olduğumu düşüneceksin."

"Muhtemelen."

"O zaman kesinlikle anlatmayacağım."

"Deli olmakta sorun yok, Eva. Delileri severim." Lanet olsun, tam bir aptal gibi konuşmuştu.

"Öyle mi?" Eva'nın ses tonu yumuşamıştı, buna değdiğini düşündü.

"Ee, hadi anlat."

"Beni yargılamayacaksın, tamam mı?"

"Dökül hadi."

"Tamam. Aslında bir şey de yok. Neyse, beni dışarı kucağında götürmüştün, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İlk önce senin vurulduğunu gördüğüme yemin edebilirdim. Hem de bir sürü kez. Hatta her yerinin kan olduğunu bile hatırlıyorum."

Ash yüzünü buruşturdu. Bir sürü kez vurulmuştu. Her yeri de kan içinde kalmıştı. Ancak laneti sayesinde hiçbir şey hissetmemiş, bu yüzden çok önemsememişti. Eva'ya pek çok kurşunun isabet ettiğini ve yine de koşmaya nasıl devam ettiğini açıklamayacaktı. O zaman kız onun insan olmadığını anlardı.

Gerçekten de işin en kötü tarafı o gece Meph'in kurşunları sırtından tek tek çıkarmasıydı. Sürekli konuşmuştu, o kadar sinir bozucuydu ki...

"Ah. Bu tuhafmış," dedi Ash zayıf bir sesle. "Vurulmuş olsaydım kesin bilirdim."

"Tabii ki." Eva hafif sinirlenmişti. "Koşmaya da devam edemezdin, değil mi?"

"Muhtemelen hayır." Fakat olayları hatırlamaya çalışırken başı dönüyordu. İnsan biçimindeki zebani ateş etmiş, o da Eva'yı kucakladığı gibi kulüpten dışarı çıkarmıştı. Barın üstüne zıplayıp duvarlara sıçrayarak panik içindeki kalabalığı aştığım hatırladı.

Kahretsin. Kız bunları kafasından uydurduğunu düşünmüştü, Ash de başka türlüsünü zaten anlatamazdı. Ah, neyse ki insanlar terapiye gitmeye bayılıyordu. Eva da bundan faydalanacaktı muhtemelen. İyi olacaktı.

"Bilirsin işte, seninle konuşmak iyi geliyor," dedi Eva. "Sanırım annem haklı. Böylece korkularımla yüzleşiyorum."

"Bu iyi bir şey."

"Yani senin yarasa kanatların olduğunu gördüğümü sandım, inanabiliyor musun?"

Ash yatakta zıpladı.

"Günlerce senin kanatların olduğunu sandım. Ten rengin kırmızıydı. Kocaman boynuzlar falan. Kim böyle şeyler görür ki?" Eva güldü.

Ash telefonu sımsıkı kavradı. "Başka ne gördün?" Sakin konuşmaya çalışıyordu.

"Çok garipti. Sen bir devdin, siyah kocaman kanatların vardı, kardeşlerinin de. Hayır, sarışın olanın melek kanatları vardı! Bir de

zebaniye benzeyen çirkin bir yaratık vardı, kardeşin onu sihirli bir şekilde yakıp kül etmeden önce kafasını koparıp attın. Soğukkanlı bir şekilde kafa kesme ve sihirli alevler. Hem de gözlerimin önünde." Kıkırdadı. "Sanırım şoktan kendimden geçtim ve çok gerçekçi bir rüya gördüm."

Asmodeus ağzı açık bir şekilde kalakaldı.

Tüm bunları nasıl görmüş olabilirdi? Bunun imkânı yoktu. Parıltı insanların doğaüstü dünyayı görmelerine engel oluyordu. Çok stresli bir durumda ya da sürekli maruz kalmadan sonra evet, bazen bazı şeyleri göz ucuyla da görebiliyorlardı ama böyle değil.

Belki Eva pençeye benzeyen bir şey ya da yerde bir şeyin kanada benzeyen gölgesini veya zebaninin titrek görüntüsünü görmüş olabilirdi ama gün gibi tüm olan bitene şahit olması mümkün değildi. Asla. Bunun tek bir açıklaması vardı.

Eva görü sahibiydi.

Nasıl görü sahibi olabilirdi? Bu kız *neydi?*

Ne olduğunu bilmiyor, diye düşündü ve çok az da olsa rahatladı. Ash'in ne olduğunu bilmesine imkân yoktu; bilseydi beş dakika bile yanında durmaz, çoktan bir şeytan çıkarma ayini yapmaya ya da kutsanmış bir bıçakla onu bıçaklamaya kalkışırdı.

Ne olduğunu bilmeden görü sahibi olsa da geçmişte bir şeyler görmemiş ve şimdiye kadar ne olduğunu anlamamış olmasının bir yolu yoktu. Doğaüstü yaratıklar her yerdeydi.

Belki de bu yetenekle doğmuştu ama geliştirmemiş olduğu için büyük bir şey, yani dört büyük iblis ve bir zebani görene kadar görü yeteneği uyarılmamış olabilirdi. Belki de bir cadı neslinden geliyordu. Bunun makul bir açıklaması olmalıydı.

Bu yüzden mi lanetine rağmen Ash'i görmüştü?

Bu düşünce bir balyoz gibi kafasına indi ve gözleri kocaman açıldı. Öyleyse sonuçlar çok büyüktü. Artık başka yatak partnerleri arayabilir, yeniden seksten zevk almaya başlayabilirdi.

Ancak bu düşünce ona tuhaf şekilde hiç çekici gelmedi, oysa üç bin yıldır aklında olan tek şey buydu. Fakat... seksten zevk almıştı.

Eva'yla yaptığı seksten. Ona sahip olduğu sürece bir başkasını da arzulamıyordu.

"Ash? Orada mısın?"

Tüh, bundan sonra kızın yanında fazladan dikkatli olması gerekecekti. Tabii onu yeniden *görürse*. Görmemesi gerekiyordu. Bu bela demekti.

Kız başka bir şey daha görürse halüsinasyon gördüğü yönündeki kararını büyük ihtimalle sorgular ve her şeyin gerçekten olup olmadığım yeniden düşünmeye başlardı. Bu olursa da Ash'in muhtemelen onu öldürmesi gerekirdi çünkü büyük Asmodeus'la tanıştığını herkese anlatmaya başlayabilir, bu da Avcı'nın onu bulmasını çok daha kolay hâle getirirdi.

Evet, muhtemelen dünyaya gelen diğer iblisler gibi sahte isimler kullanması gerekiyordu ama neyse. Üzgünüm desem yalan olur.

Tüm bunlar olur da kızı öldürmek zorunda kalırsa kaçtığı ve izinsiz olarak bir insanı öldürdüğü için zaten içinde bulunduğu beladan daha da beterine bulaşmış olacaktı. Eva'dan hoşlandığını ve ona yapmak istediği şeylerin en başında onu öldürmek gelmediğini söylemeye gerek yoktu. Bu yüzden kesinlikle kızdan uzak durmalıydı.

Peki ya seks? Kafasındaki küçük ses ona fısıldayıp duruyordu. *Seks harika.*

Sıcak ve sıkı bedenine gömüldüğü o anı, adını inleyerek söyleyişini ve o derin gri gözlerle arzu dolu bakışlarını hatırlayınca gözleri istemsizce kapandı.

Hayatta olmazdı, ondan hemen vazgeçmeyecekti. Asla.

"Ash, orada mısın?" dedi Eva. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Annem sana söylemem gerektiğini söylemişti ve sanırım kendimi biraz kaptırdım ancak..."

"Buradayım," dedi Ash ve yeniden odaklandı. "Sadece düşünüyordum."

"Bayan Kaçık'la hiç tanışmamış olmayı mı diliyordun?"

"Hayır. Bir cadı neslinden gelip gelmediğini düşünüyordum."

"Bir ne?"

Ninova

"Cadı."

"*Cadı* mı?"

"Evet. Bilirsin, belki de sıradan bir halüsinasyon değildi. Belki de bir görü gördün."

"Görü mü?"

"Görü mü? Bir cadı neslinden geldiğim için mi?"

"Asla bilemezsin." Eva'nın soyağacına bakmasını ve neden görü sahibi olduğunu bulmasını istiyordu, böylece o da laneti hakkında biraz bilgi edinebilirdi. Ailesinden başka biri de soyundan geliyorsa ona görünebilir ve laneti onların da görüp görmediğini anlayabilirdi.

Ancak Eva'ya gördüğü şeyin gerçek olduğunu söylemeyecekti. Bu şekilde kafasına bir fikir sokmuş ve çok fazla şey söylemeden onu meraklandırmıştı.

"Tanrım, sen de benim kadar delisin."

"Belki de daha fazla," dedi Ash zoraki gülümseyerek. Eva ona bir şeyler yaptırıyordu... Kahretsin, bu neydi bilmiyordu. İyiydi. Kendini iyi hissediyordu sadece. Ancak bu kadar ileri gidebilirdi zaten. "Annene soyunuzda cadılık var mı diye sor. Asla bilemezsin."

Eva güldü. "Milyon yıl geçse böyle bir şey soracağımı hiç sanmazdım."

"Ben sürprizlerle doluyum." Yatakta uzanırken hâlâ gülümsüyordu.

"Öylesin."

"Piyano üzerinde seni becerdiğim anı düşünüp duruyorum," dedi birden.

Eva duraksadı. "Ben de." Sesi yumuşadı ve Ash birden sertleşti. "Seni düşünmeden bir daha piyanoya bakabileceğimi sanmıyorum."

"Bir daha yapmak istiyorum."

"Kahretsin, ben de."

Düşünceleri rekor saniyede beynine üşüştü. "Bu sefer seni tuşların üzerine oturtacağım ve bacaklarınla beni sararken seni becere-

ceğim. Senin içine her girdiğimde o seksi kıçının tuşların üzerinde çıkardığı sesi duymak istiyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı Eva.

Görüntüler zihnine dolarken kalçasını istemsizce yatakta çevirdi ve devam etmeye karar verdi. "Sonra seni döndürüp eğilmeni sağlayacağım. Fakat bu sefer ayağının üzerinde kaldırıp tuşların üzerine koyacağım, sonra arkadan seni güzelce ve sertçe becereceğim. Bacağını öyle kaldıracağım ki sertçe içine girerken kaçmaya çalışsan da hareket edemeyeceksin. Üzerime boşalırken inanılmaz zevk verecek."

"Of, lanet olsun. Acayip tahrik oldum." Eva hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Ben de."

"Sıra bende."

"Ne için?"

"Piyano fantezilerimi anlatmak için."

"Siktir, evet. Anlat."

"Seksi kıçını tuşların üzerine koyup seni yalayacağım ve tüm çıplak bedenini ufak ufak ısıracağım."

Ash gözlerini kapattı. Lanet olsun, daha fazla dayanamazdı. Fermuarını açtı ve penisini avuçladı. "Devam et, Eva."

"Sonra diz çökeceğim."

"Lanet olsun." Aletini daha sert sıvazlamaya başladı.

"Hayalarından başlayıp penisinin ucuna kadar dondurma gibi yalayacağım. Mmm. Çok lezzetlisin."

Ash'in gözleri geriye doğru yuvarlandı. Aletini daha da sert sıvazlıyordu. "Böyle konuşmaya devam edersen beni boşaltacaksın."

"Yoksa sen..."

"Evet. Devam et."

"Tanrım. Ben de. Bir an kendimi sapık sanmıştım."

"Hayır. Durma, Eva, devam et."

"Tamam. Dudaklarımı yalayıp onları bir güzel ıslatacağım, sonra aletini ağzıma öyle bir alacağım ki boğazıma kadar sokacağım. İyice emip daha da derine alacağım."

Ash inledi. Gelmek üzereydi. "Sonra?"

"Sonra gözlerine bakarak yavaşça ağzıma sokup çıkarmaya devam edeceğim. Lanet olsun, koca aletinin ağzımda olduğunu gözümde canlandırınca gelmeme az kaldı."

Ash ürperdi.

"Ağzıma boşalıyorsun, tadını alıyorum, onu içiyorum ve son damlasına kadar yalıyorum..."

"Kahretsin, geliyorum." Elinin, pantolonun ve gömleğinin üzerine boşalırken yüksek sesle inledi.

Sonrasında sessizlik oldu, ikisi de nefes nefeseydi. "Geldin mi?" diye sordu Ash hırıltılı bir sesle.

"Hı hı."

Ash onu yere oturmuş, bir eli pantolonunun içinde kendini zevke getirirken hayal etti. "Of, Eva, acayip seksisin."

"Bu fanteziyi ne zaman gerçekleştirebiliriz?"

"Yakında. Birkaç gün burada kalıp bazı işleri halletmem lazım ama işim biter bitmez geleceğim. Bana anlattığın her şeyi yapmak istiyorum. Çok ateşliydi." Üstüne başına bakıp homurdandı. "Her yerim meni oldu."

"Orada olup yalayamadığım için üzgünüm."

"*Eva.*" Hem fazlaydı, hem eksik... Aynı anda tam da olması gerektiği gibiydi. Lanet olası bir şekilde mükemmeldi.

"Sen kötü birisin, Ash. Seninle telefonda seks yaptığıma inanamıyorum..."

"*Ne* yaptığına?" diye bağırdı biri arkadan.

"Tanrım!" Bir sürü gürültü ve anlayamadığı kadın sesleri duydu. Bir dakika sonra Eva yeniden konuştu. "Skye burada. Tanrım, içeri girmiş ve dediklerimi duymuş!"

"Daha önce gelmediği iyi olmuş."

"Kesinlikle." Eva kıkırdadı. "Tamam, kapatıyorum. Yarın arar mısın?"

"Tabii." Aramak istiyordu. Bu onu ezik ya da kardeşlerinin dediği şey neyse o yapmazdı. Kızın iç gıcıklayıcı sesini duymak istiyordu. "Bir daha duş almak zorundayım. Arkadaşınla iyi eğlenceler."

"Kardeşlerine nazik ol."

"Buna güvenme."

Eva hafifçe güldü. "Tamam... görüşürüz."

"Görüşürüz."

İkisi de kapatmadı.

Eva güldü. Yumuşak, kadınsı bir sesti. Hatta... çok tatlıydı.

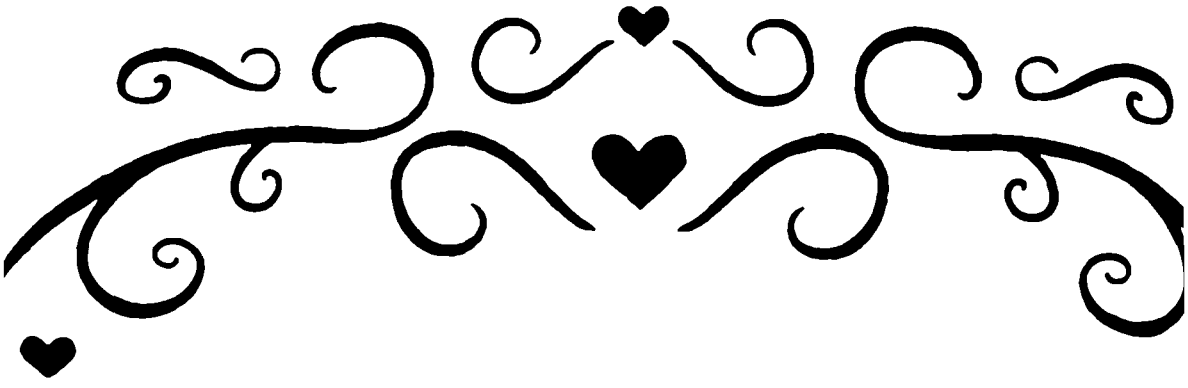
"Tamam, kapatıyorum. Bunu yapmayacağım. İkimiz de yetişkiniz. Telefonu kapatabiliriz."

"Tamam, Eva. Göster kendini."

"Hoşça kal, Ash. Beni ara."

Telefonu kapattı. Kızın istekli olması hoşuna gitti. Onu bir daha gördüğünde bir ilişki sözü vermesi için zorlamaya kalkmaması hoşuna gitmişti. Ona oral yaptığını anlatırken onu öyle bir getirmişti ki yıldızları görmüştü ve bu da çok hoşuna gitti. Üstelik kız ona dokunmadan onu cennete göndermişti. En azından bir iblisin gidebileceği kadarına.

Şu evden bir an evvel çıkmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

11

FEDAKÂRLIKLAR YAPILMALI

Belial odasına oturmuş nefes alma egzersizleri yapıyordu. *Al, ver, al, ver. İç huzur. Sakinlik.*

İblis olduğu için meditasyon olayları işe yaramıyordu. İblislerin insanlar gibi meditasyon ve yoga gibi şeylerle bağ kuracağı bir ruhları yoktu. Bu yüzden tüm bu derin nefes almalarla imgeler işe yaramıyordu. Hatta çoğu zaman bu durum onu daha çok sinirlendiriyordu çünkü öyle canı sıkılıyordu ki lanet olası öfkesini kontrol edemiyordu.

Yine de *az da olsa* kontrol edebiliyordu. Eskiden bir dal çıtırtısı bile onu harekete geçirirdi. Birden patlar, önüne çıkan ne varsa yakıp yıkardı. Şimdi daha iyiydi, özellikle de yemek pişirmeyi öğrendiğinden beri ama hâlâ pimi çekilmiş bomba gibiydi. Kardeşleri de bunu biliyor, parmak uçlarında yürüyüp ona bulaşmıyordu.

Kontrolsüzlük çok canını sıkıyordu. Kendine kızıyor, bu da daha fazla öfke patlamasına neden oluyordu. Lanet kısır döngü asırlardır böyle devam edip gidiyordu.

Şimdi ne hâldeydi peki? Cehennemdeki en korkulan iblisten kaçak, amacını ve varlığını sorgulayan bir iblise dönmüştü. Fani dünyadayken güçleri bastırılmıştı.

Burada, dünyada hiçbir şey özel değildi. Bir ünü vardı ama cehennem onları yakalarsa bunun ne ona ne de kardeşlerine bir faydası olurdu. Sorunlarına rağmen kardeşleri ona güveniyordu ve o da onları elinden geldiğince onları koruyacaktı.

Bu da tüm âlemlerde konuşmak istediği son kişiyi çağırmak demekti.

Bel, yerdeki tüm kirli çamaşırları toplayıp yatağın üzerine fırlattı, böylece çağırma mührü için bir alan açmış oldu. Ardından karmaşık deseni tebeşirle ahşap zemine çizmeye başladı.

Normal şartlarda iblisler diğer iblisleri çağırmazdı. Pençesiz, etten kemikten insanlığın yeraltı komşularına karşı sahip olduğu tek avantaj, onları Zaman büyüsüyle çağırıp iradelerine bağlayabilme yetisiydi. Neyse ki gerçek bir çağırma büyüsü ortalama bir insan için neredeyse imkânsız bir işti ve çok nadiren gerçekleşirdi.

Ancak iblisler *Sheolic* büyüsü kullanırdı ve amaçlarına hizmet ederdi. Büyüler davetsiz misafirleri uzak tutmak için çizilir, cehennem kapıları yolculuk için kullanılabilir, talepler buluşma gibi şeyler için kullanılabilirdi. Ancak bir iblis, yalnızca bir anlaşmanın parçası olarak bağlanmışsa, başka biri tarafından iradesine karşı çağrılabilirdi.

Bel'in çağırma büyüsü de böyleydi.

Mührü tamamladıktan sonra sırtını duvara verip yatağa oturdu ve misafirinin gelmesini bekledi. Etkileyici bir dumanla rüzgâr ortaya çıktı, sonra *o* göründü.

Çok nadiren iblis biçiminden çıkardı, şimdi de bir istisna değildi. Tüm zamanların en efsane iblislerin biri olarak gerçek doğasını saklama gereği duymazdı. Cehennemde ve dünyada baştan çıkarma sembolü olarak ona taparlardı.

O bir dişi iblisti, Cehennemin kraliçelerinden biriydi, sadist bir sürtüktü ve... Bel'in eski sevgilisi sayılırdı. Yani bir zamanki ilişkilerine ilişki denilirse. Muhtemelen denilemezdi ama onların gelip geçici zevk ve öfke patlamalarıyla dolu ilişkisini nasıl tanımlayabileceğini bilemiyordu.

"Naiamah," dedi Bel, şimdiden pişman olmuştu.

"Merhaba, Bel. Bu ne beklenmedik bir sürpriz." Ağzı kulaklarına varırken jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Küçük, bir çift tatlı vampir dişi değildi, hayır. Her bir diş bir silahtı ve Bel deneyimlerinden onları kullanmakta hiç tereddüt etmediğini biliyordu. Kafatasının gerisinde bir çift kıvrımlı boynuz vardı ve saçı beline kadar inen parlak bir perde gibiydi.

Üzerinde yalnızca, vücudunun ön kısmından aşağıya sarkan dar bir deri şerit vardı. Arkasında da kalçalarından zincirlerle bağlanmış, benzer boyutta bir şerit uzanıyordu. Malzeme, göğüslerinde hafifçe genişleyerek yalnızca uçlarını örtecek kadar kapatıyordu ve omuzlarından da zincirlerle sarkıyordu. Solgun teni, rahatsız edici imgelerle dolu siyah dövmelerle süslenmişti -kafası kesilen adamlar, insanları parçalayan canavarlar, her zamanki saçmalıklar- ve parlak gece siyahı saçlarının üzerine gümüş zincirlerden oluşan zarif bir alınlık takmıştı.

Tam bir baş belasıydı ve Bel ondan nefret ediyordu. Kadın aynı zamanda inanılmaz ateşliydi, ne yazık ki Bel ne kadar nefret etse de aleti bunu umursamıyordu bile. Sadece onu becermek istiyordu. Genelde de aleti istediğini elde ederdi.

Bel ne zaman onu görse onu becerme gibi kötü bir alışkanlığa sahipti ve işi bitince de kendine yumruk atmak istiyordu. Sürekli ona ondan nefret ettiğini, onu bir daha görmek istemediğini söylüyordu ama kadın bunu önemsemiyordu. Hatta kadını reddetmek tam tersi etki yaratıyordu. Bir psikopat olan Naiamah buna bayılıyor, daha fazlasını istiyordu.

Hiçbir şekilde çaresiz değildi. Cehennemde ona hizmet etmek için yalvaran iblislerle dolu bir haremi vardı, dünyada ise onu çağırmak için iğrenç mastürbasyon ritüelleri yapan erkeklerden oluşan bir tarikatı vardı ve muhtemelen bunlardan büyük keyif alıyordu. Ne var ki, ilgi manyağıydı ve Bel'in ona her dokunuşunda kendinden biraz daha nefret ettiğini görmekten zevk alıyordu.

Sözde ondan tiksinse bile onun seksiliğine karşı koyamadığını

bilmek hoşuna gidiyordu. Bunun Bel'in üzerinde kendisini güçlü kıldığını düşünüyordu ki kadın sonuna kadar haklıydı.

Gerçek şuydu ki, Naiamah da Bel'den Bel'in ondan nefret ettiği kadar nefret ediyordu ve aralarındaki tüm etkileşimin asıl amacı ona acı çektirmekti. Bin yıl önce yaptığı bir şey yüzünden Bel'i cezalandırıyordu, bu yüzden kadın hâlâ onun üzerinde kontrol sahibiydi.

İşin en kötü kısmı da Bel'in bunu hak ettiğini bilmesiydi. Bir parçası vicdan azabı duyuyordu. Bir parçası hâlâ acı çekmesi gerektiğini düşünüyordu.

Naiamah mührün etrafını dolaşıp kalçasını çıkardı. Bel'in tüm zayıflığını ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Memelerinin göğsünden fırlayacak gibi görünmesi için nasıl duracağını, dudaklarını nasıl sarkıtacağını ve saçını nasıl savuracağını da biliyordu.

Aletinin durumuna bakılırsa işe yaramıştı. Lanet şey onu her gördüğünde Bel'e ihanet ediyordu.

"Epey oldu, Belial." Sesi iç gıcıklayıcı ve yumuşaktı. Kara tahtaya tırnakların sürtülmesi gibi. "Gergin görünüyorsun. Çemberin içine girsene, seni rahatlatırım." Bel'in cinsel organına bakıp dudaklarını yaladı. "Biliyorsun, senin öfkeni benden başkası dindiremez."

Geçmişte öfkesini dindiren tek şey seksti. Ancak güzel, vanilya aromalı insan seksi değildi. Hayır, onun gerçekten iğrenç sekse ihtiyacı vardı ve Naiamah bunu ona sağlamaktan dolayı her zaman mutluydu.

Ancak Bel artık yemek pişiriyordu. Yemek yapmayı seviyordu. Kadına dokunmamayı başarırsa bundan sonra cehennem kralına layık altı çeşit yemek yapacaktı.

Dikkatini başka yöne çekmek için kafasında yemeği planladı. *Atıştırmalık olarak üzerine maydanozla süslenmiş, otlarla aromalandırılmış, krem peynir sürülmüş bir dilim kızarmış ekmek sunacağız.* Çorba olarak ise *yanında taze ekşi mayalı ekmek ve yıllanmış cheddar peyniriyle servis edilecek kremalı ıstakoz çorbası hazırlayacağız. Başlangıç olarak da kızarmış ravioli...*

"Beni buraya sadece bana bakman için çağırmamışsındır umarım," dedi Naiamah. "Yine de ilgin beni onurlandırdı."

"Nephilim kanı gerekiyor," dedi Bel hemen konuya girerek. Bu işi ne kadar erken bitirirse yemeğe o kadar erken başlayabilirdi.

Naiamah şaşırdı. "Şimdiden mi çaresizsin? Buraya gelene kadar birkaç ay sürer diye düşünmüştüm."

Belial surat astı. "Mishetsumephtai peşimizde."

Naiamah'ın ona ihanet etmeyeceğini biliyordu. Ona olan güveni onu fırlatabileceği mesafeyle sınırlıydı -onu istese fırlatıp atabilirdi, düşündükçe onu oldukça uzağa fırlatabileceğini fark etti, hem ne kadar güçlü olduğundan hem de ondan ne kadar nefret ettiğinden dolayı, yani belki de bu pek iyi bir benzetme değildi- ama kadın istese bile onu ele veremezdi.

Naiamah uzun zaman önce ondan yardım istemiş, Bel de iyiliğini bugün bile hâlâ geçerli olan bir açık uçlu sözleşme karşılığında yapmıştı. Cehennem kraliçesinin ona borcu sonsuzdu. Bu, Bel'in şimdiye dek yaptığı en iyi ve en acımasız sözleşmelerden biriydi ancak bu kadar faydalı olmasaydı kadını asırlar önce azat ederdi. Ondan işte bu kadar nefret ediyordu.

Ne yazık ki Naiamah bırakılmayacak kadar bağlantısı ve etkisi olan bir kadındı. Her yerde gözleri ve kulakları vardı, hizmetkârları ona sonsuz derecede sadıktı. Bel'in ona ihtiyacı vardı, bunu inkâr etmesi mümkün değildi.

"Avcı şimdiden gönderilmiş mi?" Naiamah'ın yüzü düştü. "Bu imkânsız."

"Değil. Bağlı olduğu lejyonların birinden haber aldım."

Naiamah'ın dudakları büzüldü. O dudaklar bir penisi rahatça kavrayabilirdi. O dudaklar defalarca kez onun aletini sarıp sarmalamıştı ve şu an karşısında olmak bile onu baştan çıkarıyordu. Bel, kadının ağzını aletinin etrafında dolaşırken yaptığı müstehcen hareketi hâlâ görebiliyordu ve bu, omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. *Lanet olsun ona.*

"Bu kaynağa güveniyor musun?" diye sordu.

Bel gözlerini devirdi. "Beni sonsuza dek tahta çıkarmak için entrikalar çeviren lejyonlarımdan birindeki bir asker. Onlara vazgeçmelerini söyleyip duruyorum ama asla vazgeçmiyorlar. Hepsi aptal ama sadıklar ve yakalanırsam kaybedecek çok şeyleri var."

"Belki de tahta çıkmak için sen de onlara *katılmalısın*." Naiamah'ın gözleri parladı. "Lucifer işe yaramazın teki ve herkes senin ona kafa tutacak kadar güçlü olduğunu biliyor."

"İlgilenmiyorum."

"Elbette çünkü ismi kötülüğün eşanlamlısı olan Kral Belial, dünyada insan biçiminde olmayı tercih ediyor." Ona sitemkâr bir bakış attı. "Ne hâle düştüğüne bir bak."

Bel omuz silkti. Bir zamanlar böyle bir hakaret karşısında tüm öfkesiyle öyle bir kükrerdi ki tüm yeraltı dünyası temellerinden sarsılırdı. Şimdi ise *ravioli* için nasıl bir sos kullanması gerektiğini düşünüyordu.

Ash, cehennemden kaçışları için plan yapacak kadar zekiydi. Hiçbiri artık oraya ait değildi ve ortaya çıkmaları an meselesiydi. Kaçmak tek seçenekti.

"Ee, kanı bulabilir misin?" diye sordu Bel.

Naiamah, ondan bir tepki alamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Belki durumu kötüydü ama kendini daha iyi kontrol ettiği için mutluydu. "Bakarım. Naberius'ta biraz olabilir, bana iyilik borcu vardı."

"Nephilim'inin bir asır önce öldürüldüğünü sanıyordum."

"Öldürüldü ama ondan epey bir kan aldıktan sonra. Onu idareli kullanıyor ve servet yapmak için satıyor. Çok fazla kaldığını sanmıyorum. Sana pahalıya mal olacaktır."

"Ödeyebilirim."

"Bu geçici bir çözüm."

"Biliyorum."

"Sonsuza dek saklanamazsın."

"Bir şeyler düşünürüm."

"Bunun olmayacağını biliyorsun, Belial. Cehennemden kaçan her iblis sonunda yakalandı. İster cennet ister cehennem olsun yakalanırlar."

"O iblisler ben ya da Asmodeus değildi."

Naiamah bir kaşını kaldırdı. "Eligos'u hatırlıyor musun? O efsane dük bile kaçtıktan aylar sonra bulundu ve yok edildi.

Bel yüzünü buruşturdu ancak kendisine güveniyordu. "Ben kralım, dük değil. Mishetsumephtai karşıma çıkarsa hayatta kalamaz."

Naiamah pek inanmışa benzemiyordu ama Bel'in umurunda değildi. Böyle bir lüksü de yoktu. Ya harekete geçecek ya da ölecekti. Belki de ölmekten daha kötüsü olurdu çünkü artık yok edildiğinde ne olacağını bile bilmiyordu.

Ash artık yüzde yüz iblis olduklarına inanmıyordu, bu durumda kurallar onlara işlemiyordu. Bel bundan pek de hoşlanmamıştı.

Naiamah kalçasını diğer tarafa attı. "Etrafa sorarım ancak bu da bana borçlanman demek olur. Çok bir şeyin kalmadı. Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Hâlâ yüz tane var."

"Doksan dokuz," diye düzeltti kadın.

Kadına boş boş baktı ama içinden küfretti. Hizmetlerinin ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Asırlar boyunca ondan o kadar çok iyilik istemişti ki artık ne zaman ihtiyacı olsa kadını çağırıyordu.

Ondan nefret etmesinin bir diğer nedeni de buydu. Bir şeye ya da birine bağımlı olmak hoşuna gitmiyordu. Bu ve seks yüzünden Naiamah'ın üzerindeki gücü çok fazlaydı.

"Elbette," dedi kadın. "Bir iyilik karşılığında sana yardım edebilirim."

"Seninle düzüşmeyeceğiz," diye tersledi Bel. "Söyledim sana, bitti."

Naiamah başını geriye atıp bir kahkaha attı. "Yine de her seferinde daha fazlası için sürünerek bana geliyorsun, kıymetlimiss."

Kadının Gollum gibi konuşması Bel'i daha iyi hissettirmemişti.

"Hiç kimse seni benim gibi tatmin edemez. İhtiyacın olan şey sadece bende. Hizmetlerim karşılığında ufacık bir bedel."

"Kan için ödeyecek param var," diye homurdandı.

"Kan hem cehennem hem de dünya parasına göre sana pahalıya patlayacak. Ancak benim hizmetlerim için de ödeme yapacaksın. Sana bir uzlaşma teklif ediyorum, böylece o yüzde birinci iyiliğini başka bir zaman kullanabilirsin."

"Bu olmayacak."

Naiamah arkasını dönünce kelimelerle tarif edilemeyecek kalçasını gözüne sokar gibi gösterdi. Etli ve yuvarlaktı, yürürken hafifçe sallanıyordu ve Bel'in ağzı sulanmıştı. Penisine kan hücum etti, kadın görmesin diye elini tam orasının üzerine koydu.

"Pek çok erkek bundan bir parça almak için *bana* neler teklif ediyor," dedi Naiamah kalçasını sallayarak. "Hepsini geri çeviriyorum."

Bacaklarını biraz araladı, elleriyle bacaklarını tuttu ve bir gece kulübündeki kız gibi kalçasını sallamaya devam etti. İnce deri şerit mahrem yerini zar zor örtüyordu. Hafif bir rüzgâr çıksa Bel her şeyini görebilirdi.

Bel inledi, başını geriye atınca kafasını duvara vurdu.

"Beni istediğini biliyorum," dedi kadın omzunun üzerinden, kalçasıyla daireler çizmeye başladı.

"Siktir git."

"Ben de bunu istiyorum zaten, kıymetlimiss."

Bu lanet dişi iblisin sorunu buydu. Hep istiyordu ama Bel'i tüketiyor, sonra kendisini bok gibi hissettiriyordu. Naiamah'ın kendisinden beslenmesinden tiksiniyor olsa da kadının onun tadına doyamadığını ve takıntı yaptığını biliyordu. Düşmüş bir melekti ve şimdiye dek yaşamış en yaşlı, en güçlü iblis olduğu için verdiği zevki Naiamah muhtemelen başka hiçbir yerde bulamıyordu.

Naimah bir bakıma haklıydı, kam bulmasına karşılık onunla yatmasını istemesi, ödenecek en kötü bedel sayılmazdı. Hele ki bu,

değerli iyiliklerinden birini saklamasını sağlayacaksa. Yine de verdiği sözden dönmekten nefret ediyordu, üstelik kendine ona bir daha asla dokunmayacağına yemin etmişti.

Dişilerin inanılmaz bir gücü vardı. İster düşük bir insan ister efsanevi bir dişi iblis olsun; var olan her erkek, sadece kurnaz bir kadının oyunuyla kendinden nefret eden bir zavallıya dönüşebilirdi.

"Belial, hadi ama," diye kur yaptı Naiamah. "Hiç kimse beni senin gibi becermiyor. Hiç kimsenin tadı senin gibi güzel değil. Tüm o güç ve öfke." Sanki bunu düşünerek de gelecekmiş gibi inliyordu.

Bel yine homurdandı. "Güç istiyorsan git, Lucifer'le düzüş."

"Lucifer'in aleti kalem gibi."

Bel bir kahkaha attı. Lucifer cehennemdeki en güçlü iblisti. Aleti kalem gibiyse bu sorunu düzeltmek için bir şey yapabilirdi. Ancak Naiamah ondan her zaman ölesiye nefret etmiş ve hiçbir zaman onunla olmamıştı.

Ayağa kalkıp Bel'in karşısında durdu. Kollarını göğsünde kavuşturunca memeleri daha çok dışarı çıktı. Bel, aletini memelerinin arasına sokmak ve göğsüne boşalmak istedi.

Lanet olsun.

"Bana istediğimi ver, ben de sana Nephilim kanı bulayım," dedi Naiamah, gözlerinde zafer parıltısı vardı. "Değerli kardeşlerin güvende olur. Yakalanırlarsa başlarına geleceği düşün, Belial. İşkence edilip sonra öldürülecekler. Onları korumak zorundasın ve bunun için de iyilik yapacaksın sadece."

Bel gözlerini kapattı. Sorun sadece kendisi olsaydı bunu yapmama riskine girerdi ama düşünmesi gereken bir de kardeşleri vardı.

Naiamah, onu manipüle etmek için hangi tuşlara basması gerektiğini biliyordu. Bel değişiyor, iblis özelliklerini giderek kaybediyordu. Şimdi yaptığı gibi iblis kardeşlerini umursamaması gerekirdi. Ancak umursuyordu ve Naiamah bunu biliyor, istediğini elde etmek için bunu kullanıyordu.

Daha kötüsü, Bel de ona istediğini vermek istiyordu. Kadını deli gibi istiyordu.

Tek başına Nephilim kanı arayamazdı. Naiamah yaptıkları anlaşma gereği ona ihanet etmezdi ve güçlü ya da istediği şeyi bulmak için yeterli bağlantısı olmayan lejyonlarının dışında Cehennemde tanıdığı kimse yoktu. Ya Naiamah yapacaktı ya da hiç kimse.

Pes ederek iç çekti. "Pekâlâ," dedi ve penisi anından sertleşti. "Fakat bunu bir şarta bağlı olarak yaparım. Düzüşürüz, sen de kanı getirirsin."

Naiamah'ın mükemmel yüzü zafer gülümsemesiyle aydınlandı. "Kabul. Ancak kan sana pahalıya patlayacak ve ben ödemem. Sana sadece kaynağı bulurum."

"Kabul."

"Mührün dışına çıkayım da yatakta hesaplaşalım. Evinin büyüyle korunduğunu söyledin. Beni kimse bulamaz."

"Olmaz. Çemberin içinde düzüşeceğiz. Sana güvenmiyorum."

Dudağı kıvrıldı. "Senin pek değerli dünyanda oyalanmaya meraklı değilim. İnsanlar pis, küçük yaratıklar ve onların yanımda olmasına bile dayanamam. Nedenini bilemesem de sadece senle kardeşlerin burada olmak istiyor."

Naiamah gibi kraliyet ailesine mensup pek çok iblis insanların diyarına ilgi duymuyordu çünkü güçleri kısıtlanıyor, çok sıkı kurallara uymak zorunda kalıyorlardı. Cehennemde istedikleri gibi hüküm sürüyor, kan ve kaostan zevk alıyorlardı.

Cehennemin kral ve kraliçeleri dünyaya yapılacak ziyaretlere onay veriyor, nadir de olsa dünyaya gidiyorlardı. Onlar, kötülüğe meyilli insanları ayartmak için özel görevlere başkalarını gönderirlerdi. Amaç her zaman melek düşmanlarının karşıt çabalarını boşa çıkarmaktı.

Yani cehennem gibi sıkıcıydı.

İyilik kötülüğe karşı saçmalıkları da neydi? Ne diyeydi tüm bu çaba? Neden istedikleri gibi yaşayamıyor, diğerleri de aynı şekilde yaşayıp başkalarını rahat bırakmıyorlardı?

Belial'ın istediği tek şey buydu. Cehennem Kralı olarak kendisine ve kardeşlerine tek yönlü bir özgürlük bileti almak onun için

göreceli olarak basitti. Asıl zorluk özgür kalmalarını sağlamaktı. Fedakârlıkların yapılması gerekiyordu.

Örneğin Naiamah'a bir daha dokunmayacağına dair verdiği sözü bozmak gibi.

Onun için önemli olmamalıydı. İblislerin verdiği sözleri tuttuğu nerede görülmüştü. Berbat hâldeydi ve bu durum baş edilemeyecek kadar karmaşıktı. İlk önce kafasının içindeki savaşı anlaması için bir psikologla görüşmeliydi.

Nephilim kanını bulup dünyada kendisinin ve kardeşlerinin özgürlüğünü güvence altına alabilirse bunu gerçekten de yapacaktı.

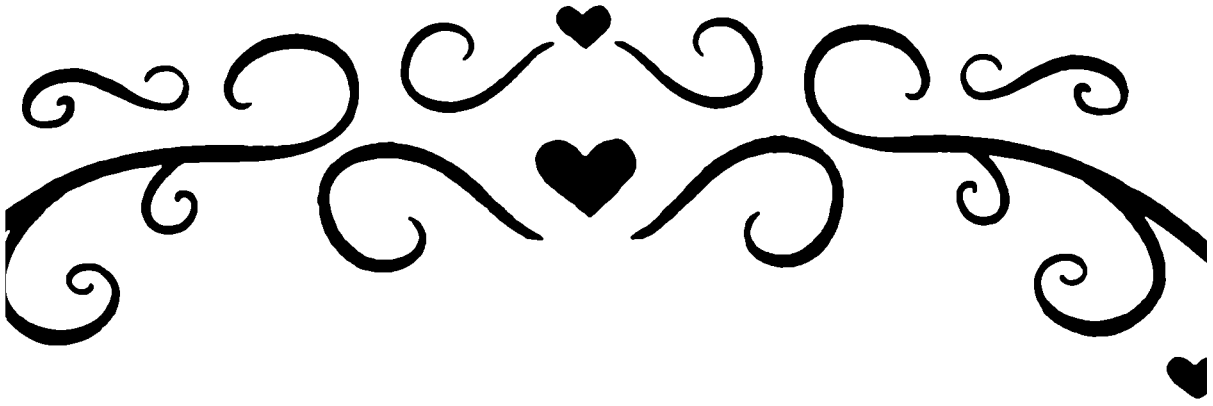
Belial yataktan kalktı ve tüm cüssesiyle odayı kapladı. "Arkanı dön. Sakın bana bakma, yoksa gözlerini oyarım. Sakın bana dokunayım deme, kolunu kopartırım."

Naiamah sanki tehditler ön sevişmeymiş gibi inledi ve anında itaat etti.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kanı penisine hücum etmiş olsa da cildi nefret ateşiyle yanıyordu. Kapıya koyduğu mühür sayesinde kardeşleri ne yaptığını duymayacaktı.

Ah, ailem için yaptığım şeyler.

Duzeneleme
Ny.ozlem

12

BURNUMA KÖTÜ KOKULAR GELİYOR

Yaklaşık beş bin kilometre ötede, Vancouver Adası'ndaki sanat stüdyosunun özel ofisinde Dan Gregory ardı ardına küfürler savuruyordu. Birkaç küfür daha ettikten sonra silgiyi kaptı, kara tahtadaki karmaşık tebeşir sembollerini sildi ve sonra da çürümekte olan büyü kitabını sertçe kapattı. Sayfaların arasından bir toz bulutu havaya yükseldi.

Jacqui'nin o isimleri durduk yere söylemesinin üzerinden dört hafta geçmişti. O zamandan beri her boş anında azimli bir şekilde büyüler yapıp duruyordu.

Sonuçlar açıktı. Çok net olmasalar da anlaşılırlardı.

Kafasında bir sürü sorunun oluşmasına neden oldular. Jacqui o isimleri nereden öğrenmişti? Güzel karısı ona "bir yerde okumuş olması gerektiğini" söylemişti. Yalan söylüyordu. Özellikle o dört ismi duymuş olması çok büyük tesadüf olurdu ve Dan'in elinde şimdi tuhaf sonuçlar vardı. Jacqui o gün onun neden aceleyle stüdyoya gitmesinin ya da hayatları boyunca ondan sırlar saklamasının gerçek nedenini bilmiyordu.

Karısı ona sadece geçen hafta yalan söylemişti ama Dan ona yirmi yedi yıldır yalan söylüyordu.

Ninova

Ancak Jacqui'nin o gün ona söylediği isimler hakkında hiçbir şey uydurmamıştı. Sadece bilmezden gelmişti. Karısına söylemediği şey, her ne kadar bunun nedenini hâlâ anlayamıyor olsa da bu dört iblisin birlikte anıldığını ilk kez duymadığıydı.

İblislerin arkadaşı olmazdı. Onlar iblisti. Ancak aralarında bir bağ vardı ve karısı dört ismi o gün şapkadan çeker gibi söylemişti.

İşin ilginci, dördü de cehennemden kaçmıştı.

İz sürme büyüleri netti. Başarılı sonuçlar bu dört iblisin hangi diyarda olduğunu söylüyordu. Sembollere birkaç fazladan detay eklerse ona tam olarak nerede olduklarını da söyleyebilirdi. Bunlar sıradan büyüler değildi ve sıradan bir büyü kitabından gelmiyordu. Onlar kadim, güçlü büyülerdi ve yalnızca dünyayı iblis etkilerinden korumakla görevli gizli bir muhafızlar tarikatı tarafından biliniyordu. Bu tarikat, zamanın başlangıcından beri görevini sürdürmekteydi.

Dan, iblislerin cehennemde olmadığından emindi. Bu çok netti. Şu an Belial, Asmodeus, Mephistopheles ve Raum'un dünyada elini kolunu sallayarak gezdiğini adı gibi biliyordu. Bu yeterince korkutucu değilmiş gibi, Dan onların dünyada tam olarak *nerede* olduklarını da bulamamıştı.

Tek sonuç, iblisler büyüler sayesinde saklanıyordu ya da Tanrı korusun, Nephilim kanı bulmuş olabilirlerdi. Bu olasılık onun ödünü kopartıyordu. Ancak hiçbir anlamı yoktu.

Peki bir cehennem kralı neden dünyaya gelip saklanırdı ki?

O, bir cehennem kralıydı. Dünyaya geldiyse bilinmek istediği içindi. O hâlde neyden saklanıyordu?

Dan bilmiyordu ama bir hafta boyunca bir yere varmayan aynı sonuçları elde ettikten sonra cevaplara ihtiyacı olduğunu anladı. İçinde kötü bir his vardı ve bu durum her geçen gün giderek daha da kötüleşiyordu. Jacqui o dört ismi sormamış olsaydı bu işin peşini seve seve bırakırdı. Ne de olsa emekli olmuştu. Bu tür şeylerle ilgilenmemesi gerekiyordu.

Oysa karısı sormuştu ve neden bilmek istediği konusunda kesinlikle yalan söylüyordu. Dan en azından karısının dâhil olmaması

gereken bu tür bir şeye dâhil olup olmadığını bilmek zorundaydı. Karısının bilerek kendisini tehlikeye atmamış olmasından emin olmalıydı.

Karısıyla konuşma zamanı gelmişti. Kendini ele vermeden gereken bilgiyi almayı umuyordu.

Jacqui'nin Eva'ya vermiş olduğu tavsiye hakkında ona söylediklerini hatırladı. *Gerçek bir ilişki istiyorsan bu, güvene dayalı olmalı. Temeli zayıfsa yapı çöker.* Midesi altüst oldu.

Tanıştıkları günden beri karısına yalan söylemişti. Her geçen yıl bunu yapmak giderek zorlaşmıştı ama karısına gerçeği söyleyememe durumu hiçbir zaman değişmemişti. Artık dürüst olma trenini kaçıralı çok olmuştu.

Jacqui öğrenirse onu asla affetmezdi.

Sonraki perşembe Eva bir ara sokağın köşesine saklanıp cesaretini toplamaya çalıştı. Her gece Ash'le telefonda konuşmuştu ama bir haftadır onu görmüyordu. Şimdi ise Ash, Bootleg'in önünde onu bekliyordu ve Eva'nın yüreği heyecandan ağzına gelmişti.

Ona kötü tutulmuştu, bunu inkâr edemezdi.

Fakat nasıl tutulmasındı? Bir başkasıyla asla böyle bir kimya yakalayamamıştı. Saatlerce onunla konuşuyordu. Bazen zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyorlardı. Ash iyi bir dinleyiciydi ve Eva'nın ilgilendiği her şeyle o da ilgileniyormuş gibiydi.

Tüm hafta müzik ve deneyimleri hakkında konuşmuşlardı. Telefonda bol bol seks yapmışlardı. Eva ona sanatçı ailesinden bahsetmiş, Ash de kontrolsüz kardeşlerini anlatmıştı. Eva en sonunda onu Bootleg'de buluşmaya ikna etmişti.

Ash bu konuda bilgi vermese de kardeşleriyle önemli bir şey üzerinde çalışmış ve bir haftalık sıkı çalışmadan sonra işi bitirmişlerdi. Ash, bir gece dışarı çıkmak istediğini söyleyince Eva onu bara gelmeye ikna etmişti.

Ancak Ash birkaç saat önce aramış ve kardeşlerine nereye gideceğini söyleyince hepsinin de gelmek için ısrar ettiğini söylemişti. Kızmıştı belli ki ama Eva biraz heyecanlanmıştı. Onlarla doğru düzgün bir şekilde tanışmak istiyordu. Onları merak edecek kadar haklarında çok şey duymuştu.

Eva, şu an sokağın köşesinde sırtını tuğla duvara vermiş, bekliyordu. Bir adım attığı anda Ash'le kardeşlerinin barın önünde onu beklediklerini görecekti. Çok gergindi, elinde değildi. Daha önce birine hiç böyle tutulmamıştı ve kendi kendine ciddileşmek için çok erken olduğunu söylese de onları bekleyen gelecekle ilgili hayaller kurmadan edemiyordu.

Kalbi hızla atarken büyük tanışma için kendini topladı ve köşeden çıktı. Hepsi oradaydı. Dört kardeş barın girişinde takılıyordu. Eva onlara baktı, neyse ki onlar onu henüz görmemişti.

Ash sigara içiyor olmasına karşın Eva'nın nefesini kesmişti. Sırtını duvara vermiş, ayak ayak üstüne atmıştı. Muhteşem saçları omuzlarının üzerinden aşağı dökülüyordu. Tanrım, hiçbir erkek bu kadar çekici olamazdı.

Yanındaki kardeşlerine baktı ve gözleri yerinden fırladı. Bu herifler nereden çıkıp gelmişlerdi? Yukarı çıktıklarında Skye'ın yüzünü görmeyi dört gözle bekliyordu.

Devasa, uzun boylu olan Belial yaşayan bir Yunan tanrısına benziyordu. Bir futbolcu vücudu vardı ve dağ gibi iri yarıydı. İki metre boyunda olmalıydı, tüm kardeşlerin içinde en uzunu oydu. Üzerinde beyaz bir tişörtle kot pantolon vardı. Kısa, platin sarısı saçları alnına düşmüş, sanki yataktan yeni kalkmış gibi mükemmel bir dağınıklıkla duruyordu.

Yanında diğer siyah saçlı kardeşi Meph vardı. Onu ilginç kılan tek şey dövmeleri gibiydi. Vücudunun her yerini kaplamıştı ve yüzünün sol tarafında bile vardı. Dudağında, burnunda, kulaklarında ve tek kaşında *piercing* vardı. Korkutucu bir görünüşü vardı ancak buna karşın yüzündeki kocaman gülümseme onu garip şekilde sevimli gösteriyordu.

Dördü arasında en kısa oydu ama inanılmaz kaslı bir vücudu

vardı. Kocaman kolları vardı, damarlarıyla kasları neredeyse tek tek görülebiliyordu. Üzerinde salaş bir egzersiz kıyafeti, ayağında yüksek boğazlı *Nike* ayakkabılar vardı. Kesinlikle bir spor salonu müdavimiydi.

En sevdiği spor arkadaşı muhtemelen Raum'du. Esmer tenliydi, siyah saçları kısacık kesilmişti. Üst dudağıyla çenesini ince bir sakal çizgisi takip ediyordu ve Meph kadar abartılı şekilde kaslıydı. Gözleri uzaktan fark edilecek kadar parlak ve sıradışı altın rengindeydi. Bir gözün bu renkte olabileceğini hiç bilmiyordu. Yüzündeki ifadeden Eva onun çok sık gülümseyen biri olmadığını anlamıştı.

Onlarla kıyaslanınca Ash neredeyse normal görünüyordu ve bu onu hafifçe gülümsetti. Yine de tüm bunlar onun sinirlerini yatıştırmamıştı. İçinde sanki kötü bir şey olacakmış gibi bir his vardı. Ash'in kardeşlerinin onu sevmesini istiyordu. Ash onların pislik olduğunu defalarca kez söylemişti ama yine de Eva için önemliydi.

Kendi kendine cesaret verdi. Seksi göründüğünü biliyordu. En sevdiği altın rengi, geniş yakalı bluzunu giymiş ve ona uygun bir çift halka küpe takmıştı. Kıvırcık saçlarını tepesinde dağınık olarak toplamıştı. Siyah taytıyla *Dr. Martens* marka ayakkabıları kıyafetini tamamlamıştı.

Ash'in kıyafetlerini umursamayacağından emindi. Onun hakkında bir şey düşünüyorsa o da kıyafetlerini ne zaman üzerinden çıkartacağı olurdu.

Derin bir nefes aldı ve özgüvenli bir şekilde köşeden dönüp sanki ara sokakta bir süredir saklanmıyormuş gibi yürümeye başladı. Hepsi birden durup ona baktı. Ash dudağında sigarayla donup kaldığında Eva onun gözlerindeki o aç bakışı hemen gördü. Bir haftadır görüşmüyorlardı.

Ash'in yanında durup gülümsedi. Cinsel organı uyarılmıştı ve kardeşleri sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırıttıkları için birden utandı. Onları görmezden gelmeye çalışıp Ash'e baktı. "Merhaba."

"Merhaba."

Ash gülümseyince nefesi kesildi. Bakışları buluştu ve dünya

geri planda kaldı. O anda bir bomba patlasa bunun farkına bile varmazdı.

Kahretsin, adama fena tutulmuştu ve bu korkutucuydu. Eva ona, *seni çok özledim* ve *bütün hafta seni düşündüm* gibi duygusal şeyler söylemek istedi ama kendini tuttu.

"Selam," dedi başka bir ses, onlara yalnız olmadıklarını hatırlatırmış gibi. "Adım Meph."

Dövmeli elini -avucu bile dövme kaplıydı- uzattı. Eva elini sıkarken Mehp eğildi ve elini öptü. Bir çete üyesine benzeyen birinin böyle bir şey yapması garipti.

"Bizim zavallı, yaşlı Asmodeus'umuzla ilgilenen gizemli kadınla tanışmak bir onurdur." Doğrulup elini çekti ve şüpheyle ona baktı. "Söyle bana, dünyadaki en çirkin, en sıkıcı adamda ne buluyorsun? Mazoşist misin? Aslında çekici bulduğun biriyle birlikte olmayı hak etmediğine inandığın anlamına gelen sağlıklı bir suçluluk duygusu mu?"

Eva'nın ağzı açık kaldı.

"Meph, kapa lanet çeneni," diye homurdandı Belial.

Ash, sanki sigarasını Meph'in göz bebeğinde söndürmek istiyormuş gibi baktı. Bunu yaparsa Eva onu suçlamazdı. Yine de onun sakin kalmasını sağlamalıydı.

Eva ellerini kalçasına koydu ve sinirlenmiş gibi yaptı. Ash kardeşlerinin sinir bozucu olduğunu söylemişti. *Ona inanmalıymışım.*

"İlk olarak, kiminle ve neden yattığım seni ilgilendirmez, pislik. İkincisi, Ash hayal edebileceğinden on kat daha seksi, bu yüzden ona çirkin ve sıkıcı demeden önce aynaya bakmanı öneririm."

Bu, tamamen doğru değildi. Meph, tüm dövmelerle küpeler çıkarılırsa inanılmaz derecede seksiydi ama haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Ash'in adına bunu yapmaya sonuna kadar hakkı vardı.

"Vay canına," dedi Raum.

"Meph, kadın Ash'i görebiliyor," dedi Belial.

Onu görüyor mu? Bu da neydi şimdi? Ash'in tuhaf olduğunu sanıyordu ama kardeşleriyle hiç alakası yoktu.

Meph ağzını açmıştı ki söyleyeceğinden vazgeçti. "Ne?"

"Onu görebiliyor... bilirsin işte."

Neyi görebiliyor?

Meph, Eva'ya ağzı açık bir hâlde bakakaldı. Raum yanına geldi ve onun da ağzı açık kaldı. Eva kendisini mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetti. "İyi de nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Ash dişlerinin arasından. "Bunu şimdi mi konuşmamız gerekiyor?"

"Gizli lezbiyen misin?" diye sordu Meph.

Eva öfkeyle cevap verdi. "Ne?"

"Normal bir soru! Asmodeus'u gören insanlar onu cinsel olarak çekici bulmayanlar sadece."

"Siz ne içiyorsunuz acaba?" diye terslendi Eva. "Onu *görüyormuşum* falan. Tam karşımda duruyor! Hayır, lezbiyen değilim ve olsa da bu seni ilgilendirmez!"

"Emin misin?"

"Evet! İnan bana, eminim."

"Nasıl emin olabilirsin? Hiç..."

"Evet. Lisede. Deneyimledim. Eğlenceliydi ama benlik değil. Erkekleri seviyorum. Penisleri seviyorum." Eva homurdandı. "Ne yazık ki."

Dördü birden sırıtmaya başladı.

Eva tiksintiyle kollarını kaldırıp Ash'in kardeşlerine öfkeyle baktı. "Kendi kardeşinizi o kadar küçümsüyorsunuz ki, gerçekten ondan hoşlandığımı düşünmek yerine lezbiyen olduğumu varsayıyorsunuz, öyle mi? Neyiniz var sizin Tanrı aşkına?"

Belial parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Olay bu değil."

"Tam tersi hatta," dedi Meph çabucak. "Asmodeus'a çok saygı duyarız. Onun gerçekten seksi olduğunu biliyoruz, değil mi, Ash?"

"Kapa çeneni," dedi Ash sigarasından derin bir nefes alırken.

"Sadece onu doğru sebeplerden dolayı istediğinden emin olmak istiyoruz, hepsi bu."

"Ash çok hassastır," dedi Raum, alaycı sözleri yüzünden eksik olmayan somurtmayla çelişiyordu. "Onun kalbini kırmanı istemiyoruz."

"Hepinizi yavaşça ve acı çekerek öldürmek istiyorum," diye hırladı Ash.

Eva'nın öfkesi diner gibi oldu. Bunu saçma bir şekilde gösterseler de kardeşlerini umursuyorlardı. "Bana babamı hatırlatıyorsunuz," dedi gözlerini devirerek. "Baskıya dayanamayacak hâle gelene kadar erkek arkadaşlarımı sorguya çekerdi."

"Duydun mu, Ash?" dedi Meph ve Ash'in koluna bir yumruk attı. "Baban olduğumuzu düşünsene."

Ash hiç memnun olmadı. "İstemem, kalsın."

"Bence de," dedi Belial. Başını iki yana sallayıp Eva'yı süzdü. Aşağı bakıyordu çünkü çok uzundu. O, süper kaslı yüzlerden birine sahipti; çenesiyle çeliği bile kesebilirdi ve uzun, düzgün bir burnu vardı. Gözleri bulutsuz bir gökyüzünden bile daha maviydi. Eva onun gibi açık renk saçları olan birini hiç görmemişti. Onu görünce Skye'ın dibi düşecekti.

"Yeniden başlayalım." Elini uzattı. "Ben Bel."

Eva elini sıktı. Adamın kocaman eli onun elini yuttu. "Eva."

Bel'in direkt bakışları altında sinmemeye çalıştı. Cüssesi ve çekiciliği dışında adamın korkutucu bir tarafı vardı. Rahat görünse de bakışları gergindi. Eva bu adamı kızdırmanın ölümcül bir hata olacağını sezdi.

Elini çekip diğer iki kardeşe döndü. "Bu, kuş beyinli Meph. Şu aptal da Raum. Söyledikleri şeyleri önemseme. Ben öyle yapıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Eva.

Meph yeniden sırıtmaya başladı. Eva daha önce fark etmemişti ama göz bebekleri kırmızıydı. *Kırmızı.* Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"İçeri girelim," dedi Ash, ardından sigarasını kaldırıma attı. Eva yüzünü buruşturdu. Çevreye saygılı biri olarak yetiştirilmişti ve yere çöp atılmasına dayanamazdı.

"Sigara izmaritinin çözünmesinin on yıl sürdüğünü biliyor muydun?" dedi tatlılıkla.

Meph kahkaha attı.

Ash önce izmarite, sonra boş gözlerle Eva'ya baktı. Eva iç geçirdi. Bu konu üzerinde daha sonra çalışmaları gerekecekti.

"Boş ver." Ash'in elini tuttu. "Gidip biraz müzik yapalım."

Yukarısı inanılmaz kalabalıktı. Her perşembe gecesi olduğu gibi içerisi tıklım tıklımdı. Bara gitmek epey zor olacaktı.

"İçki ister misiniz?" diye bağırdı ve sanki nefes almak için oksijen lazım mı diye sormuş gibi dört kardeş ona baktı. Ash'in elini tutarak kalabalığın arasından tuhaf kardeşlere yol açmaya başladı.

Misafirleri şimdiden dikkat çekmeye başlamıştı, özellikle de Bel. İçerideki herkes ona bakıyordu. Daha önce hiç böyle iri birini görmemişti. Onun gibi uzun pek çok insanda hafif bir sarsaklık olurdu ama Belial mükemmeldi. Hem iri hem uzundu. Bu adam yürüyen Everest gibiydi.

Bara yaklaşırken Skye'ın yüzündeki ifadeden Bel'in onu da etkilediği belli oluyordu.

"Selam!" Eva arkadaşına seslendi.

Skye bir bardağı parlatırken donup kalmıştı. Sanki ilahi bir şeyle karşılaşmış gibi, "Kim bu?" diye fısıldadı.

Eva, kendi erkek arkadaşını tanıtma konusunda daha heyecanlıydı. "Skye, bu Ash."

Eva dönüp elini tuttuğu adama baktı. Bakışları birleşti ve midesi anında ters döndü. Tanrım, böyle bir kimya yoktu.

"Ash, bu benim en yakın arkadaşım Skye. Sana bahsetmiştim."

Ash başını salladı ama bir şey demedi. Eva onun bu tür şeylere alışık olmadığını anladı ve şartları düşününce çekingen olduğu için onu suçlamadı. Bar tıklım tıklım ve gürültülüydü, yani birini tanıştırmak için ideal bir yer değildi.

Eva, elini tutmakta olan adamın sahip olduğu seksapel seviyesini ilk elden görmenin ardından Skye'ın vereceği kaçınılmaz tepkiyi bekleyerek ona baktı.

Ancak... Skye sanki Ash orada değilmiş gibi onun arkasına doğru baktı. "Selam," dedi sadece.

Eva şaşırdı. Ona Ash'i anlattıktan sonra Skye'ın onunla tanışma konusunda daha heyecanlı olacağını sanmıştı, neden şimdi böyle davranıyordu?

"Sana bahsettiğim adam," dedi Eva, arkadaşına manidar bir bakış attı.

Skye boş boş Ash'e baktı. "O, bu mu?" Kafası karışmış gibiydi.

Eva'nın yüzü asıldı. Önce kardeşleri onu çekici bulamayacağını söylemişti, şimdi de Skye onu fark etmemiş gibi bakıyordu. Skye erkeklere bayılırdı. Bu hiç onun sergileyeceği bir tavır değildi, sanki Eva onunla hiç konuşmamış gibi davranıyordu. Bu kötü bir şaka mıydı?

Skye, çoktan bir grup kadınla takılmaya başlayan Bel, Meph ve Raum'a bakıyordu. Tezgâhın biraz uzağındaydılar. Bunu planlamış olmaları mümkün değildi.

Kırılıp kırılmadığını görmek için Ash'e baktı ama o iyi görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Ash, yüzündeki ifadeyi görünce.

"Skye tuhaf davranıyor. Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı, ona ne olduğunu bilmiyorum." Arkadaşına ondan bahsettiğini söylemesi utanç vericiydi belki ama kendini kötü hissetmişti.

"Boş ver. Bir içki alıp bir masa bulalım. Geçen hafta oturduğumuz yere oturmak istiyorum, böylece sahneyi görebiliriz."

Eva kalabalığın üzerinden baktı ve oranın boş olduğunu gördü. "Sen git, masayı tut. Ben içkileri getiririm."

Ash aniden eğildi, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu hareket, onun müzik yapma planlarını bir kenara bırakıp adamı doğruca evine götürme isteğini körükledi. Geri çekilince onun gözlerinde de aynı düşüncenin olduğunu gördü.

Eva'nın kendisini tutmasının tek nedeni onu çalmaya teşvik etmek istediği içindi. Çok yetenekliydi ve Ash'in başkalarının önünde çalma isteksizliğini kırmak istiyordu. "Git, masayı tut. Birazdan gelirim."

Ash başıyla onayladı, sonra ondan uzaklaşıp kalabalığın arasında kayboldu. Eva onu izledi ve kimsenin onu fark etmediğini görünce yüzü asıldı. Kalabalıkta birkaç erkek geri çekildi ama hiçbir kadın başını çevirip ona bakmadı.

Ona bakın, diye bağırmak istedi. *Hepiniz kör mü oldunuz?*

Tezgâha yaklaşıp Skye'a el salladı ve iki bira istedi. Skye biraları doldururken, "Neyin var senin?" diye çıkıştı en yakın arkadaşına. "Bütün hafta Ash'le buluşacağın için ölüp bittin ve ona doğru dürüst bakmadın bile."

"Boş ver onu, *şunlar* kim?" diye sordu Ash'in kardeşlerini göstererek.

"Kardeşleri," diye homurdandı Eva.

"Kardeşleri mi?" Skye'ın ağzı açık kaldı. "Kızım, kardeşleri dururken ne diye onunla çıkıyorsun ki?"

Eva'nın ağzı da şaşkınlıktan açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu söylememişsin sayıyorum!"

"Gece elimde vibratörle şu iri olanı hayal edeceğim! Daha önce onun gibi iri birini görmedim. Erkeklerin böyle görünebildiklerini bilmiyordum!"

"Hepsi oyuncu," diye tersledi Eva. Skye'ın tavırları onu sinirlendirmişti. "Seninle yatıp bir daha seni aramayacak pisliklerden. Bu yüzden erkeklerle görüşmemeye karar vermiştin, hatırlıyor musun?"

"Umurumda değil," dedi Skye, ağzının suları akarak Bel'in geniş sırtına bakıyordu. "Onun tadına bakacaksam beni hiç aramasa da olur."

"Iğğ." Eva içkileri aldı. "Ash'in yanına gidiyorum."

"Kardeşine söyle yanıma gelsin!"

Eva kalabalığın arasından ilerledi ve erkek arkadaşını masalarında otururken gördü. Ona içkisini verdi, anlamsız öfkesinden kurtulmaya çalışırken sessizce içkilerini yudumladılar.

"Eva, kafana takma," dedi Ash. Onun ruh hâlini anlamıştı. "Bu sürekli olur."

"Nasıl? Yani ben kör değilim. Senin çirkin ya da sıkıcı olmadığını biliyorum. Kardeşlerin neden öyle düşünüyordu?"

Ash kıpırdandı. "Sanırım... sıradan biriyim."

"Sen *sıradan* değilsin!" Kim nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

"Gerçekten umurumda değil, Eva. İnan bana, buna alıştım. Buraya seninle müzik yapmaya geldim. Bütün hafta bundan bahsettin, unuttun mu?"

"Haklısın, üzgünüm. Neden bunu sorun ediyorum bilmiyorum. Neyi sorun ettiğimi bile bilmiyorum." Kimlerin sırayla çıkacağından sorumlu olan gitarist Tim'i görünce içkisinden son bir yudum alıp kalktı. "Sonraki sıraya bizi alıp alamayacağını bir sorayım."

Birkaç dakika sonra döndü, çantasından flütünü çıkardı ve Ash'in elini tuttu. "Hadi, sıra bizde!"

İkisi sahneye çıktı, zavallı Ash'in yüzünde sanki başka bir yerde olmak istiyormuş gibi bir ifade vardı. Gruptaki diğerleri Eva'nın arkadaşıydı ve hepsi dostane bir şekilde el sıkıştı. Eva onu müzisyen olarak tanıtmış, onlar da onun sahneye çıkmasına itiraz etmemişti.

Gruptakiler Fransızca konuşuyordu. Ash de kusursuz bir Fransızca konuşmaya başlayınca Eva şaşırıp kaldı. Ash buralı olmadığını söylemişti, bu yüzden Eva onun Fransızca konuşamadığını sanmıştı. Bu kadar akıcı konuşmayı nasıl öğrenmişti? Nereliydi bu adam? Son kez sorduğunda ondan doğru dürüst bir cevap alamadığını anımsadı.

Ancak bir dakika sonra Tim çalmaya başlayıp da tüm grup ona eşlik edince hepsini çabucak unuttu.

Elbette Ash inanılmazdı. Diğer müzisyenleri tamamlayacak şekilde ne eklemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sırası geldiğinde kendi partisini öne çıkarıyor ama gruptaki hiç kimsenin önüne geçmiyordu. Diğerleri ona solo atması için alan tanıdığında biraz tereddütle de olsa çaldı ve tabii ki Eva'nın aklını başından aldı. Seyircilerin tepkisine bakılırsa herkesin aklını başından almıştı.

Eva'nın öfkesinin yerini çabucak tatmin aldı. Kalabalık hayran olmuştu; onun her hareketini izliyor, tam yerinde ona tezahürat edi-

yordu. Artık sıkıcı ve görünmez değildi. Gruptakiler de ona bayılmıştı. Başkasının sırası gelene kadar iki parça daha çaldılar.

Eva sahneden inerken Tim'in Ash'e bir sonraki grupla da çalmak isteyip istemediğini sorduğunu duydu. Ash reddetmek üzereydi ama Eva onun gözlerindeki parıltıdan devam etmek istediğini ve elinden gelse kıçını piyano taburesine yapıştıracağını anladı.

Hemen sahneye döndü. Tim'le ikisinin arasına girip, "İstediğiniz kadar kalmaktan mutlu olur," dedi ve Ash ona şaşkınlıkla bakarken gülümsedi.

"Ya sen?" dedi Ash, Eva'nın kalbi yumuşacık oldu.

"Eva, istersen sen de kal," dedi Tim.

"Hayır, istemiyorum." Ash'e gülümsedi. "Parlama sırası sende, bebek. Gebert onları."

Kendisi olmadan da Ash'in diğerlerinin yanında rahat hissetmesini istiyordu. Amacı onu biraz yalnız bırakıp müzikal güvenini artırmaktı.

Ash itiraz edemeden Eva sahneden indi ve seyircilerin arasından el salladı. Ash ona bir bakış attı ama Eva onun çalmaya devam etmek için ölüp bittiğini biliyordu.

"Görevimi tamamladım," dedi kendi kendine gururla, sonra Skye'ı bulmak için kalabalığın arasına daldı.

İşte o zaman işler garipleşmeye başladı.

Eva daha tezgâha varmadan Skye deli gibi ona el sallıyordu. "Tanrım, *kim* o piyanist?"

Eva'nın yüzü düştü. "Ash. Seninle biraz önce tanıştırmıştım, unuttun mu?"

Skye güldü. "Evet, tabii, tanıştırmış olsaydın kesin onu hatırlardım. Eva, bu adam bir tanrı. Saçlarına bir bak!"

"Biliyorum! Sen de onu fark etmeyenlerdendin."

"Ne? Kızım, sakın onu bırakayım deme."

"Skye, neyin var senin? Bir saat önce seni onunla tanıştırdım ve yüzüne bile bakmadın!"

"Eva, tatlım, bu benimle tanıştırdığın aynı adam değil. Onunla tanışmış olsam kesin hatırlardım."

"*Tanıştın* zaten!"

Skye alaycı bir tavırla dudak bükerken Eva şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sırtı hafifçe ürperdi ve Ash'e bakmak için arkasını döndü. Piyanonun önünde bir sürü kadın toplanmıştı, hepsi daha iyi görebilmek için başlarını uzatıyordu. Ash gruptakilerle konuşuyordu, farkında değil gibiydi. Eva kalabalıkta kardeşlerini bulmak için etrafa bakındı. Şaşkınlığı daha da arttı.

Artık flört etmiyor, etrafta dolaşmıyorlardı. Kalabalığın içinde durmuş, şüpheyle birbirlerine bakıyorlar ve sahnedeki Ash'i izlerken en az onun kadar şaşkın görünüyorlardı.

Bir şeyler oluyordu. Normal olmayan bir şey. Yarasa kanatlarıyla başı kesik zebani gözlerinin önünden geçiyordu ama bir anlam veremiyordu. Halüsinasyonlarının bununla -bu her neyse- ne ilgisi vardı?

13

RAHATSIZLIK

Asmodeus üç parça daha çaldı. Kendine engel olamıyordu. Gitarist ve grup lideri Tim ona sahnede kalması için ısrar ediyor, o da reddedemiyordu. Çok eğleniyordu. Eva'yı yalnız bıraktığı için üzülüyordu ama sahneye çıkması için onu ikna eden oydu. Eva'nın buna kırılmadığını umuyordu.

Üçüncü parça da bitince bıraktı. İçkiye ihtiyacı vardı, ayrıca Eva'yı bulmak istiyordu. Tüm bu müzik onu heyecanlandırmıştı ve Eva'nın içinde rahatlamak istiyordu. Fiziksel olarak. Seks yaparak. Bir sürü seks yaparak.

Ayağa kalktı, o planı uygulamak için şimdiden sabırsızlanıyordu. Dünya tuhaf ve çoğunlukla berbat bir yerdi ama güzel deneyimlerle kıyaslandığında hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Cehennemde asırlarca kalmış olsa da birkaç saat boyunca tanımadığı insanlarla birlikte müzik yapmak kadar hiçbir şey ona bu kadar zevk vermemişti. Bunlar, sahneden inerken arkasından gülümseyen, onu alkışlayan yabancılardı.

Bu akşam onu buraya getirdiği için Eva'ya teşekkür etmeyi unutmamalıydı. Sonuçta Belial nihayet Nephilim kanı bulmuştu ve bunu kutlamanın mükemmel bir yolunu bulmaya çalışıyordu zaten.

Ninova

Sahneden inene kadar sıra dışı hiçbir şey fark etmemişti.

Ayağını yere basar basmaz bir kadın ona yaklaştı. Gülümsedi. Gözlerinin içine baktı. Saçları kahverengi, gözleri maviydi. Siyah ya da gri değil; kahverengi ve maviydi.

Dondu kaldı.

"Selam." Kadın gülümsedi ve elini saçlarında dolaştırdı. Bakışlarındaki mesaj netti. "Harikaydın."

"Şey..." diye kekeledi, sanki bayılmıştı ve gerçekçi bir düş görüyordu. Bira, vücut kokusu, boğuk hava onu etkiliyordu. *Kokular.*

"Her hafta buraya gelirim ama seni daha önce gördüğümü sanmıyorum. Yeni misin?"

"Hı hı." Bunun olması mümkün değildi.

"Adım Carly."

"Ash."

"Havalı bir isim."

"Evet." Barı tarayarak kardeşlerini ya da Eva'yı aradı, aniden kendini tamamen yabancı hissediyordu. Nereye baksa renkler vardı. Mavi, kırmızı, sarı, turuncu, mor, yeşil ve... "İzin verirsen, birini arıyorum da."

"Tabii." Kadın hayal kırıklığına uğramıştı. "Görüşür müyüz?"

"Hı hı." Kadının yanından ayrıldı. Kalbi hızlı hızlı atarken kendini tuhaf hissediyordu.

Anında bir başka kadın yanaştı. Esmerdi, Afro Amerikalı bir kadındı. Kırmızı tişörtlüydü. Çiçeksi bir kokusu vardı. "Hey, orada bir harikaydın!"

Bu olamaz. Bu mümkün değil. Rüya görüyor olmalıyım. "Şey, teşekkürler."

"Nerelisin? Seni daha önce burada görmedim. Çoğumuz müdavimiz ve herkes birbirini tanır."

"Ben... başka bir yerdenim." Kadının üzerinden uzağa baktı, nedenini bilmiyordu ama kaçmaya çalışıyordu. Oysa bin yıldır bunu düşlemişti. Bir değil iki kadın ona asılmıştı. İnce, klas bir şe-

kilde ama kadınların bakışlarından ne istediklerini anlayabiliyordu.

Daha tuhafı, onlara ufacık ilgi duymamıştı. Paniklemek üzereydi. Durum tuhaf ve zavallıcaydı ancak tek istediği bu yerden defolup gitmekti. Belial'ın gelip dikkatleri dağıtmasını istiyordu, böylece korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçıp kaçabilirdi.

Asmodeus, Cehennem Prensi, Şehvet Prensi, onunla ilgileniyorlar diye kadınlardan kaçmak istiyordu.

Şu an onu cehenneme alıp götürseler kılını bile kıpırdatmazdı.

Başka bir kadın yaklaşıp onunla konuşan kızı kenara itti. "Hey, ben Mina. Çok yeteneklisin!" Bakışları daha doğrudan, daha şehvetliydi. Saçları bal sarısı, gözleri kahverengiydi. Ash kaçıp gitmek için çırpınıyordu artık.

Kalabalığa bakınırken Belial'ı tezgâhın yanında gördü. Kardeşi kocaman mavi gözlerle ve en az Ash kadar şaşkınlıkla ona bakıyordu. Meph'le Raum da muhtemelen oralardaydı.

"Saçına *bayıldım*," dedi Mina. "Dokunabilir miyim?" Kadın elini uzattı, izin bile beklemeden saçını eline doladı.

Ash geri çekildi, birinin ona asılması karşısında bu gerçekten saçma bir tepkiydi ama kendini tutamıyordu. Tamamen içgüdüseldi. Kadının saçına dokunmasını istemiyordu.

"Tanrım, saçın muhteşem," diyerek yaklaştı başka bir kız. "Ne zamandır uzatıyorsun?"

Kalbi hızlı hızlı atıyor, göğsü daralıyordu. Neden böyle tepki veriyordu?

"Beni gerçekten çok etkiledin!" dedi bir başka kadın, diğer kadınları iterek öne geçmeye çalıştı.

Kadınlardan uzaklaşıp yeniden Belial'ın gözlerine bakmaya çalıştı ama onun olduğu yere baktığında orada olmadığını gördü. *Siktir.*

İstememesine rağmen başka bir kadın saçına dokunuyordu ve kadım terslememek ya da ona kızmamak veya tıslamamak için kendini zor tutuyordu. Ya da daha iyisi, iblis formuna geçip kükremeyi düşündü. Böylece korkudan altlarına işeyerek onu rahat bırakırlardı.

Lanetinin kalkmış olup olmaması ve uzun zamandır ilk defa görünür olması umurunda değildi. Bu kadınları istemiyordu.

O, Eva'yı istiyordu.

Gerçekten onun dışında hiçbir kadına ilgi duymadığını anladığı anda, Eva sanki çağrılmış gibi çıkageldi. Bu durum onu sersemletti. Neredeyse yere yıkılacaktı.

Laneti ortadan kalkmıştı ve bu kadınlar onu istiyordu. Eskiden olsa Ash de onları isterdi. Kardeşleri olsa böyle yapardı. Dayanılmaz iblis çekiciklerini kullanır, her türden orgazmla sonuçlanacak şekilde cinsel çılgınlıkların hepsini yaşarlardı. Bir düzine kadın üzerine geliyordu ve hepsi de onunla yatmak için çıldırıyordu.

Tanrı aşkına, o şehvet prensiydi. O bir efsaneydi. Doyumsuzdu.

Ancak şu an bunların hiçbirini istemiyordu. Sadece Eva'yı istiyordu.

"Hey," dedi Eva yanına gelmeye çalışırken. Dağınık topuz yapılmış siyah bukleleri, zengin kahverengi teniyle uyum içindeydi. Işıltılı altın rengi bluzu ve halka küpeleriyle tamamlanan bu görünüm, açık gri gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Dünyanın kalanı rengârenkken kızın gözlerinin hâlâ gri olması onu inanılmaz mutlu etti. "Ben de seni arıyordum."

Onu gördüğünde duyduğu rahatlamayı gizlemeye çalışmadı. Ancak kendisini kurtardığı için onun ayaklarına kapanmaktan da son anda vazgeçti. Eva onun yüz ifadesini doğru yorumladı, doğrudan yanına geldi. Kollarını boynuna doladı, bedenlerini sıkıca birbirine bastırdı ve diğer tüm kadınların önünde onu öptü.

Ash bir anda sakinleşti. Zayıf bir panik atağın eşiğinden döndü ve ruh hâli "panikten" bir anda "şehvet moduna" geçti. Ona sürtünme isteğini bastırmaya çalıştı. Kadın geri çekildiğinde o davetkâr gri gözleriyle bakarak aslında sürtünmesinde hiç de sakınca görmeyeceğini belli etti.

"Bunu yapmaya devam edelim," dedi Eva sırıtarak.

"Neye?"

"Müzik yaptıktan sonra sürtünmeye."

Bakışları karardı. "Seni istiyorum."

"Ayrıca bu susamış insanlardan uzaklaşmak da istiyor gibisin." Eva geri çekilip kalabalığın arasına karışan kadınlara baktı.

Ash ne diyeceğini bilemedi. Ne olduğunu bilmiyordu ve Eva'yı görünce ne kadar çabuk sakinleştiğini fark edince işler daha da tuhaflaşmıştı.

"Sana sahip olamazlar," diye mırladı Eva. "Çünkü sen benimsin."

Ash onun kıçını avuçlamamak için kendini zor tuttu ama sonra isteğine direnemedi. Kıçını avuçlayınca aklına başka şeyler de geldi. Böylesine bir kıç *sadece* avuçlanmakla kalmamalıydı.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Eva şehvetle gülümseyerek.

"Evet, isterim."

"Tanrı'ya şükür, ben de seni evime götürmek için can atıyordum. Bütün gece seninle uzun ve güzel bir şekilde sevişmek istiyorum."

Ash güldü. "Neden rollerimiz birden değişti anlamadım."

Eva kirpiklerini kırpıştırdı. "Sorun nedir, bebeğim? Bir kadının sana hükmetmesine alışkın değil misin?" Kıvrımlı, küçük vücudunu baştan aşağı işaret ederek, bakışlarını gevşek bluzunun kumaşı arasından görünen göğüs dekoltesine yönlendirmesi için onu teşvik etti. "Bununla baş edebilir misin?"

"Hem de nasıl. Buradan çıkalım da nasıl *baş edeceğimi* sana göstereyim."

"Tamam, hemen gidiyoruz. Şimdi."

Eva onun elini tutup kalabalığın arasına daldı ama Belial'a rastladılar. *Biraz geç kaldın, pislik.* Ash, kendisine asılan kadınlarla ne kadar kötü başa çıktığım düşününce sonradan utanacaktı. Bu utancı unutma konusunda hiç endişesi yoktu çünkü sahip olduğu tüm altınları ortaya koyarak bahse girerdi ki Meph bu olayı dalga geçmek için sonsuza dek kullanacaktı.

"Neler oluyor?" diye tısladı Bel. Eva duymasın diye sessizce ko-

Ninova

nuşmaya çalışıyordu ama Ash onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordu. "Kadınlar..."

"Bilmiyorum ama şimdi Eva'yla gidiyorum."

Bel, Eva'ya sonra Ash'e baktı. "Onu mu istiyorsun?"

"Evet."

"*Sadece* onu?"

"Evet, pislik." Sesini alçalttı. "Kadın yanımda duruyor, bu yüzden adam gibi davran."

"Etrafına bir bak. Bir sürü..."

"Biliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama Eva'yla gidiyorum. Yarın konuşuruz."

Belial başıyla onayladı ve elini omzuna vurdu. "Sen bir *rock* yıldızısın, küçük kardeşim."

"Ben senin küçük kardeşin değilim," diye hırladı Ash. Egosu bu akşamdan sonra asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bel sırıttı. "Bu kadar iyi bir müzisyen olduğunu bilmiyordum. Neden hiç çalmıyorsun?"

"Sanki cehennemde piyano dersleri vardı da. Olsaydı ne işe yarayacaktı sanki."

Bel bir kaşını kaldırdı ve Ash çenesini tutamadığını fark etti. *Kahretsin.*

"Gidiyorum. Yarın görüşürüz." İşleri berbat etmeden hemen arkasını dönüp Eva'yla oradan çıktı.

Ash, Eva'yla onun evine yürürken aklında her türlü hızlı, çılgın tarzda seks senaryoları planlamıştı ama eve girince her şey... değişti.

Eva dairesinin kapısını kapattı, ikisi tek kelime etmeden yatak odasına girdi. Eva üzerindekileri çıkarırken Ash aç gözlerle onu izledi. Eva ona ne içki ikram etti ne de sohbet etme girişiminde bulundu. Çırılçıplak soyunuverdi.

Seksi halka küpelerini çıkarmadı ama saçını serbest bırakınca çılgın kıvırcık saçları omuzlarına döküldü. Ash'in onu bir dakika kadar izlemesine izin verdikten sonra, "Sıra sende," dedi Eva.

Kız haklıydı, bu yüzden Ash gömleğiyle pantolonunu çıkardı ve Eva'yı yatağa yatırdı. Çıplak bedenleri birbirine karıştı; dili, salyayı ve tüm pis şeyleri yeni keşfetmiş liseliler gibi öpüşmeye başladılar.

"Tanrım, seni çok özledim," dedi Eva. "Bu anormal bir şey mi?" Kıkırdadı ama Ash şakayı anlamadı.

"Bilmiyorum ama ben de aynı şekilde hissediyorum." Böyle konuşan, bu tür saçmalıkları dile getiren o muydu? Ash artık kendini tanıyamıyordu. Şu an bu önemli değildi. Bütün hafta Eva'yı düşünmüştü ve onunla birlikteydi.

"Güzel." Eva elini çıplak bedenlerinin arasma soktu ve Ash'in penisini sıktı. Ash inledi.

Daha zayıf bir adam ondan korkardı, diye düşündü ama o zayıf bir adam değildi. Neden bardaki o kadınları istemediği ortadaydı. Hiç kimse Eva'yla kıyaslanamazdı.

"Sana yapmak istediğim tüm sapıkça şeyleri kafamda planlamıştım," dedi Ash, Eva onun organını okşarken iç çekti. "Fakat şimdi sadece seni hissetmek istiyorum."

"Bana uyar." Eva onun altından kayıp yüzüstü dönerek yatağın diğer tarafına, komodine doğru uzandı. Elini uzatıp çekmeceyi karıştırmaya başladı. Ash onun bir kondom aradığını düşündü ama yüzünün hemen önünde bir kıç olduğu için başka bir şeyi fark edemeyecek kadar dikkati dağıldı. Eva'nın kalçasını sıkıca kavradı, kızın kıçının elinin içini bu şekilde doldurmasına bayılıyordu. Yusyuvarlak ve lezzetliydi.

Tekrar kıçını ısırdı. Tam kenarından, güzelce ve sertçe.

Eva inledi, bu Ash'in daha çok hoşuna gitti. Kıçını ikiye ayırdı, kafasını arasına gömdü ve önden arkaya doğru yalamaya başladı. En arkaya kadar. Ash bunu yapmaktan çekinmezdi.

Eva'nın kalçası seğirdi ve yeniden inledi. Bir saniye sonra bir kondomu Ash'e fırlattı. "Şunu tak ve içime gir hemen."

İki kere söylenmesine gerek yoktu. Kondomu şimşek hızında takıp kızın üzerine çıktı. Bacaklarını ayırmak için dizlerini kullanarak doğruldu, kızın kalçasını kaldırdı, ileri uzandı ve aletini onun içine soktu. Eva ıslak ve hazır olsa da Ash içine girdiğinde bir yumruk gibi onun aletini sıkıyordu.

"Siktir, acayip darsın." Ash biraz daha içine girdiğinde zevkten başı döndü.

Eva bacaklarını daha çok açıp kalçasını kaldırdı. "Daha fazla."

"Emredersiniz." Ash daha derine girdi. İçine girdikçe cennete açılan kapıya daha çok yaklaşıyordu.

Tamamen içine girdiğinde Eva'nın bedeni sanki onun için yaratılmış gibi onu kucakladı. Ellerinden kuvvet alarak yavaş ve istikrarlı bir ritim tutturdu, daha derine girmek için kalçasını indirip kaldırıyordu. Eva'nın çığlıkları onu daha da çok azdırıyordu.

İçinde bir şey aniden ve derinden değişti.

İçinde yan dönme arzusu duydu ve içgüdüsünü izledi. Alt kolunu onun başının altına yastık gibi yerleştirirken elinden geldiğince daha çok içine girebilmek için diğer eliyle bacağını havaya kaldırdı. Bedenleri baştan ayağa uyum içinde bir araya geldi; sırtı onun göğsüne yaslandı, nefesleri ve ritimleri birbiriyle bütünleşti.

Kızın inlemeleri öyle tatlı ve yumuşaktı ki içinde bir şeyler eriyip gidiyordu. Eva'nın başını geriye atıp boynundan çenesine doğru öpmeye başladı. Asmodeus boynu ve çeneyi öpmezdi. Hiç yapmamıştı ama şimdi yapıyordu. Bu kız için her şeyi yapacağını biliyordu.

Eva başını biraz çevirince Ash dudaklarına yapıştı. Tadı inanılmazdı. Muhteşemdi. Eva'yı yudum yudum içmek istiyordu. Onu yavaşça ve güzelce becermeye devam ederken kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini düşündü. Bu anda sonsuza dek kalabilirdi.

Elini boynuna götürdü ama sıkmak için değildi. Sadece ona ait olduğunu göstermek içindi. Çünkü Eva *onundu*. Şu an ona aitti ve aksini söyleyen birinin kafasını koparıp karnını deşerdi.

Aletini saran kasların yaptığı sıkma bırakma hareketi dünyanın en güzel masajıydı. Eva'nın gelmek üzere olduğunu biliyordu, bu

yüzden bacağını indirdi ve parmaklarını vajinasının içine kaydırıp küçük klitorisinin üzerine doğru miktarda baskı yapmaya başladı. Eva onun ağzının içine inledi, bir dakika sonra da geldi. *Kahretsin*, penisini öyle sıkmıştı ki Ash kendini çok iyi hissetti.

Kızı daha hızlı becermeye başladı, her girişte daha derine inmek için kalçasını kullanıyordu. Eva uzandı, bacağını yeniden kaldırıp onun hayalarını sıktı.

Bu kadar dokunma-hissetme olayından sonra Ash'in beklediği son şey buydu ve neredeyse zevkten uçuyormuş gibi oldu. Boşalmak üzereyken her zamankinden çok daha yüksek sesle inledi.

Bitene kadar kalçasını oynatmaya devam ederken sanki ikisi de seksin bittiğini kabullenmiş gibiydi. *Az sonra yine yapacağız*, dedi içinden. Daha gecenin biri bile değildi ve kızı bütün gece ayakta tutma planları vardı.

Eva elini onun saçlarında gezdirirken tembel tembel öpüştüler. "Bu çok iyiydi," diye mırladı Eva, Ash o an bir goril gibi göğsünü dövmek istedi. "Çok iyisin, Ash. İçimden hiç çıkmanı istemiyorum."

O da istemiyordu. "Şu kondomu atıp geleyim hemen."

"Mmm." Eva gözlerini kapattı. Öylece yatarken çok rahat ve güvende görünüyordu. Ash'in göğsüne bir ağırlık çöktü, midesinde bir şeyler uçuştu.

Lanet olsun, kız çok güzeldi. Yumuşak, sıcak, inanılmaz derecede davetkârdı ancak gerektiğinde de ateşli ve öfkeli oluyordu. İnanılmaz bir kızdı ve Ash ona tamamen kapılmıştı. Onu göğsüne bastırma arzusuna karşı koydu. İçini birdenbire, sanki biri gelip onu elinden alacakmış gibi bir korku sarmıştı.

Böyle bir şey olursa onu bulacağına yemin ederek kafasından bu tuhaf düşünceleri attı ve yataktan kalktı. Kondomu atmak için banyoya gittiğinde mutfaktan gelen Beethoven'ın *Beşinci Senfoni* melodisini duydu. "Eva, ne..."

"Telefonum. Bekle, şimdi bakıyorum."

Eva yanında geçerken banyodan çıktı, kız onu uzun uzun baştan aşağı süzdü. Ash kapıya yaslandı ve elinde olmadan sırıtarak o

da kızı süzdü. Birden kızın kıçında diş izi bırakmış olmayı umdu.

"Yatakta bekle beni," dedi Eva. "Seninle daha işim bitmedi."

Ash bir kaşını kaldırdı. "Emredersiniz."

"Biliyorsun sen." Ash'e sırıtarak mutfağa gitti.

Kızın kıçını görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kıçında bir diş izi *vardı*. Diğer tarafa da bir iz bırakacaktı.

Eva çantasında telefonunu buldu ve kimin aradığını görünce homurdandı. Gecenin biriydi. Babası neden arıyordu? Babasının yaşadığı yerde saat ondu ama burada değildi. Babası zaman farkını biliyordu.

Sessize alıp telefonu sesli mesaja yönlendirdi. Babasını seviyordu ama yatağında çıplak bir adam varken onunla konuşmak istemiyordu. Şimdi olmazdı.

Telefon bir daha çaldı. O zaman bildirimleri gördü. Babası, "BENİ HEMEN ARA" diyen on tane mesaj atmıştı. Büyük harflerle hem de. Demek ki durum ciddiydi.

Yeniden homurdandı ve telefonu açtı. "Baba, saat gecenin biri. Ya uyuyor olsaydım?"

"Bu kadar erken yatmadığını biliyorum. Sen müzisyensin."

"Yine de iyi bir zaman değil. Seni sabah arasam olmaz mı?"

"Annen görüştüğün adamdan bahsetti. Anneni o dört ismi nereden öğrendiğini bulmak için sorguya çekmek zorunda kaldım ve en sonunda itiraf etti. Keşke bana söyleseydin."

Eva şaşırdı. Bu da neydi şimdi? Babasının sabahın birinde bir adam yüzünden ona sitem etmek için aradığına inanamıyordu.

"Beni dinle, canım, bir daha ne onu ne de kardeşlerini görmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Eh, hiç sanmıyorum."

"Eva, bu iş ciddi. Tehlikedesin."

"Neden? Tuhaf isimleri olduğu için mi? Yoksa stres kaynaklı halüsinasyon yaşadığım için terapiye ihtiyacım olması yüzünden mi?"

"Ne? Ne halüsinasyonu?"

Ah. Jacqui demek ki ona her şeyi anlatmamıştı. Karanlık mutfakta gülümsedi. *Aferin sana, anne.* "Yok bir şey. Bak, yarın konuşalım mı? Geç oldu ve Ash..." Durdu. *Babama iblis isimli adamın yatağımda olduğunu söylemeyelim, olur mu?*

Ancak babası hemen anladı. "Seninle mi?" Sesi endişeliydi. "Cevap ver, Eva. Şu an yanında mı?"

"Baba, neyin var senin? Korumacı olduğunu biliyorum ama bu çok fazla. Ben yetişkin bir kadınım, kiminle görüştüğüm seni ilgilendirmez. Endişeni anlıyorum, gerçekten ama şu an bu konuşmanın zamanı değil."

"Neredesin? Tatlım, bu önemli. Lütfen bana nerede olduğunu söyle."

Eva'nın yüzü asıldı. Babası gerçekten endişeliydi. Hatta korkuyordu ki bu oldukça tuhaftı. "Evdeyim ve iyiyim."

"O da yanında mı?"

"Buna cevap vermeyeceğim! Çok ileri gidiyorsun, baba. Kapatıyorum..."

"Hemen oraya geliyorum. Çok geç kalmam. Lütfen bir yere gitmeyeceğine bana söz ver."

"Son baktığımda uçakla beş saat sürüyordu, böyle bir şey için söz veremezsin. Baba, seni çok seviyorum ama telefonu şimdi kapatıyorum. Sabah seni ararım. İyi geceler."

Telefonu kapattı, sessize alıp çantasına attı. Başını iki yana salladı. Babasının aşırı korumacılığı sağlıksız bir şeye dönmüştü, üstelik Ash bunları duyduğu için çok utanmıştı. Bütün hafta ne kadar harika ebeveynleri olduğunu söyleyip durmuştu ve babası her şeyi mahvetmişti.

"Kusura bakma," dedi Eva, Ash'in yatak odasından her şeyi duyduğunu biliyordu. "Babam çıldırmış." Lavaboya gitti, bardağı alıp musluktan su soldurdu. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum."

Ash arkadan yaklaşırken eski döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydu. "Normalde böyle değildir," dedi Eva, Ash'in orada olduğunu anladığı için sesini alçalttı. "Çok iyi anlaşırız, neden böyle yaptığını bilmi..."

Birden sırtı buz gibi ürperdi ve kaskatı kesildi. Biliyordu.

Arkasında duran Ash değildi.

Birden arkasına dönmeye korktu. Yine de dönmesi gerektiğini biliyordu.

Yavaşça döndü, başını kaldırdı ve kendini bakmaya zorladı.

Karşısında, camla kaplı büyük duvarın önünde silüet hâlinde duran devasa bir figürün karanlık gölgesini gördü.

Karanlığa rağmen o kocaman kanatların silüeti yanılmaya mahal vermeyecek kadar netti. Yay gibi yukarı kıvrılmış, heybetli bedeninin üzerinde açılmıştı.

Ayrıca gözleri... Parlak sarı gözlerinde iris ya da ak yoktu; yalnızca boydan boya sarı renkteydi ve dikey yarık biçimli göz bebekleriyle doğrudan ona bakıyordu.

Ağzını açtı. Her bir dişi birer pençe gibiydi.

Üstte ve altta, iki sıra hâlinde dizilmiş, tıpkı eti tereyağı gibi parçalamak üzere tasarlanmış, jilet gibi keskin, ölümcül testere dişleri arka arkaya sıralanmıştı.

Eva ağzını açtı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Duzeneleme
Ny.ozlem

14

GÜZEL VE ÇİRKİN

Belial ağırlığı altında kırılmak üzereymiş gibi görünen bir bar taburesine oturmuş, düşünceler içindeydi. Grup ara vermişti, eski tarz hip hop müzikleri çalınırken insanlar da sohbet edip içkilerini yenilemeye fırsat bulmuştu. Vücutlar onu dört bir yandan sarmış, kişisel alanını işgal etmiş ve asabını bozmaya başlamıştı.

Görmezden gelmeye çalıştı ve Ash çekip gitmeden önce şahit olduğu şeye kafa yormayı denedi. Laneti kalkmıştı. Bir şekilde. Müzikle bir ilgisi olmalıydı ama nasıl olduğunu anlamamıştı.

Ash, büyük bir hata yaptıktan sonra melek Rafael tarafından bağlanmıştı ama o göksel herif işin nasıl yürüdüğünü açıklamak için ortalıkta kalmamıştı. Belial'ın aklına gelen tek şey Asmodeus bir iblisti ve müzik iblis işi değildi, bu yüzden piyano çalarken bu bağı tersine işleten bir şey olmuş olmalıydı.

Bu konu hakkında daha fazla çalışmaları, laneti tersine çeviren şeyin ne olduğunu bulmaları gerekiyordu çünkü Bel bu akşamki şeyin geçici bir durum olduğundan emindi. Laneti kaldıran şey kısa süre sonra yok olunca Ash yine görünmez, renksiz yaşamına geri dönecekti.

Naiamah'ın bulduğu Nephilim kanının bitmesine daha bir ay vardı. Bel her boş anını daha fazla kan -ya da kalıcı bir çözüm- bul-

mak ve Asmodeus'un lanetindeki bu yeni boşluğu araştırmak için harcamaya karar verdi.

Kardeşi için heyecanlıydı. Ayrıca çok da stresliydi çünkü herkesin lanet olası cevapların kaynağı oymuş gibi onu arayacağını biliyordu. Ne var ki, cevaplar onda yoktu.

Birisi onu itince yana kaydı ve birden sinirleri tepesine çıktı. Tezgâhın kalın tahtasını çatırdatacak kadar sımsıkı sıktı ve gözlerindeki yanma her yerinden alevlerin çıktığının işaretiydi. Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Nefes al, ver. İç huzur. Lanet olası iç hu...* "

Biri daha ona çarptı ve o anda patladı.

Ayağa kalkarken tabure tahta zemini çatırdattı ve onu rahatsız eden insanın boğazını sıktı. Adam Bel'in gözlerine baktığında çığlık atmaya çalıştı ancak atamadı çünkü Bel nefesini kesmişti.

Adamın arkadaşları ne olup bittiğini hemen anladı ve anında "Hey, hey, hey!" ve "Sakin ol, dostum!" sesleri yükseldi. İçindeki ortalığı alev topuna çevirip cehenneme dönüştürme arzusuna direnirken etraftaki her şey kafasının içinde bir uğultuya dönüştü.

"Bırak adamı, kardeşim," diye kükredi Raum. Pislik herif birden ortaya çıkmıştı.

Belial'ın parmakları gevşedi. Etrafındaki insanlar korkuyla bağırıp çağırıyordu ama öfkesi kulaklarına dolan bir nehir gibi bu sesleri boğuyordu.

"Parmaklarını aç ve onu bırak," dedi Raum. "Bir düşün. Olay çıkarmak istemezsin, yoksa Ash bir daha buraya gelip müzik yapamaz."

Asmodeus. Lanet. Kardeşleri. Anlık bir kararla Belial parmaklarını açtı ve adamın boğazını sıkmayı bıraktı.

"Hey, ne oluyor, dostum?" dedi biri. Yaklaşıp tam Bel'in suratının karşısına dikildi.

Bıraktığı adam geriye sendeledi, arkadaşının kolunu tutup yüzünde korku dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. Zavallı herif Bel'in iblis gözlerine baktı ve dalaşmak yerine uzaklaşmanın daha

akıllıca olduğuna karar verdi. Hayatını geri aldıktan sonra istediği tek şey oradan çekip gitmekti.

Hayatta kalma güdüleri devredeydi.

"K-ku-kusura bakma," diyebildi adam Bel'in gözlerine bakmadan, sonra arkadaşlarını kalabağın içine sürükledi.

Diğerleri Bel'e temkinli bir şekilde baktı, mırıltıları müziğin içinde kaybolup gitti ama sonunda kalabalık dağıldığında herkes normale döndü.

Bel onu duvara yapıştırmak istermiş gibi öfkeyle bakarken, "Kendini topla," dedi Raum. "Dışarı çıktığımızda insanları öldürme konusunda kendini tutamıyorsan evde kalsan daha iyi."

Belial bar taburesine otururken homurdandı. "İnsanlar bana çarpıp duruyordu. Bundan hoşlanmadım."

"O zaman kalabalık bir bara gelme, aptal herif," dedi Raum. "Lanet olsun, Meph'i kaybettim. Sağol, bok kafa."

Bel, kardeşini görme umuduyla omzunun üzerinden geriye baktı ama sadece insan yüzlerinden oluşan bir deniz gördü.

Raum ona öfkeyle baktı. "Onu bulmaya gidiyorum. Burada otur. Kimseyi de öldürme." Başını sallayarak kalabalığın içine daldı.

Bel belli belirsiz bir küfür savurarak arkasını döndü ve dirseklerini bara dayayıp parmaklarım saçlarının arasından geçirdi. Zihnini yeniden Ash'in lanetine yönlendirmeye, şiddet dolu düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştı. Raum haklıydı, kendini toparlayamıyorsa evde kalması gerekiyordu.

"Hey, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Kadın sesi dikkatini dağıttı ve tezgâhın diğer tarafında duran kadına baktı. Gülümsemesi masumdu ama gözlerinde davetkâr bir bakış vardı.

Belial bir kaşını kaldırdı. Onun gibi tatlı ufacık bir şey? Kızı yer bitirir, ağzında çevirdikten sonra tükürüp dişlerini karıştırmak için kemiklerini kullanırdı.

Baştan çıkarıcıydı.

"Teşekkürler," diye homurdandı.

Zihninden Naiamah'nm o mükemmel, kıvrılan kalçasını silmekte zaten yeterince zorlanıyordu; bir de üstüne alkol alarak kontrolünü iyice kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Zaten az önce içtiği içki öfkesini bastırmakta hiç yardımcı olmamıştı.

"Ash'in kardeşi misin?"

Kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

"En yakın arkadaşım Eva'yla çıkıyor. Bizi tanıştırdı."

"Evet, kardeşim." *Onu yatağa atmak istiyorsan hoş bir şeyler söyle, pislik.*

Kafasından milyon tane şey geçti ama onları dile getirmeye enerjisi yoktu. Göğsünde bir ağırlıkla kaburgalarıyla omurgası arasında kocaman bir boşluk hissediyordu.

"Adım Skye." Elini uzattı, Bel de kızın elini sıktı.

"Bel."

"Fransızca güzel anlamında olan *Belle* mi?"

Bel homurdandı. "Hayır. Belial'ın kısaltması."

Kız gülümsedi. "Güzel bir isim."

Bel bir kaşım kaldırdı. *Google'da arat, bakalım o zaman güzel bulacak mısın, tatlım.*

"Güzel anlamına gelseydi de kötü olmazdı." Skye ona doğru eğilip kollarım tezgâha koydu ve gömleğinin ön kısmından harika bir manzara sundu.

"Bilemiyorum."

Skye gülümsedi. "Sana yakışırdı."

Bel gülümsedi. Kadın lafı dolandırmıyordu. "Bana asılıyor musun, Skye?"

"Buna itirazın olur muydu?"

Başını düşünüyormuş gibi yana eğdi. Bu masum, ufacık şeyin çığlık atmaya başlamadan önce ne kadar ileriye gidebileceğini merak ediyordu.

Kız birden doğruldu. Geri çekildi. "Kusura bakma. Şu an üzerine gidiyorum ve bu doğru değil."

Bel güldü. "Erdemli olup olmadığım konusunda mı endişe ediyorsun? Yapma çünkü bende hiç yok."

"Hayır, sadece ben..." Kız yüzünü ekşitti ve birden söyleyiverdi. "Altı ay erkeklere yaklaşmayacağıma yemin ettim."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü özkontrolüm yok. Seksi seviyorum. Erkekleri seviyorum. Sen acayip seksisin ama ben daha fazlasını istiyorum. Yani daha ciddi bir ilişki kurmak. İlk önce bu kötü alışkanlığı bırakmak istiyorum, bilirsin."

Bel şaşırdı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Skye güldü. "Şaşırmadım. Şöyle anlatayım. Kendine bir şey yapmayacağına söz verip sonra yine yaptığın ve kendinden tiksindiğin olmadı mı hiç? Sonra yeniden söz verirsin, yeniden bozarsın ve en sonunda kendine saygın kalmayana kadar bunu yapmaya devam edersin."

Belial kıza baktı. "Bu duyguyu bilirim." Bu lanet duyguyu gerçekten de biliyordu. Kız sanki aklını okumuştu.

"Bu konuda çok düşündüm ve kendime saygı duymamın tek yolunun pes etmemek olduğunu anladım. Bunu yapmak zorundayım. İrademi güçlendirmem gerek."

Bel kıza doğru eğildi. Sanki bir gökkuşağının bitiminde bir çömlek dolusu altın bulmuş gibiydi. "Ee, ne yapıyorsun? İradeni nasıl güçlendiriyorsun?"

"Kolay. Onu kullanıyorsun. Boyun eğmiyorsun. Kendine verdiğin o sözler var ya? Onlara sadık kalıyorsun. Hayır diyorsun. Şartlar ne olursa olsun hayır diyorsun."

Belial bunu düşünerek başını salladı.

"Benim için 'Altı ay seks yok' demek altı ay seks yok demektir. Hiçbir istisna yok. Yaşayan en seksi adam bara girip tam önümdeki tabureye otursa..." Belial'a bakıp bir kaşını kaldırdı. "Yine de hayır derim. Neden mi? Çünkü kendime bir söz verdim ve vazgeçmek yok."

"Peki nasıl yeminini bozmuyorsun? Sözleşme ya da kana imza filan mı atıyorsun?"

"Hayır, sadece yeminime sadık kalmayı seçiyorum. Baştan çıkarıcı şeylerden uzak duruyor, yeminimi bozacak şeyler yapmıyorum. Bu benim için işin en zor kısmı ama kararlıyım."

"Ben de yapmalıyım bunu," dedi Bel düşünceler içinde, aklında Naiamah'ın mükemmel kıçı vardı. Bu sefer daha sonrasını, kendinden tiksindiği kısmı düşünüyordu.

Naiamah'a dokunmayacağına kaç kez yemin etmiş, kaç kez yeminini bozmuştu? Naiamah'la birbirlerinden nefret ediyorlardı ve ona istediğini her verdiğinde Belial kendinden de nefret ediyordu.

Kahretsin, Naiamah'ın orospusuydu, öyle değil mi? Onun orospusu olmuştu. Daha önce hiç böyle düşünmemişti ama şimdi düşününce durum buydu. Ünlü öfkesine kapılmamak için kendini zor tutuyordu.

O Belial'dı; Cehennem Kralı'ydı. Lucifer'in rakibiydi. Kimsenin orospusu değildi.

Birden kararlılıkla yumruğunu tezgâha vurdu. Skye havaya sıçradı, az kalsın parlattığı bardağı yere düşürecekti. Bel aşırı güç kullanmış ve kalın tahta yumruğu altında çatırdamıştı. Kız görmesin diye oluşan çatlağın üzerini eliyle kapattı.

"Bunu yapacağım," dedi korkmuş kıza. "Altı ay kadın yok."

Aslında altı ay Naiamah yoktu. Gerekirse bu sözü tutmak için elinde kalan yüz iyiliğin hepsini harcardı çünkü ona dokunmayacaktı.

Kadınlardan uzak durabileceğini hiç sanmazdı ama Skye ona ilham vermişti. Yeni bir başlangıç istiyordu. Geçmişini silmek istiyordu.

Zamanın başlangıcından ve o meşhur cennetten düşüşünden beri -o kadar uzun zaman geçmişti ki artık hatırlamıyordu bilemuhtemelen hiç altı ay boyunca sekssiz kalmamıştı. Hiç. Peki şimdi buna razı olması tamamen delilik miydi? Muhtemelen. Bu, hayatında yapacağı en zor şey mi olacaktı? Büyük ihtimalle.

Öfkesini nasıl kontrol edeceğine dair en ufak bir fikri var mıydı? Hiç yoktu. Seks, içinde biriken enerjiyi boşaltmanın, kolayca öfkeye, cehennem alevlerine dönüşebilecek gerginliği atmanın en kolay yoluydu. Anlaşılan yüzüne kovalarca su dökülmesi ihtimali çok fazlaydı ve bu düşünceyle içinden bir inilti koptu.

Skye sırıttı. "Senin için çok sevindim! Madem ikimiz de aynı şeyi yapıyoruz, o zaman el sıkışalım."

Elini uzattı, Bel elini tuttu ve kızın eli avucunda kayboldu.

"Benden sonra tekrar et," dedi Skye. "Altı ay boyunca hiç kimseye cinsel yolla dokunmayacağıma yemin ediyorum."

Bel yemini yineledi. Bu, bağlayıcı bir yemin değildi. Arkasında büyülü bir şey yoktu. Ayrıca Bel bir iblisti. Bir şeylere yemin eder, sonra tam tersini yapardı. Bu sefer yeminini tutmak istiyordu.

Skye ona gülümsedi. "Daha önce korkmuş olsam da şu an mutluyum. Teşekkür ederim."

Bel başıyla onayladı, kızın elini bırakıp bar taburesinden indi. Tüm cüssesiyle dikilip Meph ve Raum'u bulana dek barda bakışlarını dolaştırdı.

"Altı ay boyunca ne yapacaksın?" diye sordu Skye.

Kardeşlerimi cehennemden uzak tutacağım. Ash'in lanetine ne olduğunu bulacağım. Kimseyi öldürmemeye çalışacağım. Mishetsumephtai'den kurtulacağım. Evi yakıp yıkmayacağım. Naiamah'tan uzak duracağım.

"Yemek yapacağım. Yemek yapmayı seviyorum."

Skye'ın gözleri kocaman açıldı. "Sen gerçekten... sen..." Başını iki yana salladı. "Vay canına."

"Ya sen?"

"Okula gidiyorum. Ona odaklanacağım."

Bel başını salladı. "Bol şans." *Canavarlardan da uzak dur.*

"Sana da yemek pişirmede iyi şanslar."

Bel şaşırtıcı derecede içgörüye sahip kızla vedalaştı ve kime çarptığım umursamadan kalabalığı yarıp yürümeye devam etti. Kar-

deşlerinin kulaklarından tutarak onları bardan dışarı çıkardı. Sanki çok önemli bir şey olmuş gibiydi ama aptalcaydı. Sadece sözlü olarak yemin etmişti ve yeminlerin iblisler için hiçbir bağlayıcılığı yoktu.

Ancak bu sefer bu yemin onun için anlamlıydı. Dünyaya gelmelerindeki ilk amaçla, kaçmak için her şeyi riske etmekle ilgili bir şeydi.

Yeni bir başlangıç istiyordu. Yepyeni bir şey.

Meph sızlandı, Raum durmadan onu yumrukladı ama onları dışarı çıkarana kadar bırakmadı.

"Bu da neydi şimdi?"

"Eve gidiyoruz," dedi Belial, sonra onların peşinden gelmesini beklemeden yürümeye başladı.

"İnsan," diye tısladı yaratık Eva'ya, Eva daha fazla çığlık attı.

Ash anında oraya geldi. Bir an yoktu ve bir an sonra onunla canavarın arasına girip onun önünde durdu. Eva'nın önünü tamamen kapatmıştı. Yaratık devasaydı, özellikle de o devasa siyah kanatlarıyla ikisinden de uzundu. Eva onun sarı gözleriyle sağdan sola sallanıp huzursuzca yeri döven, uzun, kırbaç gibi kuyruğunu görebiliyordu.

"Asmodeus. İnsanının görüsü var." Sesi derinden ve gümbürtülüydü. Eva bir kez daha çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Ash.

"Nephilim kanın işe yaramadı, kokunu bir hafta önce aldım. Tek yapmam gereken dönmeni beklemekti."

Ash küfretti. Bir sürü "siktir"li laf ederken Eva yavaşça yanındaki çatal bıçakların olduğu çekmeceye uzandı. Yavaşça açıp parmakları büyük bir bıçağa dek gelene kadar çekmecenin içinde dolaştı.

Hayır, daha önce hiç kimseyi bıçaklamamıştı. Hayır, öyle efsane savunma becerilerine falan sahip değildi. O bir müzisyendi,

Tanrı aşkına. Evet, canavar ona saldırırsa ona karşı koyma gibi bir umudu yoktu ama şu an zaten doğru dürüst düşünemiyordu.

"Cehenneme dönme zamanı geldi, Asmodeus. Sonsuza dek saklanamazsın."

Cehennem mi? Ciddi miydi? Yarasa kanatlarıyla zebaniler gözünün önünden geçti ve evet, yaratık ciddi olabilirdi.

"Geri dönmüyorum."

"Başka seçeneğin yok. Bu kurallara aykırı."

"Ben bir şey yapmadım. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Kurallara aykırı," dedi canavar yeniden.

"Kurallar sikimde bile değil."

"Biz iblisisiz. Kurallara uymak bizim doğamızda var."

Tanrım. *İblisler.* İblislerdi!

Hayır, dur. Bu saçmalıktı. Tamamen çılgıncaydı. Ancak bu yarasa kanatları ve o korkunç sarı gözleri açıklıyordu. Eva'nın kafasının içinde düşünceler şimşek hızıyla hareket ediyor, doğru dürüst düşünmesine engel oluyordu.

Yine halüsinasyon görüyor olabilirim ama bu seferki çok gerçek.

"Bu yüzden mi Eligos'u yok ettin?" dedi Ash buz gibi bir sesle. "'Doğasının gereğini' yerine getirmediği için mi?"

Canavar sessizleşti, kuyruğunu giderek artan bir gerilimle daha hızlı sallamaya başladı. İlk şoku atlatınca canavarın erkek olduğunu anladı. Siyah deri pantolon giymişti ve vücudunun üst kısmı oldukça kaslıydı.

"Şimdi benimle geliyorsun," diye tısladı. Bir yılan gibi.

"Hayır."

"Bu güzel insanına bir şey olmasını istemeyiz, değil mi?"

Ash'in göğsünde bir gürleme yükseldi ve geriye gidip Eva'ya daha çok yaklaştı. Eva bıçağı sımsıkı kavradı. Birden aklına ikisinin de çırılçıplak oldukları geldi ama şu an endişe edeceği son şey buydu.

"Ona zarar veremezsin, Mist. Bu kurallara aykırı." Ash'in ses tonu alaycıydı.

Yaratık korkunç, köpekbalığınınkine benzeyen dişlerini gösterdi. "Seni cehenneme canlı götürmek için ne gerekiyorsa yapmam konusunda izin verildi. Yani yan hasarlar olabilir."

"Pençeni ona dokundurursan seni yok ederim. Benim öylesine tehditler savurmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Mist kafasını yabani bir hayvan gibi eğdi, siyah saçları diğer omzuna döküldü. "Bu kadınla aranda bir bağ kurmuşsun. Ona gerçekten değer veriyorsun." Şaşırmış gibiydi. "Bu olguyu anlamıyorum."

Başını eski hâline getirdi ve testere dişlerinin arasından tısladı. "Seni ben bulduğum için şanslısın. Benimle gel ve zayıflığın bir sır olarak kalsın. Bunu bir başkası öğrenirse içinde olduğundan durumdan daha çok başın belaya girer."

Ash'in homurtusu giderek daha az insan sesi gibi çıkıyordu.

"Dikkatli ol, yoksa insanını korkutacaksın," dedi canavar. "Yoksa senin ne olduğunu çoktan kabullendi mi?"

"Onu bu işe karıştırma."

"Onu bu işe karıştıran sensin. Ona gerçekten değer verseydin onu terk ederdin."

Ash hâlâ homurdanıyordu. Yumruklarını sıkmış, her an dövüşecekmiş gibi tüm bedeni yay gibi gerilmişti. Eva hemen arkasında çırılçıplak, bir kuş gibi duruyor, dizleri titriyordu. Bıçağı kavrayan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Seninle dövüşmek istemiyorum, Mist."

"Emirlerim var ve onlara uymak zorundayım."

"Benim gibi onlara itaat etmemeyi seçebilirsin. Özgür olabilirsin."

"Bu benim için bir seçenek değil."

"Neden? Piamon'a neden bu kadar sadıksın? Üzerinde ne gücü var?"

Mist hırıldayıp saldırıya hazırlandı. Sonra da bir sürü şey oldu.

İlk önce Ash'in sırtından devasa kanatlar çıktı, Eva'nın o gece kulüpte gördüklerinin aynısıydı. Canavarı andıran şekilde siyah ve

derimsi bir yapıya sahiptiler. İnce, parmak benzeri kemikler onları sivri bölümlere ayırıyor, üst kısmında büyük, kıvrık bir pençe bulunuyordu.

Bu bir halüsinasyon değil.

Sonra Ash büyümeye başladı. Diğer canavar kadar olana dek büyüdükçe büyüdü. Sonra rengi kırmızıya döndü. Parlak, kan kırmızısına. Ellerinden kocaman pençeler çıktı. Kafasının yanlarından kocaman, siyah boynuzlar çıkıp kıvrıldı ve sivri uçları yukarıya kalktı. Tıpkı Eva'nın gece kulübünde gördüğü gibi.

Tanrım, Ash gerçekten de bir iblisti.

Eva çığlık attı.

Ash atıldı.

Diğer iblis... dumana döndü.

Eva'nın önünde belirdi ama Ash bunu beklediği için canavara arkasından saldırdı. İki iblis anında birbirine girdiler; insan gözünün onları birbirinden ayırt etmesi mümkün değildi. Kızıl derilerle siyah kanatlar, hayvani hırıltılar ve homurtular içinde gözünün önünde geçiyordu.

Diğer iblis yine duman oldu ve Ash'in arkasında belirdi. Ash'i odanın diğer tarafına fırlatırken -gerçekten *fırlatmıştı*- büyük bir gürültü koptu. Bir adamı öldürecek kadar sert şekilde duvara çarptı ve sonra yere düştü.

Mist önünde belirince Eva bir daha çığlık attı. İblis onu yakalamak üzereydi. Yaklaşınca, Eva onun derisinin koyu, siyaha yakın kül grisi renginde olduğunu ve boynunda, kollarında, göğsünde garip desenler olduğunu gördü. Onu yakalamasına saniyeler vardı ki...

Kocaman, kızıl Ash ona yandan saldırdı ve Eva'nın çığlıklarını yutarak mutfakta her şey birbirine girdi. Sanki bir hortum mutfaktan çıkıp odaya, oradan buzdolabına, duvarlara, piyanoya, kanepeye doğru ilerledi...

Onlar pencerelere çarpıp camları aşağı indirirken muazzam bir gürültü koptu. Dövüşen iki iblis pencereden çıkıp gecenin karanlığında kayboldu.

Ninova

Sessizlik.

Eva pencereye koştu. Korkudan ve şoktan boğuluyordu, midesi ağzına gelmişti. Bir çift yarasa kanadını yaklaşırken gördü. Ash yere indi. Kanatlarını indirdi ve Eva'nın gözleri önünde küçüldü. Rengi normale döndü, elleri insan ellerine dönüşürken boynuzları kayboldu.

Diğer iblis ortalarda yoktu.

Üst kattan Ash'in küçülmüş hâline bakarken her şeyi anladı. Kulüpte gördüğü her şey gerçekti. Burada gördüğü her şey de gerçekti. Damarlarında dolaşan korku bunların halüsinasyon olmadığını söylüyordu.

Bu şey yüzde yüz gerçekti.

Eva'nın dizleri tutmadı, az kalsın yere yığılacaktı. Ancak tehlikenin geçtiğini anlayınca kendini topladı. Bakarken Ash'in kanatlarını yeniden açtığını gördü. Çömeldi ve sıçradı, derimsi uzuvlarını büyük bir güçle çırparak havaya yükseldi. Güçlü kanatlarını birkaç kez daha çırpmasıyla daha da yükseldi ve Eva, onun daireye geri dönmekte olduğunu fark etti.

Geri çekildi. Onu bıçaklayıp kaçma isteğiyle kendini kollarına atma arzusu arasında kalmıştı. Bunun yerine kanepeden battaniyeyi aldı ve Ash içeri girerken çıplak bedenine onu sardı.

İnanılmaz bir kolaylıkla kanatları sırtına yapıştırdı, penceredeki delikten içeri girdi ve onları yeniden açtı. Tek dizinin üzerine yere inerken bir elini yere koyup dengesini sağladı. Çırılçıplak karşısında dikildiğinde, onu duvarın yanında korku içinde görünce yüzünü buruşturdu.

"Ee... olan oldu." Ash eliyle ensesini kaşıdı.

Eva bir eliyle battaniyeyi, diğer eliyle bıçağı sımsıkı tutarken ona dehşet içinde baktı.

Ash kanatlarını gerdi, bedenine yapıştırdı ve sonra kayboldular.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Böyle bir şey nasıl mümkündü?

"İyi misin?"

Eva sessizce başını salladı.

"Sana zarar vermedi değil mi? Koku almıyorum, bu yüzden kanaman olup olmadığını anlayamam."

"İ-iyiyim." Sesi kısık ve hırıltılıydı.

Ash başını salladı. "Giyinip buradan gidelim. Evin artık güvenli değil."

"Peki ya c-canavar?"

"Şimdilik gitti. Ona dersini verdim, iyileşmek için zamana ihtiyacı var ama geri dönecek. Benimle gelmelisin, Eva, burası güvenli değil."

"S-sen kanıyorsun."

Ash kendine baktı. Yan tarafından kan akıyordu ve omzunda, boynuna yakın bir yerde küçük bir yara vardı. Yan tarafındaki yara daha kötüydü. Derisi açılmıştı ve belinden bacağına doğru epey miktarda kan akıyordu.

Normal bir insan olsaydı şimdiye bilincini kaybederdi, Eva da çığlıklar atıp ambulans çağırırdı ama bu durumla ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Kahretsin." Ash omuz silkti ve Eva'ya baktı. "Gitmemiz gerek."

"Ben... bilmiyorum."

"Seni incitmem."

"Sen bir... bir..." Eva sonunu getiremedi.

Ash'in bakışı öyle derindi ki sanki kafasında bir delik açacakmış gibi bakıyordu. "Söyle. Bildiğini biliyorum."

"İ-iblis."

"Tam üstüne bastın."

"Bana yalan söyleyebilirdin. İblisler yalan söyler."

"Evet, öyle ama ben söylemem. Ne yazık ki bunu kanıtlamak için zamanım yok. Bana güvenmek zorundasın."

Bir iblise güvenmek. Yapılmaması gereken tek şey bu değil miydi?

Ash iç çekti, Eva'nın titreyen elindeki bıçağa baktı. "Dinle, benden korktuğun için seni suçlayamam. Bu senin zeki olduğun anla-

Ninova

nına gelir. Yine de bir düşün, kime güveneceksin, bana mı, yoksa Mist'e mi? Burada kalırsan Mist senin için geri dönecektir. Benimle birlikte olduğunu biliyor, bu da seni hedef yapıyor."

Eva düşündü. Şu noktada Ash'in ağzından çıkan tek bir şeye bile inanmaya hazır değildi ancak evde dövüşen iki yaratığı düşününce birine güvenmesi gerekseydi, hiç düşünmeden bunun Ash olacağına karar verdi.

Gözleri penceredeki deliğe gittiğinde nefesi tıkanır gibi oldu. Bir şekilde penceredeki o koca delik ona her şeyden daha gerçekçi görünüyordu. "Evim... bu şekilde bırakamam."

"Pencereyi onarması için birini çağırırsın ama şimdi gitmeliyiz."

"Ke-kedim." İtirazları saçmaydı ancak dağılmamak için mücadele ediyordu.

Ash sabırsızlandı. "Lanet kedini de alamayız."

"Onsuz gitmem." Şimdiye dek sesi hiç böyle yüksek çıkmamıştı.

"Kahretsin." Ash eliyle yüzünü sıvazladı. Bu o kadar insani bir davranıştı ki Eva bir an onun kırmızı derili, boynuzlu bir iblis olduğunu unuturmuş gibi oldu. Ash başını kaldırıp baktı. "Araban var mı?"

Eva başıyla onayladı.

"Güzel. Arabanı alırız, sen de kedini getirebilirsin. Fakat ben kullanacağım ve şimdi gidiyoruz." Eva'nın cevabını beklemeden yatak odasına gitti. Eva onun orada üzerini giyindiğini tahmin etti.

Eva battaniyeye sarılı hâlde, boş boş bakan gözlerle olduğu yerde kaldı. Hissizleşmişti. Şoktandı muhtemelen. Kesinlikle.

"Eva, hadi," diye seslendi Ash yatak odasından.

İblis olduğunu söyleyen biriyle gidecek kadar çıldırmış mıydı? Kapıdan koşarak çıkması ve başka bir eyalete varana kadar hiç durmaması gerekirdi. Hayır, başka bir ülkeye. Hatta başka bir kıtaya giden bir uçağa bilet alması ve hayatının sonuna kadar orada saklanması gerekirdi.

Oysa böyle bir seçenek yoktu, öyle değil mi? Canavar onun

için gelecekti ve onu dünyanın her yerinde bulabilirdi. Ash haklıydı, Mist yerine ona güvenmek zorundaydı.

Bir de kafasının içinde giderek daha yüksek sesle konuşan küçük bir ses vardı. İçinden bir ses, hayati bir şeye çok yaklaştığını söylüyordu; hayatı boyunca peşini bırakmayan kopukluk hissini kökünden söküp atmaya yaklaşmıştı. O ses, devam etmesi gerektiğini, daha derine inmesi gerektiğini söylüyordu. Her ne kadar korksa da ona kulak vermek istiyordu.

Aklını kaybetmiyordu, halüsinasyon görmemişti ve dünya eskiden olduğu gibi sıradan değildi. Bunun anlamı başka şeyler de olacağı mıydı? Bütün olarak hissetmenin bir yolunu bulabilecek miydi?

Ayaklarını zorla hareket ettirerek, sersemlemiş bir hâlde yatak odasına doğru yürüdü. Geçerken, işe yaramaz silahını mutfak tezgâhına bıraktı. Odasına vardığında, Ash dışarı çıkıyordu. Üzerinde bir pantolon vardı ama tişörtünü, kanamayı durdurmak için yanındaki yaraya bastırıyordu.

Aklının bir köşesinde, onun hâlâ "tam anlamıyla sevgilisi olmayan ama olma yolunda olan seksi erkek" gibi göründüğünü fark etti. Ancak gördüğü her şeyle bu görüntüyü bağdaştıramıyordu. O boşluğu doldurmaya henüz hazır değildi.

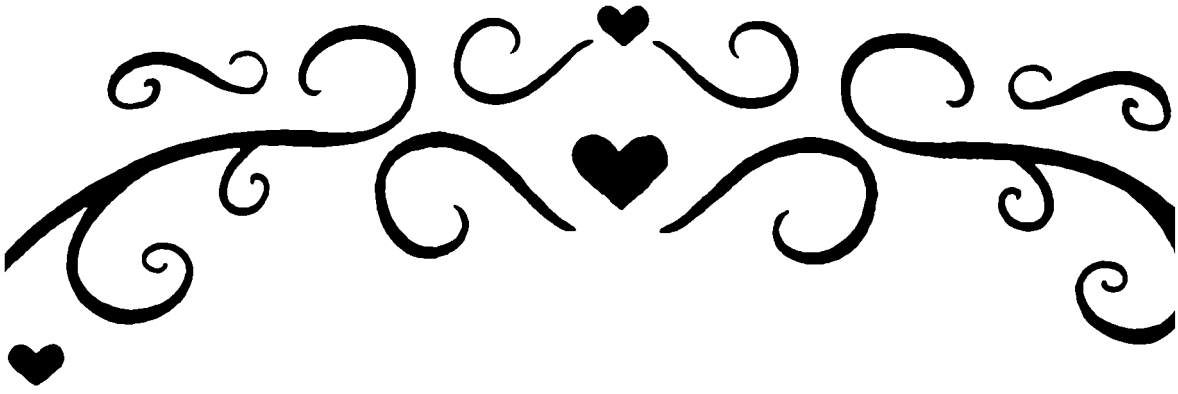
Eva yaklaşınca Ash ona uzandı ama Eva geri çekildi. Ash yüzünü buruşturdu ve elini indirdi. "Yanına kıyafet al. Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum. Kedini bulurum ama ona dokunmam. Onu istiyorsan sen taşıyacaksın."

"O-ona zarar verme."

Ash kızdı. "Onun bana zarar vermesinden korkuyorum. Kediler benden nefret eder."

"Neden?"

Ash ona bir bakış attı. "Çünkü çok iyi içgüdüleri var. Hadi, acele et. Seni bekliyorum."

15

TRAFİK CANAVARI

Asmodeus -ismi gerçekten de buydu çünkü o bir iblisti- arabayı deli gibi sürüyordu. Tanrım, o tam bir deliydi.

Eva kafasının patlamak üzere olduğunu hissediyordu ama korkudan bir eliyle arabanın gösterge paneline, bir eliyle de kapının koluna sımsıkı yapıştığı için şu an düşünemiyordu bile. Thelonious arabanın arkasında, sepetinin içinde miyavlıyordu. Ash haklıydı, kedisi onu sevmemişti.

Ash kardeşlerini arayıp onunla evde buluşmalarını söylerken -Belial'ın kafayı yiyeceğini bildiği için onlara ne olduğunu anlatmamıştı- Eva bir yandan giyinmiş, bir yandan da eline geçen ne varsa sırt çantasına tıkmıştı. Neyse ki bir diş fırçası ve saç tokası almayı akıl edebilmişti.

Telefonuyla şarj aleti yanındaydı. Cevap almak için çok geç olsa da ev sahibine pencereyi onarmasına yardım etmesini rica eden bir mesaj atmıştı. Tabii ki yalan söylemiş, pencerenin dövüşen iki iblis yüzünden değil de bir mobilya parçasının camdan aşağı uçması yüzünden kırıldığını söylemişti. Sigorta karşılamazsa pencereyi nasıl yaptıracağını bilmiyordu ancak her şeyin bir sırası vardı.

Şimdi ölümüne hızlı giden bir arabada hayatta kalması gerekiyordu.

"Ben sürseydim keşke!"

Ash korna sesleri arasında bir köşeden uçarcasına dönerken tüm vücudu kasıldı. Thelononious arkadan tıslıyordu. Neyse ki sabah ikiydi çünkü Ash gündüz vakti böyle sürseydi her kavşakta bir zincirleme kazaya neden olurdu.

"Nereye gittiğimizi bilmiyorsun ve bunu açıklamak için zaman yoktu." İnanılmaz şekilde sakindi. Sanki bir araba kovalamaca sahnesi çekmiyormuş da gazete okuyormuş gibi trafiğin arasında rahatlıkla süzülüyordu.

Yan tarafındaki yara hâlâ kanıyordu ama araba sürmek için iki eline ihtiyacı vardı, bu yüzden tişörtünü yarasma bastırmak için kullanmıştı. Biraz solgundu ancak iyi olduğunu söylemişti, Eva da ona inandı.

"Arabamı bir yere çarparsan yenisi alacaksın!" Yapabilirse. İblislerin parası var mıydı? Arabayı sürmeyi nasıl öğrenmişlerdi? Piyano çalmayı ya da Ash'in yapabildiği diğer şeyleri yapmayı nasıl öğrenmişlerdi?

"Anlaştık."

Tanrım, bu gece daha kötü olamazdı. Ya da tuhaf. "Sen gerçekten bir iblissin yani."

"Hı hı."

"İyi ama ... nasıl? Ne işin var burada?"

Ona bir bakış attı, bu bakış gözlerini yoldan ayırmasına neden oldu -hem de Eva'nın hoşuna gitmeyecek kadar uzun bir süre boyunca- ve o sırada birden fazla kırmızı ışığı ihlal etti.

"Mist'le yaptığım konuşmayı duydun. Buradayım çünkü kuralları çiğnedim, kendi başıma hareket ettim. Peki ya nasıl... buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. Neysem oyum. Ben bunu seçmedim, tıpkı senin insan olmayı seçmediğin gibi."

Eva yorgunlukla başını iki yana salladı. Şoktaydı. Hem ölümüne korkuyor hem de hiçbir şey hissetmiyordu.

"Son iki haftadır kulüpte gördüklerimin halüsinasyon olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum." Homurdandı. "Ne düşün-

mem gerekiyor sence? Kanatlar, melekler ve öldürdüğün o iğrenç yaratık... bunlar her gün görülebilecek şeylerden değil."

Ash güldü. "Halüsinasyon görmedin. Onu melek sanman dışında. İnan bana, Belial melek falan değil."

"Gerçekten kardeşin mi? İblislerin kardeşi olabiliyor mu?"

"Kardeşiz. Aramızda kana dayalı bir anlaşma var."

"Bu da ne demek?" Eva çığlık atmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ash direksiyonu sertçe kırdı ve araba iki teker üzerinde köşeyi döndü. Kapıyı tutan elinin kemikleri bembeyaz kesildi. "Aramızda bir bağ var. Birbirimize asla ihanet etmeyeceğimize yemin etti. İnsanların ailelerine nasıl sadık olduklarını görmüştük ve bu olguyu alıp kardeş olmaya karar verdik."

"Birisinin öylece kardeşi *olamazsın*."

Ash omuz silkti. "Aynı kandan gelirsen kardeş olursun, öyle değil mi?"

"Yani..."

"Biz de kana dayalı bir anlaşma yaptık. Kanı paylaştık. Şimdi de kardeşiz."

Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Eva ona aile olmanın bir kan kokteyli içmekten daha fazlasını olduğunu söylemek istedi ama sonra konuyu değiştirdi. "Peki cehennemden neden kaçtın?"

"Çünkü anlamsız oyunlar oynamaktan, aptalca kurallara uymaktan ve önemsiz şeyler için kavga etmekten bıkmıştım. Lucifer'in oyuncağı olmaktan bıkıp usanmıştım."

Gereğinden fazla süratle bir başka köşeyi döndüğünde dile getirilmeyecek kadar öfkeli olduğunu Eva'ya göstermiş oldu. Theloni-ous arka koltukta uzun uzun miyavladı ve Eva kedi kusmuğu temizlemenin bu korkunç gecenin tuzu biberi olup olmayacağını merak etti.

"Lucifer *Satan* değil mi? Şeytan yani."

"Satan daha çok bir kavram. Dünyadaki kötülük. Lucifer, cehenneme hükmeden düşmüş bir melek."

"Peki ya sen?"

"Söyledim ya. İblisim. Kötülüğe hizmet etmek için yaratıldık. Karanlığın, ihanetin, her türlü sefihliğin köleleriyiz."

Tanrım. Eva dua etmeye başlamalı mıydı? Çünkü o, bir direksiyonu emanet edebileceği biri değildi. "İblissen neden cehennemden kaçtın ki? İblislerin yaptığı şeyleri yapıyor olman gerekmez miydi? Hâlâ anlamıyorum."

Ash, yavaş giden bir arabayı sollamak için yolun ters tarafına girdi. "Bir teorim var."

"Ne?"

Yeniden kendi şeridine girdi. "İblislerin bilinci vardır. İnsan değiliz, ruhumuz yok ama bilince sahibiz. Yani bizi hayatta tutan bir tür bilinç var."

Ruhu yok muydu? O kadar çok şey olmuştu ki Eva nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

"Bilinçli varlıklar evrilir. Evren bu şekilde işler. Doğarsın, işleri batırırsın, dersini alırsın ve evrilirsin. İster insan ister hayvan ister bitki ol, fark etmez. Evrilir, gelişir ya da çürür ve yok olursun. Neden iblisler de böyle olmasın?"

"İblislerin evrildiğini mi düşünüyorsun? Nasıl?"

"Dur" levhasına doğru hafifçe yavaşladı, sonra hiç durmadan kavşaktan şimşek gibi geçti. "Yaşlıyım. Gerçekten. Öyle yaşlıyım ki kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Bir sürü boktan şey yaptım. Lütfen bana sorma çünkü anlatmak istemiyorum. Ancak kötüydü diyorsam öyle olduğuna inan."

Harika. Bu, Eva'nın arabasını kullanırken ona daha fazla güvenmesine neden olmamıştı.

Kenara çekmesini ve gitmesine izin vermesini söylemek istiyordu ama bir parçası da daha fazlasını öğrenmek için can atıyordu. Nasıl istemesindi ki? Şu an yanında ona teoloji dersi veren kanlı canlı bir iblis oturuyordu. Bu inanılmaz büyüleyiciydi.

"Birkaç bin yıl önce gerçekten işleri batırdıktan sonra Rafael'e bağlandım."

"Ne yaptın? Kime? Neden *birkaç bin yıl önce* dedin?"

Ash soruları duymazdan geldi. "O zaman işler benim için değişmeye başladı. Yavaş bir süreçti ve son birkaç yüzyıldır gerçekten farklı hissediyordum."

"Anlamıyorum. Evrim geçirdiğini mi düşünüyorsun? Nasıl?"

Ash bir sonraki kırmızı ışıklarda gerçekten durdu. "Bilmiyorum ama cehenneme ait olmadığımı biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Kardeşlerim de öyle, onlar da benimle aynı gemide. Orada daha fazla kalsaydık bunu öğrenip bizi yok edeceklerini biliyorduk. Belial çok güçlü ama karşımıza çıkarlarsa hepimizi kurtaramazdı. Tek yol cehennemden kaçıp dünyada saklanmaktı. Mist peşimize düşmeden önce bir kez daha korkunç bir hata yaptım ve şimdi bedelini ödüyorum. Yani *sen* ödüyorsun."

Elleri direksiyonu sımsıkı tutarken Eva'ya bir bakış attı. "Bir değeri varsa, özür dilerim. Seni asla bu işe bulaştırmak istemedim."

Bu çok güzeldi -bir iblisin özür dilemesi nadir bir şeydi muhtemelen- ama şu anki durumunu, içine düştüğü bu şeyi değiştirmiyordu.

Bu arada Eva'nın kafasında milyon tane soru vardı. "Mist kim bu arada? Rafael seni nasıl bağladı? Ona bağlanmak için ne yaptın? Bağlanmak ne demek? Neden seni cehenneme götürmeyi bu kadar çok istiyorlar? Sizi yok edeceklerini mi söyledin? Yok etmek öldürmek demek mi? İblisler ölebilir mi?"

Ash bir elini saçında gezdirdi. Eva onun saçlarının ne kadar muhteşem olduğunu düşününce kendinden nefret etti. "Çok soru sordun, Eva."

"O zaman cevaplamaya başlasan iyi edersin."

"Nereden başlayayım?"

"Mist'ten."

"Pekâlâ." Işık yeşile döndü ve gazı kökledi. Dönüş sinyali vermeden araba bir köşeden savruldu. "Mist, cehennemin iz sürücüsü.

Ona Avcı diyoruz. Güçlerimizin kısıtlı olduğu dünyada bile duyuları çok keskindir ve o hile ustasıdır. Onun duman hilesi içinde kaybolduğunu görmüşsündür."

"Bu yüzden mi ona duman diyorsunuz? Çünkü o... dumana dönüştüğü için mi?"

"Evet, ayrıca onun tam ismi Mishetsumephtai. Mist onun takma adı. Ya da Mishetsu."

"Hımm."

Ash hızlandı. Tek yönlü yolda yetmiş kilometre hızla gidiyorlardı. *Tanrım, bana yardım et.* "Evet. Birisi anlaşmayı bozar ve bir iblis ya da bir insan cehennemden kaçarsa Mist onun peşine düşer. Ancak sadece çok acil durumlarda."

"Yakalanırsanız ne olur?"

"İşkence görür, sonra infaz ediliriz."

Tanrım. "Bir iblisi infaz edince ne olur? Ölüyor musunuz?"

"Bu gerçekten karmaşık bir durum, Eva. Emin misin..."

"Soruya cevap ver."

"Tamam." Kırmızı ışıktan yine yasaya aykırı bir dönüş yaptı ve yine sinyal vermedi. Eva, Ash'in bunları bilip bilmediğini düşündü.

"Dediğim gibi, iblisler insan değil, bu yüzden ruhumuz yok. İnsanlar ölünce cennete ya da cehenneme gider. İyi biriyseler sıkılana kadar cennette takılırlar ve sonra dünyada reenkarne olup her şeyi yeniden yaparlar. İyi değillerse cehenneme giderler ve başlarına kötü şeyler gelir. Bunun onları ıslah etmesi gerekir ama işkencenin kimseyi daha iyi biri yaptığını henüz görmedim." Omuz silkti. "Ama bu benim sorunum değil."

"Ne, reenkarnasyon gerçek mi?"

"İnsanlar için evet. İblisler için hayır. Alt sınıf bir iblis yok edilirse sadece yok olur. Bilinçleri evreni oluşturan bilincin içinde var olur. Sadece yok olurlar. Ancak daha büyük iblisler, daha güçlü olanlar -burada teorim işin içine giriyor- sanırım bir tür ruha sahip olmaya başlıyor. Yok edildiklerinde, ruhları cehennemin bir bölgesinde hapsoluyor çünkü cennete gitmelerinin bir imkânı yok. Buranın ye-

rini bilmiyorum, onlara ne olduğunu da. Yine de hâlâ varlar." Gözle görülür şekilde ürperdi. "Bana göre bu yok olmaktan daha kötü. Cehennemde asla kaçamayacağım bir yerde hapsolmaktansa yok olup gitmeyi tercih ederim."

"Öldürülürsen başına bunun geleceğini düşünüyorsun çünkü sen evrildin."

"Tam üstüne bastın." Çenesini sıkması bu düşünceden hiç hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Rafael kim?"

"Bir melek."

Eva ona bakakaldı. "Bir *melek*. Melekler de gerçek yani. Tamam."

"Evet ve kendini beğenmiş pisliklerdir." Yarı ışıkta geçerken ona baktı. "Bu arada iyi gidiyorsun. Çoğu insan bunları anlattığımda baygınlık geçirmişti." Elini uzattı ve bir anda o ölümcül pençeler ortaya çıktı.

Eva korkuyla çığlık attı. "Ne oluyor?"

Pençeler kayboldu, köşeyi dönerken elini tekrar direksiyona götürdü. Başka bir kırmızı ışık ihlali daha. "Gördün mü? İyi karşıladın."

"Lanet olsun, Ash! Az kalsın kalp krizi geçiriyordum!"

"Hayır. Bu da haklı olduğumu gösteriyor."

Eva onun mükemmel yüzüne öfkeyle baktı. "Bana şu meleği anlat."

Ağzı çarpıldı. "En iyi anlarımdan değildi. Bu hikâyeyi anlatmayı sevmiyorum."

"Anlat dedim sana."

"Birkaç bin yıl önce boktan insanların olduğu virane bir köye gönderildim. Birbirlerini öldürüp tecavüz ediyorlardı. Doğruca cehenneme gidecek bir avuç pislik. Ancak orada düzgün insanlar da vardı. Sarah adında temiz kalpli bir kadın vardı ve onun için gönderilmiştim. O zaman hâlâ şehvet prensiydim, doğal olarak işim onu baştan çıkarmak, günah işlemesini sağlamaktı."

"Neden?"

"Çünkü bu, cennetle cehennem arasındaki bitmeyen savaşın bir parçası. İnsanları günaha sokuyoruz ki böylece cehenneme gitsinler. Cennet de tam tersini istiyor. Sözde dünyada her şeyi dengelemek için karşıt güçler var ama cennet her zaman daha çok övgüyü alıyor. Bunu anlamaya çalışmayı bırakalı çok oldu."

"Ee, Sarah'a ne oldu?" Elini ağzına götürdü. "Sakın bana onu öldürdüğünü söyleme."

"*Onu* öldürmedim."

Eva yüzünü buruşturdu. "Yine de bu hikâye hoşuma gitmedi."

"Sarah köydeki en güzel kadındı. Masumiyeti ve saflığı yüzünden daha da güzel görünüyordu." Yüzünü astı. "Bana göre iğrenç. Masumiyetin kendisi güzellik değil. Her neyse, kapısının önünde talipleri sıra olmuştu. Yedi kişi, benimle sekiz."

"Seninle mi?"

"Bu benim işimdi: Sarah'ın hayatma girip onu baştan çıkarmak. Başardım da. Masum, *saf* Sarah benden hoşlandı ve biz... şey... bir süre takıldık. Ne demek istediğimi anlarsın."

Eva yüzünü ekşitti. "*İğrenç.*"

Ash omuz silkti. "İşimi yapıyordum. Zavallı Sarah onunla evlenecek kadar orada kalmayacağımı bilmiyordu ve taliplerine beni seçtiğini söyledi. Zengin talipler bundan hiç hoşlanmadı çünkü ben beş parasız, öksüz bir çiftçi oğlanı oynuyordum."

"Zavallı kız," diye düşündü Eva. Gözlerinin önüne onu evlilik öncesi sekse ikna eden bir iblise çaresizce âşık olan masum bir kadın geldi.

Ona gelince, binlerce yıl önce olmuş bir olay yüzünden bir *iblisi* kıskanacak değildi, Tanrı aşkına.

"Bana sorarsan durumu daha iyi oldu," dedi Ash. "Tanıştığımızda dünyadan haberi yoktu. Bir kadının orgazm olabileceğini bilmiyordu ki bu çok üzücü." Boğazını temizledi. "Her neyse. Sarah'ın talipleri kıskançlığa kapıldı ve işi kendileri halletmeye karar verdi. Bir gece peşime düştüler. 'Tırmığı, meşaleyi kapan öfkeli köylüler' du-

rumu, bilirsin işte. Benim bir iblis olmamdan şüphelendiler sanırım. Ya da zengin adamlar yerine onun bir fakir genci tercih etmesini bir türlü anlayamadılar. Sonuçta şiddete başvurdular. Ben de..." Eva'ya yandan bir bakış attı. "Hepsini öldürdüm."

Eva şaşırdı. "Ne?"

"Hepsini öldürdüm."

"*Yedi* insanı mı öldürdün?"

Yüzünü ekşitti. "Yedi adam... ve geri kalan köylüler."

Eva elini ağzına götürdü. "Tanrım." İnsanları öldürmesini bekliyordu, sonuçta iblisti ve bir sürü kötü şey yaptığını söylemişti. Ancak bir toplu katliamı duymak gerçekten de bir "uyan çığlığı"ydı.

"Neden? Sadece canlarını yakamaz mıydın?"

Ash omuz silkti. "Kendimi kaptırmıştım işte, bilirsin."

"Hayır, bilmem!" Arabada bir katille oturuyordu. Bir katil iblisle. "Kanatların var, uçup gidebilirdin!"

"Evet, düşününce bu daha iyi bir seçenek olabilirdi."

"Yüce İsa."

"Daha o zaman doğmamıştı."

Eva gözlerini ovuşturdu.

"Bir sürü izinsiz insan ölümünden sonra cennet kızdı ve Rafael'i gönderdi. Beni bağlayıp cehenneme götürdü. Sarah sonunda onu nasıl boşaltacağını bilen bir adamla evlendi ama emin değilim. O zamanlar karanlık zamanlardı."

Eva gözlerini ovuşturmaya devam etti.

"Ancak onu kirletmem biraz işe yaradı. Ne olduğumu öğrenince yaptığı şeyi kabul etmek istemedi, onu nasıl kandırmaya çalıştığıma ve bunu başaramadığıma dair bir sürü yalan söyledi, taliplerini acımasızca öldürdükten sonra Rafael'e ona yardım etmesi için yalvardı. Daha kötüsü, olayın onun ağzından anlatılan versiyonu *Tobit'in Kitabı*'nda geçiyor ve bu kitap hâlâ ortalarda. Beni de pisliğin teki gibi gösteriyor."

Eva elini indirip gözlerini sımsıkı kapattı ve tüm bunları sindir-

meye çalıştı. Araba, midesini ağzına getirecek şekilde bir başka köşeyi döndüğünde gözlerini yeniden açtı. Kusmak üzereydi. "Rafael seni *bağladı* derken ne demek istedin?"

"Beni çölden çıkardı ve lanetledi. İblislerin her türlü duyusu vardır. O, benim duyularımı elimden aldı."

"Bu yüzden mi renkleri göremiyorsun?"

Bir başka "Dur" levhasından hızla geçerken başıyla onayladı. "Lanetin başka bir yan etkisi daha vardı," dedi Ash. "Unvanımı kaybettim. Rafael beni görünmez kıldı."

"Gayet de görülürsün."

"Biliyorum, bu bir mucize. Nedenini bilmiyorum."

"Kafam karıştı."

"Lanetin bir parçasına göre karşı cins ya da potansiyel seks partneri olabilecek herhangi biri beni görmüyor. Yani oradayım, benimle buluşuyor, benimle sohbet ediyorsun ama hiç ilgini çekmiyorum. Düz karton kadar çekiciyim. Bir kaya kadar sıkıcıyım." Ağzı çarpıldı. "Bu, bir şehvet iblisi için mükemmel ceza."

"Tanrım." Eva'nın aklından türlü düşünceler geçiyordu. Kardeşlerinin barın dışında söylediği tuhaf şeyleri hatırladı. Ash'in ilk günkü şaşkınlığını, onu çekici bulduğunu söylediğinde duyduğu hayreti. İlk tanıştırdıklarında Skye'ın onunla hiç ilgilenmemesini.

Sonra aklına başka binlerce soru geldi. "Peki ya o akşam bardaki kadınlar? Onlar seni gördü."

Ash ona baktı. "O gece ne olduğunu bilmiyorum. Üç bin yıldır böyle bir şey olmamıştı. Nedenini bilmiyorum ama lanet geri döndü, belki de önemli bir şey değildir."

Tamam, bu daha kafa karıştırıcıydı. "Bu lanetin çok etkili olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, seni ilk anda *gördüm*. Çalarken onca insanın arasında seni gördüm. Kardeşlerin öyle düşünmese de lezbiyen değilim."

Ash sırıttı. "Biliyorum. Beni neden görebildiğini bilmiyorum. Sen bir anomalisin. Ayrıca görü sahibisin, herhangi özel bir eğitimin olmasa da doğaüstü yaratıkları görebiliyorsun. Bu senin bir parçan."

Eva ona halüsinasyonlarından bahsettiğini hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. Aşağılık herif bildiği hâlde hiçbir şey söylememişti. Onun neden gerçekten bir iblis olduğunu söylemekte bu kadar isteksiz olduğunu biliyordu. Onu bu gece eve asla götürmezdi. *Pislik.*

"Bana *cadı* soyundan geldiğimi ve *görü* sahibi olduğumu söylemiştin, bok kafa," diye çıkıştı. "Doğruyu öğrenmek istiyordum ama sen bana bir ton yalan söyledin."

"Yalan değil. Görü olayı dışında. Görü sahibi olmanın tek mantıklı açıklaması bir cadı olman."

Eva şaşırdı. Gözlerini kırpıştırdı. "Cadılar da mı gerçek? Tanrım. Bu çok fazla. Hiçbir şey anlamıyorum." Öne eğilip elleriyle yüzünü kapatsa da hemen indirdi çünkü Ash korkunç sürdüğü için midesi bulandı.

"Ben de şaşkınım."

Eva doğruldu ve ona baktı. "Peki olay bu mu yani? Binlerce yıl sonra seni çekici bulan biriyle tanıştın ve onunla yatmak istedin."

"Hı hı." Başka bir mahalleye girerken en sonunda yavaşladı.

Eva, bunun kendisini bu kadar incitmesine şaşırdı. Ne de olsa o, lanet bir iblisti. Ne demesini bekliyordu ki?

Bir saniye, bir *iblis* ona karşı bir şey hissetmiyor diye üzülmüş müydü? Bunun için sevinçten havalara uçması gerekirdi. İstediği en son şey, 'kendini biraz kaptırdığı' için bütün bir köyü katledebilecek bir iblisin ona ölümsüz aşkını ilan etmesiydi.

İblisler sevebilir miydi? Muhtemelen hayır. Ash ona karşı duyguları *olduğunu* söylese de bu bir yalandı. Verdiği doğrudan cevap belki de tek dürüst olduğu şeydi. Bunun Eva'yı teselli etmesi ve bir tür çarpık ilişkiye sürüklenmediği için kendisini iyi hissettirmesi gerekirdi.

Öyle olması gerekirdi ama değildi.

Sonra Ash kaşlarını çattı. "Ayrıca o gece müziğini gerçekten çok sevdim. Beni sakinleştirdi. Seninle çalmayı seviyorum. Senin yanında olmayı seviyorum. Arkadaşlığın... çok eğlenceli." Ash şaşkın görünüyordu.

Vay canına. Bu duygusal sözlerin Eva'yı etkilemesi gerekirdi ama *hayır*.

"Bir dakika, eğer iblissen piyano çalmayı nasıl öğrendin?"

"Söyledim ya. Miguel öldürülmeden önce öğretti. İblisler insan yeteneklerini çabucak öğrenebilir ama asla gerçek sanatçı olamayız. Sadece insanların yaptıklarını taklit edebiliriz. Ruhumuz yok ve yaratıcılık ruh gerektirir. Bu yüzden kendimi bir müzisyen olarak görmüyorum."

"Fakat iblislerin ruh benzeri bir şeyler geliştirdiklerini söyledin."

Ash omuz silkti. "Bir insan ruhu gibi değil. Tüm insanların içinde ilahi bir şey var ve sanatları buradan kaynaklanıyor. İblisler sadece... iblistir."

Ona inanmıyordu. Yalancı bir pislik olsa da, onun gözünde müthiş bir müzisyendi ve müziğinde en ufak bir "ruhsuzluk" yoktu.

Ancak o konuşma beklemek zorundaydı çünkü Ash sonunda onun arabasım, harap bir apartman binasının yanındaki çukurlarla dolu bir otoparka çevirmişti. Onu şehrin öbür ucuna, en bakımsız mahallelerinden birine götürmüştü. Balkonlardan çamaşırlar sarkıyor, köşelerde hurda yığınları birikmişti. Bu tanrının unuttuğu saatte bile bodrum katlarından birinden yükselen ağır metal müziğin boğuk uğultusu duyuluyordu.

"Burada mı yaşıyorsun? Daha güzel bir yere gücün yetmiyor mu?"

Ash bir kaşını kaldırdı. "Daha güzel bir yere gücüm yeter ama burayı seçtik. Kimse burada yaşadığımızı düşünmez, bu yüzden iyi bir saklanma yeri."

Ash arabayı paslı bir sedan arabanın yanına çekip kontağı kapattı. "Hadi, kardeşlerim içeride bizi bekliyor."

Eva o gece kulübünde düşüp başım vurduğunu ve şu an komada olup olmadığını düşünerek arabadan indi. Eva onu dışarı çıkarırken Theolonious tısladı, arka koltuktaki çantası aksini söylüyordu. Ne tür bir koma fantezisinde insan içinde tıslayan bir kedinin oldu-

ğu bir sepeti taşırdı ki? Belki de bir kâbusta diye düşündü. *Belki de öldüm ve cehenneme gittim.*

"Çantanı bana ver," diye elini uzattı Ash. "Sen kediyi al." Eva ona çantasını uzattı, arabası kilitledi. Eva onun peşinden harabe binaya yürürken Ash yalpalıyor gibi görünüyordu. Durumu iyi değildi.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Ne? Ha, iyiyim."

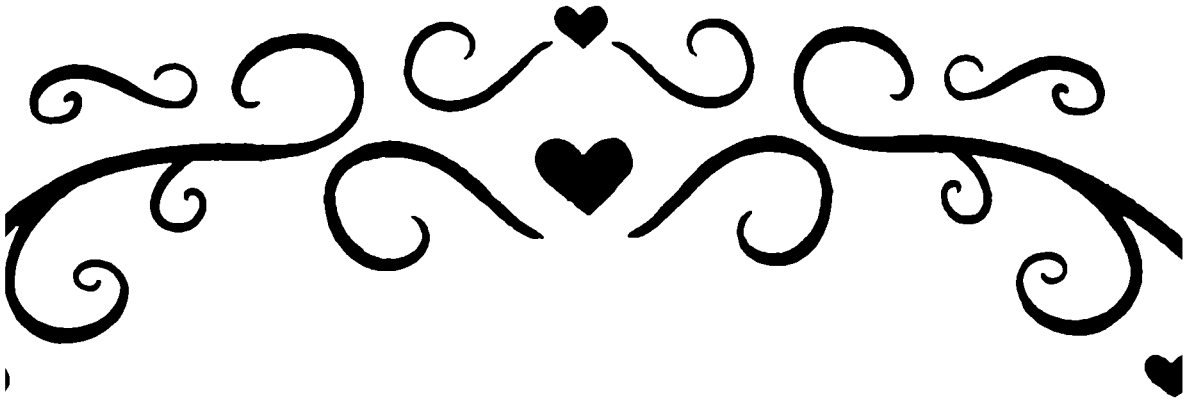
"İstersen çantayı alabilirim."

"Sorun değil." Kapıya geldiler; kapı kırık ve yarı açıktı, Ash onun için kapıyı tuttu.

İblislerin insanlara kapı açması normal miydi, yoksa bu onun "evrim" geçirdiğinin bir işareti miydi? Ya da belki de iblisler insanları tuzaklarına düşürmek için her zaman nazik ve sevimli mi oluyorlardı?

Iğğ. Eva bu gece için bu kadar çok varsayımda bulunmamaya karar verdi. Dünyayı yerinden oynatan aydınlanmalar için çok geç kalmıştı. Altı saat uyuyana kadar başka soru yoktu.

Ninova

16

HERKESİN PEŞİNDE KOŞTUĞU ŞEY

Ash, Eva'nın önünden üçüncü kata çıkarken şu an merdivenleri çıkmanın onun için neden bu kadar zor olduğunu düşündü. Belki Mist'le dövüşürken çok kötü yaralanmıştı. Mantıklıydı, yarasma bastırdığı tişörtü kandan kıpkırmızı kesilmişti.

Pekâlâ. Kan kaybından ölemezdi ve laneti sayesinde acıya dayanabilirdi. Rafael pisliğinin tek faydası bu olmuştu.

Üçüncü kata zorlukla çıktı, evin kapısını açıp Eva'ya içeri girmesini işaret etti. Kızın eve şüpheyle baktığını görebiliyordu, derin bir nefes aldı. *Bekle, bekle...*

"Tanrım, bu da ne?"

"Bir koruma büyüsü," dedi Ash kapıyı kapatıp kilitlerken. Kapının iç tarafında başka bir desen daha vardı.

"Bu..."

"Kan."

"Kimin..."

"Bizim."

"Ash, sen misin?" Belial'ın sesiydi.

"Evet."

Ninova

Bel mutfağın köşesinden döndü, Eva'yı gördüğü anda gözlerini ateş bürüdü. *Lanet olsun.* Sonra Ash'in çıplak üst bedenine baktı -omzundaki yaraya, yan tarafına bastırdığı kan içindeki tişörtüne- ve gözleri kocaman açıldı. "Ne oldu?"

"Mist."

Bel'in yüzü bir anda soldu. "Mist mi?"

Ash başıyla onayladı. "Kedini odama koyabilirsin," dedi Eva'ya. "Benden çok Bel'den nefret edecektir."

Kedi tıslayarak buna yanıt verdi.

Eva, gözlerini Belial'dan alamadığı için bir şey demedi. İçinden bir ses ona ölümcül bir şeye yakın olduğunu söylüyordu ve o ses haklıydı. Belial öfkelenmişti, patlaması an meselesiydi.

"Mishetsu ile ne oldu?" diye gürledi. Gözlerinden alevler çıkıyordu. "Buraya neden bir insan getirdin?"

Meph ile Raum salondan çıkıp geldiler, sessiz ve yavaş hareket ediyorlardı. Herkes aşırı temkinli ve gergindi.

"*İnsan* tam karşında duruyor," diye homurdandı Eva.

"Biliyor," dedi Ash ama Bel dinlemedi.

"Şimdi zamanı değil, Asmodeus. Kıza bağlandığını anlıyorum ama Mishetsu seni bulduysa ihtiyacımız olan son şey..."

"Kız biliyor."

"Kapa çeneni. Mishetsu seni onun yanında bulduysa, seni onun evine kadar takip etmiş olabilir ve ..."

"Yapmış. Kız her şeyi biliyor."

"Kız bu işin içine dâhil olduysa biz..." Bel şaşkınlıkla durdu. "Neyi biliyor?"

"Ash'i cehenneme götürmek isteyen korkunç, gri iblisten bahsediyorsan," dedi Eva. "Evet, biliyorum."

Ash inledi ve gözlerini kapattı. *İşte başlıyoruz.*

Bel öfkeyle onlara baktı.

"Mist bizi buldu," dedi Ash. "Bana Eva'nın evinde saldırdı ve üçüncü kattan aşağı uçtuk. İşin içine kanatlar girdi. Kız her şeyi gördü."

"Lanet olsun," dedi Meph.

"Benimle kafa mı buluyorsun?" Bel'in gözleri alevler içindeydi, koca göğsü hızla inip kalkıyordu. Boku yemişlerdi.

"Aslında sadece önceden gördüklerimi doğruladı," dedi Eva, sanki bundan zevk alıyormuş gibi konuşmuştu.

Ash omzundan geriye öfkeli bir bakış attı, Eva da aynı öfkeyle ona karşılık verdi. Görünüşe göre bu, ona yalan söylediği ve onu tehlikeye attığı için bir cezaydı. Ash bunu hak etmişti.

Belial'ın çevresindeki hava ısıdan dalgalanmaya başladı. "Ne?"

"Kulüpte o gece her şeyi görmüş." Bayan İnatçı yüzünden her şeyi açıklamak zorundaydı. "Zebaniyi öldürürken bizi görmüş."

"Gizlice içeri girdim ve sizin süslü melek kanatlarınızı, o iğrenç, çirkin yaratığı öldürdüğünüzü gördüm."

"Bu mümkün değil." Belial'ın kafasından kıvılcımlar çıkıyordu. Kahretsin, lanet herif alev almak üzereydi. Eva temkinli bir şekilde geriye doğru bir adım attı ve nihayet ne tür bir ayıyı dürttüğünü anladı.

"Kızın görüsü var," dedi Ash, sessizce mutfak tezgâhının yanına geçen Raum'a hızlıca baktı. Raum ortamı sakinleştirmek için hazır olduğunu söylemek ister gibi başını salladı.

"Bunu bana söylemedin, öyle mi, Asmodeus?" Bel'in burun deliklerinden gerçek dumanlar çıkmaya başladı. "Bu bilgiyi benimle paylaşmanın önemli *olabileceğini* düşünmedin, öyle mi? *Görüsü olan bir insanla takılmanın* akıllıca bir şey olmayabileceğini *hiç* düşünmedin, öyle mi?"

"Sakin ol, kardeşim."

"*Bana sakin ol deme!*" Bel arkasına dönüp duvara yumruk attı. Yumruğu duvarın içine girdi.

"Harika," diye iç geçirdi Meph. "Depozitomuz yandı."

"Sakinleşmen lazım, Bel. Burada bir insan var ve Mist hakkında konuşmalıyız."

Belial biraz büyümüştü. Kafası tavana değmek üzereydi. "Mis-

Ninova

hetsu'yu doğrudan buraya getiriyorsun. Burası güvenli yerimiz olacaktı ve *sen* işi berbat ettin!"

"Ben..."

"ASMODEUS, SENİ ÖLDÜRECEĞİM!"

Sesi odanın içinde gümbürdedi. Herkes kulaklarını elleriyle kapattı. Sepetin içindeki Eva'nın kedisinin ulumaları odayı doldurdu.

Sonra kızılca kıyamet koptu.

Belial'ın etrafında çakan kıvılcımlar bir anda alev aldı ve o dev herif bir anda alevlerin içinde kaldı. Sırtından devasa, tüylerle kaplı kanatlar fırladı, tişörtü paramparça oldu. Tam anlamıyla öfke moduna geçtiği için o beyaz kanatlar da cehennem ateşiyle yanıyordu.

Belial daha da büyüdü, ta ki başı tavana çarpana kadar. Kol kasları birer ağaç gövdesi kalınlığında, yumruklarıysa kocaman birer tokmak gibiydi. Gözleri tamamen alevle doldu. Sarı saçları mucizevi bir şekilde uzayarak başıyla omuzlarının etrafında kıvılcımlar ve dumanlarla birlikte dönmeye başladı. Tam anlamıyla alev, kaos ve saf dehşetin girdabıydı.

Ash iç çekti. Belial'ı binlerce kez bu hâlde görmüştü ama Eva görmemişti. Boğazını yırtarak çıkan çığlığa bakılırsa, kızın ödü patlamıştı.

Ash'in arkasına saklanıp kolunu sımsıkı tuttu. Ash onun korkudan bayılmak üzere olduğunu anladı ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Bu gece yaşanan her şeyden sonra onun yine de kendisinden korunma istemesi, Ash'in içinde garip bir his uyandırdı. Aynı anda hem ağır hem de kıpır kıpır bir duygu. Bunun ne anlama geldiğini anlayamıyordu ama bildiği bir şey vardı: Onun aradığı güveni ona gerçekten vermek istiyordu.

Belial alevler saçarak ona doğru geliyordu. Hava sanki suyun altında derin dalış yapmışlar gibi ağırlaşmıştı ve evin içinde bir rüzgâr esiyordu. Kedi hâlâ uluyor, ışıklar yanıp yanıp sönüyordu.

Genelde Ash, Bel'le biraz kapışır, onun öfkesini boşaltmasına izin verirdi. Birkaç yanıkla kurtulurdu ama acı duymazdı, zaten çabucak iyileşirdi.

Oysa şimdi kavga zamanı değildi. Eva'nın güvende olmasını istiyordu. Bel'i konuşarak sakinleştirmenin imkânı yoktu, bu yüzden geriye tek seçenek kalıyordu.

Dev canavar onu öldürme güdüsüyle üzerine gelirken, "Raum," dedi sessizce. "Kovayı al."

Raum cevap vermedi ama Ash musluğun açıldığını ve isteğinin yerine getirildiğini duydu. Belial'dan gözlerini ayırmadan sessizce Bel'in arkasından gelen Raum'a uzandı, kovayı aldı.

Ash kovayı olduğu gibi Bel'in suratına boşalttı. "Kes şunu!"

Ölümcül bir sessizlik oldu. Kedi bile sustu.

Bel'in etrafını saran alevler söndü. Elbette cehennem ateşi öyle hemen sönmezdi ama su bazen dikkatini dağıtırdı.

Ya da ondaki *öldürme* isteğini artırırdı.

Ancak bu sefer şanslılardı.

Bel gözlerini kapattı, kafasını sağa sola sallarken her yere su damlacıkları saçtı. Bedeninin kalanı sönmüştü ve beyaz kanatları çıktıkları yere geri döndü. Birden küçüldü ama insan formunda bile iki metre olduğundan, dev gibi görünmemesi mümkün değildi.

Ne yazık ki saçları birden çok uzamıştı, bu yüzden yeniden kesmek zorunda kalacaktı. Açık renkli saçları şu an omuzlarından göğsüne dökülüyor, onu binlerce yıl öncesine götürüyordu. Bir gladyatörle futbolcu arasında gidip geliyordu. Biraz komikti.

Belial en sonunda gözlerini açtı -yine maviydiler- ve Asmodeus'a öfkeli bakışlar attı. "Seni *öldüreceğim*."

"Özür dilerim, kardeşim ama şimdi öfkelenme zamanı değil."

Belial'ın bakışları buz kesti ama omuzlarından dökülen ıslak saçlarıyla pek de etkili görünmüyordu. İç çekerek tişörtünden kalanları çıkarıp yere attı. "Bu tişörtü yeni almıştım. Şimdi bir de saçlarımı kestirmek zorunda kalacağım."

"Bu ay üçüncü," dedi Raum arkasından.

"Hepinizi öldüreceğim," diye gürledi Bel su damlayan kafasını sallayarak.

"Senin terapiye ihtiyacın var, kardeşim," dedi Meph.

"Aynen," dedi Raum.

"İkiniz de siktirin gidin. Sen de, Asmodeus. Evimize lanet bir insan getirdin!" Hâlâ Ash'in arkasında duran Eva'ya öfkeyle baktı. "Alınma."

Eva karşılık olarak hırıltılı bir ses çıkardı.

Ash boş kovayı Raum'a verdi, o da onu mutfak tezgâhına koydu.

"Mishetsu ile ne oldu?" diye sordu Bel. "Bana anlat. Kendimi kaybetmeyeceğim."

"Sana söylediğimde aynı şekilde düşünüp düşünmeyeceğini bilemiyorum," dedi Ash.

"O kadar kötü, öyle mi?"

Elini saçında gezdirdi. Ya da denedi çünkü dövüş yüzünden saçları karman çormandı, parmakları yarı yolda kalınca vazgeçip elini çekti. Diğer eliyle hâlâ tişörtü yarasına bastırıyordu. Kumaş sırılsıklamdı ama o umursamadı.

"Eva'nın evine ilk gittiğimde bıraktığım kokumu almış ve ben gelene kadar beklemiş."

"Siktir." Belial eliyle yüzünü sıvazladı. "Çok kolay olmuş. Söylediğim gibi şehri terk etmeliydik."

"Hepimizi eninde sonunda bulacak," dedi Raum tezgâha yaslanarak. "Ona boşuna Avcı demiyorlar. Peki onu neden bıraktın, Ash?"

"Kaçtı." Öfkeli bir bakış attı. Dumana dönüşen bir iblisi yakalarken Raum'u izlemek isterdi. "Fakat dövüşte onu fena yaraladım, iyileşmesi zaman alacaktır. Onun geri gelmesi için endişe etmeye başlamadan önce bir plan yapmak için birkaç saatimiz var."

"O zamana kadar şehirden ayrılmak zorundayız," dedi Bel. "Geldiğinde yalnız olmayacaktır."

Herkes homurdandı. Eva hariç elbette. Ash omzunun üzerinden ona baktı. Korku dolu gözlerle duruyor, sanki hayalet görmüş gibi onlara bakıyordu. O kadar masum görünüyordu ki... Ash midesinde garip bir şey daha hissetti.

Onun tanıdığı Eva, güçlü ve canlı bir kadındı. Ne korkak ne de çekingen biriydi. Onu şu hâliyle görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik bunu değiştiremiyor olmak onu deli ediyordu. Onu omuzlarından tutup tekrar eski Eva'ya dönene kadar sarsmak istiyordu ama içindeki bir ses, bunun doğru yol olmadığını söylüyordu.

"Buraya daha yeni geldik," diye sızlandı Meph. "Gitmek istemiyorum."

"Cehenneme de gitmek *istemezsin*, değil mi, salak herif?" diye terslendi Bel.

"Tamam, gidiyoruz," dedi Raum. Bu gece aklı başında olan tek kişi oymuş gibi görünüyordu. "Peki nereye?"

"Birinin kapı mührü çizmesi için diğer tarafta olması lazım," dedi Ash. Görüşü bulanmaya başlamıştı, her yerde siyah noktalar uçuşuyordu. Birden korkunç bir yorgunluk çöktü.

"Kapıdan geçmek zorunda değiliz," dedi Meph. "İçimizde hâlâ Nephilim kanı var. Mist bizi kolayca bulamaz."

"Eva da bizimle gelmek zorunda," dedi Ash. "Mist onun kokusunu biliyor. Yani Nephilim kanı bir boka yaramayacak. Bizi bulamayacağı bir yere gitmek zorundayız ya da başladığımız yere geri dönüp kapıdan geçeceğiz. Yoksa Mist bizi bulacaktır." Montreal'den ayrılmak istemiyordu ama gitmek zorunda olduğunu da biliyordu. Bel haklıydı, Mist geldiğinde yalnız olmayacaktı.

"Lanet olsun, Asmodeus!" Duvarı yeniden yumruklamak istermiş gibi kolunu kaldırdı.

"D-durun." Eva'nın incecik, ürkek sesi duyuldu. Hiçbir şey Eva'yı küçücük ya da ürkek olarak tanımlayamazdı ancak şu an öyleydi. "Sizinle nereye geliyorum? Mühürler de nedir? Nephilim kanı filan."

Herkes birden öfkeyle Ash'e bakmaya başladı. "Onun her şeyi bildiğini söylemiştin."

Ash de öfkeyle onlara baktı. "*Her şeyi* değil. Konuşmak için çok zaman yoktu. Sadece ona durumu ana hatlarıyla anlattım."

Belial öyle bir nefes alıp verdi ki bina yerle bir olacak gibi sal-

landı. "Lanet olası tarih dersi için zaman yok. Nereye gideceğimize karar vermemiz gerek."

"Birkaç saatimiz daha var," dedi Bel'e. "Dediğim gibi, Mist'i kötü yaraladım. Eva'yı yanımızda götüreceksek onun da bilmesi gerek."

"Söyleyin bana," dedi Eva, sonunda onun arkasından çıkıp öne geçerek. Sesi biraz daha güçlü geliyordu ve bu, Ash'in karnını sıkan yumruğun biraz gevşemesine neden oldu. "Artık benim burada olmadığımı varsayarak konuşmayı bırakabilirsiniz, çok teşekkür ederim. Şoktayım ama beceriksiz değilim. Nephilim kanı nedir ve mühürler ne anlama geliyor?"

Belial ona baktı. "Sana kısaca bilgi vereceğim, dikkatle dinle."

Eva başını salladı.

"Yaratılışta üç tür büyü vardır: Zamanî büyü, Sheolik büyü ve Empyrean büyü. Cadılık ya da yeryüzünde insanlar tarafından yapılan herhangi bir büyü Zamanî büyüdür. İblisler Sheolic büyü kullanır, melekler ise Empyrean büyüyü. Her birinin kendine özgü kuralları ve uygulama yöntemleri vardır. Buraya kadar anladın mı?"

"Büyü gerçek. Anladım." Eva yutkundu.

"Büyünün çoğu, çeşitli amaçlar için güç sembolleri olan tılsımlarla yapılır. Koruma sembolleri, kapılar, anahtarlar, mühürler... her ne dersen. İblisler, cehennem kapıları denilen tılsımlar aracılığıyla seyahat edebilir. Bunları dünyada kullanmak için bulunduğumuz yere bir tılsım çizeriz, sonra gitmek istediğimiz yere başka biri aynı tılsımı çizer. Biz tılsımın içine adım atarız ve... bum! Oradayız."

"Yani duvarlardaki o tuhaf sembollerin hepsi tılsım."

"Evet, onlar kapı için değil, koruma tılsımları."

Eva sanki her şeyi özümsemeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Gözlerinde Ash'in kırık pencereden uçtuğunu gördüğündeki aynı çılgın bakış vardı. Ash, kızın kafayı yemeden bir gecede bu kadar şeyi öğrenmesinin doğru olup olmadığından emin değildi ve gözünü ondan ayırmamaya karar verdi.

Yine de gözlerini bir yere sabitleyemiyordu. Sürekli dikkati da-

gılıyor, bakışları gidip geliyordu. Kaburgalarına bastırdığı tişörtü kandan sırılsıklam olmuştu, belki de nedeni buydu.

"İblisler cehennem kapılarından geçebiliyor ama insanlar geçemiyor, öyle mi?" dedi Eva.

Birbirlerine baktılar.

Kendini odaklamaya çalışarak, "Bazı yollar var," dedi Ash cılız bir sesle. Şu an açıklamak istemiyordu çünkü Eva'nın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını biliyordu.

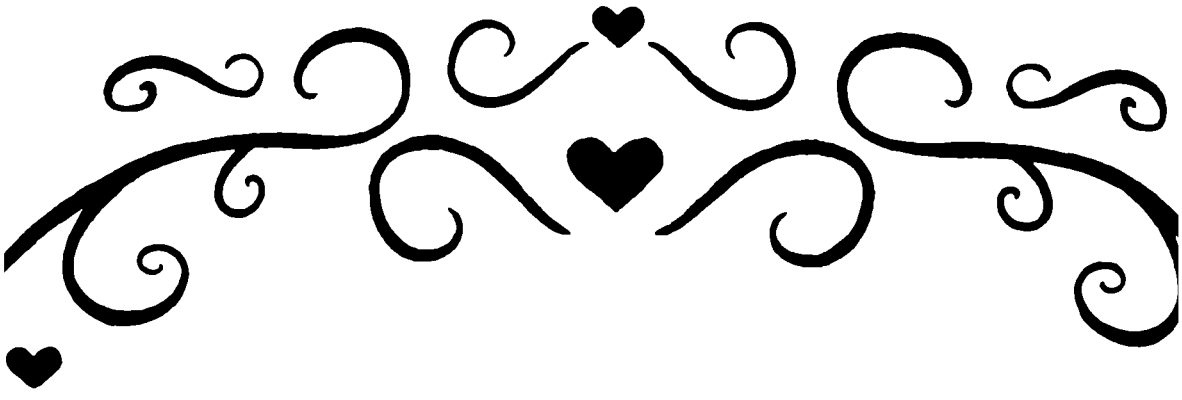
"Tamam." Neyse ki daha fazla sormadı. "Nephilim nedir?"

Belial'ın çenesi kasıldı. "Bu uzun bir hikâye ve şu an zamanı değil..."

"Ben kısa versiyonunu anlatayım," diye araya girdi Meph.

Belial ve Raum homurdandı.

"Ne? Kızın bilmeye hakkı var." Meph şeytani bir şekilde gülümsedi. "Kısa tutacağım, yemin ederim."

17

NEPHILIM OLMAK BERBAT BİR ŞEY

"Bir zamanlar," diye başladı Meph. "Yeryüzünü koruyan ve başparmakları kıçlarında dolaşan bir grup melek vardı. Bazıları insanlara fazla ilgi gösterdi, ne demek istediğimi anladınız. Neyse, cennetten atıldılar çünkü seks kutsal serseriler için kötüdür.

"Düşmüş melekler oldular ve insanlarla yaramaz şeyler yaptılar. Dünyada her şey yolundaydı. Ancak hâlâ sıkıcı ilahi misyonları yerine getirmeleri gerektiğini düşünüyorlardı, bu yüzden masum ruhları yoldan çıkarmak için iş başında olan cehennem güçlerine karşı insanların koruyucusu olmaya karar verdiler. Bu meleklere Grigori, Dünyanın Göksel Gözcüleri denildi."

Bel'in canı sıkıldı. "Bu şimdiye dek duyduğum en aptalca şey."

Ash de onunla aynı fikirdeydi.

"Şşş, kardeşim," dedi Meph parmağını dudağına götürerek. "Henüz bitmedi. Nihayetinde Grigori insanlarla çiftleşti ve ne oldu bilin bakalım? İnsan-melek karışımı melez bir ırk ortaya çıktı ve bunlara Nephilim dendi. Nephilim'in kanı özeldi ve iblisler tuhaf, sapkın yaratıklar olduğundan, o kanı içerlerse başka havalı şeylerin dışında kimsenin onları takip edemeyeceğini keşfetti. Mesela bir iblis cehennemden kaçmak isterse tek yapması gereken kandan içmekti. *Ta da!* Görünmez oluyordu."

Eva yarı şaşkın yarı öfkeli bir şekilde onlara baktı. "Siz de bir Nephilim bulup kanını içtiniz, öyle mi?"

"O kadar basit değil," diye araya girdi Bel. "Hem Cennet hem Cehennem Nephilimlerin peşinde. İblisler kanları için onu istiyor. Melekler de iblislerin onların kanını içmesini istemiyor ve melek-insan ırkının iğrenç olduğunu düşünüyorlar. Bir Nephilim bir iblisin eline düşerse esir hayatı yaşar ve kan kaynağı olarak sürekli hayatta tutulur. Melekler birini bulursa 'merhamet etmek' için -ki melekler merhametsizdir- o zavallıyı anında öldürürler."

"Nephilim olmak berbat bir şey desenize," dedi Eva.

"Çok berbat," dedi Meph.

"Tamam." Eva derin bir nefes aldı. "Sanırım aşırı bilgi yüklemesine maruz kaldım. Bunları sindirirken kimse konuşmasm. Zavallı bir yaratığın kanını içtiniz ve kimse sizi bulamaz. Ya da bir şey."

Başlarıyla onayladılar.

"Kapılardan falan geçebiliyorsunuz ve nereye giderseniz gidin Mist sizi bulamaz. Ancak işin handikapı, kapıdan geçmek için birinin diğer tarafta bir tılsım çizmesi gerekiyor, bu durumda güvenece-ğimiz birini bulmak zorundayız."

"Tam üstüne bastın," dedi Meph sırıtarak. "Bir insana göre zekisin."

"Sen de bir iblise göre aptalsın," dedi Raum.

"Hey, bu hiç hoş değildi."

"Dinleyin, tüm bunlar çok korkunç olsa da Montreal'den öylece çekip gidemem." Eva şimdi daha çok kendisi gibi konuşuyordu. Ash rahatlamıştı ama başı dönüyordu sanki. Ya da belki de kan kaybındandı. Evet, bu yüzden olmalıydı.

"Bir işim var ve kiramı ödemek, penceremi tamir ettirmek zorundayım. İki hafta sonra bir gösterim var."

Ash rahatladığını mı sanmıştı? Boğazına bir yumruk gelip oturmuş, rahatlama hissini alıp götürmüştü. Eva'nın hayatını altüst etmesi onun suçuydu. Bu daha önce onu hiç rahatsız etmemişti ama şimdi ediyordu.

Onu koruyacağına, ona dokunan olursa onu öldüreceğine yemin etmişti ama şu an tüm gücünü ayakta durmak ve gözlerini açık tutmak için harcıyordu. Şakakları zonkluyordu, *yorgunluktan* ölmek üzereydi. Yer ayaklarının altından kayıp gidiyordu sanki.

"Ya bizimle gelirsin ya da Avcı seni bulur," dedi Meph kısa ve öz bir şekilde.

"Buraya hiç dönmeyecek misiniz yani?" Eva'nın sesinde artan bir panik havası vardı. "Peki ya ben? Hayatımın sonuna kadar tehlike içinde mi yaşayacağım?"

Ash eliyle karman çorman saçlarını düzeltmek istedi ancak kolu ağırlaşmıştı, kolunu kaldırınca başı döndü. Vazgeçip konuşmaya odaklandı. "Hepimiz kalıcı bir çözüm istiyoruz fakat şu an tek düşündüğümüz hayatta kalmak. Şimdi geleceği düşünmenin sırası değil."

Eva ona bakıp derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Ancak beni bunun içine sürüklediğin için sana acayip kızgınım. Sen gelmeden önce bunlardan bihaber yaşayan, kendi hâlinde bir insandım. İlk başta beni rahat bırakmış olsaydın bunların hiçbirini öğrenmeyecektim."

Elini tişörtüne iyice bastırdığında yeni bir kan dalgası yan tarafından aşağı akmaya başladı. Eva'dan bunları duymak onu çok huzursuz etmişti. Göğsüne bir ağırlık oturmuş gibiydi ve teni karıncalanıyordu. Bu duyguyu isimlendirebilirdi çünkü daha önce yaşamıştı.

Vicdan azabı.

En son Miguel öldürüldüğünde hissetmişti. Şimdi de Eva'nın hayatı tehlikedeydi. Mist doğru söylemişti: *Ona gerçekten değer verseydin onu rahat bırakırdın.*

"Ash'i suçlama, şekerim," dedi Meph şeytani gülümsemesiyle. "Binlerce yıl sonra hayatına giren ilk kadın sensin. Ne yapmasını bekliyordun? O bir şehvet iblisi sonuçta."

"*Geçmişte* öyleydim," diye homurdandı Ash. Bunu kaç kere daha açıklaması gerekecekti? "Ayrıca ona öyle söyleme."

Eva ellerini havaya kaldırdı. "Ah, o zaman tamam! Elbette anlıyorum. Onu affediyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, Meph," dedi Raum. "Kız ironi yapıyor."

"İroninin ne olduğunu biliyorum."

"Asıl meseleye dönebilir miyiz?" diye terslendi Bel. Gözlerinde alevler titreşirken herkes dikkat kesildi. Kimse Belial'ı kızdırma riskine girmek istemiyordu. "Ben en yaşlı ve en güçlü iblisim, bu yüzden buradan gidiyoruz diyorum. Hoşunuza gitmediyse çok yazık."

"Kimse sana karşı çıkmıyor, kardeşim." Meph dövmeli ellerini açıp havaya kaldırdı. "Ama bize gidecek bir yer gerekiyor."

Ne yazık ki kimsenin buna bir cevabı yoktu.

"Lanet olsun." Ash elini yüzüne götürdü. Bir türlü konuşmaya odaklanamıyordu.

"İyi misin, Ash?" diye sordu Meph. "Çok solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece yorgunum."

"Meph haklı," dedi Bel birden. "Bok gibi görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Ash, içinden kardeşlerinin inceleyen bakışlarından kaçmak geliyordu. Ancak tam Eva'ya dönerken başı döndü ve sendeledi.

Bel onu tutmasaydı yere kapaklanacaktı. "Ne halt oluyor?"

Ash doğruldu ve kendini toplamaya çalıştı. "İyiyim."

"Ne kadar kan kaybettin?"

"İyiyim dedim ya." Bel'in elinden kurtulmaya çalıştı.

"İyi görünmüyorsun. Elini çek de yarana bakayım."

"Ben iyi..." Bel onu bırakır bırakmaz yeniden yalpaladı.

Bel onu tuttu ve Raum'a döndü. "Elini çek de yarasına bakayım. Ben kollarından tutuyorum."

"Siktir git!" diye itiraz etti Ash, ondan kurtulmaya çalıştı ama kan kaybettiği için güçsüzdü ve kurtulamıyordu. Raum gelip elini yarasından çekti. Yaradan anında kan akmaya başladı.

Dahası, Raum tişörtü hareket ettirmeye zorladığında, eli is-

temeden daha da sıkı kavradı ve farkında olmadan tişörtünü sıktı. Ayaklarının dibinde küçük bir kan gölü oluştu.

Eva'nın nefesi kesildi. Kedisi yeniden tısladı.

Belial bir küfür savurdu. "Ocağı yak ve bir bıçak al. Yarayı dağlamamız gerekiyor."

Raum Bel'in dediklerini yapmak için koştururken Bel, Eva'ya gözlerinden alevler çıkarak baktı. "Ne kadar kötü yaralandığını fark etmedin mi?"

"Bu kızın hatası değil," dedi Meph, ondan beklenmeyecek derecede makul bir açıklamaydı. Ash de aynısını söylerdi ama şu an tüm gücünü bayılmamak için kullanıyordu.

Eva şaşkındı. "İyi olduğunu söyledi."

"Acıyı hissedemez," diye çıkıştı Bel. "Her zaman iyi olduğunu söyler."

"Kızı rahat bırak," dedi Ash cılız bir sesle. "İyiyim dedim."

"Kapa çeneni. Raum, bıçağı ısıt."

"Hemen."

Eva ne diyeceğini bilemedi. "Gerçekten de şey mi yapaca..."

"Tam bir ahmaksın, Asmodeus," diye kızdı Belial. "Kan içindesin ve ne kimseye bir şey söylüyor ne de bir şey yapıyorsun."

"Siktir git," diye homurdandı Ash. "Hadi kız, bağır çağır ve bunu da kendi gösterine dönüştür, pislik."

"Beni kızdırmakla uğraşmasan ben de böyle yapmak zorunda kalmam!"

"Heyyy, kavga etmeyin," dedi Meph.

"Kapa çeneni, Meph!" dedi ikisi aynı anda.

"Ne zaman bırakacağım hiçbir zaman bilmiyorsun, değil mi?" diye kükredi Bel Ash'in suratına. "Her zaman omuzlarında dünyanın yüküyle dolaşıp her şey için sadece kendini suçlarsın!"

Bir şekilde gücünü toplayıp, "Alevler saçmadan bir konuşmayı devam ettiremeyecek kadar öfkeli olan ben değilim!" dedi Ash.

"Kanaman olduğunu bana söylemeliydin, lanet olası!"

"Kanamam yok!"

"Evet, var!"

"Sana... iyiyim dedim..." Oda fırıl fırıl dönüyordu.

"Lanet..."

"Bayılıyor!"

"Bel, seni bok kafalı herif, ona bağırman çok işe yaradı, öyle değil mi?"

"Tanrım!" diye çığlık attı Eva. Kedisi yeniden ulumaya başladı.

Ash gözlerini devirdi. Bu dramı çekemeyecek kadar bitkindi.

Hayır, aslında gözleri geriye doğru yuvarlandı çünkü bayılmak üzereydi. Karanlık çökünce kendini ona bıraktı. Belki uyandığında bu boktan şeylerin hiçbirinin olmadığını ve her şeyin eskisi gibi olduğunu görürdü.

Eva'ya uğrar, birlikte müzik yapar, yavaş ve güzelce sevişir, sabah birlikte uyanır ve pencereden vuran güneş ışığında tatsız tuzsuz hamur işleri yerlerdi. Evet, bu çok güzel olurdu.

Karanlığın içine dalarken bu küçük hayale tutundu.

"Lanet olsun, buz gibi oldu," dedi Belial. "Raum, buraya gel ve yarayı dağla. Her yerinden kan akıyor, ahmak herif."

"Bıçak yeterince ısınmadı." Raum bıçağı ocağın üzerinde tutuyordu ve yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı.

"Şunu al." Meph, Belial'a bir mutfak havlusu verdi, Bel de onu alıp Ash'in yarasına bastırdı. Bilincini kaybettiğinde, Ash'in kanlı tişörtü yerde ıslak bir paçavra gibi duruyordu.

Eva'nın gözleri tüm bunlara rağmen gözyaşlarıyla doldu. Kendini korkunç hissediyordu. Ash, buraya gelirken ve arabada konuşurken bir sürü kan kaybetmiş, Eva bunu görmezden gelmişti. Ona yalan söylediği ve insan olmadığını öğrendiği için öyle kızgındı ki iyi olduğunu söylediğinde Ash'e inanmıştı.

"İyi olduğunu sanmıştım," dedi Eva. "Öyle olduğunu söylemişti." Theolonious'un sepetini yere bıraktı, ardından Ash'i tüy gibi hafifmiş gibi kaldıran, üstü hâlâ çıplak olan Bel'e baktı.

Bel onu diğer odaya taşıdı ve öylece kanepeye yatırdı. Ash'in muhteşem saçları darmadağınıktı, bir kısmına omzundaki yaradan akan kan bulaşmıştı. Ona bakarken Eva'nın kalbi sızlıyordu; yine de onu susturmaya çalışıyordu çünkü yalan söylediği ve bir iblis olduğu için Ash'e hâlâ kızgındı.

"İyi olacak." Bel, Ash'in yanına diz çöküp yarasına bastırırken Eva'nın titreyen ellerine baktı ve iç geçirdi. "Sana bağırmamalıydım. İnatçı pisliğin teki ve kimseye kanaması olduğunu söylemedi. Bu senin suçun değil."

"Gerçekten çok mu kanaması var?" Bunu söylemek bile hoşuna gitmemişti.

"O iyi. Bu yüzden ölmez. Bir süreliğine... kendini kötü hissedecek. Onu kanla besleyebiliriz ama şimdi bulmam çok zor, tabii sen gönüllü olarak vermek istemezsen. İnsan kanı olmak zorunda."

Eva boğuluyormuş gibi oldu. "*Beslemek* mi? Kanla?" Bel düşündüğü şeyi mi kast ediyordu?

"Bu kadar gevezelik yeter." Meph aniden ortaya çıkıp ikisinin arasına daldı. "Eva, yaraya bastırır mısın? Teşekkürler, bebek." Onun cevabını beklemeden Bel'i kolundan tutup mutfağa götürdü.

Eva havluyu hemen Ash'in yarasına bastırırken diğer odadan gelen öfkeli fısıltıları duydu. Sessiz konuşmaya çalışsalar da Eva ne dediklerini anlıyordu.

"Kız bu gecelik yeterince şey yaşamamış gibi bir de kanıyla Ash'i mi besleyeceksin?"

"Ne bileyim ben! Kızın onu sevdiğini sanıyordum. Daha çabuk iyileşirdi, bu yüzden kıza sorayım dedim."

"Tek yaptığın kızı korkutmak ve Ash'ten *soğutmak*. Zavallı herif üç bin yıllık sefaletten sonra bir arayı hak ediyor."

"Tamam." Bel iç geçirdi. "Nasıl olur da hiçbir şey söylemez, aptal herif!"

"Sen de ona bağırdığın için aptalsın."

"Siktir git."

"Sen siktir git. İnsanın yanına git. Üzerine bir şey giy de kızı korkutma. Her yerin Ash'in kanı içindeyken bir vahşiye benziyorsun."

"Kapa çeneni. İnsanın yanına *sen* git. Ash kendinde değilken ben de nereye gideceğimizi bulmaya çalışayım."

"Hiçbir yere gidemeyiz."

"Seçeneğimiz yok."

"Koruma tılsımlarını bırakamayız ve Ash kendine gelmeden kapıdan geçemeyiz."

"Lanet olsun, Meph!"

"Bu benim suçum mu?"

"Her şey her zaman senin suçun, bok herif."

Meph'le Belial tartışırken Raum elinde kor gibi bıçakla salona daldı. Ash'in yanına diz çöktü, Eva'nın elini çekip bıçağı yaklaştırırken...

"Dur!"

Raum, birden dehşete düşen Eva'ya baktı. "Yapamam. Bıçak soğur."

"Ona kanımı verirsem iyileşir mi?"

Raum'un yüzü yumuşadı. "Gerçekten bir şey hissetmeyecek, Eva."

"Ama..."

İğrenç bir cızırdama sesi havayı doldurdu, ardından eriyen etin sesi duyuldu. Eva sesten, kokudan ve kan kaybı yüzünden baygın hâlde olan iblise duyduğu sempatiden dolayı irkilip geri çekildi, neredeyse kusacak gibi oldu.

O anda, o baygın hâliyle, teni kan kaybından solmuşken, olduğu şey yüzünden ondan nefret etmek zordu. Eva'nın gözünde hâlâ Ash'ti. Âşık olduğunu sandığı adam.

Bir dakika sonra Raum ayağa kalkıp bıçağı bıraktı. "İyi olacak. Yaraları birkaç saat içinde iyileşir ve kan kaybından dolayı akşamdan kalma gibi uyanır, hepsi bu."

Ninova

Eva Ash'e baktı, yan tarafındaki korkunç yanık izinden gözlerini alamıyordu. Onu Mist'ten korumaya çalışırken yaralanmıştı. Onu güvende tutmak için Mist'e saldırmıştı.

Birden her şeyi anlayınca Raum'a bakıp, "Ona kanımı vereceğim" dedi Eva.

Raum başını iki yana salladı. "İğne ya da tıbbi malzememiz yok. Eski tarzda yapmamız gerekir ve bunu öğrenirse Ash beni öldürür."

"O zaman ona söylemeyiz."

"O gerçekten iyi olacak..."

Eva kolunu uzattı. "Yap, yoksa ben yaparım."

Neden bu konuda bu kadar inatçılık ediyordu? Hiçbir şey düşünemeyecek kadar bitkindi ve şu an bunun sebebini sorgulayacak gücü yoktu. Sadece Ash'in tenindeki grimsi tondan hoşlanmamıştı.

Raum onun kararlı olduğunu anlamış olmalıydı. "Pekâlâ. Seni sevdim, insan." Birden gülümsedi ve Eva onun daha önce hiç gülümsediğini görmediğini fark etti. Meph'in suratında her zaman bir joker maskesi varken Raum'un yüzü hep daha ciddi ve daha düşünceliydi. Altın rengi gözlerinde bunun bir nedeni olduğunu söyleyen bir bakış vardı.

Tabii ki vardı. O bir *iblisti*.

"Bu seni çok korkutacak," dedi Raum.

"Neden? Yani sadece kanımı içecek, öyle değil mi?"

Raum bir kaşını kaldırdı. "Buraya gel de sana göstereyim."

Eva biraz tereddütle de olsa dediğini yaptı, Ash'in yanına çömeldiler. Gerçekten solgun görünüyordu ve Eva bunu yapması gerektiğini anladı.

"Elini ver," dedi Raum, yerden bıçağı alırken.

Eva elini uzattı. Raum kocaman eliyle onun elini kavrayıp işaret parmağını tuttu. Diğer eliyle Ash'in dudaklarını araladı.

"Köpek dişlerini görüyor musun? Çok sivriler, değil mi?" Eva'ya bir bakış attı.

"Hayır..." Eva'nın gözleri kocaman oldu. "O bir..."

"Hayır, değil. Fakat iblis kanıyla yaratıldılar ve Ash gerçek bir iblis olduğuna göre, gereken donanıma sahip."

"Dur, vampirler..."

Ancak Raum, işaret parmağını Ash'in köpek dişine bastırınca Eva'nın aklındaki tüm düşünceler uçup gitti. Diş etini delecek kadar sivriydi ve Eva ona dokunur dokunmaz iki diş birden uzadı.

Eva korkuyla geri çekildi. "Tanrım."

Raum ona baktı. "Hâlâ istiyor musun?"

Eva o korkutucu dişlere bakıp içinden hayır demeyi düşündü. Sonra içinden, "*Ne olacaksa olsun,*" diye geçirdi. Ash'in iki metrelik boynuzlu, kırmızı bir canavara dönüştüğünü görmüştü. Bu sivri vampir dişleri ona ne yapabilirdi ki?

Raum'un altın rengi gözlerine bakıp başını salladı.

"Tamam." Raum nazikçe bir eliyle bileğini, diğer eliyle dirseğini tuttu. "İster kendinde olsun iste olmasın, bileğini ağzına götürdüğüm zaman ısıracaktır. Bu bir içgüdü. Şimdiden söyleyeyim, canın yanacak. Hazır mısın?"

Eva başını salladı, öyle gergindi ki midesi bulanıyordu.

Raum Eva'nın kolunu Ash'in ağzına götürdü. Tıpkı Raum'un dediği gibi, Ash korkunç bir kobra gibi başını kaldırdı ve o sivri dişlerini Eva'nın koluna geçirdi. Acıdan Eva'nın nefesi kesildi, gözleri yaşla doldu.

Acıtmıştı. Bu ne romantik ne de seksi bir şeydi. O vampir saçmalıklarına lanet olsun çünkü canı çok *acıyordu.*

Ash bir elini kaldırıp kaçamasın diye onu bileğinden sıkıca kavradı ve ta göğsünden gelen bir inleme duyuldu. Bu ses seksiydi. Eh, Eva'nın durumu iyi değildi. Tanrı aşkına, Ash onun kanını içiyordu.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Raum. "Çok fazlasına ihtiyacı yok." Hızlı bir hareketle Ash'in parmaklarını kolundan ayırdı ve bileğinin serbest kalmasını sağladıktan sonra içgüdüsel olarak yeniden ona doğru atılan Ash'i geri çekti.

Raum onu iki eliyle sıkıca tutuyordu. "Yeter."

Ninova

Ash vahşi bir havyan gibi homurdanırken Eva kıçının üstüne yere düştü. Bir Ash'e bir de bileğindeki iki diş izine bakıyordu. "Tanrım."

Bir iblisin kanını içmesine izin vermişti. Bu yüzden cehenneme gidecekti.

"Vay canına. Bak, ne kadar hızla iyileşiyor." Raum Eva'ya baktı. "Kanın çok iyi olmalı."

Eva, Ash'in korkunç yarasının gözlerinin önünde hızla iyileşmesini izledi. Dakikalar içinde yara izine dönüştü. Yüzüne bakınca renk geldiğini gördü ve çok şaşırdı. Ash derin derin nefes aldı, iyice gevşedi.

Raum ayağa kalktı. "Kolunu saralım."

Eva bileğine baktı. Elini çekince yeniden kan geldi ama çok fazla değildi. Vay canına, o dişler çok sivriydi. Gözlerini Ash'ten alamıyordu.

"O iyi olacak," dedi Raum.

Eva en sonunda başını çevirdi ve yorgun bir şekilde ayağa kalktı.

Koridorda Raum'un peşinden giderken her şeye şahit olan Belial ile Meph'in yanından sessizce geçti. Giderken Theolonious'un sepetini aldı, zavallı klostrofobik kedisi için üzüldü.

Banyoda, Raum camı çatlamış bir ecza dolabını açıp iki tane yara bandı çıkardı. Kolunu uzatmasını işaret etti ve yarayı bantladı.

"Bu kadar." Bandın çöpünü kovaya atıp ona döndü. "Yepyeni oldu."

"Teşekkür ederim."

Raum omuz silkti. "Ash uynanana kadar geçide gidemeyiz, bu yüzden sen de dinlenmelisin."

"Avcı peşimizden gelmeyecek mi?"

"Koruma büyülerinin arkasında durduğumuz sürece bizi bulamaz. Bir süre daha burada güvendeyiz."

"Nereye gideceğiz?" Ash'in tavsiyesine uyup adım adım gidi-

yordu ama belirsiz geleceği konusunda sakin kalması çok zordu.

Raum yine omuz silkti ve arkalarındaki dolapları karıştırmaya başladı. "Duş almak ister misin? Burada bir havlu var." Eva'ya fırlattı. "Ash'in yatağında uyuyabilirsin. Uyumak için kıyafete ihtiyacın olacak muhtemelen. Beni takip et."

Eva'nın yanından geçip koridora çıktı. Eva uysal bir şekilde peşinden giderken iblislerin nazik bir ev sahibi rolü oynamasını merakla izliyordu.

Ash'in odasında, Raum bir şifonyerden siyah bir tişört çıkardı ve yatağa attı. "Al bakalım." Odadan çıkmak için arkasını döndü ama bakışları Eva'nın hâlâ taşıdığı Thelonoious'un sepetine gitti. "Bu senin mi?"

"Hı hı."

Raum'un altın rengi gözleri parladı. "Kedileri severim."

Tanrım, kedileri yemeyi sevdiğini falan söylemese.

"Bakabilir miyim?"

Eva tereddüt etti. "Ash, kedilerin iblislerden nefret ettiğini söyledi."

"Ben hariç. Beni severler."

"Tamam." Bunu yaptığına pişman olmamayı umarak eğilip sepetin kapısını açtı.

Theolonious ok gibi dışarı fırladı ve Eva onun doğruca dolaba gireceğini sandı. Ancak onun yerine doğruca Raum'un uzattığı kollarına atıldı. İblis sevgiyle onu okşadı ve küçük tüy yumağı onun kucağında kıvrılıp mırıldanmaya başlayınca Eva şaşkınlıktan donakaldı.

"Seni gerçekten sevdi." Kedisi Eva'yı bile bu kadar çok sevmiyordu.

"Benimle kalabilir mi?" diye sordu Raum tatlı tatlı ona bakarak.

"Tabii."

Raum gülümsediğinde Eva hayretle ona baktı. Onun ve kardeşlerinin bu kadar muhteşem olmaları insanoğulları için haksızlıktı.

Ninova

Raum odadan çıkınca Eva tek başına kaldı. Hiç kıpırdamadan bir dakika öylece duvara baktı ve sonra saate baktı. Sabahın dördü olmuştu. Dünyayı kafası sanki kocaman bir balonun içindeymiş gibi görmesine şaşırmaması gerekirdi.

Yataktan tişörtü aldı, dalgın hâlde koridora çıktı ve ne kadar yorgun olursa olsun duş almaya karar verdi. Buna değdi. Sıcak su kaskatı kesilmiş kaslarını gevşetti, üstüne yapışan korkuya ve paniğe dair kalan ne varsa alıp götürdü.

Ash'in odasına salına salına giderken kendisini neredeyse normal hissediyordu. Hayatı tehlikede olduğu için dört iblisin olduğu bir evde uyumuyormuş gibiydi. Düşüncesi bile korkunçtu.

Battaniyelerin altına kıvrılıp çarşafın ve üzerindeki kıyafetin kokusunu içine çekti. Parmak uçlarının kıvrılmasına neden olan lezzetli, baharatlı bir erkek kokusuydu.

Bir saniye sonra derin bir uykuya daldı.

18

TAŞ GİBİ SAKİN

Eva sekizde uyandı. Yeterince uyumamış olsa da tuhaf şekilde kendini dinlenmiş hissediyordu. Birden endişelendi. Neden kimse onu uyandırmamıştı? Neden hâlâ buradaydılar? Avcı'nın peşlerinden geleceği konusunda kimse endişelenmiyor muydu?

Yatakta doğrulup battaniyeye sarıldı ve tanımadığı bu yere baktı. Kendi kendine iblislerin ne yaptıklarını bildiklerini söyledi. Endişelenmek için bir sebep olsaydı onu mutlaka uyandırırlardı.

Belki de uyandırmazlardı. Şimdiye dek bir plan yapmış olmalarını umdu ama içinden bir ses ona çok fazla şey istediğini söylüyordu.

Ash'in odası bir şifonyer, masa ve komodin görevi gören, tersine çevrilmiş bir süt kasası hariç boştu. Ona ödünç verdiği kulaklık şifonyerin üzerindeydi ve yerde birkaç parça siyah kıyafet vardı. Çarşaflar griydi. Tek bir yastık vardı.

İyi bir uykunun her şeyi daha iyi hâle getirmesi gerekirdi ve Eva bunun doğru olduğunu söyleyebilirdi. Evet, tüm bu olanlar hâlâ imkânsızdı ama artık panik krizleri geçirmiyor, dün gece inanılması mümkün olmayan şeyler şu an daha olabilir görünüyordu.

Uzanıp sırt çantasını aldı ve ön cebinden telefonunu çıkardı. Ekran aydınlanınca yüksek sesle küfretti.

Bir sürü cevapsız arama vardı. Çoğu babasından, birkaçı annesindendi. Mesaj kutusunu açtı ve okunmamış milyon tane mesaj gördü. Mist gelmeden önce telefonunu sessize aldığı için bir daha küfretti. Ash'le olan inanılmaz seksten sonra babasıyla tatsız bir görüşme yapmış, "baba" ve "seks" kelimelerini bir daha aynı cümlede kullanmamak için telefonu sessize almıştı.

Öfkeli bir şekilde babasının onu neden aradığını anımsadı. O zaman mantıksız gelmişti ama Mist gelmeden önce babasının ona tehlikede olduğunu söylemesi garip bir tesadüfmüş gibi geliyordu. *Babasının* bu konuda bir şey bilmesi mümkün müydü?

Kalkıp iblislerin doğru dürüst bir planları olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu ama babasının acil mesajlarını görmezden gelemezdi, bu yüzden onu aradı.

Telefon telesekretere düşünce, "Harikasın, baba," diye homurdandı. O kadar cevapsız arama vardı ve onu aradığında babasının telefonu kapalıydı.

Annesini aradı. Jacqui açmadan önce telefon birkaç kez çaldı.

"Eva, tatlım! Bütün gece sana ulaşmaya çalıştık."

"Evet, telefonumu sessize almıştım. Kusura bakma."

"İyi misin?"

"Eh işte." Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Ne oldu?"

"Bir sürü şey oldu."

"Tatlım, sana bir şey söylemem lazım."

"Evet, benim de sana söylemem gereken şeyler var." Annesine anlatmadan bu çılgınlığı aşmasının bir yolu yoktu. "Ash hakkında."

"Güzel çünkü ben de onunla ilgili konuşacaktım."

"Dün gece... bir dakika, ne demeye çalışıyorsun?"

"Çok çılgınca."

"İnan bana, gördüklerimden sonra hiçbir şey çılgınca gelmez."

"Kulüpte gördüklerini hatırlıyor musun? Artık halüsinasyon gördüğünü sanmıyorum."

"Ne? Neden?"

"Erkek arkadaşın... seni korkutmak istemiyorum ama erkek arkadaşın şey... şey olmayabilir..."

"İnsan mı?"

Jacqui'nin nefesi kesildi.

"İnsan değil çünkü bir iblis."

"Sen nereden bili..."

"Nereden mi?" Eva acı acı güldü. "Anlatacağım ama önce *sen* nereden öğrendiğini söyle."

"Baban söyledi."

Eva gözlerini kapattı. "Tabii ki."

"Dün gece, kitap okurken odaya birdenbire daldı ve bana erkek arkadaşınla kardeşlerinin isimlerini nereden duyduğumu sordu. Senin hatırına dayanmak istedim ama sonunda baskıya dayanamayıp ona söyledim. Kulüpte ne gördüğünü anlatmadım, bunu duyarsa iyice çıldıracağını biliyordum ama yine de epey delirdi. Stüdyoya gideceğini söyledi ve bir daha geri dönmedi. Normalde birbirimizin özel çalışma alanlarını rahatsız etmeyiz ama geri gelmeyince ofisine bakmaya karar verdim. Kapıyı çaldım, cevap vermedi, o yüzden kontrol etmem gerekti..."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Eva.

"Bir kitap buldum. Sanırım büyü kitabı. Babanın ofisindeydi."

Eva şaşırdı. Babasının ofisinde bir *büyü kitabı* mı vardı? Duymayı beklediği şey bu değildi.

"Latinceydi, bilmediğim başka diller ve semboller de vardı. Daireler, anahtarlar, kısa ve eğri çizgiler, hepsi iç içe geçmiş bir sürü karmaşık sembol vardı."

Tanrım, bunlar Belial'ın söylediği mühürlere benziyordu. Babasının böyle şeylerle ne işi olabilirdi? İblis falan mı çağırmaya çalışıyordu? *Tanrım, lütfen, böyle aptalca bir şey yapmasına izin verme.*

"Kitabın içinde o tek yapraklı çizimler vardı," diye devam etti Jacqui. "Yeni yapılmış, baban tarafından. Aynı sembol çizimleri var-

dı ama kitaptaki diğerlerinden bile daha karmaşıktı. Çizimlerin üzerindeki yazıyı çözebildim ve çizimde aynı desenler vardı."

"Ee?" diye bağırdı Eva telefonu sımsıkı tutarak. "Ne diyordu?"

"Tatlım... yazan şey Asmodeus'tu."

Kahretsin.

"Üç sayfa daha vardı. Belial, Raum, Mephis... Mephistof... Mephi..."

"Ona Meph diyorlar," dedi Eva.

"Meph olsun. Tatlım, baban..." Annesinin sesi fısıltıya döndü. "Sanırım *iblisleri* çağırmaya çalışıyor."

Eva sustu. Biraz daha bekledi.

Konuşması gerektiğini fark etti.

"Hepsi bu mu? Süslü bir kitap buldun ve iblislerin gerçek olduğuna mı inandın?" Bir kahkaha attı. "Bu ne kadar çılgınca farkında mısın? Tamamen, baştan aşağı..."

Eva birden durdu, yıldızları görene kadar gözlerini ovuşturdu.

"Haklısın," dedi en sonunda. "İblisler gerçek."

Bir sessizlik oldu.

"Eva, her şeyi en baştan anlatmanı istiyorum."

"Anne? Orada mısın, yoksa benim gibi senin de mi beynin yandı?"

"Buradayım," dedi Jacqui sessizce.

Eva yatakta kıpırdandı, duvara yaslanmak için sırtına Ash'in yastığını koydu. "O zaman benim kaçık olduğumu düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Ah, ben senin her zaman kaçık olduğunu düşündüm, tatlım."

"Anne."

İç çekti. "Sana inandığımı biliyorsun. Bu sadece sindirmek için... çok fazla."

"İnan bana, biliyorum." Eva on dakika boyunca annesine her şeyi anlatmıştı. Her şeyi derken gerçekten *her şeyi* anlatmıştı.

"Bu işe daha fazla bulaşmanı istemiyorum," dedi Jacqui. "Tehlikede olman hoşuma gitmiyor."

"Benim de. Korkudan ödüm patlıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Erkek arkadaşın konusunda üzgünüm. Güvendiğin, inandığın birinin fos çıkması kötüdür. Kalbin kırıldığı için çok üzgünüm."

"Hı hı."

Annesi duraksadı. "Ondan ayrıldın, değil mi?"

Ayrılmış mıydı? "Bunu konuşacak kadar zamanımız yoktu."

"Ama konuşacaksın, değil mi?"

"Evet," diye terslendi Eva, birden canı sıkılmıştı. "Bir sonraki on dakika sağ çıkıp çıkamayacağımı düşünmekten iblis sevgilimi nasıl terk edeceğimi düşünmeye pek vaktim olmadı!"

"Tamam, tamam, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Doğru karar vermeni istiyorum sadece."

Eva iç çekti. "Biliyorum, özür dilerim. Benim için biraz fazla oldu. Yani iblisler hakkında neye inanacağımı bilmiyorum çünkü bu adamların hiçbir tarafı *iblise* benzemiyor. Hepsi pisliğin teki, kabul ama birbirleriyle ilgileniyorlar."

"Cehennemden kaçtıklarını çünkü artık kendilerini oraya ait hissetmediklerini söyledin. Belki de Asmodeus'un dediği gibi evrimleşmişlerdir. Yine de şu an hayatı belirsizken Ash'in hayatına dâhil olmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Eva burnundan soludu. Annesi sanki Ash kariyer değiştiriyor ya da başka bir şehre taşınıyormuş gibi konuşmuştu. Aslında öyle sayılırdı.

"Bir de yaş farkı var. Senden astronomik olarak çok ama çok büyük."

"Biliyorum."

"Bu biraz tuhaf, değil mi?"

Eva yüzünü ekşitti. "Ben hiç böyle düşünmemiştim. Bazı konularda hâlâ olgunlaşmış değil. Sanırım kötü, baştan çıkarıcı ya da iblisler neyse o olmak yerine normal, işlevsel biri olmaya çalışıyor."

Jacqui iç çekti. "Bu her şeyi telafi etmez."

"Biliyorum."

"Ciddi bir yaşam tarzı farkı var. Ölümsüz biriyle nasıl gerçekten ilişki kurabildiğini hâlâ anlamıyorum."

"Ölümsüz mü?"

"Dediğin yaştaysa ölümsüz demektir. Asla yaşlanmayacak. Senin için yirmi yıl sonra mükemmel bir erkek olsa da ilişkinizde ciddi değişimler olacaktır. Onunla evlendiğini düşünsene, birkaç yıl sonra insanlar sana onun annesi olup olmadığını soracak. Sonra da büyükannesi olup olmadığını."

Eva'nın midesi altüst oldu ama sadece güldü. "Tanrım, anne, bunları düşünmek için biraz erken değil mi?"

"Biliyorum ama düşünülmesi gereken bir şey. Sonsuza dek sürmeyeceğini bildiğin biriyle nasıl ciddi bir ilişkiye başlayabilirsin ki?"

"Ben... bilemiyorum..." Eva başını iki yana salladı. "Ondan ayrılmayacağımı söylemedim. Sadece bunu düşünecek zamanım olmadı dedim. Yani bunu yapmak zorundayım elbette..."

Kapı güm diye açıldı ve kapının kolu duvara çarptı. Belial eğilerek davet edilmeden içeri girdi.

"Günaydın, Eva."

Saçları hâlâ mucizevî bir şekilde uzundu ve platin sarısı tutamlar, geniş omuzlarını geçip geniş göğsüne kadar iniyordu. Bu görünüm, gökyüzü mavisi gözleriyle birleşince, gerçekten de bir iblisten çok bir meleğe benziyordu. Ancak dün gece yaşanan o küçük patlamadan sonra Eva onun ne olduğunu unutma hatasına bir daha asla düşmeyecekti.

Yüzünde bir gülümseme vardı. Şeytani ve biraz da korkutucuydu; dost canlısı olmaktan çok uzak bir gülümsemeydi.

Eva ona şaşkınlıkla bakarken bir yanı ona odadan çıkması için bağırmak, bir yanı dolaba girip saklanmak istiyordu.

"İstemeden annenle konuşmana kulak misafiri oldum" dedi Bel.

"Kahretsin."

Ash ona iblislerin duyularının çok güçlü olduğunu söylemişti ama Eva unutmuştu. Ne kadarını duymuştu acaba? Muhtemelen her şeyi. Tanrım, Ash uyanmış ve Eva'nın ondan ayrılacağını duymuş muydu?

"Asmodeus balkonda," dedi Belial, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. "Daha sonra ondan ayrılacaksın, öyle mi?" Belial biraz sinirlenmiş gibiydi. Eva yüzünü astı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Jacqui.

"Belial'la" dedi Eva.

"Annenle konuşmama izin verirsen," dedi Bel. "Nereye gideceğimize karar verebilirim."

Eva yüzünü astı. "Nereye..." Sonra birden anladı. "Olmaz. Onu bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Bu mükemmel bir çözüm. Kimse bizim bir insanın annesini ziyarete gideceğimizi düşünmez. Daha da iyisi, daha önce hiç gitmediğimiz bir yer."

"Annemi tehlikeye atmak istemiyorum."

"Tatlım, onunla konuşmama izin ver," dedi Jacqui, belli ki konuşulanları duymuştu.

Bel elini uzattı. "Benimle konuşmak istiyor."

Kahretsin, her şeyi duyuyordu. "Gerçekten de..."

"Onunla konuşmama izin ver!" dedi Jacqui yüksek sesle.

"Olmaz!" Eva çabucak kontrolü kaybetmişti. "O *benim* annem, onun karışmasını istemi..."

"Günaydın, hanımefendi," dedi Bel Eva'ya sırıtarak.

"Seni şerefsiz!" diye kızdı Eva. "Telefonu bana ver!"

"Evet, adım Belial ve evet, ben gerçek bir iblisim."

Eva yataktan fırladı ve telefonu kapmaya çalıştı. O sırada üzerinde sadece Ash'in büyük beden tişörtüyle iç çamaşırı olduğunu fark etti. Tişört dizlerine kadar geliyordu ama telefonu Bel'in elinden kapmaya çalıştığında epey yukarı çıkmıştı.

Ne yazık ki Bel aşırı uzundu ve Eva parmak uçlarında yükselip zıplasa da telefonu alamadı. Bel ayrıca çok atikti. Eva ne zaman çok yaklaşsa uzaklaşıyor, Eva odada dönüp dururken -bir eliyle de beceriksizce tişörtü aşağı çekiştiriyordu- Bel bir taş gibi sakin duruyordu.

"Kızınıza zarar vermeyeceğimize güvenebilirsiniz." Sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Hatta ne pahasına olursa olsun onu korumaya çalışıyoruz. Bildiğiniz gibi, kardeşim Asmodeus onu buraya getirdi. Üç bin yıldır ona ilgi gösteren ilk kadın kızımızdı ve ona çok bağlandı."

Belial cehennem kapılarının nasıl çalıştığını anlatırken Eva boş yere telefonu elinden almaya çalışıyordu. Bel nazik bir şekilde konuşuyor, annesine karşı son derece saygılı davranıyordu ve Eva annesinin bu numaraları yediğini anlayabiliyordu.

"Elbette size mühür nasıl çizilir anlatacağım," dedi Bel nazikçe. "Onu nasıl aktif edeceğimizi ben halledeceğim, sizin tek yapmanız gereken bu. Oraya varınca Eva'nın güvenliği için evin etrafına koruma büyüleri yapacağım."

Bir sessizlik oldu, Jacqui Bel'e cevap verirken iblis Eva'ya bilmiş bilmiş sırıtıyordu.

"Mükemmel. Bana bir dakika verin, Bayan Gregory."

Telefonu kulağından uzaklaştırıp Eva'ya baktı. Delip geçen mavi bakışlarına karşı koymak imkânsızdı, Eva onun karşısında korkup sindi.

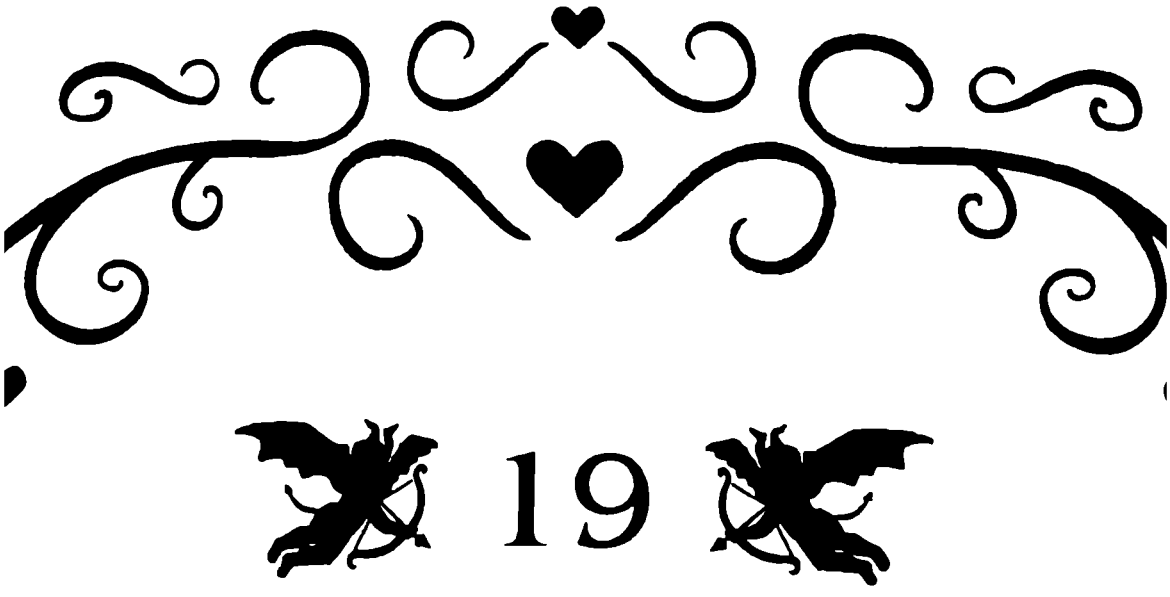
Dişlerini gıcırdatarak, yorgunluğuna rağmen telefonu yeniden elinden almaya çalıştı ama Bel telefonu yukarıda tutuyordu. Kolunu kaldırmasa bile eli tavana değiyordu. Ona uzanmanın imkânı yoktu.

"Sana kahvaltı hazırladım, Eva. Mutfak tezgâhında, evindeymiş gibi davran. Annenle konuşmam bitince telefonu sana vereceğim."

"Lanet olsun, Belial, bu hiç komik değil! Telefonu bana ver..."

"Kusura bakmayın, Bayan Gregory. Evet, size Jacqui demek isterim." Döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı. "Ona kahvaltı hazırladım. Sonuçta benim misafirim." Kapıyı arkasından sertçe kapattı.

"Manipülatif pislik!" diye tısladı Eva arkasından.

19

VİCDAN AZABI

Banyoda çabucak hazırlandıktan sonra, Eva tayt giyip parmak uçlarında mutfağa gitti, diğer iblislerle karşılaşmak istemiyordu. Annesiyle olan tüm konuşmasını duyduklarına inanamıyordu. Sözlerinin hiçbirini geri alamazdı.

Telefonu elinden alıp Jacqui'yi buna bulaştırdığı için Belial'a hâlâ kızgındı ama aklına bir kaçış planı da gelmiyordu, gitme konusunda paniklemeye başlamıştı. Ash birkaç saat içinde iyileşebiliyorsa o zaman Mist de iyileşmez miydi?

İblislerin durumlarına karşı endişesiz olması hem rahatlatıcı hem de sinir bozucuydu, onlara pek de güvenmiyordu. Annesinin dâhil olması faydalı olabilirdi. Daha iyi bir plan bulduktan sonra onları bir daha ailesine yaklaştırmayacaktı.

Belial'ın dediği gibi onu ocağın yanında bir tabak bekliyordu. Eva şaşkınlıkla tabağa baktı. Maydanozla süslenmiş sebzeli omlet ve yanında kızarmış ekmekle peynir dilimleri vardı. Basit bir yemekti ama sunumu ona kullanılan malzemede kaliteden kaçılmadığını gösteriyordu.

Tabakla salona girdiğinde, Meph ve Raum'u orada kendisine bakarken görünce donup kaldı.

Raum odanın diğer ucunda, kucağında Theolionius'la oturuyordu. Tüylü, küçük hain başını geriye atmış, gözleri mutlulukla kapanmıştı ve Raum iki eliyle onun çenesini kaşıyordu.

"Yumul," dedi Meph.

Eva, Raum'un karşısındaki masada bulunan boş bir sandalyeye oturdu. Meph'in yanında boş bir yer daha vardı ama ona çok yakın oturmak istemiyordu. Tüm o dövmeleri ve korkunç kırmızı gözleriyle cehennem kadar korkutucuydu, üstelik iblis olduğunu öğrenmeden önce de öyle olduğunu düşünüyordu.

Eva bunu düşünmemeye çalışıp yemeye başladı. İlk lokmayı ağzma atınca gözlerini kapattı. "Bu muhteşem olmuş."

"Bel yemek yapmayı sever," dedi Meph.

"Çok da başarılı."

Raum kucağındaki kediyi okşamaya devam ederken altın rengi bakışlarını ona çevirdi.

Eva kedinin mırlamasını şaşkınlıkla izledi. Kedisi her zaman dost canlısı olmuştu ama bu kadar değildi. "Sanırım kedim seni benden daha çok sevdi," dedi biraz yüzünü asarak.

"Hayvanlar Raum'u çok sever," diye sırıttı Meph. "Onu parkta kargalarla görmelisin."

Raum ona öfkeyle bakıp Eva'ya omuz silkti.

Yeniden garip bir sessizlik çöktü. Belli etmemeye çalışsalar da Eva yerken iki kardeşi inceliyor, onlar da çaktırmadan onu inceliyordu.

Meph kahvesinden bir yudum aldı, dövmeli elleriyle kupayı tutuyordu. Kesinlikle korkutucuydu ama neredeyse her zaman gülümsüyordu. Diğer yandan Raum, her an saldırmaya hazır bir güce sahipmiş gibi ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Eva'ya çalılıkların arasında saklanan bir panteri anımsatıyordu.

"Ash nerede?" diye sordu Eva son lokmasını yutarken.

"Surat yapıp peş peşe sigara içerek balkonda oturuyor," dedi Meph. "Pislik herif kulaklığımı da çaldı."

"İyi mi peki?"

"Evet. Tamamen iyileşti. Sihirli kanın mucize gibi."

"Kişiliğini iyileştirememesi kötü," diye ekledi Raum ve iki kardeş kıkırdadı.

"Peki biliyor mu..." Cümleyi tamamlayamadı, *kanımı içtiğimi biliyor mu* diyemedi.

Raum başını iki yana salladı.

"Ona söylemeyi düşünmüyoruz," dedi Meph.

"Bana uyar. Bir şey yedi mi?" Ne diye onu umursuyordu ki?

"Ash pek yemez."

"Neden?"

"İblislerin hayatta kalmak için yemesine gerek yoktur ama eğlenceli olduğu için bu tür şeyler yapmayı severiz. Ancak Ash hiçbir şeyin tadını alamıyor, bu yüzden yemekten keyif de almıyor. Sadece Bel pişirdiğinde yer."

"Hımm." Zavallı Ash.

Eva kahvaltısını bitirdi, tabağını yıkamak için mutfağa gittiğinde Bel elinde telefonuyla göründü. Lavabonun yanında durup ona bir bakış attı ve gülümsedi.

"Hey, pislikler, şuna bakın. Eva bulaşık yıkıyor. Buraya gelip not almalısınız. Ya da ona yardım etmelisiniz."

"Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum," diye sızlandı Meph. "Yedikten sonra onları tekmelemek istiyorum. Bu daha eğlenceli."

"Eğlenceli olan ne biliyor musun? Senin karnına yumruk atmam."

Eva elinde olmadan sırıttı. Deli kardeşler onun yüzünden atışıyordu.

"Al telefonunu." Bel telefonu tezgâha bıraktı ve kocaman kollarını kavuşturdu. "Annen oldukça havalı biri."

Bulaşık bezini yere attı, onun yanında hâlâ fazlasıyla gözünün korktuğunu belli etmemeye çalışarak başını kaldırıp ona sert bir bakış attı. Sonraki sözleri için tüm cesaretini topladı. "O harika biri. Bu olanlar yüzünden onun başına bir şey gelirse, seni tuzağa düşürüp

sonsuza dek yakıcı bir acıyı hissetmeye zorlayacak bir büyüyü öğrenene kadar cadılık çalışırım. Anlaşıldı mı?"

Belial başını salladı. "Son derece yaratıcı ve betimleyici. Sevdim bunu."

"Seni tehdit ediyorum. Etkilenmek yerine korkman gerekir."

Sanki bebekmiş gibi eliyle Eva'nın başını okşadı, ardından Meph ve Raum'la konuşmak için salona gitti. "Eva'nın annesiyle tanışacağız ve hemen gitmemiz gerekiyor. Biriniz Asmodeus'un yanına gidip ona planı anlatsın."

"Sen git," dedi Raum.

"Olmaz," dedi Meph. "Bir kere yanına gittiğimde yanan bir sigarayı bana fırlattı."

"Dışarıda olmaması lazım," diye homurdandı Bel. "Koruma büyülerinin balkonda işe yaramadığını biliyor."

"Ona söylemeye çalıştım ama oralı olmadı," dedi Meph.

Bel iç çekti. "Bugün hiç havasında değil."

Raum sesini alçalttı. "Onu rahat bırakın. İnsanı onu terk edecek."

Eva yüzünü buruşturdu. Onların duyma yetisini hafife almıştı ama onlar da onu hafife almışlardı. Elinden geldiğince sessizce bulaşıkları yıkıyor, konuşulanları duymaya çalışıyordu.

"İyi olacak," diye fısıldadı Bel. "Onu müzik çalmaya zorlamalı ve laneti nasıl kaldıracağımızı bulmalıyız. Kadınlar yine etrafına üşüşecek, istediği gibi yeniden şehvet prensi olacak."

"Bu konuda emin misin?" diye sordu Meph.

"Mantıklı gelen tek açıklama bu."

Eva bulaşıklara bakarken dün geceyi düşündü. Kadınların birden ona yaklaşmasının ve Skye'ın onu fark etmesinin nedeni bu muydu? Müzik çaldığı için laneti bir süreliğine kalkmış olabilir miydi?

"Önemli bir şeyi unutuyorsunuz," diye fısıldadı Meph. "Etrafını kadınlar sardı ama o hiçbirini istemedi. Sadece *Eva'yı* istedi."

Belial surat yaptı. "Tam onluk bir şey, aptal. Her zaman onun

olamayacak bir şeyi ister. Son kez tek bir kadınla ilişki kurduğunda bütün köyü yok etmiş, bu yüzden lanetlenmişti."

Eva dişlerini sıktı. Ash'in ortak ilgi alanlarına sahip olduğu biriyle vakit geçirmek istemesini aptallık gibi göstermeleri canını sıkmıştı. Yaptığı şeyleri hiçbir şekilde onaylamasa da lanetlenmesine neden olan olaylardan dolayı onu suçlamak da adil görünmüyordu. Kendi kardeşlerinin hayatları boyunca ondan çok daha kötü şeyler yaptığına bahse girerdi.

Ellerini kuruladıktan sonra salona gittiğinde, fısıltılı konuşmalar yerini sessizliğe bıraktı. "Ash balkonda mı?"

Hepsi başını salladı.

"Planı ben anlatacağım."

Salonun kapısından çıkmak üzereyken, "İkiniz de dışarıda olmamalısınız," dedi Bel. "Koruma büyüleri..."

"Birkaç dakika sürer, sonra buradan birlikte gideceğiz, tamam mı? Sorun olmayacak."

"Çabuk hallet. Eva?"

"Ne?"

Bel'in gözlerinde bir şey parladı. "Ash'e bir insanın geçitten nasıl geçebileceğini sor."

Eva kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Ona sor."

Eva, Ash'i plastik bir şezlongda, gözlerinde koyu güneş gözlükleri, kulaklarında Meph'in kulaklıklarıyla güneşte otururken buldu. Bir baca gibi tütüyordu. Yanındaki küllük izmaritlerle doluydu. Artık sigaraların sağlığını etkilemediğini biliyordu ama yine de sigara iğrençti.

Ash, bir eşofman altıyla kaslı üst vücuduna yapışan siyah bir atlet giymişti. Bu hâliyle oldukça çekici görünüyordu. Yakın zamanda duş aldığı her hâlinden belliydi; hâlâ ıslak olan saçları siyah bir şelale gibi şezlongun arkasından sarkıyor, neredeyse yere değiyordu.

Eva, onun yanındaki incecik plastik sandalyeye oturdu. Ash

ona göz ucuyla baktı, kulaklıklarını kulaklarından çıkarıp saçlarının altından boynuna doladı. Eva, kulaklıklardan gelen buğulu bir trompet solosunun sesini hafifçe duyabiliyordu.

Melodi tanıdık gelmişti. "Yoksa bu..."

"Miles."

Elbette Miles Davis dinliyordu çünkü o şimdiye dek gördüğünü en muhteşem erkek türüydü. Buna bir de muhteşem müzik zevkinin eklenmesi gerekiyordu.

Sigara içiyor. Bir de iblis üstelik. Çok da mükemmel değildi.

"Harika" dedi Eva. Ash bir şey demeyince her şeyi birden söyleyiverdi. "Anneme her şeyi anlattım ve Belial telefonumu çalıp anneme diğer tarafta yapılacak mühür şeyini söyledi. Şimdi oraya gidiyoruz."

Ash ona baktı, dinliyormuş gibi görünmüyordu.

Eva sessizliği doldurmak için konuşmaya devam etti. "Her şey hazır sayılır, gitmemiz gerek. Kimsenin acelesi yok gibi ama Mist bizi her an bulabilir ve neden bunu ciddiye almadığımızı bilmiyorum. Bu yüzden sana gideceğimizi söylemeye geldim."

Ash başını sallayıp bir nefes daha çekti. "Tamam."

"Nasıl his..."

"İyiyim."

Pekâlâ. Eva sustu ve ellerine bakmaya başladı. Ash'in boynunda asılı duran kulaklıktan Miles'ın kasvetli notaları geliyordu.

"Annene her şeyi anlattın, öyle mi?"

"Hı hı."

"Benim hakkımda ne dedin?"

Eva omuz silkti. "Nasıl tanıştığımızı, gece kulübünde gördüklerimi ve müzikle nasıl birbirimize bağlandığımızı. Aramızda özel bir şey olduğunu sandığımı ama sonra senin kim olduğunu öğrendiğimi, bunun senin için sadece seks ilişkisi olduğunu falan söyledim."

"Hımm." Başını gerçekten de korkunç olan manzaraya çevirdi.

Karşılarında, en az bulundukları bina kadar çirkin ve gri bir

başka apartman vardı, tüm pencere pervazlarının altından tuğlaların üzerine uzanan su lekeleri görünüyordu. Karşı balkonda, kirli bir atleti olan bir adam koltuk altını kaşıyordu.

Eva, Ash'e kaşlarını çatıp baktı. Ash çökmüş, hatta üzgün görünüyordu ama Eva bundan emin olamıyordu. Onun gerçekte ne olduğunu öğrendiğinden beri Ash hakkında hiçbir varsayımına güvenemez olmuştu.

"Bunu söyleyen sendin, Ash," dedi Eva.

"Hı hı." Ancak sesi kendinden emin değilmiş gibiydi.

Eva onunla konuşarak ne yapmaya çalışıyordu? Bir iblisle çıkmak istemiyordu, öyle değil mi?

Ash kâbuslarda olabilecek bir yaratığa dönüşebiliyordu ama yine de Ash'ti. Birbirlerini tanımaya çalıştıkları zamanlarda öğrendiği her şeyi ne kadar unutmaya çalışsa da yapamıyordu. Ne kadar benzer olduklarını, aynı şeylere ilgi duyduklarını ve onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu kafasından atamıyordu.

Her şeyi unutmaktansa onun kırmızı tenli bir canavar olduğunu kabul etmek daha kolaydı sanki.

Kafasının içinde sürekli onun kahkahasını duyuyordu; saatlerce telefonda konuştuklarında çıkardığı sesi, birlikte müzik yaptıklarında gözlerinin nasıl parladığını... Daha da kötüsü, onun içine boşalırken çıkardığı o iniltisini hatırlıyordu. Çıplakken nasıl göründüğünü ya da piyanonun üzerinde seviştiklerinde hissettiği o inanılmaz duyguyu veya...

Tamam. Hâlâ ona delicesine çekiliyordu. İster iblis olsun ister başka bir şey, o hâlâ gördüğü en yakışıklı adam, yaratık, varlık ya da *her neyseydi.*

Peki bu onu nereye götürüyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Ruhsal olarak rahatsız mıydı? Onun ne olduğunu bilmenin, içinde hissettiği arzuyu yok etmesi gerekmez miydi?

"İçimde bazı... hisler var," dedi Ash birden. Eva şaşkınlıkla ona baktı.

Ash bir kaktüsün üzerinde oturan adam kadar rahat gözükü-

yordu. Kasları seğiriyordu ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bu sırada kulaklıktan Miles'ın müziği geliyordu.

"Ne hisleri?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti ve sigarasından bir kez daha çekti. "Duyguları bilmem ben."

"Tamam." Tanrım, Ash çok tuhaftı. Şimdi nedenini biliyordu.

Ash gözlerini kıstı. "Sen korkunca kusacak gibi oldum. O zaman bir daha korkmaman için elimden geleni yapmaya karar verdim."

"Hımm." İğrençti ama aynı zamanda tatlıydı.

"Buradaki hayatını bırakamayacağını söylediğinde içimde bir yerler acıdı." Göğsünü kaşıdı. "Burası acıdı. Bu tuhaf çünkü ben acı hissetmem." Yüzü asıldı. "Bundan hoşlanmadım. Ayrıca vicdan azabı hissettim ki bu duyguyu biliyorum."

Kahretsin, şimdi Eva'nın da kalbi acıyordu. Hem üzücü hem de tatlıydı ama daha çok acı vericiydi. Zavallı Ash duygularını nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. Eva ağlamak istedi. Ona sarılmak istedi.

Onun iblislerin evrim geçirdiğine dair teorisini hatırladı. Onun insani duyguları gerçekten deneyimlediği bir noktaya evrilmesi mümkün müydü? Geçmişte hiçbir deneyimi olmadığından onları anlamlandıramaması?

Eğer öyleyse, bu onunla ilgili pek çok şeyi açıklıyor olabilirdi. Kardeşleriyle olan karmaşık ilişkisini, müziğe duyduğu tutkuyu...

Ash'in *onu* sevmeyi öğrenmesi mümkün müydü? Eva onun sevmesini istiyor muydu?

Ash sigarasının dumanını üfledi. O zehirli şeyi sanki havaya ihtiyacı varmış gibi ciğerlerine çekiyordu.

"Sana... bağlanmış gibi hissediyorum. Kardeşlerime hissettiğim gibi ama daha farklı. Daha fazlası." Gözlerini ileriye dikmiş, öylece oturuyordu. "Bu rahatsız edici, sürekli göğsüm ağrıyor ve bundan nefret ediyorum."

Eva elinde olmadan gülümsedi. Bu, birinin ona değer verdiğini

söylemesinin şimdiye dek duyduğu en tatlı, en yetersiz biçimiydi.

"Ash..." Ona ne söyleyecekti?"

"Gitmeliyiz," diye homurdandı Ash ve bir nefes daha çekti. Sigaranın ucu kıpkırmızı olmuştu, demek ki içine çok derin çekiyordu.

Eva duramadı. Elini uzatıp sigarayı aldı ve küllüğe attı.

"Ne oluyor?" Ash öfkeyle ona baktı ve Eva anında o gece mavisi gözlere kilitlendi.

"Sigara içmek iğrençtir."

"Ben seviyorum."

"İğrenç kokuyor."

"Koku alamıyorum."

"Bağımlılık yapıyor."

"Umurumda değil."

"Çevreye zararlı."

"Çevre umurumda değil."

"Umursamalısın! Dünyaya ne kadar zarar verirsen, gelecekte burada yaşamak senin için o kadar keyifsiz olacak, tüm kaynaklar tükendiğinde, hava kirlendiğinde, nehirlerde çöp yüzdüğünde ve ormanların tamamı kesildiğinde!"

Birden bağırdığını fark etti ve sustu. Ardından tartışmalarının aslında sigara ya da çevreyle ilgili olmadığını, bambaşka bir şey hakkında olduğunu idrak etti.

Ash öfkeyle ona bakarak kollarını kavuşturduğunda kol kasları göründü. *Ah o saçlar. O gözler...*

Eva onu istiyordu. Bunun onu bir iblis sevici, şeytana tapan ya da ciddi terapiye ihtiyaç duyan birisi yapması umurunda değildi. Hâlâ onu istiyordu. Bununla ne yapacağını bilmiyordu.

"Haklısın," dedi birden, bunları düşünmeye henüz hazır değildi. "Gitmeliyiz."

Hâlâ onu istiyor olabilirdi ama bu, Ash'in sadece seks için onunla ilgilendiğini açık açık söylemiş olması gerçeğini değiştirmi-

yordu. Duyguları başka şeyler söylüyor olabilirdi ama daha fazlasını düşünebilmesi için kendine önce ne hissettiğini anlamayı öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Eva kalktı. Ash de. Bir an birbirlerine baktılar, sonra Ash kapıyı gösterdi. "Bayanlar önden."

Tam o anda. Eva arkasını dönüp ağır cam kapıyı kaydırdı ve içeri girdi. Ash'in hemen arkasından geldiğini biliyordu çünkü sırtı alev almış gibi hissediyordu. Onu ensesinde hissediyordu, dönüp yeniden arkasına bakmasına neden olacak kadar karıncılandıran bir histi bu. Ateşe dönmesine ve bir daha başka bir yere bakmamasına neden olacak bir his.

Avcı Mishetsumphtai beton binanın köşesinde kaybolup çatıda belirdi. Fiziksel hâle döner dönmez boynundaki delikten kan fışkırmaya başladı ama o önemsemedi. Bu tür şeylere alışkındı.

Birden fazla klima cihazının sürekli uğultusu havayı dolduruyordu, çeşitli menfezlerden çıkan kokulu çamaşır dumanlarıysa burnunun hassas kıvrımlarını buruşturmasına neden oluyordu. İnsan dünyasında, kendi türünden başkalarını böylesine büyüleyen şey neydi? Bazı yönleriyle burası cehennemden pek de iyi sayılmazdı.

Peki ya insan dişilerini isteyerek boyun eğmeye iten şey neydi? İnsanlar yumuşak, görünüşte zararsızlardı ama Mist için bu, güçlü bir iblisin doğasma karşı gelerek bir dişinin iyiliği için savaştığı ilk olay değildi. Aynı şekilde, bir kadının bir iblisin gerçek hâlini kabul ettiğine ilk kez tanık olmuyordu.

Asmodeus "hislerini" itiraf ederken Mist'in buna kulak misafiri olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi, onun bu tür şeylerden asla bahsetmeyeceğinden emindi. Bir cehennem prensinin "duygularının" olması... görülmüş şey değildi.

Dövüşte Asmodeus Mist'i kötü yaralamıştı ama dumanın kanı akmazdı. Ayrıca arabayı buraya kadar takip ederken fiziksel olma-

yan formda kalmak son derece basitti. Burası aynı zamanda Belial, Raum ve Mephistophles'in saklandığı yerdi. Koruma büyüleri onun eve girmesine engel olsa da az önce duyduğu konuşma sayesinde tam olarak nereye gideceklerini biliyordu.

Görev tamamlanmıştı.

Cehenneme dönüp rapor verme zamanıydı çünkü Belial'ın teslim olması için takviye güçlerin çağrılması gerekiyordu.

Yine de Mist kararsızdı. Yine.

Daha önce de göreviyle ilgili tereddütleri olmuştu. Kuralları çiğnemişti. Bunu hatırlamak kalbini hızlandırmış, kuyruğunu gergin bir şekilde titretmişti. Kuralları ihlal edenler cezalandırılırdı. Sonuçlar asla ceza almaya değmezdi.

O zaman neden tereddüt ediyordu?

Ona hiçbir borcu olmayan o iblisleri neden koruyordu? Neden çatıda oturmuş, yarılmış boğazını tutarken ve kan parmaklarının arasından fışkırırken, Asmodeuus'un nerede olduğunu Paimon'a rapor etmek yerine onun bir insanla ilişkisi hakkında düşünüyordu?

Peki Cehennem Dükü Eligos neden hâlâ insan sevgilisiyle birlikte okyanus kıyısındaki gizlenme yerinde güvende yaşıyordu? Mist, Eligos'un yerini ifşa etmek yerine onun yok edildiğini ilan etmişti ve hâlâ neden böyle yaptığından emin değildi.

Son kontrol ettiğinde, Eligos ve Natalie'yi bir uçurumun tepesinde, bir battaniye üzerinde birlikte yemek yerken bulmuştu. Natalie'nin narin bedeni, Eligos'un iri ve canavarımsı vücuduna sarılmış durumdaydı.

Bu tuhaftı. *Yanlıştı.* Sayılamayacak kadar çok kural ihlali vardı. Mist kendisini onların yerine koyduğunda, içini kemiren açlığı ve boşluğu henüz silemiyordu.

Onun kendi "duyguları" var mıydı? Neydi onlar? Özlem? Kıskançlık?

Ancak buna kafa yormak nafile bir çabaydı. Böylesi bir özgürlük onun için bir seçenek değildi. Kaderinden kaçamazdı ve başka türlüsünü umut etmeyi bırakalı çok olmuştu. O kadar çok hayal ki-

nıklığı vardı ki bir ruh pek çok şey kaybetmeden hayatta kalamazdı.

Yapılacak akıllıca şey, Paimon'un inine dönmek ve Asmodeus'la sözde kardeşlerinin yerini bildirmekti. Eligos'la ilgili gerçeği söylemek için çok geçti ama yine de kendisini aynı hataları yapmaktan alıkoyabilirdi.

Mist dimdik ayağa kalkıp kanatlarını açtı. Çömelip zıpladı, alçaktaki bulutlara çıkana kadar yükseldi. Orada fiziksel formundan çıkıp dumanların ve bulutların arasına karıştı.

Evangeline Gregory'nin yaşadığı binanın üzerinde yeniden fiziksel hâle büründü, kanatlarını bedenine yapıştırdı ve penceredeki delikten bir kurşun gibi içeri girdi.

Zarif bir iniş yaptıktan sonra, dairenin harabeye dönmüş hâlini inceledi ve bir kez daha kendi nedenlerini sorguladı. Neden geri döndüğünü ya da neden *hâlâ* tereddüt ettiğini bir türlü açıklayamıyordu. Ancak kendisini oradan gitmeye zorlayamıyordu da.

Gözü devrilmiş bir saksıya takıldı. Sert ahşap zemine dökülmüş toprak, onun biraz takıntılı doğasına hafifçe rahatsız edici geldi ve bu yüzden saksıyı yeniden düzeltmeye karar verdi. Ne de olsa onu deviren kendisiydi.

Ancak saksıyı düzeltmek için öne doğru adım attığında, her şeyine zıt olan, saf ve yoğun bir enerjiden oluşan görünmez bir duvara çarptı. Beyaz bir ışık patladı, gözlerini kör etti ve onu geriye doğru savurup yere yığdı.

Şok vücudunu sarsarken ayağa kalktı. Ancak o zaman, etrafındaki zemine kazınmış deseni fark etti.

Aslında, güçlü bir bağlayıcı tılsımın tam ortasında duruyordu.

20

Bonus Bölüm

CEHALET MUTLULUK DEĞİLDİR

Eva içeri girince, onu duvara yaslanmış Belial'ın gerginliği karşıladı. Kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmıştı. Sabrının tükendiğini hissetti ve iblisin sabrı tükendiğinde ne olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordu.

Yine de tahmin etti. Alevler fışkıran canavar muhtemelen bir süre onun kâbusu olacaktı.

"Gitmeye hazır mısınız?" dedi Bel. "Cehennem kapısı hazır."

"Eşyalarımı almam lazım," dedi Eva çabucak. "Kedimi de sepetine koymalıyım." Kucağmda Theolonious'la Meph'in yanında oturan Raum'a baktı. "Bana beş dakika ver."

"Tamam," diye homurdandı Bel. "Acele et."

Eva başını salladı, onun geriliminden kurtulmak için acele etti.

Odaya gitmeden önce Ash'in Bel'e, "Sakin ol," dediğini duydu. Eva dinlemek için kapıda durdu. "Kızı korkutma."

Eva'nın tüyleri diken diken oldu. Biraz gergin olduğu doğruydu ama Ash'in onun için dövüşmesini ve onu kardeşlerinin önünde zayıf göstermesini istemiyordu. İstediği son şey Belial'ın ondan korktuğunu bilmesiydi.

"Korkutmuyorum," dedi Bel savunmaya geçerek. "Son derece naziğim."

"Yüzüne bir kürekle vurulsaydı bile *nezaketin* ne olduğunu bilmezdin."

"Çok komik çünkü beş dakika içinde kendini toplamazsan suratına kürekle vurma eylemini ben gerçekleştireceğim. Hadi, toparlan da gidelim."

Ash bir hakaret mırıldandı ve Eva onun peşinden geldiğini duydu. Aceleyle odaya girdi, onları gizlice dinlediğini anlamasın diye bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yaptı.

On saniyede yatağı yaptı. Doğrulup arkasını dönünce Ash'in arkasında durduğunu gördü. Kapıyı kapatmıştı. Eva'nın kalbi birden hızla atmaya başladı.

Bu aptalcaydı. İki dakika önce balkonda yalnızlardı. Bir sürü kez onunla seks yapmıştı. Onu öpmüş, ona dokunmuş ve vücudunun her santimini yalamıştı.

Şu an bunu düşünmemeliydi.

Bir anlığına bakıştılar, aralarında bir sessizlik oldu.

Kafasını ilk o çevirdi, kulaklıkları alıp şifonyerin üzerine bıraktı. Onun yanında Eva'nın ödünç verdiği hoparlör duruyordu. Aniden atletini başından yukarı çekip çıkardı, bu da Eva'ya kaslı sırtını ve üzerinden dökülen uzun saçlarını görme fırsatı verdi. Ağzı bir anda kurudu.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi.

"Gitmeden önce tişörtümü değiştiriyorum." Eski tişörtünü top gibi yapıp bir köşedeki siyah kıyafet yığınına fırlattı, sonra şifonyeri açıp içini karıştırmaya başladı.

Eva orada durup sırtında hareket eden kasları izledi. Kendinden geçmişti.

Suratına bir yumruk yemiş gibi gözlerini kaçırdı ve buraya neden geldiğini hatırladı. *Gitmek için eşyalarımı toplayacağım.* Eşyaları vardı. Sırt çantasına ne bulduysa doldurmuştu ama üzerinde yine de Ash'in tişörtü vardı.

Her neyse. Tişört rahat ve güzel kokuyordu, üzerini değiştirmek istemiyordu.

Yerden çantasını aldı ve dünkü kıyafetlerini içine tıktı. Doğrulunca Ash'in elinde giymek için tuttuğu temiz tişörtle durup onu izlediğini gördü.

Bakışları yeniden buluştu. İçinden onu o çivit mavisi derinliklere çektiği için Ash'e küfretti. Bu kadar çekici olduğu için ona lanet okudu. Kendisine rağmen bakışları çıplak üst bedeninde dolaştı.

O zaman cildinin mükemmel şekilde pürüzsüz ve lekesiz olduğunu gördü. Dünkü yara izi bile kaybolmuştu.

"Gerçekten iyileşmişsin," dedi Eva, Raum'un yarayı dağlarken çıkan mide bulandırıcı kokuyu anımsadı. Kardeşinin sözünden şüphe etmemişti ama yine de kendi gözleriyle görünce şaşırdı.

Ash saçlarını geriye atarak kendisine baktı. Elini bir zamanlar yaranın olduğu yere götürdü. "Evet. Genelde birkaç günde iyileşirim." Yüzü asıldı. "Nasıl bu kadar çabuk iyileştim bilmiyorum."

Çünkü kanımla seni besledim, *muhtemelen ondan.* Yine de ona bunu söylemeyecekti.

"İyi olmana sevindim." Nefes nefeseydi, yüzünü buruşturdu.

Ash ona baktı. "Teşekkür ederim. Ben..." Yutkundu. "Senin de iyi olmana sevindim."

"Bana bir şey olmamıştı."

"Korkmuştun." Başını çevirdi. "Senin korkman hoşuma gitmiyor."

Lanet olsun, hiç de tatlı değildi. "O kadar korkmamıştım," dedi ve birden az önce Belial'a söyledikleri aklına geldi. "Beni kardeşinden korumana da gerek yok."

Ash kaşlarını çattı.

"Belial'dan korkmuyorum." *Yalan.* Ödü patlıyordu.

Ash durumu anladı. "Bel pisliktir. Onu sadece senin yanındayken dikkatli olması için uyardım."

"Onunla baş edebilirim." Eva bundan hiç emin değildi ancak

cesur davranmaya çalışıyordu. "Olana kadar olmuş gibi davran" şimdiye dek duyduğu en iyi tavsiyeydi.

"Eva." Gözleri birden yalvarıyormuş gibi bakmaya başladı. "Ben..."

"Hoparlörü çalıştırabildin mi?" diye sözünü kesti Eva, bakışlarını şifonyerin üzerindeki cihaza çevirdi. Şu anda duygular hakkında başka bir şey duymaya hazır değildi. Duygular karşısında ezilen sadece iblisler değildi; kendisi de hâlâ öfkesini ve ihanete uğramışlık hissini bırakmaya hazır değildi. Ancak Ash böyle kocaman, üzgün gözlerle ona bakınca kızgın kalmak da zorlaşıyordu.

Ash hoparlöre baktı. "Hı hı. Seni ilk aradığımda halletmiştim. İlk gece... Evet."

Eva hafifçe öksürerek telefondan gelen inlemelere dair anıların sıcak dalgasını hissetmemiş gibi yaptı. Daha önce telefonda seks yapmamıştı ve onunla yapmak inanılmaz seksiydi. "Ne dinledin?" diye sordu kafasını dağıtmak için.

"Herbie."

Eva kıkırdadı. "Herbie Hancock, Miles Davis, Oscar Peterson... Gerçekten eski tarz seviyorsun, değil mi?"

"Açıkçası dünyaya son geldiğimde o kadar eski değillerdi."

Eva şaşırdı. Lanet olsun, bu çok tuhaftı. Ancak birden farkına vardı ki... "O zamandan beri yeni müzikleri dinlemedin mi? Yetmişler? Seksenler?"

"Seksenler, belki."

"Tanrım," dedi kendini tutamayarak. Gözlerinde ihtimallerin ışığı yandı. "Eski tarz harikadır ancak yenileri de dinlemelisin. Lanet olsun, sana gösterecek bir sürü müziğim var!"

Ash'in de gözleri parladı. "Lütfen."

"Sevdiğim modern caz sanatçılarının bazıları piyanist. Birkaçı bana seni hatırlatıyor. Açıkçası, Ash, yeni akımlardan hiç etkilenmeden böyle eşsiz bir tarzının olması harika bir şey. Dinlediğinde bayılacağın birkaç..."

"Hazır mısınız artık?" diye gümbürdedi Belial'ın sesi koridorda.

Ninova

Eva uysalca gülümsedi, dikkatlerinin müzikle dağıldığını fark etti. Ash de gülümsedi. *O gülümseme.* Ash o kadar güzeldi ki Eva saatlerce ve hiç sıkılmadan ona bakabilirdi.

"Daha sonra," dedi Ash. "Bana daha sonra göster."

Eva başını salladı. "Ailemin evini seveceksin. Büyük bir piyanosu olan tatlı bir müzik odası var. Benimkinden daha güzel."

Ash'in yine gözleri parladı.

"Birlikte yine '*My Funny Valentine*'i çalabiliriz."

"Bunu çok isterim," dedi Ash hevesle, tatlı bir gülüşle.

Aptal Eva. O bir iblis, unuttun mu? Bir iblis caz piyanisti. Bunun gülünçlüğüne elinden olmadan güldü ve Ash kaşlarını çattı.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Sen sadece bir... anomalisin. Ya da bir gizem, bilmiyorum. Belki ikisi de."

Ash'in kafası iyice karıştı.

"Yani bir iblis müsizyen? Bunu yüksek sesle söylemek bile çılgınca."

Ash omuz silkip bakışlarını kaçırdı ve... yüzü mü kızarmıştı yoksa? Eva anlayamadı ama Ash başını eğmiş, gözlerini kaçırıyordu. "İblisler müzisyen olamaz," dedi Ash.

"Bu aptalca bir ifade," dedi Eva. "Sen bir müzisyensin. Ayrıca bir iblis. Dolayısıyla, bir iblis müzisyen."

"Evet ama dediğim gibi iblislerin ruhu yok, bu yüzden..."

"Bu da saçmalık. Seni çalarken gördüm. İnanılmazsın. Kim ya da ne olduğun umurumda değil, gerçek bu."

Ash ona öyle bir baktı ki Eva yeniden o bakışların esiri oldu.

Ash bir adım yaklaştığında, Eva onun üzerinin çıplak olduğunu, her zamanki gibi muhteşem göründüğünü acı verici bir şekilde fark etti. Ona karşı koymak için hâlâ bir yöntem geliştirmemişti.

Eğer Ash çekici ya da flörtöz davransaydı, Eva onu kolayca savuşturabilirdi ama onun o beceriksiz kırılganlığı, tüm savunmalarını yerle bir ediyordu.

Bazen ona öyle şaşkınlıkla bakıyordu ki Eva bunun tamamen içten bir duygu hâli olduğundan emindi. Duygularını yeterince tanımadığı için gizleyemiyordu ve ne yazık ki bu hâli Eva'nın çok hoşuna gidiyordu.

Ash elini kaldırıp Eva'nın yanağının üzerindeki bir bukleyi okşadı. Saç telini kulağının arkasına doğru nazikçe ittiğinde Eva'nın omurgasında bir ürperti gezindi. Bukle yeniden yerinden sıyrılıp yüzüne düştü ve Ash ikinci kez saçını geriye doğru itti.

"Öyle güzelsin ki," dedi Ash, bakışlarını yüzünde dolaştırırken. "Sonsuza dek sana bakabilirim."

Eva'nın yanakları kızardı. "Ash..."

"Sen beni lanetime rağmen görmeden önce seni görmüştüm. Öyle hayat doluydun ki. Beni kendine çektin ve gözlerimi senden alamadım. Senin gibi birini hiç görmemiştim. Senin gibi çalan birini hiç dinlememiştim."

Eva'nın kalbi tehlikeli şekilde atıyordu. Bukle kulağının arkasından yeniden kurtuldu ve Ash bir kez daha onu kulağının arkasına almak için elini kaldırınca Eva kendini tutamadı. Yüzünü ona yaklaştırdı.

Ash, onun yanağını okşadı ve başparmağını dudağında dolaştırdı. Eva hafifçe inledi.

Ash onu okşamaya devam ederken Eva'nın karnının altında bir yerde kıpırdanmalar başladı. Ash eğilip başını yana eğdi. Dudakları birbirine dokunmak üzereydi. Eva onu deli gibi öpmek istiyordu.

"Göster bana," diye fısıldadı Eva.

Ash şaşkınlıkla ona baktı.

"Diğer şeklini. Göster bana."

Eva bunu yapacaksa kabul etmek zorundaydı. Ash'i olmadığı bir şey gibi düşünemezdi.

Şu anda devasa, kırmızı tenli hâli onun bulanık hafızasında bir kâbus gibi yaşıyordu. Hâlâ karşısındaki adamla o görüntüyü bağdaştıramıyordu ve aralarında ne oluyorsa, kendini ona teslim edebilmesi için bunu yapması gerektiğini biliyordu. Yine de henüz buna bir isim vermeye hazır değildi.

"Eva..."

"Görmek istiyorum."

Ash tereddüt etti, gözlerinde cevap aradı. Muhtemelen ondan duymak istediği güvenceyi veremezdi. Ondan korkarak geri çekilmeyeceğinin garantisini veremezdi. Aslında büyük ihtimalle geri çekilecekti. İçindeki bir parça, onun ne olduğunu kendine yeniden hatırlatacak ürpertici bir görüntüyü görmek istiyordu çünkü bu görüntünün onu uzaklaştırmasını *umuyordu*.

Ona bulaşmaması için bir sürü neden vardı; ölümsüz ömrünün geri kalanını kaçarak geçirmeye mahkûm, cehennemden gelme bir doğaüstü varlıkla lanetlenmiş bir ilişkiye başlamanın korkunç bir fikir olduğuna dair bir sürü sebep vardı. Belki o korkunç, kırmızı tenli hâlini yeniden görmek ihtiyacı olan bir uyarı olacaktı.

Ash bunu anlamıştı çünkü yüz ifadesi değişti. O açık, içten, hafif açgözlü ifade, yerini bir tür kabullenişin verdiği hüzne bıraktı. Eva, onun düşüncelerini bu kadar çabuk anlamasını seviyordu. Onun ne hissettiğini ondan daha iyi anlıyordu muhtemelen.

Sonra tam o anda... Eva onun göz bebeklerinin kırmızıya döndüğünü gördü. Artık o kadar da zararsız görünmüyordu.

Aslında korkutucuydu. Ölümcüldü. Ona bakan bu simsiyah ölümcül boşluğu görünce nefesi kesildi.

Sonra alt dudağını okşayan başparmağının olduğu elden keskin, siyah bir pençe çıkmaya başlayınca kalbi duracakmış gibi oldu. Ash elini indirmek üzereyken Eva bileğinden tuttu ve kaldırıp baktı.

Elleri hâlâ o muhteşem piyanist elleriydi. Uzun ve zarif parmaklarla altlarında güçlü damarlar. Oysa parmaklarının ucunun dönüştüğü pençeler bir enstrüman çalmak için hiç uygun değillerdi. Birinin boğazını parçalamak için yaratılmışlardı.

Sanatçı gitmiş, yerine iblis gelmişti. Katil. Bu düşünce onu ürpertti.

Sanki söylediklerini vurgulamak istermiş gibi, tuttuğu elinin aniden koyu, kan kırmızısına dönüştüğünü izledi. Şaşkınlıkla he-

men elini bırakıp yukarı, onun yüzüne baktı ancak tenindeki değişimin tüm bedenini sardığını fark etti.

Nefesi kesildi, kalbi hızla atmaya başladı. Gerçekten de var olmaması gereken doğaüstü bir varlığa bakıyordu. Oysa o vardı ve bu gerçek gözlerinin önündeydi.

O, bir insan değildi.

O, lanet olası bir insan değildi.

Evet, Ash'in Avcı'yla kavga ettiğini, Belial'dan alevler fışkırdığını görmüştü. Evet, Ash'le kardeşleri ona doğaüstü dünyayı, melekleri, iblisleri, Nephilim'i, Gözcüleri, iblis avcılarını ve kadim savaşları anlatmıştı.

Ancak şu an burada inkârının ve inançsızlığının son damlası da yok olup gitti.

Korku ve paniğin onu ele geçirmesini bekledi.

Ama olmadı.

Tüm bunlar gerçekti ve onun başına, burada, şu anda geliyordu. Eva bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Tüm hayatı değişmişti ve bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordu.

Ancak geriye gitmek isteyip istemediğini bilmiyordu.

O içi boş his, o özlem duygusu, o kafası karışık ve temelsiz arayış... Belki de tüm bunlar hep buraya doğru yönelmişti. Belki de en başından beri bunun gerçek olduğunu sezgisel olarak biliyordu ve bu yüzden hep bir parçası eksikmiş gibi hissetmişti.

Cahilliğin mutluluk olduğuna inanmıyordu. Cehalet sadece cehaletti ve karanlıkta yaşamak yerine gerçekleri bilip onlarla yüzleşmeyi tercih ederdi.

Ash'in hâlâ kanatları çıkmamıştı. Boynuzları da. Ayrıca uzamamıştı. Daha önce devasaydı, Belial kadar uzundu. Yine de diğer değişimleri gerçekleştirmediğine mutlu oldu. Her şeyle birden baş edebileceğinden emin değildi.

"Eva," dedi Ash alçak sesle. Sesi değişmemişti ama daha büyükken sesinin daha derinden ve sert olduğunu hatırladı. "Bir şey söyle."

Eva derin bir nefes aldı.

Cesaretini kaybetmeden önce, "Öp beni," diye fısıldadı.

İki kez söylemesine gerek yoktu. Ash başını eğdi ve dudaklarını dudaklarının arasına öyle bir şehvetle aldı ki Eva eriyip gitti.

Ash bir adım geri gitti. Dudakları ayrıldı. Ash dilini bir yılan gibi onun ağzından dolaştırdığında Eva inledi. Eva uzanıp parmaklarını onun ipeksi saçlarında dolaştırdı. Güçlü kollar onu sardı ve Eva'yı sımsıkı kendine yapıştırdı. Sert, kaslı, *tanıdık* bedenine.

Tanrım, Eva şu ana kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Ne olduğunu öğrendikten sonra onu kaybetmenin yasını tutuyordu ama o hâlâ buradaydı. Tıpkı önceden olduğu gibi onu öpüyordu; onunla hızla ve derinden bağ kurduğu, kendine hâlâ onunla bir gelecek hayal etmek için erken olduğunu söylediği zamanlardaki gibi.

Oysa o hâlâ aynı Ash'ti. Kırmızı tenli olsun ya da olmasın, o hâlâ...

Ash parmaklarını sırtına bastırınca ürperdi ve aklı gitti.

Pekâlâ, Ash tamamen aynı Ash değildi. Ancak onu umursamamak giderek daha da zorlaşıyor, ondan ayrılma düşüncesi kafasından uzaklaşıp gidiyordu.

Belial, "Size acele edin demiştim!" diyerek içeri daldı ve tüm büyü bozuldu.

Uzaklaştılar, nefes nefeseydiler. Eva elini kalbine götürdü, kalbi küt küt atıyordu.

Ash'in gözleriyle cildi normale döndü, yine insana benziyordu. Ancak değildi ve Eva onu bir daha asla öyle düşünemeyecekti.

Artık her şey farklıydı ve Eva ne yapacağına karar vermek zorundaydı.

"Gidelim," dedi Ash, Eva'ya son kez istek dolu gözlerle bakarak. Sanki kızı yiyip bitirmek istiyormuş gibi bakıyordu ve Eva da bunu istiyordu.

Bel'in içeri dalması iyi bir şeydi. Hayatları tehlikede olduğu ve kaçmaları gerektiği için değildi, üstelik bu en önemli sebepti. İyi ol-

muştu çünkü Eva aralarındaki şeyin daha ileri gitmesine izin vermeden önce Ash'in hislerinin ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Eva'yı sırf lanetine rağmen onu gördüğü için istemesinin dışında gerçekten neden istediğini söyleyene kadar Eva daha ileri gitmeyecekti. Öz saygısı için bunu yapması gerekiyordu.

Konuşmaları gerektiğine karar verdi. Gerçekten içten bir konuşma. Ash bundan nefret edecekti ve Eva bunu düşününce gülümsedi.

Ancak şimdi gitmeleri gerekiyordu.

Ash elindeki tişörtü giydi, dolaba gidip bir ceket alarak üzerine geçirdi ve uzun saçlarını ceketin yakasının üzerine bıraktı.

"Taşıyacağım bir şey var mı?" diye sordu.

"Şey. Yok. Ben aldım." Eva çantasını alıp sırtına taktı.

Bakışları yeniden buluştuğunda Eva onun daha fazla şey söylemek istediğini anladı. Ash arkasını dönüp kapıyı açtı ve ikisi birlikte koridora çıktılar.

Meph, Raum ve Belial salonda bekliyordu. Belial'ın gözlerinden yine alevler çıkıyordu ve Eva anında gerildi.

"Beş dakika demiştiniz, lanet beş saat değil," diye kükredi.

"Kapa çeneni, Bel."

"Ona söyledin mi?"

Ash kaşlarım çattı. "Neyi?"

"Kapıyı."

"Kapıya ne olmuş?"

Tüh. "Belial kapıdan bir insanın nasıl geçebileceğini sana sormamı istemişti," dedi Eva.

"Sormadın mı?" dedi Bel.

"Unuttum."

"İş oraya vardığında söyleyemez miydin?" Ash gözlerini devirdi. "Pislik."

"Neden?" Eva gözlerini kısıp sırayla iki iblise baktı. "Nasıl oluyor?"

"Hiç hoşlanmayacaksın," dedi Ash temkinli bir şekilde.

"Anlat." Eva bir kaşını kaldırdı. "Hoşlanmadığım bir sürü şey anlattın zaten. Bir tane daha olsa ne fark eder ki?"

Ash'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama kabul etti. "Cehennem kapılarında Sheolic büyüleri vardır, yani sadece iblisler kullanabilir. Ancak bir insan iblis kanı içerse geçici olarak iblis yetileri kazanır, yani kapıdan geçebilir."

Eva'nın ağzı açık kaldı. "Kanını içmek zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?"

Ash'in ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Belial'a baktı. Başını salladı. Sonra Meph ve Raum'a baktı. İkisi de aynı anda omuz silkti, başka şartlar altında olsaydı bu komik bir hareket olabilirdi.

İçini korku kapladı. "Asla!" diye haykırdı. "Bu iğrenç ve pek çok açıdan korkunç derecede yanlış." Ash'e parmağını salladı. "Hiçbir şekilde kanını içmem için beni ikna edemezsin, bu fikri hemen aklından çıkar çünkü asla olmayacak!"

21

TÜM KAPILAR CEHENNEME ÇIKAR

Eva iblis kanı içti.

Ağzını açtı ve Ash sağ kolunda bir kesik açtıktan sonra onun damarlarından gelen kanı yudumladı. Hemen sonra, tabii ki tüm kanı püskürttü ve öyle çok öğürdü ki neredeyse kahvaltısını geri çıkaracaktı.

Neyse ki hastalık konusunda endişelenmesine gerek yoktu, görünüşe göre iblislerin her şeye bağışıklıkları vardı. *Yaşasın.*

Yine yaptılar. Üç kere daha.

Yara iyileşmeye başladığında Ash'in kendini tekrar kesmek zorunda kalacağına dair hissettiği suçluluk, son seferinde kusmamayı başarmasında onu motive eden tek şeydi. Hayatında yaptığı en iğrenç şeydi bu.

Yine de garip bir şekilde, son mide bulantısını yuttuktan hemen sonra içini garip bir tatmin duygusu kapladı. Derinlerde bir yerlerde fısıltılar sustu; sanki temel düzeyde bir şey yerinden oynamıştı. O sorgulama, özlem ve boşluk hissi susmuştu. Bir iblisin damarından gelen demir tadındaki hemoglobini bir yudumda içtikten sonra sanki nihayet cevaplarını bulmuştu.

Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Etkilerinden kurtulup kendine geldiğinde daha uzunmuş gibi hissetti. Daha güçlü. Uzun zaman sonra ilk defa kontrol kendisindeymiş gibiydi.

Vay canına, diye düşündü. *Görünüşe göre iblis kanı muhteşemmiş*, diye geçirdi içinden. Bu tuhaf düşünceleri aklından çıkarmak için şakaklarını ovarken, bir vampire dönüşmediği sürece bir miktarla başa çıkabileceğini düşündü.

Kendini toparladıktan sonra sırt çantasını aldı, Theolonious'u sepetine koydu -anlaşılan kediler kimsenin bilmediği kadar iblis özelliklerine sahipti çünkü hiç sorun olmadan cehennem kapılarından geçmişti- ve Bel'in odasına gitti. Yere karmaşık bir desen çizilmişti.

"Hazır mısınız?" diye sordu Bel, hepsi başını salladı. "Kapılar kilitli mi?" Yine başlarını salladılar. "Bulaşıklar?" Baş sallamalar. "Pencereler kap..."

Meph onu itti. Bel dairenin içine girdi ve kayboldu.

"Tanrım," dedi Eva, nefesi kesilerek boşluğa bakarken. "Gitti."

"Kapılar çok havalıdır." Meph sırıttı ve tılsımın içine girdi. O da kayboldu.

"Tanrım," dedi yine Eva. İkinci sefer olması olayı daha az mucizevî göstermiyordu.

Raum da kediyle birlikte dairenin içine girip kayboldu. Asmodeus'la yalnız kaldılar. İlk defa birlikte seyahat edeceklerdi. Eva bunun son kez olmasını diledi, sürekli kan içme deneyimi yaşamak istemiyordu.

"Kan" kelimesi bile onun midesini altüst ediyordu. Kan içmek seksi bir şey değildi. Bu deneyim, onun bu konudaki tüm hayallerini yok etmişti. *Parıltılı vampirler mi? Teşekkürler, almayayım.*

"Hazır mısın?" diye sordu Ash, Eva başıyla onayladı.

Ash onun elini tuttu.

Eva tereddüt etti, açık avucuna bakarken bunun sadece onunla birlikte muska çemberine adım atmaktan çok daha fazlasını simgelediğini sezgisel olarak hissetti. Bu, geri dönüşü olmayan anlardan biriydi.

Boş ver, diye düşündü. *Artık geri dönmek için çok geç.*

Daha önceki o inancını hatırladı: cehalet mutluluk değildi ve tüm bunları hiç bilmemiş olmayı istese dahi, artık eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Sonra onun elini tuttu.

Birlikte kapıdan geçtiler ve dünya bir girdaba dönüştü. Midesi sanki yerinden çıkıp düşmeye başladı.

Simsiyah bir karanlık.

Etraflarını çevreleyen girdap gibi dönen, uğuldayan siyahlığın içinde aşağıya düşüyorlardı.

Sonra zaman durdu.

Her şey kıpkırmızıya büründü.

Kırmızı ve siyah.

Hava aynı zamanda hem soğuk hem sıcaktı. Sıcak zift ve yanan plastik kokuyordu. Kızıl gökte bir şimşek çaktı. Yerden simsiyah, dikenli sarmaşıklar yükseliyordu. Kurumuş, kararmış ağaçlar vardı. Uzaklarda kayalık, çıplak dağları görebiliyordu. Üşümesine rağmen terliyor, kanı kaynıyordu.

Sonra, sanki göbek deliğinin arkasına bir kanca takılmış da aniden çekilmiş gibi bu kez yukarı doğru boşlukta fırlamaya başladı. Ash'in elini sımsıkı tutmaktan hiç vazgeçmedi. Sadece onun sarsılmaz varlığı çığlık atmasını engelledi.

Bir an sonra sert bir şekilde yere çarptılar.

Ash'in elini nihayet bırakınca geriye doğru savruldu. Tam yere kapaklanacakken Ash'in kolları onu yakalayıp göğsüne bastırarak düşmesini engelledi.

Başını kaldırdı, gözlerini kapatan bukleleri dağıtmak için başını salladı ve kendisini tutan adamın yüzünü gördü.

Rüzgârda savrulmuş saçları, omuzlarına dökülen en yumuşak ipek gibi görünüyordu.

Koyu mavi gözleri endişeyle doluydu ve öylesine güzeldi ki Eva'nın nefesi kesildi.

Dudakları, elmacık kemikleri, o çatık kara kaşları...

Canlı, nefes alan bir sanat eseriydi.

"İyi misin?" diye sordu Ash.

"Orası *neydi*?" Korkunç, kırmızı ve siyah çorak toprakları hatırlayınca tüyleri ürperdi.

"Cehennemdi."

Tanrım. Cehennemin elbette bir mesire alanı olacağını düşünmemişti ama bu... Onların neden kaçmak istediklerini şimdi anlıyordu.

"Tüm kapılar cehenneme çıkar," dedi Ash, Eva'nın dengesini bulmasına yardım ederken. "Dünyada bile kullansan her şekilde buraya gelirsin."

"Hımm."

"Korktun." Kaşları çatıldı. "En baştan seni uyarmalıydım."

"Sorun değil..."

"Eva!"

Bu annesinin sesiydi. Arkasını döndü, Ash elini bıraktığı sırada Jacqui'nin büyük stüdyonun kapısından fırladığını gördü.

Eva tılsımın içinden çıkıp annesine sımsıkı sarıldı. Evde olduğu için çok mutluydu.

"İçeri girin, içeri girin," dedi Jacqui, cam bir veranda kapısını göstererek onları içeri davet etti.

Jacqui kızına benziyordu ama teni daha koyuydu. Gözleri Eva'nın gri gözlerinin aksine kahverengiydi, Eva'nın çılgın kıvırcık saçlarının aksine onunkiler dümdüzdü ve bir topuz hâlinde onları toplamıştı.

"Yolculuğunuz nasıldı? Bunu sormak garip mi? Bu işin nasıl olduğunu tam bilmiyorum." Ellerini ovuşturdu. "Yemek yediniz mi? Bir şeyler hazırlayabilirim. Ah, çantalarınızı kapının yanına bırakın

ve Theolonius'u sepetinden çıkarabilirsiniz. Nerede uyuyacağınızı sonra ayarlarız. Gelin, kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin."

Eve bakarken, "Sakın bir şeye dokunma," diye tısladı Ash Meph'e bakarak.

Her yerde sanat eseri vardı; duvarlarda tablolar, raflarda metal, taş ve kilden heykeller. Meph'in kırabileceği şeylerdi ve Ash bunu daha önce görmüştü.

Salona girdiklerinde, manzara karşısında dördü birden bir anlığına büyülendi. Doğayı görmeyeli uzun zaman olmuştu, Jacqui'nin evi ise tam da doğanın kalbindeydi. Okyanus manzarasına açılan uzun, kocaman bir pencere -yosunla kaplı taşlık bir sahile vuran koca dalgalar- vardı ve evin iki tarafı sedir ağaçlarıyla kaplıydı.

Meph yine de her şey dokundu. Jacqui'nin dediği gibi çantasını kapının yanına bıraktı, doğruca koca salona girdi ve raflardaki her şeyi alıp inceledi.

"Meph..." diye tısladı Ash çünkü her an bir felaket olmasını bekliyordu.

Jacqui Eva'yla hemen arkasında belirdi.

"Meph, lanet olsun, bırak onu..."

"Ah, önemli değil." Jacqui gülümsedi. "Hadi, istediğin her şeye dokunabilirsin. Sanatın duyularla tadılması gerekir."

Meph elinde kilden yapılmış zarif bir ejderha heykeliyle döndü. "Bu çok güzel." Sırıtıp havaya kaldırdı.

Raum, Ash ve Bel yüzünü buruşturdu.

"Teşekkür ederim," dedi Jacqui.

"Meph," diye homurdandı Bel. "O şeyi yerine koymazsan seni..." Eva'nın annesine baktı. "Seni..." Küfürlü bir söz etmeden tehdit edemeyeceği için cümlesini tamamlayamadı.

"Seni çok kötü uyaracağım," diye tamamladı cümleyi Raum.

Meph ejderhayı rafa koyunca hepsi birlikte rahat bir nefes aldı.

"Pekâlâ," dedi Eva. "Millet, annemle tanışın, adı Jacqui. Jacqui bunlar Ash, Bel, Meph ve Raum."

Zavallı Jacqui biraz sarsılmış görünüyordu. "Vay canına... Kusura bakmayın, ben biraz... Açıkça söylemek gerekirse sizi hiç beklemiyor... yani şey olarak..."

"İblis olarak mı?" dedi Meph yüzünde aptal bir sırıtışla.

"Size bu şekilde seslenmek kırıcı mı?" diye sordu Jacqui ellerini ovuşturarak. "Yanlış bir şey söylemek istemem."

Raum yeniden kucağına atlayan kediyi severken omuz silkti. "Neysek oyuz."

"Sadece insanlar kırılır," dedi Meph.

Nedense Jacqui bu aptaldan etkilenmişti. "Bu doğru, bilirsiniz." Sonra Ash'e baktı ve onu dikkatlice inceledi. "Demek kızımı esir alan gizemli adam sensin."

Ash hafifçe omuz silkti.

Jacqui gözlerini kıstı. "Hımm."

"Sana sıkıcı ve çirkin görünüyordur," dedi Meph. "Ama lanet yüzünden böyle."

Ash onun yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tuttu. "Meph..."

"Aslında yakışıklı bir iblis." Meph kendi şakasına kendisi güldü. "Lanetlenmeden önce şehvet prens..."

"Kapa çeneni," diye tısladı Raum alçak sesle. "Kız arkadaşının annesine şehvet prensi olduğunu söyleyemezsin."

Jacqui hâlâ Ash'i dikkatle süzüyordu. Ash daha önce Lucifer tarafından sorgulanmış ve kendini hiç böyle rahatsız hissetmemişti. "Bana sıkıcı ya da çirkin gelmedi," dedi Jacqui. "Aksine çok etkileyici. Ayrıca kesinlikle görünmez değil."

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu imkânsız," dedi Belial. "Laneti yüzünden hiçbir seks partneri onu çekici bulmu..."

"Bel, sus," diye homurdandı Ash. Tanrım, Meph'ten beterdi.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Jacqui. "Kızının erkek arkadaşına

potansiyel seks partneri olarak bakmak beni dünyanın en kötü annesi yapar."

Ash elini yüzüne götürdü ve ortadan kaybolmayı diledi.

"Tanrım," dedi Eva. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Eva, canım, o çok yakışıklı ve birlikte müzik yapmanızı sabırsızlıkla bekliyorum. Ancak onunla ilgili hiçbir planım olmadığını bilmelisin. Hem zaten ben evli bir kadı..."

"Anne! Lütfen!"

Ash başını kaldırınca Jacqui ona gülümsedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Kızımı koruduğun için teşekkür ederim."

Ash bir şeyler mırıldandı ama sözler ağzından dökülmedi.

"Çok utangaçtır," diye sırıttı Meph. "Üç bin yıl görünmez olduktan sonra insani yetilerini kaybetti."

"Senden daha iyi insani yetilere sahip olduğundan eminim, pislik herif," diye çıkıştı Bel. "Çeneni kapatsana sen."

Meph, Bel'e alaycı bir bakış attı.

Jacqui Meph'e gülümsedi ve hemen konuyu değiştirdi. "Dövmelerine bayıldım. Bedeni bir tuval gibi kullanma fikri beni büyüledi. Daha cesur bir kadın olsaydım kendim de yapardım."

Meph şaşırdı. "Şey... teşekkürler." Görünüşe göre ilk defa şaşkınlıktan dolayı sessizliğe bürünmüştü.

"Tüm bedenini kaplamak için sana ilham olan şey neydi?"

Eva elini alnına götürdü. "Anne..."

"Bel, bunun kendime zarar verme eğilimlerim için bir çıkış yolu olduğunu söyledi," dedi Meph, neyin uygun olup olmadığını hiç süzmeden. "Kendime zarar verme ihtiyacımı, bir gün beni öldürecek aptalca şeyler yapmak yerine dövme yaptırmaya yönlendirdiğimi söyledi."

"Tam olarak böyle söylemedim," dedi Bel.

"Kesinlikle böyle söyledin."

"Bence çok güzel," dedi Jacqui. "Hepimizin içinde bir miktar da

olsa karanlık vardır. Sanat, bunu ifade etmenin ve serbest bırakmanın güvenli bir yolu. Bunda utanılacak bir şey yok."

Meph başını salladı. "Bana yardımı oluyor. Her yerim dolunca derimi soyup yeni baştan başlayacağım."

Jacqui'nin ağzı açık kaldı.

"Meph, kapa lanet çeneni," diye tısladı Raum.

Meph sağa sola bakındı. "Ne var?"

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Sonra Jacqui ellerini çırptı. "Kim aç?"

Dan Gregory kızının enkaza dönmüş evinde durmuş, ayağının dibindeki tılsımın içinde acıyla kıvranan iblise buz gibi gözlerle bakıyordu. Ona hiçbir şekilde acımıyordu, aklında tılsım çizmek için cam kırıklarını ve inşaat döküntülerini temizlemesi gerektiği vardı. Burada üç farklı enerji izi sezmişti; kızının, Asmodeus'un ve bu lanet iblisin.

Cehennemin meşhur Avcısı Mishetsumephtai, Dan kılıcının ucunu sırtında çevirirken vahşice kıvranıyordu. Bağlayıcı mühür onun sise dönüşmesini engelliyordu. Bu olmadan Dan'in bu güçlü iblisi tek başına yakalaması imkânsız olurdu. Yine de şansı yaver gitmişti. Tuzağı kurmuştu ve Mishetsumephtai'nin ona yakalanması tamamen tesadüf olmuştu.

"O nerede?" diye homurdandı Dan, kılıcın ucunu daha derine batırdı.

Gri tenli iblisin derimsi kanatları gevşekçe üzerine serilmişti, pençeleri acıdan dolayı parke zemine saplanmıştı. Dan'in onun sırtına sapladığı, sıradan bir silah değildi. Eğer öyle olsaydı, Avcı muhtemelen gözünü bile kırpmazdı. Hayır, Dan bir iblisi gerçekten öldürebilecek türden tek silahla donanmıştı.

Ne yazık ki bu iblisi öldüremezdi. Mishetsumephtai, Cehen-

nemden resmî görevle gönderilmişti; dört kaçak iblisi bulmakla görevliydi. Eğer bir iblis, dünyadaki yetkilendirilmiş görevindeyse ve bu görev sırasında kurallara uymaya devam ediyorsa, onu yok etmek kurallara aykırıydı.

Ancak Asmodeus, Belial, Mephistopheles ve Raum için işler farklıydı. Onlar meşru hedeflerdi.

Onların dünyada bir yetkisi yoktu. Kurallara uymuyorlardı. Cehennem onları yok etmeden geri almaya çalışsa da -şimdilik- cennet işin içine girerse durumun daha karmaşık olacağını biliyorlardı.

Dan artık kuralları falan takmıyordu. Karısıyla tanışınca emekli olmuş, bir daha bu işlere bulaşmayacağına söz vermişti.

Eva bir şekilde onu bu işin içine sürükleyene kadar.

Öfkeyle bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Kızı *nasıl* olmuştu da bu işlere bulaşmıştı? Onu bu dünyadan uzak tutmak için her şeyi yapmış, her türlü önlemi almıştı ve kızı yine de bir cehennem prensiyle birlikte olmuştu. Enerjileri birleşmişti, özellikle de yatak odasında. Dan bu konuda daha fazla düşünürse öfke patlaması yaşayacağını biliyordu.

"O nerede?" diye bağırdı Avcı'ya, kılıcı daha derine batırırken.

Kutsal ışık acı çeken bedenine düşerken, acı çığlıklarının arasında kahkahalar atarak, "Sana asla söylemeyeceğim," dedi iblis.

"Neden Asmodeus'a sadıksın?" diye hırladı Dan. "Sana ihanet etti. Cehennemden kaçtı."

"Hanımımdan başka kimseye sadık değilim ve yapabilseydim onu da bir saniyede öldürürdüm."

Dan gözlerini devirdi. *İblisler.* Birbirlerini sırtlarından bıçaklarken başka bir şeyi yapmaya vakit bulmaları inanılmazdı.

"Asmodeus kuralları ihlal etti," dedi Dan. "Cezalandırılmalı. Hepinizin buna saygı duyması gerekir."

Avcı'nın dünyada iblislerle melekleri koşulsuz bir bağlılıkla amansızca takip ettiğini herkes bilirdi. Onun sürekli kuralları ihlal edenleri ve serserileri topladığı düşünülürse, o Cennetin bile saygı gösterdiği nadir iblislerden biriydi.

Avcı başını çevirip sivri dişlerini gösterdi. "Nasıl isyankâr olunduğunu öğreniyorum."

Harika. "Koşulsuz bir bağlılıkla" buraya kadarmış. Dan kılıcı sırtından çıkardı. "Neden onu koruyorsun?"

Avcı kanatlarını kocaman gri bedeninin altında toplayıp dertop oldu. "Sahip olduğu şeyi istiyorum." Bunu itiraf etmekle çok ileri gitmiş gibi iğrenç sarı gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı.

"O neye sahip?"

"Özgürlüğe. Evcil bir insanı var."

Dan kızından "evcil hayvan" şeklinde bahsedildiğini duyunca kükredi ve kılıcı iblise yeniden sapladı.

"Beni yok etmeni tercih ederim ama Asmodeus'u ele vermem, onun eğlencesine son vermem," diye inledi Avcı acı içinde.

"Onu cehenneme geri götürmek için buradasın!" diye bağırdı Dan, yine bir kaçakla karşı karşıya olabileceğine inanamıyordu.

Aşağıda ne oluyordu böyle?

Yeraltı dünyasında bir isyan mı çıkmıştı?

"Onun eğlencesine son vermek için *buradasın!*"

"Onu izliyordum," dedi iblis, bir başka ilahi ışık dalgası üzerinden geçerken omurgası yay gibi gerildi. "O bilmiyor. Benden saklandığını sanıyor ama onun tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Dan kılıcını sertçe çevirdi.

"Söyle bana!"

"Asla söylemeyeceğim." Deli gibi güldü ve kırık plak gibi söylemeye devam etti. "Asla söylemeyeceğim, asla söylemeyeceğim."

Dan'in telefonu cebinde titreşti.

Öfkeyle homurdanarak kılıcın düz tarafıyla iblisin kafasına vurdu. İblis bayıldı.

Dan telefonu çıkarırken arayanın Eva olmasını umdu. Onu defalarca kez aramış ama cevap alamamıştı, o zamandan beri haber yoktu.

Ancak ekranda görünen isim Jacqui'ydi.

Yüzünü ekşitti. Tüm bunları karısına nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama zamanı gelince bunun çirkin bir konuşma olacağından emindi. Kalbi onu kaybetmeye dayanamazdı ancak sonuç büyük ihtimalle bu olacaktı. Bunu da hak ediyordu zaten.

İstese de artık onun telefonlarını görmezden gelemezdi. Karısı daha iyisini hak ediyordu. "Selam, tatlım."

"Dan, sabahtan beri seni arıyorum!"

"Biliyorum." Yüzünü buruşturdu. Daha erken açmalıydı ama kaçınılmaz olanı boşuna ertelemeye çalışıyordu.

"Neredesin?"

"Şey ben..." Eva'nın evine baktı. "Uzun hikâye. Tatlım, Eva'dan haber aldın mı?"

"Evet! Bu yüzden sabahtan beri seni arıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Eva burada."

Dan şaşırdı. "Senin... yanında mı?" Ancak tüm enerjisi hâlâ evindeydi ve izi daha yeniydi. Eve uçarak gitmediyse nasıl gitmiş olabilirdi? "İyi ama nasıl?"

"Dört iblis arkadaşını getirdi, bir cehennem kapısından geçmişler."

Dan bir an nefes alamadı.

Kalbi duracak gibi oldu.

Hatta dünyanın durduğundan ve her şeyin bir an donduğundan emindi. Az önce duyduğu şeyler doğru olamazdı.

Ancak öyleydi.

"O *ne* yapmış?"

"Evet, ne yaptıysa yaptı, hemen eve gelip Eva'nın arkadaşlarıyla tanışman lazım. Bence onları seveceksin. Belial çok tatlı. Öğle yemeği hazırlamama yardım etti ve harika bir şef. Meph de baştan ayağa tam bir sanat eseri. Onun gibi bir şey hiç görmedim. Raum da çetin ceviz. Onu açmaya çalışıyorum ama daha başaramadım. Bir de Eva'nın yeni erkek arkadaşı var. Beklediğim gibi biri değil. Gö-

züm sürekli üzerinde ve o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum..."

"Jacqui, hemen eve geliyorum. Eva'yı al ve stüdyoyadaki ofisime kendinizi kilitleyin. Davetsiz misafirleri engellemek için kapının üzerinde koruma büyüleri var ama onları aktif etmen lazım. Parmağının ucunu kesip tam ortasına bir damla kan sürmen..."

"*Biliyordum!* Tüm bunları bildiğini biliyordum! Ofisindeki o koca büyü kitabıyla ne yapıyordun?"

Dan paniklememeye çalıştı. Dün gece Eva'yı güvende tutmaya o kadar odaklanmıştı ki büyü kitabını yanlışlıkla ofisinde bırakmıştı.

Her şeyi Jacqui'ye anlatmak için daha fazla zamanı olsun isterdi ama artık böyle bir seçenek yoktu.

O anda, daha önce hiç olmadığı kadar iyi bir ışınlanıcı olmayı dilemişti çünkü eğer olsaydı çoktan eve dönmüş olurdu. Oysa şu an yoğunlaşmak için zamana ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

"Beni dinle," dedi Dan, aslında bağırmak istese de sesini sakin tutmaya çalıştı. "Her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Ancak şu anda, senden istediğim şey şu: İblislerden uzak dur. Eva'yı da al ve ofisime git. Koruyucu büyüyü etkinleştir."

"Endişelenmene gerek yok, Dan. Eva bana onların neden cehennemden kaçtığını anlattı ve sanırım anlıyorum. Biraz serseriler ama içlerinde bir kötülük yok. Sadece ikinci bir şans arıyorlar."

"Jacqui, onlar *iblis*. İnsanları kandırır. Yaptıkları şey budur. Güvende değilsiniz."

"Bunları nereden biliyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Açıklamak için zaman yok. Eva'yı al ve..."

"Ne var, biliyor musun? Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Eva bana karşı dürüsttü, iblisleri de öyle ve görünüşe göre sen değilsin. Önemli bir şey hakkında bana yalan söyleyen birini dinlemeye pek meyilli değilim. Ne zamandır yalan söylüyorsun, Dan? Bunları ne zamandır biliyorsun ve bana söylemedin?"

Dan yüzünü buruşturdu. Ona cevabı söylerse Jacqui delirirdi. Hayır, bu ona açıklayacağı son şeylerden biri olacaktı. "Jacqui, tatlım, bana güvenmelisin."

"Kusura bakma ama kapatıyorum." Sesi duygusuzdu. Jacqui asla bağırmazdı çünkü zorunda kalmazdı. Kızgın olduğu ses tonundan anlaşılırdı. "Belial bulaşıkları tek başına yıkıyor ve ona yardım etmek istiyorum. Eve gelince görüşürüz. Seni seviyorum."

Telefonu kapattı.

Dan yeniden onu aradı. Jacqui cevap vermedi.

"Kahretsin!"

İzleniyor olma hissi, bakışlarını tekrar yerde hapsolmuş iblise çevirmesine neden oldu.

Mishetsumephtai yavaş yavaş bilincini geri kazanıyordu. Sersemlemiş hâlde gözlerini kırpıştırdı. "Sen de pek çok kuralı çiğnemişsin, değil mi, Gözcü?"

Dan ona baktı.

O sarı gözlerde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. Ne kadarını biliyordu? Eva ile olan ilişkisinden şüpheleniyor muydu?

Eğer öyleyse, kurallara aykırı da olsa, Cehennem Avcısı ölmeliydi.

Dan, kanlar içindeki, tuzağa düşmüş iblise sert bir bakış attı. "Seninle sonra ilgileneceğim." Önce Eva'nın güvende olduğundan emin olacak, sonra da Mishetsumephtai'nin ne bildiğini öğrenecek ve ona göre gereğini yapacaktı.

Bir plan yapmalı ve akıllı olmalıydı. Dan'in tek başına dört iblise karşı gelmesi çok olası değildi. Avcıya yaptığı gibi onlar için de tuzaklar kurabilirdi. Belial'ı zapt etmek için çok güçlü olmalılardı ve binlerce yıldır onlardan kaçınmayı bilen iblislerin onları fark etmemesi için çok iyi saklanmış olmaları gerekirdi.

Konsantre olması için kılıcının kör tarafıyla avcıya yeniden vurdu. İblis iki büklüm olunca Dan gözlerini kapatıp gücünü toplamaya çalıştı.

Bir dakika sonra dönüp duran rüzgârların içindeki ince havada kayboldu.

Ortadan kaybolduğunda geriye kalan tek şey, içindeki bilinçsiz iblisi hapsetmiş olan bir tılsımın tebeşirle çizilmiş dış hatlarıydı.

22

İLAHİ MÜDAHALE

Jacqui telefonu kapattığında beklediğinden daha da huzursuzdu. Neden Dan bu işe dâhil olmuştu? Böylesi büyük bir sırrı neden ondan saklamıştı? Jacqui'nin bu sorulara alacağı cevaplardan hiç hoşlanmayacağına dair güçlü bir şüphesi vardı.

Verandanın kayar kapısını açıp içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Eva ona iblislerin duyularının güçlü olduğunu söylemişti, Jacqui de Dan'i aramadan önce onlar duymasın diye evden biraz uzaklaşmıştı.

İçeri girince Meph'le Raum'un salonda bir konuda atıştıklarını duydu. Belial mutfakta bulaşıkları yıkıyordu ve bir yerden porselen şıngırtılarının bastıramadığı bir müzik sesi geliyordu.

Müzik gerçekten dikkatini çekmişti.

Durdu, eli hâla kapının kolundaydı ve daha dikkatle dinledi. Eva'nın kemanına eşlik eden piyano sesinden *"My Funny Valentine"* şarkısının hüzünlü meldodisi geliyordu.

Jacqui dalgın hâlde mutfağa girerken biriyle bu anı paylaşmak istedi. Bu sanatın en güzel yanıydı, senin ilgini anlayan birini bulmak her zaman inanılmaz bir şeydi.

İçeri girince Belial ona baktı.

"Kardeşin mi? O... Onlar..." Gözündeki yaşı silmek zorunda kaldı. "Birlikte çok güzel çalıyorlar. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi."

Bel başıyla onayladı, bulaşıkları yıkamaya devam etti. Yüzü bir melek gibiydi ama aynı zamanda yüz hatlarında onu korkutucu ve anlaması zor kılan bir şeyler de vardı. İki metre olduğundan yüzünü görmek de çok zordu.

"Son zamanlarda müziğin Ash'in lanetini kaldırdığını keşfettik," dedi Bel. "Etkiler geçici görünüyor ama müzik yapmaya devam ederse laneti sonsuza dek kaldırmanın bir yolunu bulacağımıza inanıyorum. Daha önce hiç böyle bir olasılık yoktu."

Jacqui mutfak bezini aldı ve tabakları kurulayıp kaldırmaya başladı. "Nasıl oldu?"

"Eva ve Asmodeus Eva'nın çaldığı caz kulübünde birlikte çaldı. Daha sonra bütün kadınlar etrafını sardı. Bok sinekleri gibi üşüştüler."

Jacqui bu benzetmeye güldü. "O ne yaptı?"

"Binlerce yıl görünmez olduktan sonra panikledi." Belial homurdandı. "Eva onu kurtardı ve onu alıp oradan götürdü."

"Kadınlar ilgisini çekmedi mi?"

"Hayır." Belial başını iki yana salladı. "Her zaman biraz garipti ama bu tamamen yepyeni bir seviyeydi."

Bu ilginçti. "Peki lanetin neden kalktığını düşünüyorsunuz?"

"Müzikle bir ilgisi olmalı. Ash iblis olduğu için asla gerçek bir müzisyen olamayacağını söylüyordu ve sanırım her şey bununla bağlantılı."

Jacqui bir kaşını kaldırdı. "Bana göre gerçek bir müzisyen."

"Biliyorum. Ancak o, müziğin insan ruhundan geldiğine inanıyor ve iblislerin ruhu olmadığı için hangi sanat olursa olsun sadece taklit ettiğimizi düşünüyor."

Jacqui bir tabağı kurularken bir an durup düşündü. "Bunda bir gerçeklik payı olabilir ama bence önemli bir noktayı kaçırıyor. Aslında..." Tabağı bırakıp Belial'a baktı. "Bence hepiniz kaçırıyorsunuz."

Heybetli iblis, bakışlarını onunla buluştururken başını eğdi. O delici bakışlar karşısında ezilmemek gerçekten zordu ve içinde kötücül bir niyet olmadığını görmek onu rahatlattı. "Hangi nokta?" diye sordu Bel.

"Cehennemden kaçtınız çünkü keninizi artık oraya ait hissetmiyordunuz. Eva bana Asmodeus'un 'iblislerin evrimi' teorisinden bahsetti ve... bence bu doğru. Belki insan değilsiniz, insan ruhuna da sahip değilsiniz ama tamamen iblis olduğunuzu sanmıyorum. Bir şeylerin ortasında olabilirsiniz. Olaylara bu açıdan bakarsak, Ash'in lanetinin müzik yaparken neden kalktığı çok mantıklı hâle geliyor."

Belial bakışlarını kaçırmadan ona bir tabak daha uzattı. "Neden?"

"Müzik ilahiliğin bir ifadesiyse, o zaman Asmodeus her çaldığında biraz daha fazla ilahi, biraz daha az iblis hâline geliyor. Lanet onun iblis hâlinde etkili, bu yüzden daha yeni, daha insan hâlini etkilemiyor."

Belial uzun süre konuşmadan ona bakınca Jacqui en sonunda başını çevirdi. Ancak bunun bir faydası olmadı. Jacqui elindeki tabağı kurularkan iblisin gözleri kafasının yan tarafında yanan bir delik açıyormuş gibi hissediyordu. Ash'in iblis olmadığını söyleyerek onu kızdırmamış olmayı umuyordu ama söylediğini de geri almayacaktı.

İçindeki bir his, bu varlıklarla -Belial kadar kadim ve güçlü olanlarla bile- bağ kurmanın önemini vurguluyordu. Gerçekten evrimleşebilen iblisler varsa onları bu süreçte desteklemek dünyaya yapılacak gerekli bir hizmet gibi görünüyordu.

"Mantıklı," dedi sonunda Belial, Jacqui rahatlayarak derin bir iç çekti. Belial devasa omuzlarını silkti. "Ne yazık ki bu etki sonunda kayboluyor. Ash, birkaç saat sonra eski hâline döndüğünü söyledi."

Jacqui gülümsedi, kuruladığı tabağı dolaptaki yığının üstüne koydu. "O zaman düzenli olarak müzik yapması gerekecek, değil mi? Bahse girerim, bu yeni yönünü geliştirmeye devam ederse lanet sonunda tamamen yok olur."

Belial'ın ağzının kenarı kıvrıldı ve yanağında beliren gamze birden Jacqui'nin kalbini yerinden oynattı. "Haklısın."

Tehlikeli olmasının yanı sıra onu inanılmaz çekici kılan güçlü bir karizması da vardı. Tabii ki insanı mahvedecek kadar da yakışıklıydı. Bütün iblisler öyleydi. Eva onun öfkesi ve sonuda meydana gelen kaosla ilgili annesini uyarmıştı, bu yüzden Jacqui temkinli davranıyordu.

O yarım gülümseme bir anda tam anlamıyla bir sırıtışa dönüştü, yıkıcı yakışıklılığım âdeta Richter ölçeğinde sekiz puana çıkardı. "Biliyor musun, Asmodeus'un lanetini kırmanın yollarını binlerce yıldır arıyorum ve sen bir anda bunu çözdün. Üstelik müziğe takıntılı. Diyorsun ki, tek yapması gereken şey müzik yapmaya devam etmek."

"Senin yemek yapma tutkun da muhtemelen aynı şey," dedi Jacqui. "Yemek yapmak bir sanat biçimi, yaratma tutkusu. İlahi bir ifadenin şekli."

O gülümseme geldiği hızla kayboldu ve yüzü yeniden o geçilmez, sert maskeye büründü. "Benim sorunlarım, yemek yaparak çözülebilecek kadar basit değil."

"Saçmalık. Öyle ya da böyle, sanatın her şeyin çaresi olduğuna inanıyorum. Hatta kocam ve ben bu kavramı tüm çalışmaları..." Cümlesi yarım kaldı, aklına birden kocası gelmişti.

Belial durup ona baktı. "Ne oldu?"

Jacqui iç çekti. "Kocam benden bir şey saklıyormuş. Eva, stüdyosunda bulduğum kitabı sana söylemiştir. Çok garip davranıyor."

"Telefonda bir şeyler duymuştum ama Eva bana bir kitaptan bahsetmedi."

"Sanırım bir büyü kitabı. Sizi buraya getirmek için çizdiğim o sembollerle dolu."

Belial'ın gözleri kocaman açıldı ve birden ilgiyle parladı. "Kocan büyü kitabıyla ne yapıyor?"

"Bilmiyorum." İç çekerek mutfak bezini fırının kapağına astı. "Yirmi yedi yıldır evliyiz ve bana bu doğaüstü şeyleri bildiğine dair hiçbir şey söylemedi, üstelik her şeyi biliyormuş."

"Bu büyü kitabında ne var?"

"Latince okuyamadığım için bilmiyorum ama üzerinde sizin dördünüzün isminin olduğu dört sayfa gördüm."

Belial'ın bakışları yoğunlaştı, hatta gözlerinde alevler titreşiyordu ve Jacqui endişelendi. Odanın sıcaklığının birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdi.

"Üzerinde *adım* olan bir tılsımı mı var?"

Jacqui endişeli bir şekilde başını salladı.

Meph ve Raum mutfağa geldi.

"Senin mührün olmasına imkân yok," dedi Meph. "Öyleyse bile onu kullanamaz."

Bel Jacqui'ye baktı. "Bize şu kitabı gösterebilir misin?"

Jacqui tereddüt etti. "Ne tür bir mühürden bahsediyorsunuz?"

"Her iblisin onu çağırmak ve kendine bağlamak için kullanılabilecek bir mührü vardır," diye açıkladı Meph. "Daha büyük iblisler için bunu yapmak çok zordur. Çoğu zaman çağıran kişi hata yapar ve ölür."

"Ama arada sırada doğru da yaparlar," diye ekledi Raum.

"Yaptıklarında da iblis onu çağırana bağlanır. İtaat etmekten başka şansı yoktur. İblis daha güçlü oldukça onu çağıran kişi daha fazla kaosa neden olur. Bizim yaşlı Bel..." Meph kardeşinin sırtına sertçe vurdu. "Korkunç pisliklerden biridir."

Bel ona karanlık bir bakış attı. "Birisi beni bağlamak isterse yaratacağım kaos kıyamet gibi bir şey olur," dedi Jacqui'ye dönerek.

"Hatta kıyameti başlatan şey olur," dedi Meph.

"O mührün kayıtlarını binlerce yıl önce silmiştin," diye homurdandı Raum. "Eva'nın babasında olmasına imkân yok."

Jacqui korku içinde onlara bakıyordu. "Ne olur ne olmaz diye bakmakta fayda var, öyle değil mi? Beni takip edin."

Dördü stüdyoya gitmek için dışarı çıkarken Raum, kediyi bir sandalyeye bıraktı. Kimsenin aklına Eva'ya ve Asmodeus'a haber vermek gelmedi.

Her zaman olduğu gibi, Eva ve Ash birlikte çaldıklarında müzik kendi doğal akışıyla son buldu. Sanki saatlerce prova yapmışlar gibi mükemmel bir şekilde bitti, oysa bu tamamen bir tesadüftü.

Birlikte çaldıklarında öylesine uyumluydular ki, sanki Eva onun zihnini okuyabiliyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. "*My Funny Valentine*" artık onun yeni favori şarkısıydı ve Ash'le çalmak, yalnızca ikisinin anlayabildiği gizli bir dilde konuşmak gibi geliyordu. Kemanı kuyruklu piyanonun üstüne bırakıp Ash'e baktı. Ash de ona. O, usta bir müzisyen, tutkulu bir âşık ve Eva'nın çözmek için can attığı bir gizemdi.

Eva büyülenmişti.

Ona âşıktı.

Kahretsin.

"Lanet yine kalktı." Ash sanki daha önce görmemiş gibi ellerine bakıyor, derin derin nefes alıyordu. "Burası harika kokuyor. Okyanusun tuzu. Sedirler." Gözlerini açıp ona baktı. "Sen."

"Ben mi?" Eva'nın kalbi hızla atmaya başladı.

Ayağa kalkıp yanına geldi. "Öyle güzelsin ki." Ash'in gözleri sanki onu bakışlarıyla yemek istermiş gibi tüm bedeninde dolaştı. "Esmer tenin, siyah saçların, açık gri gözlerin." Biraz daha yaklaştığında Eva'nın kalbi duracak gibi oldu. "İçlerinde mavi hareler var. Daha önce fark etmemiştim." Derin bir nefes aldı. "Of, çok güzel kokuyorsun."

Tanrım, Eva tahrik olmuştu.

Hayır, hayır, buna karşı koyacaktı. Ash kendini ona açana kadar pes etmeyecekti. "Ne zaman müzik yapsan lanetin kalkıyor, seni çekici bulan binlerce kadınla seks yapabilirsin, değil mi?"

Bu, Eva'nın libidosunun üzerine dökülmüş bir kova buzlu su gibiydi.

Ninova

Ash omuz silkti. "Evet." Konuşmayı dinlemiyormuş gibiydi, daha çok onun bedenini gözleriyle yiyordu ve libidosu asla ölmeyen ayrık otu gibi yeniden dirildi.

"Yani..." Ona kızmış gibi bakmaya çalıştı. "Bana artık ihtiyacın yok. İstediğin her kadını elde edebilirsin. Tüm bu 'benimle ilgileniyormuş gibi' numaralarını bırakabilirsin."

Ash şaşırdı. "Ne?"

"Özel olduğum saçmalıklarını bırakabilirsin," diye terslendi, daha önce hissettiği o acı sonunda çirkin yüzünü tekrar gösterdi. "Aramızda bir şey varmış gibi davranmayı kesebilirsin. Gidip dünyadaki bütün kadınlarla yatıp beni unutabilirsin." Kahretsin, çok küçük düşürücüydü.

"Dünyadaki tüm kadınlarla yatmak istemiyorum." Ash gözlerini kısarak ona baktı.

Eva ellerini havaya kaldırdı. "O zaman birkaçını seçersin, ne bileyim ben!"

Ash kaşlarını çattı. "Neden böyle davranıyorsun?"

Bihaberliği daha önce sevimliydi ama şimdi onu kızdırıyordu. "Belki de beni seks için kullandığını bariz bir şekilde söylediğin ve bir robot olmadığımdan bunu birden fazla kez duymak beni incittiği için olabilir mi?" Son kısımda farkında olmadan bağırdı.

"Sana bundan daha fazlası olduğunu söyledim. Sana karşı duygularım... olduğunu söyledim." Bunu söylerken yüzünü ekşitti.

"Bu yeterli değil, Ash. Sana karşı hissettiğim tek şey seks yapma arzusu değil. Benim hakkımda aynı şeyleri hissetmiyorsan kendimi korumak ve bu işe bir son vermek zorundayım."

23

GERÇEKLERLE YÜZLEŞMEK

"Bitsin istemiyorum," diye homurdandı Ash. Bu kararlılığı Eva'nın çok hoşuna gitti.

"Ben de istemiyorum," dedi Eva, kızgın kalmak istemesine rağmen sesi yumuşak çıkmıştı. "Ancak senden daha fazlasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Hayır." Yüzündeki ifadeden gerçekten anlamadığı belliydi.

Eva iç geçirdi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Yüreğini ve ruhunu ortaya koyup sonra ezilecek miydi? Ancak o açık olmazsa, Ash gerçekten de durumu anlamayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, her ne kadar o an daha çok acıtsa da Eva zaten açık sözlü olmayı tercih ediyordu. En azından her şey bittiğinde, elinden gelen her şeyi yaptığını bilirdi.

"Bir şekilde bana bağlı olduğunu söylüyorsun. Ben de öyle hissediyorum." Tanrım, bunu söylemenin en sağlıksız yolu buydu galiba ama bağlı olmanın Ash'in bildiği tek değer verme yolu olduğunu biliyordu.

Ash kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Evet, senin cehennemden gelen gerçek bir iblis olduğunu öğrendikten sonra bile hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyorum." Tek bir

nefeste söyledi. "Aslında beni kötülüğe ya da her neyse ona sürüklemek için bu kadar uğraştığını düşünmem gerek."

"Böyle söyleme." Ash dudaklarını büktü. "Midem yine bir tuhaf oluyor."

Eva yumuşamamak için dişlerini sıktı. *Hiç de tatlı değil. Hiç de tatlı değil.* "Fakat ilişkide bağlı olmaktan daha fazlası vardır. Yani ben daha fazlasını istiyorum."

"Bir ilişki mi istiyorsun?"

"Şey, evet, ne yaptığımızı sanıyordun?"

"Bilmiyorum." Yüzündeki ifade gerçekten bilmediğini gösteriyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Gerçekten de büyük adamdan yardım gerekiyordu. *Tanrım, lütfen bana yardım et çünkü bir iblisle ilişki hakkında konuşmak üzereyim ve onun için gerçekten bir şeyler hissediyorum. Amin ya da ne söylemem gerekiyorsa. Bu kırıcı olduysa özür dilerim.*

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "İnsanlar birbirlerine değer verdiklerinde bir söz verirler. Bu özel bir şeydir. Başkalarıyla seks yapmak, flört etmek yoktur. Dürüst olursun, birbirine sırlarını anlatırsın. Arkadaş olursun ama aynı zamanda aşka dönüşmesini umduğun arkadaşlıktan öte bir şey inşa edersin."

Aşk sözcüğünü duyunca Ash yüzünü buruşturdu.

Eh, bunun olacağı belliydi. "Bunun olacağının bir garantisi yok ama iki kişi de aynı sonucun olmasını umut eder." Bir nefes aldı. "Seninle tanıştığımda istediğim şey buydu. Hâlâ istiyorum."

"Aşk..."

Ash bu kelimeyi zorlukla söyleyebilmişti. Kahretsin, durum ümitsizdi. Eva ne olmasını beklemişti ki?

"Evet. Aşk. Bu bizim için yeni bir şey ama tüm bu iblis şeyleri ortaya çıkmadan önce gittiğimiz yer orasıydı. Şimdi bilmiyorum ancak aynı şeyi istediğini söyleyene kadar bu şekilde devam edemem. Bir iblisle çıkmak zaten yeterince çılgınca ama bir iblisin beni kullanıp kalbimi kırması... bu asla olmaz."

"Ben... bunun olmasını istemem."

"Ben de istemem." Zoraki güldü. "İnan bana, berbattır."

Ash'in yüzü birden değişti. "Bunu daha önce yaşadın mı?"

"Lisede. Yıllarca bir oğlana âşık oldum. Beni tüm arkadaşlarımın önünde küçük düşürdü ve yıkıldım. Hiç o kadar utandığımı hatırlamıyorum."

"Onu öldüreceğim." Ash yumruklarını sıkarak homurdandı. "Bana nerede yaşadığını söyle."

"Hayır, Ash, hikâyenin mesajı bu değil. Söylemek istediğim şey, sen de aynısını yapıyorsun."

"Bunu istemem," dedi yeniden.

"O zaman bana *ne* istediğini söyle," diye ısrar etti Eva, içinden bir ses ona hayal kırıklığına uğramaya hazır olmasını söylüyordu. "Bana her şeyin seks olmadığını söyle. Bana bundan daha fazlasını istediğini söyle."

Ash'in dudakları kıvrıldı. "Duygular insanlar içindir."

Eva sert görünmeye çalışarak kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, ben bir insanım, bununla uğraşman gerekecek. Duyguların yoksa o zaman bir ilişki içinde olup olmamanın senin için bir önemi yok."

"Belki bir ilişki istemiyorumdur."

Tamam, bu acıttı. *Bunu ona gösterme.* "O zaman bitti."

Ash yüzünü astı. "Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Evet!" diye terslendi Eva. "Duyguların hakkında konuşmak istemezsen bunu yapamam. Ha hep ya hiç, bebek."

Ash kollarını kavuşturup öfkeyle ona baktı. "Bu adil değil."

"Gayet de adil. En başından beri bana yalan söyledin ve gerçeğin ne kadar berbat olduğunu anladığımdan beri bunun ilişki için iyi bir temel olmadığını görüyorum. Bunun bitmesini istemiyorsan o zaman niyetinin iyi olduğuna beni ikna etmelisin."

"Sana duygularımı anlattım zaten." Kızgınlıkla gözlerini kıstı.

"Başka kimseye ilgi göstermemem senin için yeterli olmalı. Başka kadınlara sahip olabilirim ama istemiyorum. Benden başka ne dememi istiyorsun?"

"Bu bir başlangıç ama ilişkide cinsel çekimden daha fazlası olmalı."

Ash gözlerini devirdi. "Anlamıyorum."

"Çünkü bu tatmin edici ya da sağlıklı değil! Seks dışında hiçbir şeyimden hoşlanmayan biriyle çıkamam."

"Tamam. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum." Derin bir iç çekti ve parmaklarını muhteşem saçlarında gezdirdi. "Müziğini seviyorum. Asırlardır senden daha iyi çalan birini dinlemedim. Sende yaptığın her şeye ışık veren bir şey var ve ben buna bağımlıyım. Onlara değer verdiğin için insanların sana değer vermesini istiyorsun. Güzel olduğunu biliyorsun ama mütevazısın da. Özgüvenlisin ama kibirli değilsin. Kırılgan olmaktan korkmuyorsun. Başkalarının ne düşüneceğinden korkmadan aklından geçenleri söylüyorsun ama asla duyarsız değilsin.

"Seninle olduğum zamanlarda hayatımdan hiç bu kadar keyif almamıştım. İçine girdiğimde kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Elimde olsa, zamanı geriye çevirip Rafael'in lanetini geri alma imkânım olsa bunu yapmazdım çünkü o zaman seninle tanışamazdım. Son üç bin lanet yıldır yaşadığım şeyler seninle geçirdiğim zamana değdi." Yüzünü buruşturdu. "Bu yeterli mi? Durabilir miyim artık?"

Eva ağzı açık bir hâlde ona bakıyordu. Bu şimdiye dek birine söylenmiş en güzel şeydi.

Ash onun boş bakışlarını yanlış anlayarak ellerini havaya kaldırdı. "Elimde olan şey bu, Eva. İnsan değilim, olmayacağım, olmak da istemiyorum. Olduğum şeyi değiştiremem, son üç bin yılı kendimden nefret ederek geçirdim ve bundan bıktım. Bundan sonra hoşuma giden şeyleri yapacağım. İster cenetten ister cehennemden ister senden gelsin, artık kimsenin talebini yerine getirmeyeceğim ve..."

Eva parmağını onun dudaklarına götürdü. "Şşş."

Evet, bir cehennem prensini susturmuştu. Ash'in yüzündeki ifadeden bundan hoşlanmadığı belliydi ama bu önemliydi.

Ona daha yakından bakmak için yaklaştı. "Bunu yakın zamanda söylemeni ya da anlamanı beklemiyorum..." Derin nefes aldı, temkinli olmalıydı. "Benimle olduğunda hayatından hiç olmadığı kadar keyif alıyorsan o zaman bu aşk olmalı."

Ash homurdanıp başını çevirdi.

"Ne var, biliyor musun? Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bu yüzden bunu itiraf etmen konusunda bu kadar ısrarcıydım."

Başını çevirip Eva'ya baktı. "Öyle mi?"

Eva başını salladı. "Daha önce kimseye karşı bu şekilde hissetmedim. Sana öyle bağlıyım ki bu bazen beni korkutuyor. Benimleyken kendimi bütün hissediyorum ve yanımda olmadığında yanımda olmam istiyorum."

Ash'in gözleri aydınlandı. "Ben de öyle hissediyorum. Biraz daha anlat."

Eva gülümsedi. "Tatlım, aşk böyle bir şey işte. Anlamıyor musun? Bu..." Aralarında birkaç santim vardı. "Aşık olma potansiyeline sahip olmak, tabii zaten değilsek. Seni rahatsız eden duygularının nedeni aşkın seni savunmasız yapması ve bu korkutucu. Birbirimize sadık olmamızı, biribimizin yanında olmamızı istiyorum."

"Ben de."

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "Bir ilişki istiyor musun peki?"

Bu sefer Eva'nın açıklamasını en sonunda anlamış ve bunun kabul edilebilir olduğunu kavramış gibi yavaşça başını salladı.

"Söz vermek istiyor musun? Bir takım olmak istiyor musun? *Tek eşli* bir takım olmak istiyor musun?"

"Eva, üç bin yıl uyuşmuş hâlde dolaştım. Uzun süre eski hayatıma son vermeyi ve yeni bir hayata başlamayı istedim. Asırlar boyunca ne aradığımı bulmaya çalıştım, bu yüzden seni istiyorum dediğimde bunda ciddiyim."

Eva'nın kalbi eridi. Bir sıvıya dönüşüp ayaklarından aşağı döküldü. "Ben de seni istiyorum. Hem de her şeyden çok."

İblis olduğu, o sonsuza dek güzel kalırken kendisinin yaşlanıp çirkileşeceği ve bir iblis ordusunun onu cehennemeye götürmeye çalıştığı gerçeklerinin canı cehennemeydi. Bunlarla daha sonra ilgilenebilirlerdi.

Ash yanağını okşadı. "Duygularım hoşuna gitti mi? Testi geçtim mi, beni bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bırakmayacağım." Eva yanağını okşayan elini tuttu. "Söylediklerin çok tatlıydı ve hepsine bayıldım. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Güzel. Ben... mutlu oldum."

"Ben de."

"Seni renkli görmek hoşuma gidiyor. Tam da tahmin ettiğim gibi parlaksın." Elini kaldırdı ve parmağını kaşının üzerinde dolaştırırken mırıldandı. "Yine de gözlerinin hâlâ gri olmasını seviyorum. Seni gördüğüm ilk gecedeki gibi görünüyor. O zaman dünya siyah beyazdı ama bana renkli görünmüştün."

Eva'nın kalbi patlayacak gibiydi ve ona gülümsedi. Bazen farkında olmadan öyle tatlı şeyler söylüyordu ki Eva onu daha çok seviyordu.

Evet, aşk. Bir iblise âşıktı. *Hadi beni mahkemeye verin.*

Ash'in *âşık* olduğunu kendine itiraf etmesi belki bir süre sürebilirdi ama Eva onun da kendisi gibi hissettiğini biliyordu.

"Yatak odamı görmek ister misin?" dedi birden, yaramaz bir kız gibi gülümsedi. Hemen sevgisini gösterme moduna geçmişti.

Ash'in dudakları kıvrıldı. "Buna cevap vermeme gerek var mı?"

"Yok." Eva, Ash'in elini tuttu. "Hadi gel."

Ash cevap vermek için ağzını açtığı anda donup kaldı. Gülümsemesi soldu, tüm bedeni gerildi.

"Ne..."

Kendini yana attı ve saniyeler önce kafasının olduğu yere nişan alınmış kocaman bir kılıçtan tam zamanında kurtuldu.

Eva çığlık attı.

"Buradan," dedi Jacqui tedirgin bir şekilde, yanındaki şeytandan kaçmak isteyen içgüdüsünü görmezden gelerek. Büyü kitabından Belial'a bahsettiğinden beri, ondan yayılan gerginlik dalgaları o kadar güçlüydü ki iç sesleri âdeta *TEHLİKE* diye bağırıyordu.

Mantığıyla bu korkuyu bastırmaya çalıştı; Belial kitaba ve onun doğurduğu riske öfkeliydi, Jacqui'ye değil. Dürtüleriyle savaşmayı, öfkesini kontrol etmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve gerçekten iyi biri gibi görünüyordu. Aralarındaki önceki dostça sohbeti hatırlamak, Jacqui'nin biraz daha sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Meph, sana eşyalara dokunmakla ilgili ne demiştim?" dedi Raum.

Jacqui arkasına bakıp gülümsedi. Meph Dan'in heykelinden akbabanın kafasını almış, ona nasıl ekleyeceğini düşünüyormuş gibi onu boynundan tutuyordu.

"Kafayı nasıl tutturacağını bulabilirsin, hiç çekinme. Dan asırlardır deniyor ve ne yaparsa yapsın kafa düşüyor. Tüm projeyi kaldırmaya bile hazır." Akbaba çok büyüktü, neredeyse bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve eski bir makinenin metal parçalarından yapılmıştı.

Meph elindeki kafayı incelerken Jacqui'ye gülümsedi. "Harika."

Belial ona tepeden baktı. "Meph..."

"Sorun değil," dedi Jacqui. "Gerçekten umursamıyorum. Dan'in onu atmaya hazır olduğu konusunda şaka yapmıyorum ve Meph'in ilgi göstermesine sevindim."

"Pekâlâ ama kırarsa şaşırma. O her zaman bir şeyleri kırar."

"Bu riski göze alıyorum. İçimdeki sanatçı, yaratıcılığa ilgi gösteren birinin şevkini asla kırmaz."

Raum başım yana eğip altın rengi gözlerini kırpıştırdı. "Sen ilginç bir insansın."

Ninova

"Teşekkürler."

Jacqui hafifçe güldü; bu adamların insan olmadıklarını belli etmeden nasıl idare ettiklerini gerçekten merak ediyordu. Ona göre, bu tür yorumlarla ortamda parmakla gösterilmiş gibi kendilerini belli ediyorlardı.

"Siz ikiniz, beni takip edin, o kitabı göstereyim."

Raum ve Belial'ı Dan'in ofisine yönlendirdi. Bu sırada Meph akbabayla oynuyordu. Masanın üzerini işaret ederek büyü kitabını gösterdi. Dan'in ofisi tam bir karmaşaydı, zaten her birinin kendine ait özel çalışma alanı istemesinin sebeplerinden biri de buydu. Jacqui dağınık bir ortamda konsantre olamazdı; Dan ise onun herhangi bir eşyayı yerinden oynatmasından bile stres olurdu. Bu, onun yaratıcı akışını bozuyordu.

Eski kitabı görünce, "Vay canına," dedi Raum.

Belial kitabın üzerine eğilip eski sayfaları dikkatle çevirdi. Jacqui masanın diğer tarafından onları izlerken Raum Bel'in yanına geldi.

Belial işaretli sayfayı çevirdi ve hepsi ona baktı.

"Lanet olsun," dedi Bel.

"Neyse, en azından senin çağırma mührün değilmiş," dedi Raum, elini Dan'in çizimi üzerinde gezdirirken. "Bunlar sadece tılsımları takip etmek için yapılmış."

"Bu iyi mi kötü mü, emin değilim."

Jacqui'nin kalbi hızlandı. Bu iyiye işaret değildi.

Belial aniden kitabı kapatıp kapağma baktı.

"Bu sıradan bir büyü kitabı değil," dedi Raum başını sallayarak. Sanki kitap her an fırlayıp onları kapacakmış gibi, dikkatle onu incelediler.

Belial başını kaldırdı ve gözlerini Jacqui'ye dikti. Gözlerinde alevler titreşiyordu. "Bunu nereden buldun?"

"Buradaydı."

"Daha önce hiç görmedin mi?"

"Görmedim. Dan'in ofisine çok nadir girerim. Birkaç kez girdim ama bunu daha önce hiç görmedim."

"Kocanın ne olduğunu biliyor musun?"

"*Ne* olduğunu mu?" Kaşları çatıldı. "Sanki bir şey demeye... neymiş o?"

İblisler bakıştı.

"Olamaz." Raum ensesini kaşıdı. "Öyle olsaydı, o zaman Eva da... Daha fazlasını yapmaları asırlar önce yasaklanmıştı."

"Kendi öz kızı değilse tabii," dedi Belial.

"Büyü kitabını yanlışlıkla bulmuş olabilir. Bu göstermez ki..."

"Bunu bir insana vermelerinin imkânı yok."

"Evet ama bunun biraz şey olduğunu..."

"Eva evlatlık mı?" diye sordu Bel birden Jacqui'ye.

"Ne? Tabii ki hayır."

"Kocana sadakatsizlik ettin mi?"

Jacqui'nin ağzı açık kaldı. "Hayır! Neden... siz... bu..."

"Olamaz," diye karşı çıktı Raum. "Eva Nephilim olsaydı bunu çoktan anlardık."

"Eva ne?" Jacqui kafayı yemek üzereydi.

"Bu en baştan lanete rağmen Asmodeus'u nasıl gördüğünü açıklar," dedi Belial. "Melek kanı bunu sağladı."

"Onun *neyi?*" dedi Jacqui, bağırmaya yakın bir sesle. "Siz neyden bahsediyorsunuz, Tanrı aşkına?"

"Bu büyük kitabı," diye kitabı gösterdi Bel. "Melekler tarafından yapıldı."

24

PERDE İNER

Ash kendini toplamadan önce Eva saldırganın beyaz kanatları olduğunu görür gibi oldu.

Zaman bir korku tablosunda donup kaldı; kılıç göğsünü boydan boya yararken, vücudu bembeyaz bir ışıkla -şimşek gibi- kaplandı. Ash acıyla kükredi, kılıç bir kez daha savruldu, Eva ise çığlıklar içindeydi.

Ash saldırıdan kaçınmak için hamle yaptığında, Eva saldırganı gördü ve boğazındaki çığlık anında kurudu.

Saldırgan, babasıydı.

Babası tüylü kanatlara sahipti ve kocaman bir kılıç tutuyordu. Kılıcı başının üzerine kaldırmış, Ash'in boynuna doğru indiriyordu. Ash ise vücudu hızla büyüyüp kızarırken yana doğru atıldı ama yeterince hızlı değildi.

Yeni bir çığlık daha koparken Eva düşünmeden kendini ona doğru attı. Ash'e çarparak onu yere devirdi. Artık tamamen iblis formuna bürünmüş vücudunun altındaydı ve kanı Eva'nın kıyafetlerine bulaşıyordu.

Kılıç sırtına saplanırken Ash son anda onu yakalayıp birlikte

yuvarlandı, daha fazla kan fışkırdı. Babasının saldırıyı geri çekmesi için zaman olmamıştı.

Eğer Ash onu yana yuvarlamasaydı, babası Eva'yı öldürebilirdi.

Dan bunu fark etmiş gibiydi. Boğuk bir haykırış kopardı ve gözleri dehşetle açılmış şekilde geri sendeledi. Eva hemen dikkatini yeniden Ash'e çevirdi.

Ash artık devasa boyuttaydı, yaklaşık iki metreyi geçiyordu. Cildi yeniden o parlak kızıl renge dönmüştü. Gömleği hem kılıç darbeleriyle hem de sırtından fırlayan kanatlarla paramparça olmuştu.

İnce, ipeksi saçlarının arasından çıkan siyah boynuzlar kafasının yanlarından kıvrılıyor, yukarıya doğru sivriliyordu. Deri görünümlü kanatları onu korurcasına Eva'nın üzerine kapanmış, pençeleri parkenin içine gömülmüştü.

Göz göze geldiler, en azından Eva öyle düşündü çünkü Ash'in gözleri artık tamamen siyah olduğundan nereye baktığını anlamak zordu.

Sonra Ash'in başı geriye doğru savruldu ve hayvansı bir kükreyişle, yeniden kılıcını kaldırarak yaklaşan babasına doğru hırladı.

"Baba, hayır!" diye bağırdı Eva.

Ash onun üzerinden kalktı ve zarif bir hareketle ayağa dikildi. Pençelerini boynuna götürüp gömleğinin kalanını yırttı. Yaralarından kan akıyor, acıyla kesik kesik nefes alıp veriyordu Lanetinin kalkması sayesinde artık acıyı hissediyordu ve Eva onun hâlâ nasıl ayakta kalabildiğine inanamıyordu.

"Grigori," diye tısladı Ash.

Bu tuhaftı. Eva'nın soyadı Gregory'ydi, Grigori değil. Ash'in neden şimdi böyle bir şey söylediğini anlayamıyordu.

Sonra şokla karışık hâldeki kafasında bir şey yerine oturdu. Kanatlar. Kılıç.

Gözünün önünde, *"YOK ARTIK"* diye yanıp sönen neon bir tabela belirdi.

"Beni mi istiyorsun?" Dan'in sesi alçaktı, dikkatini Ash'e vermişti, çıkışa doğru giderken kılıcı havaya kaldırdı. "O zaman gel ve al."

Ash vahşiçe hırladı ama olduğu yerde kaldı, Eva'yı korumak için önünde duruyordu.

Ash yemi yutmadığı için Dan kızdı ama gülümsedi. "Arkadaşlarını öldüreceğim. Sanırım Mephistopheles'le başlayacağım çünkü en genciniz o..."

İşte şimdi onun ilgisini çekmişti. Ash kükredi ve Eva'nın durmasını söyleyen çığlıklarının arasında babasına doğru atıldı.

Ash'i kışkırttığı için aptal babasma mı bağırıyordu, yoksa Ash'e seslenip babası her ne kadar aptalca davranıyor olsa da ona saldırmaması için mi yalvarıyordu, Eva emin değildi.

Dan salondan oturma odasına doğru inanılmaz bir hızla fırladı, Ash de yaralarına rağmen aynı hızla peşinden gitti. Eva da arkalarından koştu, hâlâ herkesin kavga etmeyi bırakması için boş yere çığlıklar atıyordu. Odayı geçmesi yalnızca birkaç saniye sürdü ama o sırada Ash'in öfke dolu kükremesi havayı doldurdu.

Kükreme kulakları sağır edercesine yüksekti, Eva elleriyle kulaklarını kapatarak kapıdan içeri sendeledi. Olduğu yerde durdu, gözleri kocaman açıldı ve ağzı açık kaldı.

Ash, yere çizilmiş bir mühürlü sembolün üzerinde ayakta dururken bu durumdan hiç de memnun görünmüyordu. Öfkeli bir ejderha gibi kükreyerek babasına pençelerini savuruyor, babası da kılıcını çekip o çemberin içine saplamaya çalışıyordu.

Eva bir şekilde olan biteni kafasında oturtabildi. Babası bir şekilde onlara fark ettirmeden mührü çizmiş ve Ash'i kandırıp odaya sürükleyerek onun bu dairenin içine adım atmasını sağlamıştı.

Şimdi Ash tuzağa düşmüştü ve babası onu öldürmeye çalışıyordu.

Araya girmek için odanın diğer tarafına koşarken, "Baba, yapma!" diye yeniden bağırdı Eva. Annesiyle Ash'in kardeşleri neredeydi? Neden yardım etmeye gelmemişlerdi?

"Eva, çık odadan!" Dan bir eliyle onu geride tutarken ona bakmadı bile. Yaralı ve tuzağa düşmüş hâldeki erkek arkadaşına kılıcı saplayıp duruyordu. Ash elinden geldiğince ölümcül pençeleriyle kılıca karşı koyup sağa sola doğru eğiliyordu.

"Dur artık!" Babasının kolunu tüm gücüyle çekip onu avının üzerinden almaya ve Ash'i kurtarmaya çalıştı.

Bir anlığına Eva başardığını sandı. Babası kılıcı indirdi, geri çekildi ve Eva derin bir nefes aldı. Sonra babası birden döndü, Eva'nın elini tutup bileğine soğuk, metal bir şey taktı. Eva bir an metal şeye bakarken donup kaldı ve o an anladı.

Babası onu kelepçelemişti!

Ash de fark etti çünkü tüm gücüyle bir ejderha gibi kükredi.

"Bu da ne?" diye bağırdı Eva babasına ve babasının kollarından kurtulmak için çılgınca çırpındı. Babası onu odanın diğer tarafına sürükleyip bir merdivenin dibine bıraktı.

Dan, "Tatlım, bunun için üzgünüm," diyerek kızını demir trabzana kelepçeledi.

Eva şaşkınlıktan konuşamıyordu. Erkek arkadaşını öldürmesine engel olmasın diye öz babası onu bir merdivene kelepçelemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye tüm gücüyle bağırdı Eva. "Senin neyin var, Tanrı aşkına?" Kulaklarını bir kükreme doldurdu, varlığının tam merkezinden gelen karanlık bir nefret.

"Üzgünüm, tatlım. Hemen geleceğim, söz." Babasının gözleri pişmanlık doluydu.

Eva bunu umursamayacak kadar öfkeliydi. Babası Ash'e döndü. "Şimdi arkadaşlarınla ilgilenmeye gidiyorum, sonra sıra sana gelecek, Asmodeus."

Babası arkasını döndü ve Eva'nın çığlıkları ile Ash'in öfke dolu kükremeleri arasında evden koşarak çıktı.

Jacqui şaşkınlıkla Belial'a baktı. "Melekler mi?"

"Daha doğrusu, düşmüş melekler."

"Onlara Grigori denir," dedi Raum. "Ya da Gözcüler."

"Azgın melekler," diye seslendi Meph odanın diğer tarafından ama bunu söylemesinin bir anlamı yoktu.

"Kusura bakmayın," dedi Jacqui. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Grigoriler oyuna katılıp insanlarla çiftleşen düşmüş meleklerdir." Belial önünde açık duran kitaba baktı, ağzını tatsız bir şey yemiş gibi buruştu. "İnsanların koruyucusu olduklarını sanıyorlar."

"Tamam, bu kitabı o Grigoriler mi yazmış? Peki bunun Dan'le ne ilgisi var?"

"Sadece bir Grigori bu kitaba sahip olabilir ya da o izleme büyülerini çizme bilgisine sahip olabilir. Kitap kocanınsa o zaman o bir Grigori."

"Dan mi?" Jacqui isterik bir kahkaha attı. "Kocam pek çok şey olabilir ama melek olabileceğini sanmıyorum."

"Teknik olarak düşmüş melek," dedi Belial ama bu, durumu daha az saçma kılmıyordu.

"Kocan bir Grigori ise, bu durumda kızın bir Nephilim oluyor," dedi Raum.

"Yani çok ciddi bir sorunumuz var demek."

"Nephilim ne demek?" diye sordu Jacqui endişeyle. "Kızımın nesi var?"

"Nephilimler azgın meleklerin çocuklarıdır ve büyülü kanları yüzünden avlanırlar," dedi Meph odanın diğer tarafından.

"Bak, bunu konuşmak için zamanımız yok," diye araya girdi Belial. "Kocan bizi bulmaya çalışıyormuş. Asmodeus'u alıp buradan gitmemiz lazım."

"Peki ya Eva bir Nephilim ise?" diye sordu Raum.

"Ben babasını öldürmek zorunda kalmadan önce onu da alıp buradan gitmemiz gerek."

Jacqui boğuluyormuş gibi oldu.

"Ash bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Raum.

"Asmodeus onu güvende tutmak için her şeyi yapar."

"Nephilim nedir?" diye sordu yeniden Jacqui, hâlâ hiçbir şey anlamıyordu.

"Şu an bunu açıklamaya zaman yok," dedi Belial kapıya doğru yürürken. "Kocana sorabilirsin. Gerçekten bir Grigori ise aradığın cevaplar onda. Değilse o zaman bilmene gerek yok."

Bel, Dan'in ofisinden çıkıp peşinde Raum ve Jacqui ile açık stüdyoya girdi.

"Bakın!" diye bağırdı Meph ve yüzünde bir sırıtmayla heykelden bir adım uzaklaştı. Dövmeli koluyla heykeli işaret ediyordu.

Jacqui'nin ağzı açık kaldı.

Akbabanın kafası mükemmel şekilde oturmuştu. Hatta hafif bir açıyla yana bile yatırmıştı. Bu, heykele daha önce sahip olmadığı bir canlılık katmıştı.

"Muhteşem!" Tüm olan bitene rağmen Jacqui etkilenmişti. "Bunu nasıl yaptın?"

Meph omuz silkti. "Şu hurdaları ve telleri kullandım."

"Çok güzel."

Meph başını eğdi ve övgüye alışık değilmiş gibi ayağının ucuyla yeri eşeler gibi yaptı. Jacqui'nin kalbi eriyiverdi. İçini bir şefkat dalgası doldurdu ve Mehp'i tıka basa doyurup sonra da onu yatağa yatırmayı istedi. Sanki bir anne sevgisine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, Jacqui de ona bunu vermek istiyordu. En son ihtiyacı olan şey bir iblisi evlat edinmekti ama bu elinde değildi.

Cebindeki telefonu çaldı. "Bu, Dan."

"Ona büyü kitabını sor," dedi Belial.

Jacqui telefonu açıp kulağına götürdü. "Dan?"

"Tatlım, dışarı çıkmanı istiyorum."

"Neredesin?"

"Önce dışarı çık, sonra konuşuruz." Sesi boğuktu ve yavaş konuşuyordu. Başı büyük dertte olan biri nasıl konuşursa öyle konuşuyordu.

Jacqui onun bu gizemli işlerinden bıkmıştı. "Dan, neler oluyor?

Neredesin? Ofisinde neden düşmüş bir meleğin yazdığı bir büyü kitabı var?"

"Dışarı gel de konuşalım. Söz, her şeyi anlatacağım. Hemen dışarı çık."

"Birazdan geliyorum," deyip telefonu kapattı. Belli ki üç iblis de onu duymuştu. "Ne istediğini öğrenmeye gidiyorum," dedi Jacqui.

"Dikkatli ol," diye uyardı Raum. "Bu bir tuzak olabilir."

Jacqui kaşlarını çattı. "O hâlâ benim kocam. Ondan korkmuyorum."

Çıkışa yürürken iblislerin onun peşinden geldiğini fark edince durdu. "Destek olmadan kocamla konuşabileceğime eminim."

"Kocanın aklında bir şey var," dedi Bel gözlerini kısarak.

"Grigorilerden biriyse onunla dövüşmenizi istemiyorum. Ona kızgın olabilirim ama o hâlâ benim kocam. Burada beklerseniz daha iyi olur." Belial'ın farkında olmadan onu öldürebileceğine yönelik yorumu aklındaydı. Yine de kocasının düşmüş bir melek savaşçı olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Zorlanmak mı? Boş versene. Bunun saçma olduğunu düşünüyordu. Ancak iblis misafirleri bu konuda cidden endişeliydi ve Jacqui onların duygularına saygı gösterdi.

"Hemen geleceğim." Misafirlerine gülümseyerek gün ışığına çıktı...

Birden Dan'in güçlü kolları onu sardı ve binadan hemen uzaklaştırdı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti?

"Jacqui, *Tanrı'ya* şükür." Ona sımsıkı sarılmıştı, sanki asırlarca ayrı kalmışlar gibi yüzünü boynuna gömmüştü.

Tüm bunlar hoştu ama sarılmanın tadına varamayacak kadar kafası karışıktı. Ondan kurtulmaya çalıştı ama Dan onu bırakmıyordu.

"Dan, bırak beni. Neler oluyor? Neredeydin? Neden üstün çıplak? Bu *kılıç* da ne? Neden bir büyü kitabın var?"

"Şimdi açıklayamam ama sonra her şeyi anlatacağım." Sonra

sanki karısı bir patates çuvalıymış gibi sol koluyla onu yan tarafına alıp sımsıkı tuttu. Bu, Jacqui'yi daha da kızdırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve ondan kurtulmaya çalışırken paniklemeye başladı. Bir parçası kocasının gücü karşısında şaşkındı. Her zaman güçlü bir adam olmuştu ama *bu kadar* güçlü olduğunu bilmiyordu. Sanki Jacqui bir tüy kadar hafifmiş gibi tek koluyla onu tutuyordu.

"Üzgünüm, tatlım ama oraya gitmene izin veremem." Sesinde pişmanlık vardı ama şu an bu Jacqui'nin umurunda değildi. Tek bildiği kocasının onu korkutup öfkelendirdiğiydi ve yaramaz bir çocuk gibi zapt edilmekten hoşlanmamıştı.

Daha fazla debelendi. "Bırak beni!"

"Hey, " dedi Meph. "Neden o güzel hanımı bırakmıyorsun, biz de yetişkinler gibi sohbet edebiliriz böylece."

Stüdyonun kapısında duruna dövmeli iblisi görmek için arkasını döndü. Belial ve Raum da yanındaydı. Belial'ın gözlerinde alevler titreşiyor, çok öfkeli görünüyordu ama sanki daha fazla gidemiyormuş gibi eşikte kıpırdamadan duruyordu.

"İblisler," dedi Dan, Jacqui'yi bırakmadan. "Ölmeye hazırlanın."

Meph kollarını kavuşturup sırtını kapının kenarına yasladı. Kaşları çatıldı. "Teşekkürler, almayayım."

Bu tavır ashında endişesini örtbas etmek içindi. Bekçi pisliği binanın etrafına koruma büyüsü yapmıştı; içeridekiler dışarı çıkamıyordu ama dışarıdakiler içeri girebiliyordu.

Tıpkı hapishane hücreleri gibi. Kutsal ışık büyüsü de çok güçlüydü. Koruma büyüsü yapılmış dört duvar ve çatıyla bina yok edilemezdi. Kitaptaki en eski numaralardan biriydi. Açıkçası bunun olacağını düşünmememiş olmaları biraz utanç vericiydi.

Ölüm konusuna gelince, Meph pek endişeli değildi. Grigoriler artık tam teşekküllü melekler sayılmadığı için eskisi kadar güçlü de-

gillerdi. Yenilebilirlerdi ama bu yine de kolay değildi. Meph kardeşlerinin en küçüğüydü, bu da onu bu kendini beğenmiş melek artığı herifler gibi tipler karşısında daha savunmasız kılıyordu, özellikle de hiçbir koşulda iblis formuna geçmeyeceğine yemin etmişken. Oysa bu, onu katbekat güçlü yapardı.

Oysa Meph kendisi için endişelenmiyordu. Endişelendiği kişi Belial'dı.

Bel, düzgün biri olmak için elinden geleni yapıyordu. Dördünü de dünyaya yakalanmadan getirecek bir yol bulmak için çok uğraşmıştı. Şimdi de hem serbest kalmalarım sürdürmeye hem de karanlık tarafını kontrol altında tutmaya çalışarak daha da fazla çaba harcıyordu.

Jacqui'nin lanet kocası, sol koluyla onu daha da sıkıca kavrarken sağ eliyle kılıfından bir hançer çıkardı ve saldırı pozisyonuna geçti. Sanki karısını rehin almışken onlarla dövüşebilecekmiş gibi bir havadaydı. Ne saçmalık. Hiç havalı değildi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" dedi Bel, sanki normal biriymiş gibi bir tavır takınarak. Ancak Meph, kardeşine dair hiçbir şeyin normal olmadığını söyleyebilirdi.

Bel ağaç dalı gibi kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını hafif aralmıştı; güzel sarı saçları geniş omuzlarına dökülüyordu.

"Seni çok iyi tanıyorum," dedi Gözcü.

"Dan, *bırak* beni, lanet olsun!" Jacqui hâlâ boşuna ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Tanrı şahittir!"

"Beni kızdırmanın sonuçlarını biliyor musun?" O buz gibi tonunu korusa da Bel'in sesi daha derinden ve yüksek geliyordu. Meph'in tüyleri diken diken oldu. "Çünkü beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

"Lanet olsun," dedi Raum ve Meph'le bakıştılar.

Grigori bile bir an endişelenirmiş gibi oldu. Bu çok aptalcaydı çünkü lanet Belial'ı tehdit ettiğinde ne olacağını bekliyordu ki? Desteğiniz yoksa Belilal'ı tehdit etmek istemezdiniz.

"Tamammm," dedi Meph ve Bel'in yanına geldi. Kardeşini içeri sokmaya çalıştı ama bu bir gökdeleni itmek gibi bir şeydi. Vazgeçti ve elini Belial'ın kol kaslarına koydu. Şu an kolu bir dakika öncesine göre birkaç santim daha kalınlaşmıştı.

Lanet herif büyüyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Dan, değil mi? Nasılsın? Ben Meph. Bela aramıyoruz. Ne gizli bir planımız var ne de bir insana zarar vermek istiyoruz. Tek istediğimiz buradan gitmek ve rahat bırakılmamız. Öyle değil mi, Bel, kardeşim?" Meph, Bel'in kolunu hafifçe sıktı.

Belial put kesilmişti, buldozer gibi sıkılmış yumruklarıyla Jacqui'nin kocasına bakıyordu.

"Bel uzun zamandır öfke yönetimi üzerinde çalışıyor," dedi Meph. "Tüm bunların boşa gitmesi hoş olmaz, değil mi? Tehditlerin canını biraz sıktı. Ayrıca güzel karın da o şekilde zapt edilmekten pek hoşnut değil gibi. Ufak tefek fantezilere tamamım ama rıza her şeydir, anlıyor musun? O yüzden Jacqui'yi şöyle bir bırak da hepimiz biraz sakinleşelim, konuşarak hallede-*Oof!*"

Acı, kahramanca konuşmasını yarıda kesti.

Meph başını eğip aşağı baktı.

Herif resmen bıçağı göğsüne fırlatmıştı!

Konuşmak için ağzını açtı ama boğuldu. Ağzından kan geldi. Sonra daha fazla acı. Lanet derecede bir acı. Dan onu kutsanmış bir silahla vurmuştu ve Meph, bıçağın içini nasıl yaktığını hissedebiliyordu.

Meph sakin kalmaya çalışarak konuşmayı denedi ama yine boğulur gibi oldu. Şimdi dünya etrafında dönüyordu. Harika. Bel'e baktı ve kardeşinin yüzündeki şoku gördü.

Sanki zaman durmuş gibiydi çünkü Bel'in ağzı gerçekten yavaş çekimde açıldı. Yandan Meph, Raum'un ona doğru atıldığını fark etti ama tıpkı aksiyon filmlerindeki karakterin yavaş çekimde koşarken normalden on oktav yüksek sesle, "Haaaaaayyyyyıııırrrrr," diye bağırması gibi görünüyordu.

Meph yana yıkıldı. Bu kötüydü. Göğsünde kutsal bir bıçakla

yeni insan dostunun ve onun pislik kocasının önünde kıçının üzerine oturacaktı. Ateşkes sağlamaya çalışırken pislik herif ona bıçak fırlatmıştı. Ne kadar utanç vericiydi.

Jacqui'nin çığlık attığını duydu. Onun için endişelenmişti demek ki. Eva'nın annesi çok havalıydı ve dövmelerini sevdiğini söylemişti ki bunu daha önce kimse söylememişti. Pek çok insan yüzünün her yerinin yazılı olmasından tiksiniyordu ama bu onun umurunda değildi. Aslında insanları rahatsız etmeyi seviyordu. Hayattaki en büyük zevklerinden biriydi.

Tüm bunların o yavaş çekim anındaki saçma düşünceler olduğunu düşündü ve sonra nefesi kesildi. Dünya hızla bir kez daha döndü.

Meph kanlar içinde yere düştü. Jacqui hâlâ çığlık atıyordu. Raum yanına koşup bıçağı çıkarmaya çalıştı ama ona dokunca eli yandı.

Ve... Belial kontrolünü kaybetti.

Meph ona iyi olduğunu, kendini kaybetmemesini söylemek istedi ama ne kadar denese de konuşamadı. Zaten Bel de onu dinlemezdi.

Evet, kardeşi tamamen kendini kaybetmişti. Gösteri zamanı.

Önce büyüdü. Lanet bir tır gibi devleşti. Kapıya sığmak için başını eğmek zorunda kaldı ve Raum ikisi ezilmesin diye Meph'i kollarının altından tutup önünden çekti.

Belial avuçlarını ileri uzattı ve tüm gücünü harcayarak büyüyü kırmaya çalıştı. Büyü, beyaz bir ışıkla parladı ve onun gücünü sınarken dışa doğru gerildi. Başka biri olsa bu kadar güçlü bir büyüyle yirmi adım geriye fırlatılırdı ama Bel için durum farklıydı.

Saçını kestirmeye vakit bulamaması iyi olmuştu çünkü kestirmiş olsaydı bile o an yeniden uzardı. Bembeyaz saçları hayali bir rüzgârla başının etrafında savruldu. Gökyüzü kararardı. Tam da etkili bir sahneye yaraşır şekilde etraflarında şimşekler çaktı.

Belial'ın sırtından kocaman, beyaz tüylü kanatlar fırladı, dar tişörtünü parçalayarak bedeninden kopardı. Yerden birkaç santim

havalanarak onu hapsetmeye çalışan büyüye karşı daha da büyük bir güçle bastırdı.

Ayrıca, tabii ki alevler içindeydi.

Raum, Jacqui'nin çığlıkları arasında Meph'i içeri çekti. Kadın şu an Meph ve göğsündeki bıçaktan çok Belial'ın gördüğü bu hâli için çığlık atıyor olmalıydı. Belial Dan'e doğru ateş topları fırlatıyor, Dan'i geri çekilmeye zorlarken Jacqui de onunla birlikte sürükleniyordu. Zavallı kadın.

Raum, göğsündeki bıçağı çıkarmak için Meph'in üzerine eğildi ama kutsal bıçak kardeşinin elini yakıyordu. Ne zaman Raum onu tutsa ellerinden dumanlar ve alevler çıkmaya başlıyor, o da elini hemen geri çekiyordu.

Tişörtünü yırtıp çıkardı, ardından eline sardı ama kutsal bıçağın şakası yoktu. Birkaç kez daha denese de -bıçak Meph'in göğüs kemiğine saplanmıştı- Raum'un tişörtü alev aldı ve bir işe yaramadı.

Dünya yavaştan kararmaya başlamıştı çünkü Meph bu yara yüzünden ölebilirdi. Güvenilir kardeşleriyle iyi vakit geçirmeyi dört gözle beklemişti, onun yerine şu an bir kan gölünün ortasında ölmeyi bekliyordu çünkü bir melekle konuşmaya çalışmıştı. Aptal. Bu da ona ders olsundu.

"Yardım et!" diye bağırdı Raum. "Yardım et, Bel!"

Ah. Meph'in gözünde gerçekten minik bir damla belirdi. Raum sessiz olanlarıydı, her zaman sakin ve toparlanmış dururdu, bu yüzden sesindeki çaresiz ton onu rahatsız etmişti. Özellikle Bel'in yardım etmeyeceğini bildiğinden bu daha da kötüydü. Ne de olsa, Bel bu kadar kontrolden çıktığında tüm mantık ve akıl yürütmeyi yitirir, sadece yok etme arzusuyla, her şeyi öldürmek isteyen bir yıkım gücüne dönüşürdü.

Uzak bir noktadan Meph, binanın artık alevler içinde olduğunu fark etti. Bel, şeytani öfke nöbetine devam ederken Grigori'ye cehennem ateşi kusuyor ve öyle yüksek bir sesle kükrüyordu ki başka hiçbir şey duyulmuyordu. Büyü artık öyle bir şekilde dışa doğru esniyordu ki Bel tamamen dışarıda duruyordu. Gerçekten onu kırabilecek gibi görünüyordu ve bu... tam anlamıyla efsaneydi.

Ninova

Alevler bu kez hoş karşılanmayan bir manzara değildi. Binanın dışı yok edilemez olsa da içi öyle değildi ve Bel onu yerle bir ederse içeriden çöker, onlar da serbest kalırdı.

Meph havalı akbaba heykeline bir şey olmamasını umdu. Neyse ki metaldendi.

Keşke Jacqui kocasının onu öldürdüğünü görmeseydi çünkü bu durum kadını travmatize edecekti. Sonra gözleri karardı ve dünya ayaklarının altından çekilip gitti.

25

ÇÖKÜŞ

Merdivene kelepçeli kadının deli gibi kurtulmaya çalışmasını izlerken, hakikat bir yumruk gibi Ash'in boğazına oturdu.

"O baban mı?"

"Evet ve onu öldüreceğim!" Eva kelepçeyi o kadar çok çekiştirmişti ki bilekleri kan içinde kalmıştı. "Beni bu lanet merdivene kelepçelediğine inanamıyorum!"

"Baban..."

"Evet, babam!" diye cıyakladı Eva. "Aptal, inatçı, lanet babam!"

"... bir Grigori."

Ah, hayır, bu olamazdı.

"Sen bir Nephilim'sin," dedi Ash yüksek sesle, yaşadığı dehşeti biraz azaltsın diye. "Bu yüzden görü sahibisin. Bu yüzden lanetime rağmen beni görebildin çünkü damarlarında melek kanı var."

Bu Ash'in hiç de istediği bir şey *değildi*, hayır, teşekkürler.

O anda cehenneme sürüklenip sonsuza dek işkence görmesi ya da Eva'nın Grigori babasının kutsal kılıçla kafasını kesmesi umurunda bile değildi.

Sözde nesilleri tükenmiş olan Nephilimlerden birinin hayatta

Ninova

olduğunu -ve onların bir damla kanının, çoğu insanın ömrü boyunca kazandığından daha değerli olduğunu- fark etmesinin de hiçbir önemi yoktu.

O anda, Eva'nın hayatı boyunca arkasını kollayarak yaşamak zorunda kalmaması, tanıştığı herkese kuşkuyla yaklaşmaması ve sürekli koruyucu büyülerin arkasına saklanmaması için her şeyini vermeye hazırdı.

Eva donup kaldı. Gerçek, onu nihayet etkisi altına aldı. "Lanet olsun."

Bakıştılar.

"Ama... nasıl? Fark etmez miydim? Fark etmem gerekmez miydi?"

Ash yavaşça başını salladı. Bu çok *garipti*. Peki o nasıl fark etmemişti? Eva'nın kanını tatmamış olsa da onunla her türlü yakınlaşmıştı ve onun kokusunda ya da enerjisinde meleksi hiçbir şey fark etmemişti. Gerçi kötürüm duyularıyla ne kadar anlayabilirdi ki.

Yine de gözden kaçan bir şey vardı. En azından kardeşleri fark etmeliydi ama hiçbiri fark etmemişti.

"Belki de değilsindir," dedi umutla. "Belki evlatlıksındır ya da annen başka bir adamdan hamile kalmıştır."

Eva'nın gözleri kocaman açıldı ve bunun kızı rahatlatmadığını fark etti. Eva, Ash'in karnından akan kana bakıyordu. "İyi misin? Babamın sana kılıç sapladığına inanamıyorum." Sesi ağlamaklıydı.

Ash kendine baktı ve kırmızı teni, boynuzları, her şeyiyle hâlâ iblis formunda olduğunu gördü. Eva'ya baktığında yüzünde hiç korku ifadesi görmedi. Onu kabul etmiş olduğunu görmek içini rahatlattı, göğsünü bir şey sıkıştırıyormuş gibi oldu. Bu derin bir şeydi ama ne olduğunu bilmiyordu.

Lanet olsun, bu duyguları anlamayı çok hızlı öğrenmesi gerekiyordu çünkü Eva, ilişkilerinin yürümesini istiyorsa ona her şeyi anlatması gerektiğini söylemişti. Onunla bu ilişkiyi yürütmeyi gerçekten istiyordu. Alternatifini düşünmek bile istemiyordu.

Yine de şu an duygular üzerine kafa yoracak zaman değildi.

Onun yerine, kısmen dönüşerek insan boyutuna ve ten rengine geri döndü. Eva'nın sakinleşmesine yardımcı olacağını düşünmüştü ama bunun tam tersi oldu.

"Aman Tanrım, Ash!" Eva, kelepçeleri daha da hiddetle çekiştirdi.

Ash tekrar kendine baktı. Neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışırken, teni artık kırmızı olmadığından yaralarından akan kanın daha belirgin bir şekilde göründüğünü fark etti.

"İyiyim," dedi çabucak.

Ne yazık ki laneti kalkmıştı ve tıpkı son yaralandığında olduğu gibi akan kanını hissedebiliyordu. Çok kötü canı yanıyordu. Lanet olsun, çok acıyordu.

Hayatında ilk kez eski siyah beyaz dünyasına dönmeyi diledi. Sonra Eva'ya, onun esmer tenine, kahverengi lülelerine, büyüleyici gri gözlerine baktı ve hemen fikrini değiştirdi. O, renki görülmesi gereken bir şaheserdi.

"Lanet olsun, bu yüzden babamı *öldüreceğim!*" Eva kelepçelerini çekiştirdi.

"Eva, dur, kendini yaralayacaksın!"

"Ahhh!" Ayağının dibindeki büyüye baktı. "Bunun içine mi hapsoldun?"

"Kutsal ışık büyüsü güçlüdür. Bunu kıramam." Küfretti. "Kahretsin, kardeşlerim için endişeliyim. Babanın burada olduğunu bilmiyorlar."

Sanki onu duymuş gibi Belial'ın kükremesi duyuldu.

Bakıştılar. "Bu iyiye işaret değil," dedi Eva.

Bel yeniden kükredi.

"Lanet olsun!" Ash, boşuna olduğunu bilse de sihirli sembollerin oluşturduğu bariyere bütün ağırlığıyla yüklendi. Belki mucizevî bir şekilde içinden geçebileceğini umuyordu. Kardeşlerinin başı beladaydı. En azından Bel'in onu dinleyip orman yangını çıkarmadan önce sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki Ash, kutsal ışık büyüsünün ne kadar güçlü olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Bariyerin kenarına dokunduğu anda, canlı bir elektrik kablosuna temas etmiş gibi elektrik çarpmasına uğradı ve geriye doğru savruldu.

Yere çakıldığında, o lanet Grigori'ye ağız dolusu küfretti.

Görünüşe göre bir türlü rahat yüzü göremeyeceklerdi çünkü bir sonraki anda Eva yeniden paniklemeye başladı. Bel kükrüyordu, Ash ise bir işe yaramadan, o lanet melek tuzağında kapana kısılmış durumdaydı.

Sonra havada bir şey hissetti.

Bir tür elektrik gibiydi ama onu kıçının üstüne oturtan büyü gibi değildi. Başka bir şeydi. Eva onun adını haykırıyordu ve sesi tuhaf şekilde derindi. Ruhaniydi. Büyülü gibiydi.

Onu görebilmek için saçını geriye savurdu ve ağzı açık kaldı.

Evanın güzel gözleri parlıyordu. *Işıl ışıldı.*

Vay canına, Eva da büyüyordu. Birden iki metreden fazla uzamıştı ve ona parlayan gözlerle bakarken öfke dolu tiz bir çığlık attı. Sonra ani bir hareketle elini çekip kepelçeyi kopardı.

O anda Ash'in, onun Nephilim olmamasına yönelik tüm umutları söndü.

Ancak lanet olsun, Eva çok seksiydi.

Ash'e doğru koşup ayağıyla büyünün bir kenarını sildi. Ash özgürdü ve Eva'ya sımsıkı sarıldı. Ancak Eva şu an ondan daha uzundu ve bu biraz garipti. Ona doğru dürüst sarılmak için iblis formuna dönüşmek zorunda kaldı.

Eva, az önce yaptığı şeyden korkmuş gibi titriyordu. "Ash, ne..."

Bel'in bir sonraki kükremesi pencereleri zangırdattı.

Ayrıldılar ve Ash açıklama yapmaya zaman olmadığını anladı. Eva'nın elini tuttu, pençeler onun narin ellerine dokundu ve birlikte kaosun içine doğru koştular.

Jacqueline Gregory sadece bir insandı. Ne sırrı ne melek kam ne de özel yetenekleri vardı.

Yine de içini güçlü bir kararlılık duygusu kapladı. Meph'e yardım etmek zorundaydı.

Belial ateş topları gönderip Dan'i geri çekilmeye zorluyordu ve Jacqui kocasının geri çekildiğini fark etti. Planlarının ne olduğunu bilmiyordu, öğrenmeye de niyeti yoktu.

Etrafına şöyle bir bakındı. Dan'in uyluğundaki kılıfta başka bir bıçak vardı ve Dan onu fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Sol kalçasında da büyük bir kılıç vardı ama ona ulaşmak mümkün değildi. Jacqui'yi tam sol tarafına mıhlamıştı. Kılıcın kabzası sürekli yan tarafını acıttığı için bunu biliyordu.

Dan bıçağı fırlatamadan Jacqui hamle yaptı. Kolundan kurtulup arkasını dönmeyi başardı, Dan'le yüz yüze geldi ve elleri serbest kaldı.

Sonra Dan'in suratına yumruğu indirdi.

Jacqui dövüşmeyi bilmezdi ama gençken aldığı birkaç ders sayesinde nasıl yumruk atılacağını biliyordu. Dan'in suratına bir tane indirmişti. Hatta birkaç tane. Elinden geldiğince güçlü yumruk atıyordu çünkü Meph'in ölmesinden korkuyordu. Eklemleri inanılmaz acıyordu.

Şaşıran Dan sendeledi ve onu bıraktı.

Jacqui sertçe yere düştü, sonra yuvarlanıp ayağa kalktı ve binaya doğru koşmaya başladı. Hemen sonrasında Bel'in attığı ateş topu Dan'in göğsüne çarptı ve onu geriye fırlattı.

Jacqui binaya varınca Belial'dan gelen ısı giderek arttı. O kadar sıcaktı ki, hava dalgaları her şeyin bir serap gibi görünmesine neden oluyordu. Gözlerine iğneler batarken dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve bir şekilde sürünerek içeri girmeyi başardı. Daha önce hiç

etkilenmeden geçip gitmiş olmasına rağmen, bariyerin tıpkı Belial'a yaptığı gibi ona da elektrik vermesini bekiyordu.

Hiçbir şey olmadı. İçerisi yanıyordu ama bunun için üzülecek vakit yoktu. Raum onun geldiğini gördüğünde, az önce çaresizlikle dolu altın gözleri umutla parlamaya başladı.

"Ona yardım et!" diye bağırdı Jacqui'ye. "Bıçağı çıkaramıyorum!"

Raum ellerini havaya kaldırdığında Jacqui anladı. Kemiklerine dek yanmıştı. Geriye ne et ne de kan kalmıştı ve parmakları eklemlerine kadar soyulmuştu. Raum bu kadar zarar gördüyse bıçak Meph'e kim bilir neler yapmıştı.

"Bıçak kutsanmış. Ona dokunduğu her saniye onu yakıyor. *Lütfen.*"

Jacqui hiç vakit kaybetmedi. Meph'in yanına sürünerek bıçağın kabzasını kavradı, avuçlarının yanacağını bekliyordu. Hiçbir şey olmayınca bıçağa asıldı. Bıçak çok derine saplanmıştı. Tanrım, Dan ne kadar da sert fırlatmıştı?

Ayaklarını Meph'in bedenine dayayarak pozisyon değiştirdi. Kendini geriye atıp tüm gücünü kullanarak bıçağı *çekti.*

Bıçak en sonunda çıktı. Jacqui geriye savruldu. Meph uludu.

Belial'ın ateşi kardeşinin çığlığını duyunca söndü.

Jacqui, bıçağı fırlatıp attıktan sonra Meph'in yanına sürünerek geldi, onu kucağına çekip kendi çocuğuymuş gibi sarıldı, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Kapı aralığında, Belial dizlerinin üzerine çökmüş, başını tutmuş, kontrolünü kaybetmemek için savaşıyormuş gibi inliyordu.

Başını kaldırdığında Dan'i dışarıda, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ayakta dururken gördü. Elinde silah yoktu ve saldırgan görünmüyordu, bu yüzden onu şimdilik düşüncelerinden sildi. Kollarındaki yaralı iblis için daha çok endişeleniyordu.

Başını kaldırıp, ağır yaralanmış ellerini çıplak göğsüne bastırmış şekilde duran Raum'a baktı.

"O iyi mi?"

Meph öylesine solgun ve hareketsizdi ki, bu onu ölümüne korkuttu.

Raum başıyla onayladı. "Kan kaybından ölmeyiz. Bıçak içinde olmadığı için bir sorun yok. Sadece bir süre bilinçsiz kalacak..."

"*Sen* iyi misin?" Elleri korkunçtu. "Parmakların..."

"İyileşirler. Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Belial elleri ve dizleri üzerine çökerken saçları yüzüne düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, özür dilerim..." Hâlâ devasaydı, kocaman kanatları yerde sürükleniyordu. "Meph..."

"O iyi," dedi Raum. "Jacqui onu kurtardı."

Belial başını kaldırdığında Jacqui irkildi. Gözlerinde hâlâ alevler dans ediyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Bel, emekleyerek yanına geldi ve hem Jacqui'yi hem de Meph'i kocaman kollarının arasına aldı.

Jacqui ezileceğini düşünerek gerildi ama bunun bir sarılma olduğunu anlayınca rahatladı. Yanlarında kocaman altın rengi gözleriyle onlara bakan Raum'u görünce onu da çağırdı. Raum sürünerek geldi ve Belial kocaman kollarını açıp ona da sımsıkı sarıldı.

Jacqui kendini üç iblisle sarmaş dolaş olmuş hâlde buldu.

Dan gördüğü sahneye inanamıyordu. Karısı cehennem kralıyla grup sarılması yapıyordu ve karısının güvende olup olmadığından bile endişe etmiyordu. Ancak bir aptal Belial'm karısını ve diğer iblisleri korumaya çalıştığını göremezdi.

Kendini daha fazla pislik gibi hissetmesi için o anda Eva ve Asmodeus el ele koşarak geldi. Ya da el pençe şeklinde. Gün imkânsızlıklarla yeterince dolu değilmiş gibi bir de onların kaçtığını görmek onu iyice afallattı.

"O iyi," dedi Raum. "Jacqui onu kurt..."

"Tanrım, ellerin!" diye çığlık attı Eva.

"İyileşirler."

"A... ama..."

"Özür dilerim," diyordu Belial hâlâ.

"Bu senin suçun değil, Bel," dedi Raum.

Bel başını eğdi. "Bıçağı çıkarabilirdim ama öfkeme yenik düştüm, doğru düzgün düşünemiyordum. Ölebilirdi, hem de benim yüzümden." Konuşurken bedeni eski hâline döndü ve beyaz kanatları küçüldü. Belial'ın kanatları beyazdı çünkü o düşmüş bir melekti. Cennetten kovulmuş ikinci en güçlü melekti.

Dan'in büyük iblisi canlı gördüğü için şaşırması gerekirdi. Onu öldürmek için bu fırsatı kullanabilirdi. Ancak yapmadı. Kendisini yeryüzündeki en büyük pislikmiş gibi hissederek öylece duruyordu. Tüm bu üzüntü, utanç ve acı onun yüzündendi. Belial öfkesine yenik düştüğü için değildi. Onun hatasıydı.

Eva'nın yüzüne bakınca bunu onun da anladığını fark etti.

26

SONRASI

Eva öyle bir şoktaydı ki hiçbir şey onu kendine getiremiyordu. Babası düşmüş bir melekti. *Sorun yok, sorun yok, sorun yok.* Tamam, hâlâ delirmek üzereydi.

Uyuşukluk geçince kendine geleceğini biliyordu. Bildiği hayat tam bir yalandı. Annesininki de.

"Onun babasısın," diye homurdandı Ash, Dan'e öfkeyle bakarak. "Bu da kızını..."

"Bunu sakın söyleme." Dan'in sesi hırıltılıydı. "Bunu düşünme bile. Bu sırrı saklamak için neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Sizin gibiler tarafından avlanıp kullanılmasın diye neler yaptığımı."

Sanki Ash bunları duymamış gibiydi. "*Nephilim!*" Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki Eva kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Ne diye iblisler ve doğaüstü yaratıklar bağırıyordu ki? "Sen onu korumasız mı bıraktın?"

Eva ayağa kalktı ve Ash'in kanatlarının arasındaki yaraya elini koydu. Teni yanıyordu ve kan içindeydi. "İyiyim, Ash. Buradayım ve iyiyim."

Ash'in başı hızla döndü ve o ürkütücü siyah gözleriyle ona baktı. Eva, onun iblis formuna karşı duyduğu tedirginliği belli etmeme-

Ninova

ye çalıştı. Şu anda Ash'in en son ihtiyaç duyduğu şey, onun kendisinden korktuğunu düşünmesiydi.

"Seni korumadı," diye hırladı Ash. "Yaralanabilirdin."

"Onu korudum!" diye bağırdı Dan ellerini havaya kaldırarak. "Kendi kızımı nasıl yetiştirdiğim konusunda bir iblisin beni azarladığına inanamıyorum.

Hayatının ilk üç yılında, tüm Nephilim güçlerini mühürleyen bir bağlama büyüsünü mükemmelleştirdim ve onu tamamen insan yaptım. Biri kanını tatmış olsa bile sadece insan kanı gibi tat alırdı. Ömrü bile insan ömrü. Onun ne olduğunu neden fark etmediğini sanıyorsun? Bu bağlama büyüsü işe yaradığı sürece hiç kimse onun kim olduğunu anlayamaz."

"Kızımıza büyü yaptın ve bana söylemedin mi?" diye sordu Jacqui alçak sesle. Dan'e daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu. Eva bu hissi biliyordu.

"Söyleyemezdim. Sizi korumak içindi."

Ash gözlerini kıstı. "O zaman Eva nasıl görü sahibi?"

"Bunu bilmiyordu. Küçükken test ettiğim için ben biliyorum." Dan eliyle yüzünü sıvazladı. "O yeteneği bastırmak bir noktaya kadar işe yarıyormuş demek ki. Önünde bir grup iblis durunca bu, yetisinin ortaya çıkmasına neden oldu sanırım."

"Peki bağ nasıl kırılıyor?"

"Sanki size söylermişim gibi."

"Eva kanımı içti," dedi Ash sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Dan kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Olamaz."

"Evet, kapıdan geçip buraya gelmek için yapmak zorundaydı çünkü onun insan olduğunu sanıyordum."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Küfretti. "Tabii ki yaptı."

Eva kaşlarını çattı. "Bunun ne ilgisi var?"

"Kan, güçlü büyülerde genellikle tetikleyici unsur olur," diye açıkladı Ash.

"Bir koruma büyüsünün etkisi altında olduğunu bilseydim sana asla kendi kanımı vermezdim."

"Tabii," dedi babası gözlerini devirirken.

"Bana göre daha olası olan, onun peşine düşmek için ağzının sulanıyor olması. Şu ana kadar onun varlığını sadece ben biliyordum ve bu şekilde kalmasını niyet ediyorum."

Eva ellerini yüzünden aşağı kaydırarak derin bir nefes aldı.

Mantıklı düşünmeye çalışan zihni, onun melez, garip bir yaratık olduğunu ve hem melekler hem de iblisler tarafından avlandığını kabul etmeye hazır değildi.

Ash'in doğaüstü biri olduğunu yeni kabullenmeye başlamışken şimdi bir anda o kulübe kendi de dâhil olmuştu.

Yine de bunu kabullenmekten başka şansı var mıydı ki? Evde olanlardan sonra hiç yoktu.

Evde *ne* mi olmuştu? Eva, demir kelepçeyi ip koparıyormuş gibi kırmıştı. Bunun kanıtı olarak kelepçenin bir kısmı hâlâ bileğinde sallanıyordu.

Sen gerçekte busun, dedi içindeki o karanlık fısıltı. En sonunda her şey ortaya çıkmış, o tuhaf duygu yok olmuştu. Sanki Eva yapbozunun o kayıp parçası bulunmuş gibi artık kendini bir bütün olarak hissediyordu.

Bu belli belirsiz bir değişimdi, bu lanet olası his bütün ömrü boyunca ona musallat olmamış olsaydı hiç fark etmeyebilirdi. Oysa şimdi gitmişti, kendini bir bütün olarak hissediyordu ve bu onun tehlikede olması anlamına gelse de bundan pişman değildi.

"Bağlama büyüsünün nasıl kırılacağını anlat," dedi Ash Dan'e.

"Olmaz. Büyü olduğu sürece kanı sizin için değersiz."

Koruma büyüsünü kırdığına göre bağlama büyüsü nasıl işe yarıyordu ki? Eva daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hiçbir şey değişmediyse neden kendini bir bütün olarak hissediyordu?

"Sen başaramadığında gelecekte onu koruyabilmem için bana anlatman lazım," dedi Ash.

"Senin geleceğin yok. Onun ne olduğunu bilerek senin gitmene asla izin vermem."

"Ona dokunamazsın!" diye bağırdı Eva, tehditlerden bıkmış bir hâlde.

"Ayrıca bağlama büyüsünün nasıl bozulduğunu bilmek istiyorum çünkü bu benim kendi hayatım. Bu kadar önemli bir bilgiyi bilmeyi hak ediyorum!"

Dan'in yüzündeki ifade, gerçekten pişmanlık doluydu.

Bu sefer konuştuğunda, doğrudan kızına hitap etti.

"Haklısın, Eva ve özür dilerim. Tahmin ettiğin gibi, tetikleyici unsur iblis kanı. Ancak bu iki taraflı. Sadece senin iblis kanı içmen değil, bir iblisin de senin kanını içmesi gerekiyor. Püf noktası şu: bu kan değişimi aynı iblisle yapılmalı ve yirmi dört saat içinde gerçekleşmeli. Karşılıklı bir kan değiş tokuşu. Güvende olacağını varsaydım çünkü kamnı başkalarıyla değiş tokuş etme ihtimalin ne olabilirdi ki?"

Eh, bu her şeyi açıklıyor. Eva, Raum ve Belial'a baktı. Raum ve Bel de birbirlerine.

Ash gözle görülür şekilde rahatladı. "Ben onun kanını içmedim. Eva güvende."

Dan de rahat bir nefes aldı.

Ancak Eva boğulur gibi bir ses çıkardı. "Aslında..." Ash'e baktı. "Biraz içtin."

"Sakın," diye fısıldadı babası.

"İçmedim." Ash başını iki yana salladı. "İçseydim bilirdim."

"O zaman bilinçsizdin," dedi Eva.

"Siz neyden bahsediyorsunuz?"

Eva aceleyle cevap verdi. "Mist'le dövüşünden sonraydı. Bel, kan içersen daha hızlı iyileşeceğini ağzından kaçırdı ve Raum yaranı dağlamak için geldi. Yaran öyle korkunçtu ki sana kendi kanımı vermeye razı oldum."

Ash öfkeli gözlerle Raum ve Bel'e baktı. "İkinizi de öldüreceğim."

"Bu onların hatası değil," dedi Eva. "Raum beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben ısrar ettim."

Dan şaşkındı. "Onun kanını içtin. O da senin kanını içti. Hem de yirmi dört saat içinde."

Eva başıyla onayladı.

Dan gözlerini kapattı. "Bağlama büyüsü kırılmış."

Bu kesinlikle her şeyi açıklıyor.

"Tekrar yap," diye bağırdı Ash. "Düzelt hemen."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü sadece bir kere yapılan bir şey. Yeniden yapılamaz. Bir kez yaptım, o kadar. Tek seferlik."

"O zaman başka bir büyü yap."

"Başka yok!"

"Bu ne demek?" diye araya girdi Jacqui. Annesi bu süre içinde kocaman gözlerle bir ona bir buna bakarak sessizce dinlemişti. Muhtemelen şoktaydı. Eva bu hissi biliyordu. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Eva hayatı boyunca avlanmak için takip edilecek," dedi Ash. "Melekler onu öldürmek isteyecek."

"İblisler, onu kandırıp önemsediklerini düşündürmeye çalışacak," diye homurdandı Dan. "Sırf onu bir kan kaynağı olarak kullanabilmek için. Asmodeus için elinin altında taze bir Nephilim kanı kaynağının olması ne iyi olurdu."

"Onu asla bu şekilde kullanmazdım."

"Öyle mi? Paran bittiğinde ve başka kan bulamadığında ne olacak? Başka seçeneğin kalmadığında?"

"O zaman isteyerek veririm kanımı," dedi Eva ve herkes ona bakakaldı.

"Buraya gelirken cehenneme bir göz attım ve korkunçtu. Ash'le kardeşleri kaçtı çünkü yeni bir hayat istiyorlardı. Onlara yardım

edebilmek için kanımı vermem gerekiyorsa bu fedakârlığı memnuniyetle yaparım."

Ash'e döndü.

"Hani güven konuşmuştuk ya? İşte bu, o anlardan biri. Bana ne olduğunu diğer iblislere söylemeyeceğine ve peşimden gelecek olanlara karşı beni koruyacağına güveniyorum."

"Ne olursa olsun seni koruyacağım ama senin kanını almayacağım. Başka bir bağlama büyüsü bulacağım." Ash öfkeyle Dan'e baktı. "Baban bunu düzeltecek, yine güvende olacaksın."

"Başka bir bağlama büyüsü bilmiyorum," dedi Dan çaresizce. "Bildikleriniz yüzünden sizi öldürmek zorundayım. Başka yolu yok."

Eva'nın içi öfkeyle doldu. Fısıltı olduğunu sandığı şey artık bir fısıltı değildi. Durdurulamaz bir çağlayandan aşağı dökülmek üzere olan bir nehir gibiydi ve onu tutmuyordu. Yıllarca o boşluğu hissettikten sonra bu yeni tarafını açık kollarla karşılıyordu.

Dan'in Asmodeus'u öldüreceğini söylemesinden bıkmıştı. Asmodeus onundu.

"Ona dokunmayacaksın!"

Görünüşe göre Eva da doğaüstü yaratıklar gibi kulakları sağır edecek tonda bağırmıştı. İçindeki karanlık şey güçlüydü ve onun kendisini almasına izin veriyordu. Kendini sınırsız, güçlü hissediyordu.

"Asmodeus'a zarar vermeyeceksin. O benim."

Herkes şok içinde ona bakıyordu. Bundan garip şekilde keyif alan Belial dışında. Belki de ilk defa öfke krizi geçirmeyen o olduğu içindi.

"O benim!"

Yanındaki o vahşi iblise sahip çıkmak öylesine iyi hissettirmişti ki... Ash kendine layık bir eşti. Onu koruyacak, sadık olacak ve bedeninin ihtiyaçlarını doyuracaktı. Eva da ona aynı şekilde karşılık verecekti.

Ash onu kollarına çekti ve göz göze, tutkulu bir şekilde birbirle-

rine baktılar. Kanı, bedenlerinin birbirine değdiği yerlerden Eva'nın kıyafetlerine bulaşmıştı ama ikisi de bunu umursamıyordu.

"Eva, kendine gel!" diye bağırdı babası, çok uzaktan gelen bir ses gibiydi ama onu duymazdan gelmek çok kolaydı.

"Benimsin," dedi Ash'e yeniden.

"Sen de benimsin," dedi Ash hafifçe gülümseyerek. "Sana dokunan herkesi yok ederim."

Tanrım, böyle konuşunca nasıl da seksi oluyordu. Ancak iblisi yaralıydı. Eğilip o siyah kıvrık boynuzları tuttu ve öpmek için onu kendine çekti. Dudakları buluşunca onu iyileştirmek için gücünün bir parçasını ona aktardı. Sonra kırık kemiklerini iyileştirmesi için biraz daha verdi.

Eva ve Ash birbirlerinden ayrıldılar ve birbirlerine baktılar. Tam o anda, içindeki o karanlık taşkınlık sanki doymuş gibi geri çekildi. İblisinin koruma yemini ve onun da karşılık olarak onu koruduğunu bilmesi sayesinde, artık güvenle uyuyabileceğini hissetmişti.

Uykulu bir memnuniyet içeren bir iç çekişle içeri çekildi.

Eva, yeniden kendi boyuna ve zihinsel durumuna döndüğünü hissetti. Ardında bir tür şok hâli kalmıştı, evet ama artık kendinden kopuk değildi. Şu an için önemli olan da buydu. *Bir daha asla.*

"Vay canına," dedi biri.

Eva, hâlâ o etkileyici iblis formunda duran Ash'e baktı ve bir an için onun boynuzlarını hayranlıkla inceledi. Bunların daha önce korkunç olduğunu mu düşünmüştü? Şimdi onları kavrama hissini aklından çıkaramıyor, bunu yeniden yapmak istiyordu.

Tabii anne babası ve Ash'in kardeşleri oradayken bu düşünce fazlasıyla utanç vericiydi.

Yüzünü buruşturarak onlara döndü. "Ee... şey..."

Dan eliyle yüzünü sıvazlayarak iç geçirdi.

"Demek güçlerin çoktan uyanmış."

"Beni iyileştirdin." Ash şaşkınlıkla ona baktı. Teni sanki hiç yaralanmamış gibi pürüzsüzdü. Sırtının da iyileştiğini hissedebiliyordu. Yara özellikle kutsanmış bir silahla açıldıysa, bunun iyileşmesi normalde tüm gece ya da daha fazla sürerdi.

"Beni de." Raum ellerine bakıyordu. Elleri yepyeni görünüyordu. Tüm parmakları iyileşmişti.

"Meph'i de," dedi Bel. Hâlâ bilinçsiz olsa da göğsündeki yara sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu.

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama..." Eva şaşkın görünüyordu ama Ash yüzünden değildi. Yine de sindirecek çok şey vardı.

"Bir daha gücünü asla bu şekilde kullanma," dedi Dan. "Kurallara aykırı."

Herkes öfkeyle ona baktı.

"Tamam, bir hata yaptım ama sadece Eva'yı korumak için. Doğduğu günden bu yana onu korumak için her şeyi yaptım." Dan kızma baktı. "Melek yetilerini her kullandığında diğerlerinin izini sürmesi için ilahi bir iz bırakıyorsun. Bir melek seni bulursa oracıkta yok edilirsin. Sorgusuz sualsiz. Anlıyor musun?"

Eva sessizce başını salladı.

"Senin olmanı hiç planlamamıştım," dedi babası, sesi kısık ve içtendi. "Ama bir an bile pişman olmadım. Hayatıma bugüne kadar gördüğüm her şeyden daha fazla ışık getirdin. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama bildiğim kadarıyla normal bir insan hayatı yaşayacaktın. Bunu..." Etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Önlemek için her şeyi yapardım. Her bedeli öderdim. Hatta bu, hayatımın sonuna kadar bana öfkeli olman anlamına gelse bile."

"Sorun yok, baba," dedi Eva yumuşak bir sesle. Gerçekten sorun yok muydu? Bundan emin değildi. "Ama artık her şey farklı."

İblislere döndü.

Ninova

"Bir anlaşma öneriyorum. Siz bana koruma sağlarsınız ve kendimi korumam için elimden gelen tüm güçleri nasıl kullanacağımı öğretirsiniz. Karşılığında ben de size o meşhur kanımdan veririm ve sizi gizli tutarım."

"Eva, hayır," dedi Ash.

"Kabul etmemen bile ne kadar değerli olduğunu gösteriyor." Bakışları buluştu. "Beni hiç olmadığı kadar mutlu ettin ve beni korumak için elinden geleni yaptın."

"Hayatını tehlikeye atan *bendim*," diye mırıldandı Ash, kendisini hiç de kahraman gibi hissetmiyordu.

"Anlaşılan, tehlike uzun zamandır hayatımın bir parçasıymış. Açıkçası bu olduğu için mutluyum. Sadece seni tanımama neden olduğu için değil, aynı zamanda artık hayatımı olmadığım biri olduğuma inanarak harcamayacağım için mutluyum. Bütün hayatım boyunca bir parçam eksikmiş gibi bir boşluk hissi yaşadım. İlk kez kendimi bütün hissediyorum. Bunu dünyadaki tüm koruma büyülerine değişmem."

Ash bir özür konuşması yapmayı düşündü. Ancak Eva yanına gelip ona sarıldı ve ona bu konuşmayı yapma fırsatı vermedi. Ash de ona sarıldı, şu anki hâliyle ondan daha uzun olduğu için onu sımsıkı kendine çekti.

"Güvende olmanı istiyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Eva yüzünü çıplak tenine gömerek. "Bunun için seni seviyorum."

"Sevmek mi?"

"Evet, *sevmek*. Seni seviyorum, aptal iblis."

Ash'in içi tuhaf bir hisle doldu. Sevinç, minnet, inanılmaz bir neşe. *Eva onu seviyordu.*

Madem her şey artık ortadaydı, temkinli olmayı elden bırakıp kendini akışa bıraktı. Artık ona engel olan bir şey yoktu.

"Ben de seni seviyorum." Gerçekten de seviyordu.

Eva başım geriye attı ve kocaman gözlerle ona baktı. Raum ve Belial da aynı şaşkın ifadeyle ona bakıyordu. Dan sanki içi yeşil

uzaylılarla dolu bir UFO inip etrafını sarmış gibi bakıyordu. Sadece Jacqui gülümsüyordu.

Kimse Ash'in umurunda değildi. Kendini özgür hissediyordu. Doğruyu söylemişti ve gerçekten de sevebiliyordu.

Asmodeus, Cehennem Prensi, âşık olmuştu.

"Seni seviyorum," dedi yeniden. Sözcükleri duymak, onların tadım almak, onları ta kalbinin ortasında hissetmek için.

"Ben de seni seviyorum," dedi Eva. Gülümserken tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

O yoğun, tarif edilemez his, bir tsunami gibi üzerine çöktü; sanki dünyanın en güçlü dopamin artırıcı ilacını yeni almış gibi başı dönmeye başladı. Kafasında zonklayan bir ağrı yükseliyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başladı.

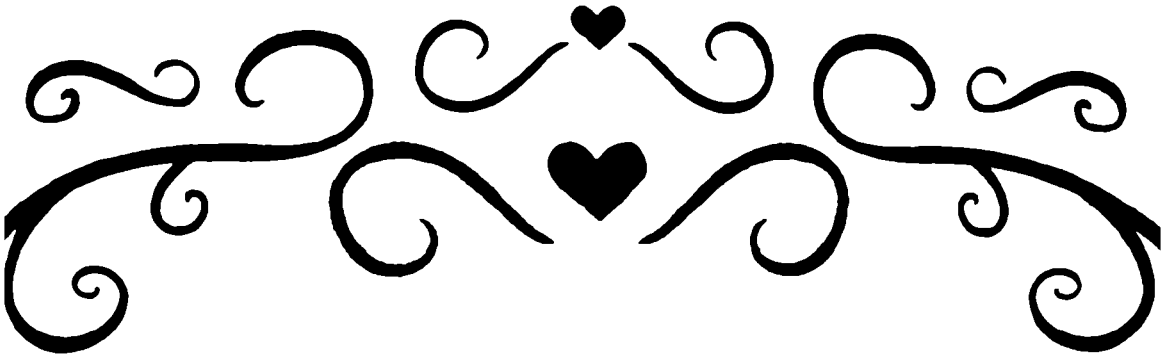
"Ash?" Eva artık endişeli görünüyordu.

Ash ise sendeledi, o güçlü hissin içinde savrulurken görüşü kenarlardan kararmaya başladı. "Seni... seviyorum..."

"Ash!" Eva'mn sesi panikle doluydu.

Onu korkutmak gibi bir niyeti yoktu ama artık geri adım atmak için çok geçti. Aklından, âşık olmasının teknik olarak mümkün olmaması nedeniyle birazdan alev alıp almayacağı geçti.

Ve sonra bayıldı.

27

ELVEDA, SEVGİLİM

Dan, Jacqui'yi yatak odasındaki camın kenarında durmuş, sakin okyanusun üzerinde kararan göğe bakarken buldu. Asmodeus bilincini kaybettikten sonra birkaç saniyeliğine tarifsiz bir panik yaşanmıştı.

Eva öyle bir bağırmıştı ki, Dan kızının gerçekten o iblisi sevdiğini anlamıştı. Belial ve Raum öyle bir koşmuştu ki, onların da aynı şekilde kardeşlerini sevdikleri belliydi. Dan, Asmodeus'un iyi olduğuna onları ikna etmeye çalışmıştı. Alışık olmadığı güçlü olumlu duygular belli ki ona ağır gelmişti.

Dan artık inkâr etmiyordu. Asmodeus Eva'yı sevdiği hakkında yalan söylemiş olsaydı bile bayılması bunun tersini ispat ederdi. Dan olmamasını umsa da bu tür bir tepki numaradan yapılamazdı. Yine de o pisliği bıçaklamak istiyordu.

Pislikleri bıçaklamaktan bahsetmişken, Mephistopheles uzun zaman uyanmamış ve sanki en yakın arkadaşının ihanetine uğramış gibi yaralı bir köpek yavrusunun gözleriyle Dan'e bakıp durmuştu. Bıçağı ilk fırlatan kişi olmak kendisi hakkında daha iyi hissetmesine hiç yardımcı olmamıştı, özellikle de Jacqui adamla kendi oğluymuş gibi ilgilenmeye başlayınca.

Belial, Asmodeus'u içeri taşımış, onu kanlardan arındırmak için hiçbir özen göstermeden duşa atmış, ardından aşk sarhoşluğunu atlatması için Eva'nın yatağına bırakmıştı. Sonra da lanet olası cehennem kralı, onlara beş çeşit, şık bir ziyafet sofrası hazırlamıştı. Mephistopheles'in yersiz yorumlarıyla, kardeşlerinin cevap olarak söylediği hakaretler arasında rahatsız edici bir sessizlik içinde o yemeği yemişlerdi.

Bu, Dan'in şimdiye dek katlandığı en tuhaf yemeklerden biriydi. Yaşı ve asırlar boyunca nelere şahit olduğu düşünülürse bir sürü böyle yemek olmuştu.

Daha sonra gitmesi gerekecekti. Bunun olacağını biliyordu. Karısının zamana ve bir araya ihtiyacı olacağını biliyordu. Henüz bunu düşünmeye dayanacak gücü olmasa da belki bu ayrılık temelli olacaktı. Yine de karısına ihtiyacı olan şeyi vermesi gerektiğini biliyordu.

Ayrıca ona karşı dürüst olması da gerekiyordu. Evden gitmeden önce konuşmaları gerekecekti.

Bu yüzden ikisinin de sevdiği okyanus mazarasına bakarak yatak odasının camının önünde duruyordu. Gelip arkasında durdu. Ona dokunmak, ona sarılmak istiyordu ama beklemesi gerektiğini biliyordu. Yatağın kenarına oturup bekledi.

Söylenecek çok şey vardı. Çok fazla şey. Hiçbir şey söylemedi, Jacqui'nin hazır olunca konuşacağını biliyordu.

Jacqui yüzü pencereye dönük bir şekilde konuşmaya başladı. "Neden bana söylemedin?"

"Seni korumak için. Eva'yı da. Düşünmüştüm ki..." Alnını kaşıyarak durdu. Bunu doğru şekilde yapmalıydı, durumu daha beter hâle getirmemeliydi. Yine de bu işin doğru bir yolu yok gibiydi. "Kuralları çiğnedim, Jacqui. Fakat bilmezsen, yakalandığımda bunun seni koruyacağını düşündüm. Bilmediğin zaman suçlu olmazdın."

"Peki ya Eva? Ya o yakalanırsa?" Sesi kırık döküktü. "Bel onu *infaz edeceklerini* söyledi, Dan."

"Bağlama büyüsünü bu yüzden yapmıştım. Mükemmeldi.

Onun yaşam süresini bile değiştirmişti. Hiç kimse, kendisi bile onun ne olduğunu öğrenemeyecekti." Acı bir kahkaha attı. "İblislerle tanışıp onlara kanını vermeye başlaması büyük şanssızlıktı." Gözlerini öyle ovuşturdu ki bir an yıldızları gördü. "Bunu neden yaptı ki?"

"Ona söyleseydin yapmaması gerektiğini bilirdi."

Bu doğruydu. Bunu mazur gösterecek hiçbir şey söyleyemezdi, bu devasa hatayı haklı çıkaracak tek bir kelimesi bile yoktu. Berbat etmişti. Öyle berbat etmişti ki, yaptığı hata sadece kendi hayatını mahvetmekle kalmamış, dünyada her şeyden çok sevdiği kızını da tehlikeye atmıştı.

Güneş patlayana kadar yaşayacak olsa bile kendini affedebileceğinden pek emin değildi.

"Onun yaşam süresi derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Jacqui, nihayet pencerenin kenarından dönerek ona bakarken.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu, gözleri endişeyle doluydu.

Endişelenmekte haklıydı.

"O, yarı melek. Melekler ölümsüzdür. İnsanlar değil. Bu da kendisi son verene kadar yaşayabileceği anlamına geliyor. O zaman ruhu cennete gidecek."

"Melekler ölümsüzdür," diye yineledi Jacqui ona bakarak.

Dan bunun nereye gittiğini bilerek ve gittiği yerden korkarak başıyla onayladı.

"Sen..."

Yine başını salladı.

Jacqui'nin gözleri kocaman oldu. "Dan..." Nefesleri giderek daha sığ hâle geldi. Dan, onun her şeyi kafasında oturtmasını bekledi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Jacqui korku içinde fısıldayarak.

"Çok yaşlıyım."

"Kaç?"

"Çok."

"Kaç yaşındasın, Dan?"

Dan derin bir nefes aldı. "Binlerce yıl önce düştüm. Bu yüzden tam bilmiyorum. Meleklerde zaman kavramı yoktur."

"Binlerce..."

Dan başını salladı.

Jacqui elini ağzına götürüp yavaşça yere yığıldı ve sırtım cama verdi. "Neden..."

Bununla başlayacak bir sürü soru vardı ve Jacqui'nin hangisini sorduğunu bilmiyordu. "Neden mi düştüm? Ya da meleklerde neden zaman kavramı yok mu?"

Ama Jacqui başını iki yana salladı. "Neden beni seçtin? Benimle evlendin? Burada yaşıyorsun?"

Dan şaşırdı. "Çünkü seni seviyorum."

Bu sefer Jacqui şaşırdı. Bakıştılar. "Ama..."

"Jacqui, yirmi yedi yıldır beni tanıyorsun. Zaman kavramlarımız farklı ama ikimiz de biliyoruz ki bu süre birisini tanımaya yeter. Seni sevdiğimi biliyorsun ve bildiğini biliyorum."

"Peki en başta neden bana âşık oldun? Daha gencecik bir kızdım. Yirmi yaşındaydım. Kendimi bile tanımıyordum."

Dan yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Kulağa kötü geliyor, farkındayım ama sende beni çeken bir şey vardı. Hep vardı. O ışığın, enerjin, her şeyde iyiyi bulma yeteneğin... Sana âşık olmakta haklıymışım. Seni tanıdığım her gün daha çok sevdim. Buna rağmen, bütün bunlara rağmen, kalmayı hiç planlamamıştım ama..."

"Ama sonra Eva oldu."

Dan başını salladı. Evangeline, onun güzel ve plansız kızı. "Eva her şeyi değiştirdi. O doğduğunda, o minik yüzüne bir kez baktım ve bir daha hiçbir yere gidemeyeceğimi anladım. Belki sadece sen olsaydın gitmeye cesaret edebilirdim ama seninle Eva birlikteyken... Hiç şansım yoktu."

Artık pencereye boş boş bakma sırası ondaydı, yatağın kenarındaki yerinden dışarıyı izliyordu.

Ailesini korumak için göğü de yeri de yerinden oynatırdı. Onların güvende olmasını sağlamak için her kuralı çiğner, her riski alır, her sonuca katlanırdı.

"Sen hiç yaşlanmayacaksın." Jacqui acı bir kahkaha attı. "Geçen gün bunu Eva'yla konuşmuştum. Ash mükemmel adam olsa da onun ölümsüz olduğunu unutmamasını söyledim. Ona tamamen sadık olsa da bir gün birinin onun annesi, hatta anneannesi olup olmadığını soracağını ve bunun onun çok canını yakacağını söyledim. Bil bakalım bu tavsiyeye kimin ihtiyacı varmış."

İleriye bakarken gözleri bomboştu. "En azından çocuğumdan daha uzun yaşamayacağımı biliyorum. Kocam ve kızım sonsuza dek yaşayacak."

Lanet olsun, bu acı vericiydi. Sanki birisi göğsüne yumruk atmış, soğuk, kemikli parmaklarını içine sokmuştu. "Üzgünüm, Jacqui."

"Ne yapacaktın, Dan? Yalan söylemeye devam edip fark etmemem için dua mı edecektin? Fark etmeye başlamıştım bile. Hatta son zamanlarda hiç yaşlanmadığını görünce şaşırıyordum. Tanıştığımızda bana çok yaşlı gelmiştin ve şimdi çok genç görünüyorsun. Arkadaşlarım bana yaşına göre ne kadar harika göründüğünü söyleyip sırrını soruyor. Onlara iyi beslendiğini ve egzersiz yaptığını söylüyorum." Bir kahkaha daha. "Belki şimdi bunu yutarlar ama on yıl sonra ne olacak? Yirmi yıl sonra?"

"Bilmiyorum." Bu yüzde yüz dürüst bir cevaptı. "Bunu hiç düşünmedim. Ellerine baktı ve sanki bir mucize olması için yalvarırmış gibi avuçlarını göğe açtı. "Seni asla bu duruma sokmak istemedim ama gidemedim. Seni ve Eva'yı çok seviyorum. Sizi asla bırakamazdım."

Jacqui iki büklüm oldu ve yüzünü elleriyle kapattı. "Bunu bana nasıl yapabildin, Dan?"

Dan'in gözleri doldu, göğsü öyle sıkıştı ki zorlukla nefes alıyordu. Hiçbir şey diyemedi, karısım hiçbir şekilde teselli edemedi.

Güzel, hayat dolu karısı ölümlüydü ve yaşlanıyordu. Oysa Dan dünyanın son gününe ya da bir iblis onu öldürmeyi başarana kadar

yaşayacaktı. Bu, onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi eşi olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyordu. Hatta şu an bile ölebilirdi çünkü karısının onu affetmeyeceğini bilmek ölümden beterdi, affedilmeyi de beklemiyordu zaten.

Tüm bu yıllar boyunca ne düşünmüştü? Yeterince beklerse sorunlarının çözüleceğini mi? Dünya böyle işlemiyordu. Görmezden gelinen sorunlar, bir gün bir tsunami gücüyle tüm kıyıyı vurup her şeyi yok edebilirdi.

Dan, Eva'yı bu gizli, tehlikeli dünyaya çektiği için Asmodeus'u suçlamayı çok istiyordu ama suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Cehennemden yeni kaçmış bir iblis kızına karşı, Dan'in yirmi yedi yıldır olduğundan daha dürüst davranmıştı. Durumu daha iyi hâle getirecek ya da işleri düzeltecek hiçbir şey söyleyemezdi. Sadece oturup, şu an dayanmaya çalıştığı acının her bir parçasını hak ettiğini düşünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ancak Jacqui bunların hiçbirini hak etmemişti.

"Üzgünüm," diyebildi sadece. Karısına onu sevdiğini söylemek istiyordu ama bunu bildiğini zaten biliyordu. Ne yazık ki bu durumda sevgi de işe yaramıyordu.

"Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum," dedi Jacqui kırık dökük sesiyle. "Seni affettiğimi mi? Bunu kabul ettiğimi, her şeyin eskisi gibi olacağını mı? Yapamam ve her şey eskisi gibi olacak mı bilmiyorum. Ya da nasıl olacağını."

"Beni affetmeni beklemiyorum," dedi Dan. Göğsündeki ağrı giderek artıyordu. "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Sadece yaşadığımız her şey için minettarım. Benim gibi yaşayan biri için yirmi yedi yıl çok uzun bir süre değil ama hiç olmamasından daha iyi. Seninle kaldığım ve kızımızı büyüttüğüm için pişman değilim. Sadece şu an sebep olduğum acı için üzgünüm."

Jacqui başını kaldırıp ona baktığında gözleri buluştu. Öyle tanıdıktı ki. O sevecen yüz, o derin, koyu renk gözler kendini evindeymiş gibi hissettiriyordu. Oysa şimdi aralarında okyanuslar vardı. Dan'in bile aşamayacağı okyanuslar.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi Jacqui alçak ses-

le. "O zaman bile emin değilim... Yapabilir miyim bilemiyorum..." Cümlelerini bitirecek kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. Dan sevindi. Karısının ne söylemeye çalıştığını bilmek ya da duymak istemiyordu zaten.

Birden daha fazla dayanamadı. Hemen ayağa kalktı. "Anlıyorum. En iyisi bu. Eninde sonunda bu olacaktı." Yatağın kenarından dolaşıp acı içinde kapıya doğru yürüdü.

Eli kapıdayken karısına son kez bakmak, onun yüzünün güzelliğini içmek için arkasına döndü ve onu bir daha hiç görmese bile dünyanın son gününe kadar onu seveceğini biliyordu. "Konuşmak istersen telefonum hep yanımda olacak."

Jacqui hafifçe başını salladı, sanki nereye gideceğini soracakmış gibi ağzını açtı.

Dan ona bu fırsatı vermedi çünkü açıkçası kendisi de bilmiyordu. Nereye giderse gitsin Jacqui ve Eva'ya göz kulak olmaya devam edecekti. Onlar ister bilsin ister bilmesin. "Seni seviyorum," dedi Dan ve kapıyı arkasından kapatıp odadan çıktı. Belki bir mucize olur da karısı onun peşinden gelir diye koridorda bir an bekledi ama Jacqui gelmedi.

Böylesi en iyisi, diye düşündü. Karısı peşinden gelip onu affettiğini söylese bile bu, onun ölümlü, kendisinin ise ölümsüz olduğu sorununu çözmeyecekti. İlişkilerini daha mümkün hâle getirmek için ikisini de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Artık gitme zamanı gelmişti.

Eva'nın odasına doğru yürüdü ve kapının önünde durdu. Odada Asmodeus'la olduğunu hissediyordu, bir an içerisini dinledi çünkü herhangi bir şeyi bölmek istemiyordu.

Dan eliyle yüzünü sıvazladı ve homurdandı. Asmodeus, Cehennem Prensi, kızının odasındaydı. Buna alışması gerekecekti. Ancak lanet iblis kızını seviyordu. Gerçekten seviyordu, Dan bunu inkâr edemezdi.

Büyük bir parçası onu kılıcıyla ikiye bölmek istese de bir başka parçası Asmodeus'un Eva'nın hayatında olmasının en iyisi olduğu-

nu söylüyordu. Asmodeus'la "kardeşleri" onu koruyabilirdi, onların kalibresinde dört iblisin koruması az bir şey sayılmazdı.

Hiç ses duymayınca şansını denedi, kapıyı açıp kafasını uzattı. Eva'yla Asmodeus uyuyordu. Eva ona yaslanmıştı, Asmodeus da sanki sahip olduğu tek şey oymuş gibi kolları ve bacaklarıyla onu sımsıkı sarmıştı. Tıpkı Dan'in Jacqui'ye yaptığı gibi yüzünü Eva'nın ensesine gömmüş, büyük deri kanatlarını açmıştı. Alttaki kanadı yatağın üzerinde arkasındaydı ama üstteki kanadını sanki bir kalkan gibi üzerlerine örtmüştü.

Eva uykusuna gülümsüyordu.

Kahretsin. Dan gözlerini tekrar ovuşturdu. Hayır, kızının bir iblisin kollarında olduğu o romantik tabloyu görmek bile durumu daha kolaylaştırmıyordu. Yine de Eva mutlu görünüyordu ve Dan'in onun için istediği tek şey buydu.

Yavaşça odanın diğer ucuna, kızının yatağının yanına yürüdü ve bebekken yaptığı gibi alnına bir öpücük kondurdu. Onu ilk kez kucağına aldığı anı hatırladı. Yenidoğan gözlerini açmış, uyanmıştı. Dan, kollarındaki minicik bebeğe bakarken o alışılmadık gümüşi göz rengiyle karşılaşmıştı. Onun yasak kızı olduğunu belli eden gözlerle. İşte o anda anlamıştı; gitmeye asla cesaret edemeyecekti.

Kızının alnını okşadı ve mırıldandı. "İyi uykular, Evangeline. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Doğrulduğunda Asmodeus'un uyanık olduğunu gördü, başı hafifçe yastıktan kalkmıştı. Göz göze geldiler.

"Gidiyorsun," dedi Asmodeus alçak sesle.

Dan başıyla onayladı.

Kibirli bir tepki bekledi. İblis yenmişti. Ailesini ona karşı çevirmiş, kızını kendine âşık etmiş ve sınırsız Nephilim kanına sahip olmuştu. Neden kibirli olmasındı ki? Ancak bunun yerine iblisin alnı kırıştı, asil yüz hatları ciddileşti. Neredeyse üzgün gibi görünüyordu.

Asmodeus doğruldu ve Eva'nın üzerini dikkatle örttü. Sonra koyu mavi gözlerini Dan'e dikti, uzun saçları çıplak üst bedenine

dökülüyordu. Herif gerçekten yakışıklı, diye düşündü Dan. Yine de öyle olması gerekiyordu, sonuçta o bir iblisti.

"Sık sık Eva'yı görmeye gel," dedi Cehennem Prensi, sanki hâlâ lejyonlarına komuta ediyormuş gibi.

"Beni görmek isterse," dedi Dan. "Gelirim."

"Ne olursa olsun gel. Yola gelecektir. Jacqui de."

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Yine de iblisin onu teselli etmeye çalışması ne kadar da güzeldi. Tanrım, bu çok tuhaftı.

"Ona dikkat et," dedi Dan uyuyan kızma bakarak. "Onu mutlu et, yoksa peşine düşer ve kelleni kopartırım."

Asmodeus karanlıkta gülümsedi. "Söz."

Sonunda Dan kaybetmiş olabilirdi ama iblise gerçekten inanıyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Asmodeus.

"Bilmem. Belki kendi türümden başkalarını bulurum ve tekrar avcılığa başlarım."

Asmodeus kaşını kaldırınca Dan elini salladı.

"Senin ve o üç salak kardeşinin kızımı korumanızı istiyorum. Yeter ki ortalığı karıştırmayın, sizi kendi hâlinize bırakırım ve nerede olduğunuzu kimseye söylemem."

Asmodeus'un gözleri kısıldı ama başını salladı.

" Avcı'yı bulana kadar güvende sayılmayız."

"Merak etme. Onu Eva'nın oturma odasında bir bağlama büyüsüne hapsedilmiş şekilde bıraktım. Onu yok edemezdim çünkü dikkat çekmek istemedim. Ancak sen edebilirsin. Zaten yeterince başını belaya soktun, ayrıca onu tamamen yok edecek araçlara sahip olduğunu biliyorum."

Asmodeus yine o kurt gülümsemesini sergiledi.

"Sen o kadar da kötü biri değilsin, Grigori."

"Senin onayınla iltifat mı aldım, yoksa hakarete mi uğradım bilemiyorum."

"Muhtemelen ikisi birden."

Bu heriften nefret etmesi gerektiğini kendisine hatırlatsa da hafifçe güldü. "Eva benimle konuşmak isterse beni arasın."

"Söylerim."

"Daha önce de söyledim, biliyorum ama ona üzgün olduğumu söyle."

"Söylerim."

Grigori başını salladı. İblis de.

Lanet olsun, bu adamla hissettiği yakınlık çok rahatsız ediciydi. Henüz Asmodeus'la kanka olamayacağım düşünerek başını iki yana salladı.

Kızına son bir bakış attı, onu büyüttüğü evin havasını son bir kez derince içine çekti. Aslında hiçbir zaman kendisinin olmaması gereken ama yine de sahip olduğu hayata duyduğu son bir minnet anıyla Dan gücünü topladı ve gözden kayboldu.

28

AŞK KULPLARI

Yüzüne vuran gün ışığı Eva'yı uyandırdığında gözlerini kırpıştırıp ekrandaki saati okumak için göz kapaklarını araladı. Saat ondu. Normalden biraz fazla uyumuştu ama dün gece dolu dolu geçmişti. Aslında uyanmış ve şoktan ölmemiş olması bir mucizeydi.

Yanında ağır bir kol uzanmıştı, güçlü bir bacak bacaklarının arasına girmişti ve vücudunun üzerine derimsi bir kanat örtülmüştü. Sonuncusu belki biraz garip olsa da iblis sevgilisinin bir parçasıydı ve onu dünyadaki hiçbir şeye değişmek istemiyordu.

Benim komik sevgilim, diye geçirdi içinden gülümseyerek.

Bunu düşünerek diğer yanına döndü ve ona baktı. Hâlâ uyuyordu, yakışıklı yüzü her zamankinden çok daha yumuşak, huzurlu bir ifadeyle gevşemişti. Yanaklarına düşen kalın kirpikleri bir kızı kıskandıracak türdendi. Ayrıca o saçlar... her yerdeydi. Vücutlarının arasında, kollarının altında sıkışmış, başının altında, kendi başının altında, yastıklara yayılmış... Onlara bayılıyordu. Güzeldi. *Oydu.*

"Neye gülümsüyorsun?" diye mırıldandı Ash gözlerini açmadan.

"Gülümsediğimi nereden biliyorsun?"

Ninova

Ash tek gözünü açtı, koyu mavi gözü göründü. "Sadece biliyorum."

"Uyurken ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum."

Ash diğer gözünü de açtı, dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Fakat uyanmış, bana bakarken daha güzel görünüyorsun."

Yuvarlanıp Eva'nın üzerine çıktı. Yavaşça hareket etti, hâlâ uyku sersemiydi ama bacaklarının arasında birden onun ereksiyon olduğunu hissetti. Yatağa girerken giydiği kısa gecelik belinin altına toplanmıştı ve Eva iç çamaşırı giymemişti.

"Kanatlarını seviyorum," dedi Eva, öyleydi de. Artık onu korkutmuyorlardı.

Ash gerildi. "Unutmuşum." Sanki yok olup gidecekmiş gibi onları sırtında toplamaya başladı, Eva hemen sırtındaki kemikli çıkıntıya uzanıp dokundu.

"Bırak kalsınlar. Ciddiyim. Onları seviyorum."

Ash, yüzünde yalan arıyormuş gibi ona dikkatle baktı, sonra yavaşça kanatlarını yeniden açtı, kanatlar yatakta iki yana doğru serildi. Eva onun o temkinli ifadesine bakınca, eğer bu ilişkiyi sürdüreceklerse, Ash'e onu olduğu gibi kabul ettiğini açıkça göstermesi gerektiğini anladı. Korkunç, karanlık geçmişiyle birlikte. Kanatları, boynuzları ve kızıl teniyle birlikte.

Bu ilişkiyi sürdüreceklerdi. Onu *gerçekten* kabul ediyordu. Ona "seni seviyorum" derken hiç şaka yapmamıştı ve bunu Ash'e hissettirecekti, ne pahasına olursa olsun.

Elini yanağına götürdü.

"Boynuzlarını da görmek istiyorum," dedi Eva.

Ash hafifçe kaşlarını kaldırdı ama reddetmedi. Bir dakika sonra sanki büyü yapılmış gibi kafatasından kıvrımları ve sivri uçlarıyla boynuzlar çıktı, tıpkı Eva'nın beklediği gibi. Vay canına, bu alışması gereken bir şeydi.

Nereden başlayacağını çok iyi biliyordu. Uzanıp iki boynuzu tuttu ve öpmek için kendine çekti. "Aşk kulpları," diye mırıldandı.

"Hı?"

"Benim aşk kulplarımdan tutabilirsin, ben de seninkilerden tutarım."

Ash biraz geri çekildi ama o bırakmadı. "Senin boynuzların yok."

Eva gülümsedi. "Hayır, 'aşk kulpları' bir kadının vücudunda buradaki et demek." Elini boynuzların birinden çekip kalçasının üzerindeki tenini tutarak gösterdi. Oraya bakarken Ash'in gözleri karardı.

"Bu terimi sevdim." Elini oraya götürdü, onu kendine doğru çekti ve kalçalarım yavaşça onun kalçalarına sürttü.

Eva başını geriye attı, bir inleme eşliğinde gözlerini kapattı. Tanrım, bu ne kadar da güzeldi.

Ash hareketlerine devam etti, kalçasını bırakarak elini onun ıslaklığına kaydırdı ve klitorisini parmaklarıyla okşamaya başladı. Eva'nın sinir uçları âdeta şarkı söylüyordu ve orgazma yaklaşmıştı bile. Tam zirveye ulaşmak üzereyken, Ash o eli aşağıya doğru indirip uyluğunun altından geçirdi, kadının bacağını kolunun üzerine kaldırarak onu iyice açtı. Kendini onun girişine yerleştirdi. Sonra, santim santim, hem acı verici hem de muhteşem bir şekilde içine girmeye başladı.

"Prezervatif?" diye güçlükle sordu Eva, bu zevk sisinin içinde odaklanmak yaptığı en zor şeydi.

"Hamile kalamazsın, Eva."

Gözlerini açtı. Sadece o mu öyle düşündü, yoksa Ash üzgün mü görünüyordu? Yine de bu kaosun ortasında bebek düşünmek istemiyordu. "Emin misin?"

Başını salladı. "İblisler o şekilde üremez. Ya da hiç üremez. Biz cehennem ateşinden yaratıldık, uzun hikâye. Uzun zamandır buradayım. Mümkün olsaydı bilirdim."

"Kondomları daha önce kullandın çünkü..."

"O zaman farklı biri olduğumu bilmeyecektin."

Ninova

"Şimdi biliyorum, bu yüzden benden bir şey saklamana gerek yok, tamam mı?"

Ash başını salladı ama onun kızmasını beklediği için yine de temkinliydi.

Eva kızgın değildi. "Bebeğim, şu an içimdesin, iblis bebeklerin lojistiğini başka zaman konuşsak olur mu? Şu an odaklanmakta zorlanıyorum."

Sözleri istediği etkiyi yaratmıştı. Ash sırıtıp yeniden sevişmeye döndü, içine yavaş, rahat hamlelerle girip çıkarken Eva güçlü omuzlarına tutunuyordu.

Avuçlarını onun kol kaslarına doğru kaydırdı, ardından ipeksi saçlarının arasından geçerek tekrar boynuzlarını kavradı. Bu boynuzlar o kadar inanılmaz derecede seksiydi ki bundan sonra her seviştiklerinde Ash'in boynuzları olmasını sağlayacaktı. Ash onun bacağını serbest bıraktı, Eva da iki bacağını onun kalçalarına dolayıp topuklarını onun o lezzetli, sıkı kalçasına bastırdı, hareketlerini kolaylaştırdı.

"Seninle böyle sevişmeyi seviyorum," diye mırıldandı Ash, boynuna öpücükler kondururken. "Güzel ve yavaş."

"Daha fazlasını istiyorum," diye inledi Eva başını geriye atarak.

"Henüz değil."

Eva topuklarını özellikle daha sert bastırarak karşılık verdi. Ash ise boğazını hafifçe ısırarak tepki gösterdi, bu da sadece kadının arzusunu daha da artırdı.

"Gözlerini aç, Eva. İçinde kimin olduğunu görmeni istiyorum."

Eva gözlerini açtı.

Şaşkınlıkla kasıldı.

Ash kırmızıydı ve gözleri simsiyahtı.

"Ash," diye inledi. Görünüşü korkutuculuktan inanılmaz seksi bir şeye dönüşmüştü ve arzuyla yanıyordu.

Sonra onun boyunun iki metreyi bulmasını izledi. Omuzları o kadar genişti ki odayı görmesine engel oluyordu. Her yeri büyordu

ve içindeki büyümeyi de hissetti, o kadar sertti ki dayanılacak gibi değildi.

"Lanet olsun, Ash!" Çaresizce kol kaslarını tuttu, parmaklarının altındaki kaslar taş gibi sertleşmişti.

Ash durdu, Eva'ya yeni boyutuna alışması için bir şans verdi ama o ürkütücü, simsiyah gözleri meydan okurcasına kısıldı.

Eva, onun kendisini tamamen kabul etmesini istediğini fark etti. Her yönüyle. Elleri bile pençelere dönüşmüştü ama onu tutarken dikkatliydi; tenini bile çizmiyordu.

Eva bu yoğunluk içinde nefes nefese kalırken içinde yasak bir arzu hissi kabardı. Bir canavarla sevişmekten korkması gerekirdi. Büyük, kırmızı bir yaratıktı, insana en uzak şeydi. Korkması gerekirdi ama korkmuyordu.

Gerçekten tahrik olmuştu ve kendini yaramaz bir kız gibi hissediyordu.

"Buna katlanabilir misin?" diye inledi. "Bana katlanabilir misin?"

"Kahretsin, evet." Eva ellerini kollarına, oradan omuzlarına götürdü ve sonra saçlarını okşadı. "Bana her şeyi ver."

"Gözlerin yine parlıyor." Sesi huşu doluydu. "Öyle güzelsin ki."

"*Ash...*"

En sonunda Ash yeniden içine girip çıkmaya başladı. Yavaşça içinden çıkıp sonra hızla girdi ve en sonunda Eva'nın yıldızları saymasını sağladı. Penisi bu hâldeyken çok büyüktü ama Eva bunu sevdi. Acıya rağmen içini dolduran şey hoşuna gitmişti.

"Şu an seni kim beceriyor, Eva?"

"Sen."

Kalçalarını yine oynattı. "Ben kimim?"

"Asmodeus."

"Kimim ben?"

"Benim iblisim. Benim. Benim büyük, kırmızı şeyli... *Lanet olsun, Ash.*"

Ash tekrar içine girdiğinde Eva iyice kasıldı ve inleme sırası Ash'teydi. "Çok iyisin. Acayip sıkısın."

"Daha fazla, bebeğim. Daha fazlasını alabilirim."

Keskin dişler Eva'nın boynunu ısırdı. "Canını yakmak istemiyorum."

"Önemli değil. Daha fazla istiyorum."

Ash ona istediğini verdi. İki yanından onu kavradı, daha derine girmek için kalçasını kaldırdı. Bu pozisyonda Eva onu tamamen içine aldı ve bu öyle garip, öyle yasak, yine de öyle harikaydı ki onu göğe çıkardı.

Ash'in kalın penisinin etrafını saran iç kasları kasılırken deli gibi boşaldı. Ash inledi, daha hızlı girip çıkmaya başladı, en sonunda başını geriye attı ve o da boşaldı.

Eva'nın üzerine yığıldığında, Eva kolları ve bacaklarıyla onu sımsıkı sardı. Ash'in orgazmın zirvesinden inerken çıkardığı yumuşak iniltileri seviyordu. Geniş sırtının derin nefeslerle inip kalkışını seviyordu. Ağırlığının altında ezilmeyi seviyordu. Seviştikleri süre boyunca üzerlerini örten o derimsi kanatları seviyordu.

Ash aniden döndü, onu kollarına alarak sırtüstü yattı, kanatları altına kıvrıldı. Siyah pençeleri yüzündeki bir bukleyi nazikçe geriye itti ve simsiyah gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Çok kıymetlisin," dedi Ash. "Bir hazine gibi. Benim hazinemsin."

Eva gülümsedi. Ash hâlâ sevginin ne olduğunu öğreniyor olabilirdi ama aynı anlama gelen başka sözler kullanıyordu. Bir bakıma bunlar daha anlamlıydı çünkü kendisini ifade etmenin ona has yoluydu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Eva.

Ash sanki bu sözcüğün anlamını unutmuş gibi bir an şaşırdı. Sonra, "Seni seviyorum," dedi o da.

Yine bayılacak mı diye endişeyle beklediler. Hiçbir şey olmayınca Eva kıkırdadı, Ash gülümsedi.

"Göbek adın ne?" diye sordu Ash.

"Ariel."

"Ariel. Çok güzel."

"Neden sordun?"

Yüzü ciddileşti. "Seni seviyorum, Evangeline Ariel Gregory." Yeniden gülümsedi. "Kulağa nasıl geliyor?"

İnsanın kalbini eriten türden. "Mükemmel. Müzik gibi. Peki ya senin? Senin başka bir ismin var mı?"

Ash omuz silkti. "Asmodeus, Ashmedai, Asmodai, Asmodaios, Hashmedai, Khashmodai, Hammadai, Shamdon, Shidonai... ve şu an hatırlayamadığım birkaç isim daha."

Eva'nın ağzı açık kaldı. "Tanrım."

"Sen sordun."

"Neyse, ben Ash diyeceğim."

"Bana uyar."

"Asmodeus, Ashme falan, ben de seni seviyorum."

Ash gülümsedi. "Müzik gibi."

Bir başka seks maratonundan sonra dış aldılar ve kahvaltı için aşağı indiler. Meph her zamanki gibi sırtüstü uzanmış kendi kendine gülümserken Raum da kucağında Theolonious'u seviyordu. Bel ise sanki dün hiç yaşanmamış gibi mutfaktaydı.

İşlerin bir tek normale dönmediği kişi Jacqui'ydi.

Eva'nın hayatı boyunca ebeveynleri ayrılmaz bir çift olmuştu. Onları hiç ciddi kavga ederken bile görmemişti ve düne kadar kavga *edebileceklerini* bilmiyordu. Anlaşılan ortada iyi bir sebep varsa kesinlikle kavga ediyorlardı.

Gülümsemek ve sohbete katılmak için elinden geleni yaparken Eva annesinin kalbinin kırık olduğunu görebiliyordu. Onu böyle görmek onun da kalbini kırıyordu. Daha da kötüsü, bugün Montreal'e dönecek ve annesi bu koca evde yapayalnız kalacaktı.

Eva, yalan söylediği için babasına öyle kızgındı ki.

Hayatının büyük bir kısmında mücadele ettiği o boşluk hissine sebep olduğu için ona kızgındı. Artık fark ediyordu ki bu his, Nephilim tarafının güçlü bir büyüyle mühürlenmesinin sonucuydu. Eğer Ash hayatına girmemiş olsaydı neden hep bir parçası eksikmiş gibi hissettiğini asla bilmeden ölüp gidecekti muhtemelen.

Bir insan ömrü kadar yaşayarak ölecekti çünkü Dan'in ona yaptığı büyü onu ölümsüzlüğünden koparmıştı. Dan, ona güvenli ve insan gibi bir yaşam şansı verdiğine inanmıştı, ancak bu kadar büyük bir kararı onun yerine vermesi tam anlamıyla bir ihanetti.

Ancak kendi kızgınlığının yanında, Jacqui'yi incittiği için babasına daha çok kızgındı.

Annesinin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu; neredeyse otuz yıllık hayat arkadaşının bir anda aslında sandığı kişi olmadığını söylemesi... Birlikte kurdukları hayatın bir yalan üzerine inşa edildiğinin ortaya çıkması...

Temel zayıfsa, yapı çöker. Eh, sonunda çökmüştü işte ve Jacqui yıkıntıların arasında kalmıştı.

Eva, babasma o kadar öfkeliydi ki bağırmak istiyordu... ama o hâlâ onun babasıydı. Her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı ama onu hayatından tamamen silmeyecekti. Ölümsüz bir Grigori olsa da Dan'in de önümüzdeki aylarda en az Jacqui kadar acı çekeceğini biliyordu.

Anne babası hayatı boyunca ona o kadar çok sevgi ve destek vermişti ki... Şimdi elinden gelen her şekilde onların -ikisinin de- yanında olmak istiyordu.

"Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?" diye yeniden sordu annesine. "Benimle kalablirsin. Evim çok büyük değil ama bir yolunu buluruz."

Jacqui gülümsedi fakat gözleri hüzünlüydü. "Çok tatlısın, canım ama ben iyiyim. Aslında biraz yalnız kalmak bana iyi gelecektir. Yalnız kalırsam işime odaklanabilirim. Ancak kanepende bana bir yerin olursa sevinirim."

"Kanepemde sana her zaman yer var, anne."

Eva'yı kendine çekip ona sımsıkı sarıldı. İkisi de bir süre ayrılamadı. En sonunda ayrıldıklarında Jacqui Eva'nın yanağından bir damla gözyaşını yavaşça sildi.

"Benim için üzülme, tatlım," dedi usulca. "İyi olacağım."

"Anne..."

"Seni seviyorum, güzel kızım. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Eva. Annesi hâlâ gözyaşlarını silerken ona gülümsedi.

Gitme zamanı gelmişti. Jacqui hepsine sarıldı ve yeniden geleceklerine dair söz verdirdi. Belial'a ne zaman isterse mutfakta yemek pişirebileceğini ve Meph'e stüdyoda çalışabileceğini söyledi.

Hepsi birlikte ambara doğru yürüdü, kedi Raum'un kucağındaydı ve kırık dökük ön kapıdan içeri girdiler. Duvarlar kararmış, pencereler kırılmıştı ve burun deliklerine hâlâ keskin yanık kokusu geliyordu. Eva'nın gözleri yaşardı.

Dan'in ofisine girdiklerinde, annesinin bahsettiği büyü kitabının orada olmadığını gördü. Alanı biraz temizlediler, Belial bir tebeşir aldı ve rekor hızla yere bir kapı mührü çizdi.

"Oldu." Tebeşiri yere attı ve ellerini temizledi.

"Bu inanılmaz," dedi Jacqui hayran bir ifadeyle mühre bakarken.

Bel omuz silkti. "Bu sadece bir kapı."

"O kadar hızlı ve mükemmel çizdin ki."

"Bu şeyleri dünyanın ilk gününden beri çiziyor," dedi Ash. "Şimdiye dek uzmanlaşması gerekirdi zaten."

Jacqui gülümsedi. "Yine de etkilendim."

"Bir de onların içine girip kaybolmalarını gör," dedi Eva.

"Gidelim," dedi Bel. "Meph! Gir içeri."

Meph yüzünde şeytani bir gülümsemeyle kapıda belirdi. "Hazır mı?"

"Geçen seferin intikamını almak için seni içeri itecek ve orada bırakacağım, pislik."

Ninova

Meph, Bel'in uzanan kollarından sıyrılıp çemberin dışına doğru kaçtı. Herkesi şaşırtarak Jacqui'yi yerden kolayca kaldırıp o kaslı, dövmeli kollarıyla sımsıkı sarıldı ve onu kucaklayarak etrafında döndürdü.

Jacqui güldü ve Dan gittikten sonra ilk kez içten bir şekilde gülümsedi. Eva, annesini neşelendirdiği için şu aptal iblise sarılmak istedi.

"Görüşürüz, ezikler," dedi Meph sırıtarak. "Cansız bedenime ağladığınız için teşekkür ederim."

Raum kafasının arkasına bir tane patlattı. "Hıyarlık yapma."

Başını kaşıdı ve öfkeyle kardeşine baktı. "Ciddiydim! Daha önce kimse benim için ağlamadı."

Jacqui kızardı. "Her zaman. Beladan uzak dur, olur mu?"

"Söz veremem."

"Yine de *dene*."

Belial onu tutup kapıya fırlattı ve Meph gözden kayboldu. "Tanrım..." dedi Jacqui nefesi kesilirken. "Kaybolacaklarını söylerken şaka yapmamışsın! O iyi mi?"

"İyi." Sonra Bel, Raum ve Theolonious vedalaşıp kapıdan girdiler.

Geriye Eva'yla Ash kalınca Eva kaşlarını çatıp ona baktı. "Yine kanını içmek zorunda mıyım?"

Ash başım iki yana salladı. "Damarlarında hâlâ kanım var. Ayrıca Nephilimler ışınlanabilir. Sadece nasıl yapılacağını öğrenmen gerek."

Eva'nın gözleri kocaman açıldı. "*Işınlanabilir* miyim?"

Ash başını salladı. "Pratik yapmalısın. Belki baban sana öğretebilir."

"İyi fikir," dedi Jacqui. "Kendini nasıl koruyacağını öğrenmen gerek."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Eva. Daha fazla kederli vedalarla gelmeye söz vermelerden sonra Ash'le ele ele tutuştular

ve kendilerini berbat evlerinde, Belial'ın yatak odasında buldular.

Orada vakit kaybetmediler, hepsi Eva'nın arabasına doluşup onun evine doğru yola çıktılar. Eva, dört koca adamın küçücük arabaya sığmaya çalışmasını görünce gülmeden edemedi. Belial'a acıyıp ön koltuğu ona verdi -Ash'in direksiyon başındaki hâlini gördükten sonra hiçbirine arabayı kullandırtmayacaktı zaten- ama Belial yine de neredeyse iki büklüm olmuştu, başı tavana dayanıyordu. Yol boyunca suratını asıp durdu.

Eva apartmanın arkasındaki yerine arabayı park ettiğinde, iblisler kapıları hışımla açıp kendilerini dışarı attılar. Gerinip vücutlarının ağrıdığından şikâyet ediyorlardı.

Eva gülerek yukarı baktı. Camı kırık olan daire penceresini hatırlayıp iç geçirdi, tamir edilmesi gerekiyordu. Ancak yukarı baktığında yalnızca düzgün cam gördü. Tüm pencerelere tek tek baktı, dairesini karıştırdığını düşündü ama hiçbiri kırık değildi.

"Bu garip," dedi ve yukarıyı işaret etti. "Cam kırık olmalıydı ama değil."

"Buraya geldiğinde belki baban tamir etmiştir," dedi Ash.

"Belki."

İçeri girip asansöre bindiler. Meph her katın düğmesine bastığı için Raum'dan kafasına bir şaplak daha yedi. En sonunda Eva'nın katına geldiler, onlar dışarı çıkınca asansör yukarı doğru çıkmaya devam etti.

Ortam anında gerildi, daha önce Eva'yı korkutan o karanlık, odaklanmış bakış dört iblisin gözlerine yeniden yerleşti. Şu an yanlarında oldukları için mutluydu.

"Onun burada olduğundan emin misin?" diye fısıldadı Bel.

Ash başıyla onayladı. "Dan bana onu burada bir mühre hapsettiğini söyledi."

Bel iç çekti. "Bunu yapmak istemiyorum. Mishetsu kötü bir iblis değil."

"Yapmak zorundayız. Eva için."

Bel, Eva'ya kapıyı açmasını işaret etti, Eva da açtı. Ash bir eliyle onu geride tuttu ve Bel içeri girdi.

"Lanet olsun."

Bu iyiye işaret değildi. Eva kalbi hızla atarak Meph'le Raum'un peşinden içeri girdi ve her yere hızlıca baktı. Pencere tamir edilmiş, dövüşten geriye hiçbir iz kalmamıştı. Kırık saksılar tamir edilmiş, tablolar asılmış, enstrümanlar yerlerine konulmuştu. Buraya ait olmayan tek şey salonda yere çizili olan mühürdü ve bu cehennem kapısı mühründen daha karmaşıktı.

Evde kimse yoktu.

"Lanet olası," dedi Meph.

"Nereye gitmiş?"

Bel mührün yanına gitti. "Dış hattı burada silinmiş." Ayağının ucuyla bir yeri işaret etti. "Onun gibi güçlü bir iblisin kaçması için bu yeterli."

Eva mutfağa doğru yürüdü. "Bu da ne?"

Bulaşıklıkta yıkanmış, kurutulmuş tabaklar vardı ama bu tabakları *kendisi* kullanmamıştı. Buzdolabını açtı. İçinde kendisinin pişirmediği bir tencere yemek vardı.

"Sanırım biri burada yaşıyor."

Sanki sözleriyle çağırmış gibi yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve uzun boylu, gri tenli bir iblis içeriden çıktı. Sarı gözlerinden uykuyu siliyor, kollarını yukarı doğru ve kanatlarını iki yana doğru gererek esniyordu.

Herkesin onu izlediğini görünce olduğu yerde dondu, kolları havada öylece kaldı.

Sonra kollarını yavaşça indirdi.

"Ne halt oluyor?" diye homurdandı Meph, Eva'nın düşüncelerini birebir dile getirerek.

Avcı'nın siyah saçları uykudan karışmıştı; bazıları kalın tutamlar hâlinde yüzüne ve göğsüne dökülüyordu, bazıları da dimdik havaya kalkmıştı. Uzun, kamçı gibi kuyruğu ise sanki kendi bilinci varmış gibi yavaşça sallanıyordu.

"Kaçmıştın," dedi Bel. "Neden hâlâ buradasın?"

Mist, Eva'ya ve Ash'e baktı, sonra Belial'a döndü. "Bir tatil yapayım de..."

Eva'ya bakıp birden durdu. Havayı kokladı ve gözleri kocaman açıldı.

"*Nephilim.*"

29

EV KALBİNİN OLDUĞU YERDİR

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Eva küfretti, Meph ve Raum da. Ash homurdandı ve Mist'e atıldı, peşinden Bel de gitti. Mist anında duman oldu. Evin içinde çılgınlar gibi onu ararlarken iblis mutfak adasının diğer tarafında belirdi.

"Konuşmak istiyorum," dedi sakin bir tavırla.

Ash duymadı, yeniden üzerine atıldı. Mist yeniden kayboldu.

Sonra yeniden belirdi, bu sefer tamir edilmiş pencerenin önündeydi. Hepsi onun sesine döndü. "Asmodeus'u bulduğumdam beri sizi izledim. Hatta onu da." Eva'yı işaret etti.

Ash hırlayıp yeniden saldırmaya hazırlandı ama Bel eliyle onu durdurdu. "Onu dinleyelim."

Ash öfkeyle kardeşine baktı. "Eva'yı biliyor. Onu öldürmek zorundayız."

"Başarı şansı düşük," dedi Mist, sanki hava durumu tahmininden bahsediyormuş gibi. Oysa konu onun muhtemel ölümüydü. "Deneyip başarısız olursan sana yardım etmeye devam etmem için hiçbir sebebim kalmaz. Hanımıma burada olduğunu, yanında bir Nephilim olduğunu bildiririm. Ya da pazarlık yaparız ve iki tarafın da çıkarına olacak bir anlaşmaya varırız."

İblis onları şantajla tehdit ediyordu. Onu yakalamaya çalışsalar bile o sis numarası sayesinde kaçma ihtimali oldukça yüksekti. Ash'in yüzündeki öfkeden, onun da aynı sonuca vardığı anlaşılıyordu.

"Bize yardım mı ediyorsun?" diye sordu Belial. "Nasıl?"

Sarı gözlerini kırpıştırdı. "Konuşmak isterseniz size anlatacağım."

Bel onayını almak için Ash'e baktı. Biraz homurtudan ve hırlamadan sonra Ash sertçe başını salladı, Eva'nın önüne geçti.

"Dediğim gibi, sizi izliyordum."

"Beni nasıl çabucak buldun peki?" diye sordu Ash.

"Ben Avcı'yım. Seni avladım." Sanki soruya biraz alınmış gibiydi. "Daha önceki karşılaşmamızda söylediğim gibi kokunu burada aldım, dönmeni bekledim. Beklerken insanını gözlemledim ve ben... hayran oldum." Ürkütücü gözlerle Eva'ya baktı. "Öyle basit bir yaratık ki."

Eva öfkeyle ona baktı. *Basit* falan değildi, teşekkürler.

"Asmodeus onu korurken ona bağlı olduğunu gösterince hayranlığım daha da arttı. Uzun uzun düşündüm ve en sonunda benim de kendi evcil hayvanım olsun istedim."

Herkes ona bakıyordu.

"Ne?" dedi Meph şaşkınlıkla.

"Bu tür bir bağlılık yaşamak istiyorum," dedi Mist, bu durumu çok iyi açıklıyordu. "Gözcü beni sorguya çekerken nerede olduğunu söylemedim. O gittikten sonra mühürden kaçmayı başardım, burada kalmayı tercih ettim ve pazarlık yapmak için dönmenizi bekledim." Pencereye baktı. "Camı tamir etmesi için bir insan çağırdım ve her şeyi hallettim."

"Bir dakika." Bel eliyle alnını kaşıdı. "Hâlâ ne istediğini anlamıyorum."

"Asmodeus ve Eli... her neyse, onun gibi bir evcil insanla bağ kurmak istiyorum. Bunu deneyimlemek istiyorum."

Meph kahkahalar atmaya başladı. Raum bile güldü.

"Affedersin ama ben bir *evcil hayvan* değilim," diye terslendi Eva.

Mist ürkütücü bir böcek gibi kafasını yana eğdi ve Eva korkuyla hemen Ash'in arkasına saklandı. "Asmodeus'un seninle ilgilenmesine izin veriyorsun. Seni dışarı çıkarıyor. Seninle seks yapıyor. Bu amaçlar için ben de bir insan istiyorum."

"O, bir evcil hayvan değil," dedi Ash. "Benimle olmayı o seçti. Biz eşitiz."

Mist omuz silkti. "Adına her ne diyorsan, ben de aynı şeyi yaşamak istiyorum."

"Ama Ash kuralları çiğniyor," dedi Bel yavaşça. "Sen daha önce hiç kuralları çiğnemedin, Mishetsu."

Avcı başını iki yana salladı. "Çiğnedim."

"Ne zaman?"

Mist Bel'e baktı, belli ki bu bilgiyi vermeye gönüllü değildi.

"İstediğin bu mu?" Bel, Mist'in cevap vermeyeceğini anlamıştı. "Asi olup her şeyi riske atacaksın çünkü bir kız arkadaş istiyorsun, öyle mi?"

"Kız... arkadaş mı?"

Bel elini salladı. "Evcil havyan, kız arkadaş işte. Ne olduğunun bir önemi yok."

"Tanrım," diye homurdandı Eva. "Buna inanamıyorum."

"Yoldan çıkmayacağım," dedi Mist. "Hiçbir başarı göstermeden ve bir Nephilim'e rastlamadan sizi avlama görevime devem ederken burada yaşayacağım, siz de bana insan kız arkadaşımı nasıl güvende tutacağımı öğreteceksiniz."

"Yalan mı söyleyeceksin?" Bel buna inanmakta zorlanıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Mist başıyla onayladı.

"Fakat senin avcılık sicilin kimsede yok. Sen asla başarısız olmazsın. Asla kuralları çiğnemezsin. Sence buna inanırlar mı?"

"Tertemiz sicilim yüzünden inanacaklar. Nihayetinde şüphe-

lendiklerinde evcil hayvanımdan ve dünya zevklerinden bıkmış olacağım için avcılık işine geri dönerim. Bu benim yaratılış sebebim ve gerçek amacım."

"O zaman da bizi satacak mısın?" diye sordu Ash bir kaşını kaldırarak.

"Hayır. Bir gizlilik yemini edeceğiz." Mist endişeli görünmüyordu. "İlk başarısızlık raporumu vereceğim ve güçlü kudretli Bel'in beni alt ettiğini söyleyeceğim. Hiç kimse siz kaçtıktan bir hafta sonra sizi bulduğumu bilmeyecek."

Bel yüzünü astı. Birkaç gergin dakika boyunca sessizlik oldu.

Şaşırtıcı şekilde ilk konuşan Raum oldu. "O da tıpkı bizim gibi kafasının üzerinde bir kılıç gibi sallanan kurallar olmadan yaşamak istiyor. Ona yardım edebiliriz."

"İsteseydi çoktan bizi ele verirdi," dedi Meph.

"Fakat canı sıkılınca fikrini değiştirebilir," dedi Ash. Eva'ya kaçamak bir bakış attı. "Kendi güvenliğimizden daha fazla düşünmemiz gereken şeyler var."

"Bir kan anlaşması yapalım," diye önerdi Raum. "Öyle bir anlaşma olsun ki görevine dönünce ne bize ne de Eva'ya ihanet edebilsin."

Ash bir elini kaldırdı. "Bu, Eva'nın kararı. En çok riske girecek olan o." Eva'ya baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Eva ona gülümsedi. Kesinlikle en iyi kardeşi seçmişti. *Vay canına.* Diğerleri hâlâ evcil hayvanla kız arkadaşın arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyordu.

Eva Mist'e baktı. Kısa süre önce ona bakmak bir yana, çığlıklar içinde odadan kaçardı. Hatta bu olmuştu da.

Ancak artık gözleri açılmıştı. Gerçek anlamda. Sanki gözkapakları işkence aleti gibi bir şeyle zorla açılmış ve kırpmasına asla izin verilmeyecek şekilde gerilmişti. Ne kadar çok istese de gözlerini kapatamıyordu.

Artık sadece iblislerin gerçek olduğunu değil, hepsinin aynı kalıba uymadığını da öğrenmişti. Bazıları evrim geçiriyor ve artık kötü

olmak istemiyordu. Ona göre bu, şefkatli bir insan olarak bu çabaları desteklemenin onun görevi olduğu anlamına geliyordu.

Mist gerçekten insan dünyasında yaşamak istiyorsa o hâlde bir şansı hak ediyordu. Yalnız, kadınların yanına yaklaşmadan önce insanlara bakış açısını biraz gözden geçirmesi gerekecekti.

Üstelik şu anda avantaj Mist'teydi. İstediği anda pencereden buhar olup uçabilir, sonra da onun ne olduğunu tüm dünyaya söyleyebilirdi. Ona göre, Mist'in önerisini kabul edip onu bir anlaşmayla bağlamak açık ara en güvenli seçenekti.

"Bunu yapacaksak," dedi gri tenli iblise. "Bazı temel kurallar koymak zorundayız."

Mist gülümsedi ve köpekbalığı gibi iki sıra hâlindeki sivri dişlerini göstererek başıyla onayladı.

Eva yüzünü buruşturdu. "İlk olarak, Ash ve kardeşleri gibi insan formunda olacaksın."

İblisin gülümsemesi kayboldu. "Daha önce hiç insan formunda olmadım."

"O zaman şimdi olacaksın." Eva, Ash'e baktı. "Yapabilir mi? İnsan formuna girebilir mi?"

"Hepimiz yapabiliriz. O sadece alışkın değil."

Eva, Mist'e baktı. "Görelim o zaman."

Mist huzursuzlandı. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Çok kolay," dedi Meph. "Kocaman elleri olan vıcık vıcık bir insan olduğunu hayal et, o zaman oluyor."

"Denerim." Mist gözlerini kapatıp odaklandı. Hiçbir şey olmadı.

Sonra oldu.

"İşe yarıyor!" diye fısıldadı Eva heyecanla.

Önce yaklaşık otuz santim kadar küçüldü; artık eski devasa hâlinin aksine, boyu yüz seksen santimin biraz üzerindeydi. Sonra cildi kül grisinden altın bronzluğa döndü. Ash'ten daha koyuydu ama Eva ya da Raum kadar da koyu değildi.

Koyu gri tenindeyken pek fark edilmeyen o dönen desenler, şimdi boynunda, göğsünde ve ön kollarında simsiyah kabile dövmeleri hâline gelmişti. Göğsündeki desen daireseldi, Eva'ya bir mühür simgesini anımsatıyordu. Boynundaki ve ön kollarındaki desenler ise kalın bantlar gibiydi.

Dağınık saçları aynı kalırken, vücudu daha geniş ve kaslı bir hâl aldı. Pençeleri ellere dönüştü. Yüzünün kemik yapısı yumuşadı; yerini belirgin bir çene hattıyla yüksek elmacık kemiklerine bıraktı. Gözlerini açtı. Koyu renkli, ifadeli kaşlarının altında parlayan sarı gözleri, artık sıcak kehribar tonuna dönmüştü.

Genel olarak... akıllara durgunluk verecek kadar yakışıklıydı.

"Vay canına," dedi Eva şaşkınlıkla. Beklediği şey bu değildi.

"Fena değil," dedi Meph. "Güzel dövmeler."

"Onlar dövme değil," dedi Bel. "Damga."

Mist'in gözlerinde bir karaltı oldu.

Eva bunun hassas bir konu olduğunu anlayınca konuyu değiştirdi. "Kuyruğunu unuttun."

Mist kaşlarını çatıp gözlerini kapattı. Teni yeniden grileşti ama kuyruğu kayboldu.

"Ama tenin..."

Mist gözlerini açıp kendine baktığında, Eva onun sivri dişlerinin hâlâ yerinde olduğunu gördü. "Bu çok zor," dedi Mist, konuşurken sarı gözleri parladı ve sürüngenlere özgü o gözbebekleri yeniden ortaya çıktı.

"Yani Roma da bir günde inşa edilmedi," dedi Eva. Mist'in yeniden büyüyüp eski hâline dönmesini izledi. "Pratik yapman gerekecek."

Mist hevesle başını sallarken yılan gözleri parladı. Eva gülümsedi. Korkunç canavarlarla karşılaşıp duruyor ve onları tatlı buluyordu. Nesi vardı onun?

"İnsanlar hakkında bir sürü şey öğreneceksin," dedi Eva. "İlk olarak biz evcil hayvan değiliz." Ash'in kardeşlerine baktı. "Hatta

hepinizin 'Nasıl İnsan Olunur' dersine ihtiyacınız var. Ağzınızdan çıkan bazı şeyler..."

Hepsi utanmazca sırıttı.

Eva gözlerini devirdi ve tekrar Mist'e döndü. "Son olarak, başka bir yer bulman gerekiyor çünkü burada kalamazsın."

Mist pençeleriyle çenesini okşadı. "Acaba bu binada boş daire var mı? Burası hoşuma gitti."

"Hayır," dedi Eva hızla. "Bu-"

"Bu iyi bir fikir," dedi Bel gözleri parlayarak. "Hepimiz buraya taşınmalıyız."

"Hayır, gerçekten, bence-"

"Ash zaten sık sık burada olacak, biz de yakında olursak acil durumlarda hemen müdahale edebiliriz."

"Gerçekten, eminim istemezsiniz-"

"Hem istediğimiz zaman Eva'nın evinde takılabiliriz," dedi Raum altın rengi gözleri parıldayarak.

"Sürekli yakın olursak Eva daha güvende olur," diye onayladı Ash.

Eva homurdandı. Tanrı yardımcısı olsundu.

Birkaç gün sonra Ash, Eva'nın salonundaki piyanonun başına oturdu ve mükemmel akortu yakalamak için epey uğraştı. Çok yakındı ama olmuyordu.

Gerçekten odaklanmış olsaydı, bu konsantre olmasına yardımcı olabilirdi. Onun yerine, gözleri sürekli karşı kanepede uzanan Eva'nın üzerindeydi. Eva sırtüstü yatmıştı, üzerinde sadece incecik bir bornoz vardı. Ayaklarını dik bir şekilde duvara yaslamış, telefonu kulağında, arkadaşı Skye ile sohbet ediyordu. Thelonious, güneş ışığının vurduğu bir noktada onun yanma kıvrılmıştı. Eva konuşurken onu okşuyor, parmak uçlarını düşünmeden oynatıyordu.

Ash gülümsedi. Tanrım, onu gerçekten seviyordu.

Ancak çıplak bacaklarını havaya dikmiş şekilde ne yapıyordu böyle? Ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünün farkında değil miydi? O mükemmel kahverengi teni, sanki bir işaret fişeği gibi dalgalanarak onu doğrudan o kıvrımlı kalçalarının arasındaki hedefe yöneltirken, Ash nasıl odaklanabilirdi ki?

Kahverengi. Gözlerini kırptı, sonra çevresine baktı. Yeşil bitkiler, turuncu kanepe, duvardaki mor tablo... Havada kahve kokusu vardı.

Laneti yeniden kalkmıştı ama nasıl? Birkaç tuşa basmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Diğer zamanlarda lanet kalkmadan önce bir süre çalması gerekmişti. Bu sefer neyin farklı olduğunu düşünüyordu ve Eva'ya bakınca anladı.

Burada otururken sürekli onu sevdiğini düşünmüştü. Sevgi, bir iblis için en olmayacak şeydi. Peki bu kadar basit olabilir miydi? Sadece onu severek bu siyah beyaz, görünmez yaşamdan kurtulması mümkün müydü?

Eva o anda başını çevirip baktı. Onun kendisini izlediğini görünce, gülümsedi ve sohbetine ara vermeden bir öpücük gönderdi. O anda, Ash'in içini hayatında daha önce hiç tatmadığı bir huzur kapladı ve fark etti ki evet, gerçekten de bu kadar basit olabilirdi.

Eva bir dakika sonra arkadaşına veda etti, ayaklarını yere indirip odayı geçerek yanına geldi. Ona ulaştığında bacağını onun üzerinden atıp kucağına oturdu, o kusursuz kalçası piyanonun tuşlarına bastı.

"Skye nasıl?" diye sordu Ash, yumuşak uyluklarını kavrarken parmaklarının arasından taşan o dolgun tenin hissine hayran kaldı. Ayrıca lanet derecede güzel kokuyordu. Çiçeksi sabunu, saçına sürdüğü hindistancevizi yağı ve sadece Eva'ya özgü o tatlı, baş döndüren koku birbirine karışmıştı.

"Bana öyle bakıp durursan söylediği herhangi bir lanet şeye nasıl odaklanabilirim?" diye cevap verdi Eva, kaşlarını kaldırarak.

"Bacaklarını öyle oynatıp durursan bu lanet şeye nasıl odaklanabilirim?"

Ninova

Eva gülümseyerek ona sarıldı ve onu tembelce öptü. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlardı. Öyleydi de zaten.

Ash'in telefonu cebinde titreşti. Eva geri çekildi ve Ash telefonu çıkardı. Ekranda yazan ismi görünce gözlerini devirip telefonu piyanonun üzerine attı.

"Bel mi yine?" diye sordu Eva.

Ash başıyla onayladı. "Pislik herif buraya taşınacak diye heyecandan ölüyor."

"O iğrenç evden ayrılma konusunda herkes heyecanlı olurdu."

"Haklısın." Ash başını çevirdi. Bel'in mesajına bakmadı çünkü ne olduğunu biliyordu. Hâlâ ona cevap vermemişti, bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Eva. Ash'in ondan bir şey saklayamayacağını bilmesi gerekirdi. Ondan hiçbir şey saklamak istemiyordu zaten.

"Sana bir şey sormak zorundayım." Gözlerini Eva'ya dikti. "Bel burada bir ev buldu ve kiralamak istiyor."

"Harika."

Ash kaşını kaldırdı, Eva ise gözlerini devirdi.

"Biliyorum, biliyorum, başımıza bela olacak, asla özel alanımız olmayacak ama kardeşlerinin yakınında olmak güzel olur," dedi Eva. "Ayrıca şu 'sayının gücü' konusunda da haklısın."

Ash'in yüzündeki ifadeye bakınca kaşlarını çattı. "Peki sorun ne?"

"Dört yatak odalı," dedi Ash.

"Harika, öyleyse," diye cevapladı Eva.

"Ama değil işte... Mist de onlarla birlikte olduğuna göre, bu... belki daha büyük bir yere ihtiyacımız olabilir, eğer..."

"Ne?" dedi Eva şüpheyle.

Ash ona baktı. "Bel'e yeni evimizde bana da bir oda ayırmasını söylemeli miyim?"

Eva gözlerini kırpıştırdı.

Ash hemen geri adım attı. "Senin ne istediğinden emin değildim, açık olayım istedim ama eğer istemiyorsan sorun değil-"

"Neden bir odaya ihtiyacın olsun ki? Zaten burada yaşamıyor musun?"

Bu kez Ash gözlerini kırpıştırdı. "Ee..."

Eva sıranın kendisinde olduğunu fark edip telaşla konuşmaya başladı. Vay canına, gerçekten birbirlerini tamamlıyorlardı. "Ben senin burada yaşayacağını varsaydım ama bu, zorunlu olduğun anlamına gelmez. Yani istemiyorsan kalmak zorunda-"

"Burada yaşamamı mı istiyorsun? Seninle?"

"Şey, evet. Zaten bunu yapmıyor muyduk?"

Ash gülümsedi.

"Bebeğim, her şeyin zaten evime saçılmış durumda. Senin için bir çekmeceyi boşalttım. Ne düşünebilirdim ki?"

"Bilmiyorum."

"Benimle yaşamak ister misin?"

Ash düşünüyormuş gibi yaptı. "Hımm. Kucağımda seksi bir kadınla oturmak mı, yoksa ne sınırı ne de müzik zevki olan dört iğrenç iblisle yaşamak mı? Bu çok zor bir karar."

Eva güldü ve koluna vurdu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Bunu bir kesinlikle evet olarak kabul et. Beni burada sürekli isteyip istemeyeceğinden emin değildim."

"Şaka mı yapıyorsun? Sabah kalktığımda seni kahveyi yapmış ve piyanonun başında üzerinde sadece havluyla oturmuş hâlde görmek kadar muhteşem bir şey olabilir mi?" Dalgın bir şekilde iç geçirdi. "Her güne böyle başlamak isterim."

"Kedin benden nefret ediyor," dedi Ash.

"Zamanla alışır."

"Güzel." Eva'ya sarıldı. "Çünkü başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Benim romantik iblisim. Çok tatlısın." Eva burnunu onun burnuna sürttü. Ash başını eğip onu öptü.

Telefonu çaldı ve Ash homurdandı. Eva telefona uzanıp aldı. "Bel, sen misin? Ben Eva. Ash benimle kalacağı için bir odaya ihtiyacı yok. Umurunda değil, biliyorum ama buraya taşınmana izin veriyorum. Yine de seni uyarıyorum, buraya sakın habersiz geleyim deme çünkü kardeşini *çok* meşgul tutmayı planlıyorum."

Eva telefonu kapatıp piyanonun üzerine fırlattı. "Oldu işte," dedi ve onu öpmek için eğildi. "Tamamen benimsin."

"Seninim," diye onayladı Ash. Belki *onun* da *kendine* ait olduğunu hatırlatacak bir üstünlük gösterisi yapmalıydı ama yapmadı. Ona ait olmaktan memnundu.

Yumuşamış olsa ne fark ederdi? Umurunda değildi.

Eva geriye yaslandı, yanağını okşayarak gülümsedi.

Sevgili okur,

Bu yolculukta benimle geldiğiniz için teşekkür ederim!

Ash ve Eva'nın hikâyesi benim için çok özel çünkü Montreal'de yaşayan bir müzisyen olarak kendi deneyimlerimden ilham aldım. (Henüz tahmin etmediyseniz, ben bir piyanistim.) Bootleg'de perşembe geceleri yapılan caz gösterisi eskiden sık sık gittiğim gerçek bir gösteriye dayanıyor ve Eva ile Ash'i sahnede, gece geç saatlerde hayal etmek beni çok mutlu etti. Eminim o performans için ben de uykusuz kalırdım.

Bir sonraki kitap, Avcı'nın hikâyesi olacak. Ne yazık ki Mist için aradığı şeyi bulmak o kadar kolay olmayacak. Onun özgürlük ve aşk uğruna savaşması gerekecek ama söz veriyorum, buna değecek.

Hell Bent serisindeki çoğu iblis (fazlasıyla) serbest biçimde *Solomon'un Küçük Anahtarı* adlı eski bir okült metnin bir parçası olan *Ars Goetia*'daki "kötü ruhlardan" esinlenilerek oluşturuldu. (Belial, Asmodeus, Raum, Eligos vs.) Bu kadim metinlerin birçok farklı yorumu var ve benimki kesinlikle yalnızca hayal gücümün bir ürünü olarak düşünülmeli.

Mephistopheles ise Alman Faust efsanesinden geliyor. Naiamah da (daha yaygın yazımıyla Naamah) Yahudi yazılı kaynaklarından türetilmiş bir karakter.

Mishetsumephtai isimli bir kelime oyunu olan karakter ise ta-

Ninova

mamen benim uydurmam. Bu ismi bulurken ne düşündüğümü sormayın çünkü ben de hatırlamıyorum.

Bu kitabı sevdiyseniz lütfen yorumda bulunun. Düşüncelerinizi bilmek isterim ve yorum yapmak yazarlara pek çok bakımdan yararlıdır. Sadece birkaç kelime bile fark yaratır ve bunun için teşekkür ederim.

Yeniden buluşuna dek...

Sevgilerimle, iyi okumalar,

Aurora

Not: Lütfen beni sosyal medyada takip edin (@aurora.ascher.author) ve beni posta listenize ekleyin ki bir sonraki kitabımla ilgili habersiz kalmayın.

Eligos ve Natalie'yi merak ediyorsanız, Hell Bent ön hikâyesi olan *My Demon Romance*'i okuyun. E-posta abonelerim için ücretsiz ve onlara özel.

Her şeye web sitemden ulaşabilirsiniz:

auroraascher.com

Yeraltı dünyasından ayrılmaya henüz hazır değil misiniz?

Aurora's Underworld Patreon'a katılın ve favori karakterlerinizi içeren özel çizimlerin ve kısa hikâyelerin kilidini açın!

Benim çizdiğim illüstrasyonlara (bazıları +18!), ayrıca kitap sonrası boşluğunuzu hafifletecek tatlı, eğlenceli ve seksi hikâyelere erişim sağlayacaksınız.

Romantizm tutkunlarından oluşan tutkulu bir topluluğun parçası olun ve bu maceraya siz de katılın!

patreon.com/auroraascher

KOMİK İBLİS SEVGİLİM

Çalma Listesi

"Chia"

Bill Laurance

"Waterfall (I Adore You)"

Yebba

"C#-"

Avishai Cohen

"Waltz for J.B." (Live)

Brad Mehldau

"OCEAN"

Moses Yoofee Trio

"Dancing on the Ceiling" (Remastered)

Oscar Peterson

"My Funny Valentine"

Chet Baker

"Chameleon"

Herbie Hancock

https://spoti.fi/3WN6nu8

Yazar Hakkında

Aurora Ascher, New York Times ve USA Today çoksatan yazarlar listesinde yer alan, fantastik ve paranormal romantizm türlerinde eserler veren bir yazardır. Yanlış anlaşılan canavarları, kurtarılabilir anti-kahramanları ve destansı mutlu sonları çok sever. Birçok yaratıcı alanda üretim yapan Aurora, aynı zamanda bir müzisyen ve görsel sanatçıdır. Şu anda Kanada'nın Montreal ve Britanya Kolumbiyası bölgeleri arasında yaşamaktadır.

Aurora'yı çevrim içi ziyaret etmek için: auroraascher.com

Ninova

